

# Tiểu Cv Cùng Vỡng Phối Tổng Công

## Contents

|                                                            |          |
|------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Tiểu Cv Cùng Vỡng Phối Tổng Công</b>                    | <b>2</b> |
| 1. Chương 1: Mau Mau Ra Kịch!                              | 2        |
| 2. Chương 2                                                | 7        |
| 3. Chương 3                                                | 14       |
| 4. Chương 4: Em Vẫn Yêu Anh!                               | 21       |
| 5. Chương 5                                                | 29       |
| 6. Chương 6                                                | 37       |
| 7. Chương 7                                                | 45       |
| 8. Chương 8: Anh Diễn Franz Liszt còn Muốn Em Diễn Chopin? | 52       |
| 9. Chương 9                                                | 58       |
| 10. Chương 10: Hóa Ra Mình Chính Là Bạch Liên Hoa!         | 64       |
| 11. Chương 11                                              | 69       |
| 12. Chương 12: Em Là Diễn Tấu Gia Trưởng Duy Nhất Của Anh. | 75       |
| 13. Chương 13                                              | 81       |
| 14. Chương 14: Mèo Con, Anh Muốn Em (1)                    | 87       |
| 15. Chương 15: Anh Cũng Không Cần... Nhịn!                 | 96       |
| 16. Chương 16                                              | 102      |
| 17. Chương 17                                              | 107      |
| 18. Chương 18                                              | 112      |
| 19. Chương 19                                              | 118      |
| 20. Chương 20                                              | 124      |
| 21. Chương 21                                              | 128      |
| 22. Chương 22                                              | 132      |
| 23. Chương 23                                              | 136      |
| 24. Chương 24                                              | 139      |
| 25. Chương 25                                              | 145      |
| 26. Chương 26                                              | 150      |
| 27. Chương 27                                              | 155      |
| 28. Chương 28                                              | 160      |
| 29. Chương 29                                              | 165      |
| 30. Chương 30                                              | 168      |
| 31. Chương 31                                              | 170      |
| 32. Chương 32                                              | 176      |
| 33. Chương 33                                              | 180      |
| 34. Chương 34                                              | 184      |
| 35. Chương 35                                              | 188      |
| 36. Chương 36                                              | 192      |
| 37. Chương 37                                              | 197      |
| 38. Chương 38                                              | 201      |
| 39. Chương 39                                              | 205      |
| 40. Chương 40                                              | 209      |
| 41. Chương 41                                              | 213      |

|               |     |
|---------------|-----|
| 42. Chương 42 | 218 |
| 43. Chương 43 | 221 |
| 44. Chương 44 | 225 |
| 45. Chương 45 | 230 |
| 46. Chương 46 | 233 |
| 47. Chương 47 | 238 |

## Tiểu Cv Cùng Vong Phối Tổng Công

### Giới thiệu

Truyện Tiểu CV Cùng Vong Phối Tổng Công của tác giả Tịch Tĩnh Thanh Hòa là một truyện đam mỹ tiểu thuyết hiện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-cv-cung-vong-phoi-tong-cong>

### 1. Chương 1: Mau Mau Ra Kịch!

#### CHƯƠNG 1 TRAO QUYỀN TỔ KỊCH, MAU MAU RA KỊCH!

Lời tựa——

Hạnh phúc mà. Bởi vì người cậu thắm mến cũng thích cậu từ lâu.

“\*.,, :.,,\*

Chiều thứ hai, Tiểu Trì ngồi mơ màng nghe xong ba tiết quản lí tâm lí học, ăn cơm chiều xong thì về kí túc xá, pha một bình trà, ngậy người mở máy tính. Qua màn hình chào mừng của Win7, dưới góc phải màn hình hiện lên thông báo rằng 360 Safeguard (1) đã chiếm được 40% thị trường Trung Quốc, nếu cài đặt thêm một số phần mềm này kia, tốc độ mạng có thể tăng lên gấp 50 lần, v.v...

Tiểu Trì nhìn lướt qua rồi nhấn vào, lại nhấn vào biểu tượng con chim cánh cụt nhỏ, uống một ngụm trà, chờ đợi cho các trang từ từ load. Từ sau khi 360 nhập vào với Tencent QQ (2), hai cái phần mềm vốn cùng được cài trong PC càng trở nên điên cuồng.

Ví dụ như – khi mở 360, con chim cánh cụt ngu ngốc kia luôn bị mắc kẹt lại càng đơ hơn. Bạn cùng phòng của Tiểu Trì trở về, cậu chào một tiếng, con chim béo kia vẫn đơ. Tiểu Trì chờ một lát rồi choáng váng. Lap – chan đột nhiên kêu ầm ỹ “Đi Đi Đi ——“. QQ đã login thành công.

Vừa nhìn vào liền hoảng sợ.

Đoàn “Hoạt thanh thiêm hương” có 999 bình luận, trong đó còn có QQ của mấy người quen.

Tiểu Trì mở diễn đàn ra xem. Chỉ thấy bên trong quần ma loạn vũ, dấu chấm than, chữ đỏ chói loạn xì ngậy, còn có các loại icon hoạt hình đập đầu vào tường (3).

Quả nhiên là đã xảy ra chuyện.

Đoàn “Hoạt thanh thiêm hương” là một xã đoàn làm kịch truyền thanh nghiệp dư, tập trung những người cùng sở thích.

Kịch truyền thanh ấy hử, chính là nhóm những độc giả đem những tiểu thuyết mạng mà mình yêu thích làm thành hình thức kịch nói, cùng những người cùng sở thích trao đổi thưởng thức. Chính là làm cho nhân vật trong sách có thể trở nên sống động, dùng thanh âm để thuyết minh nội dung vở kịch, hơn nữa có hậu kì chế tác — làm mấy bộ kịch kinh điển có hiệu quả âm thanh không thua gì phim điện ảnh, phi thường được nhóm độc giả hoan nghênh. Đặc biệt có một ít tác phẩm sẽ chẳng bao giờ được chuyển thể thành phim điện ảnh hay phim truyền hình — ví dụ như kịch truyền thanh đam mỹ, nên hấp dẫn rất nhiều người cùng sở thích làm kịch, khiến tất cả mọi người đều thích thú.

Đoàn “Hoạt thanh thiên hương” này chính là chủ yếu làm kịch truyền thanh đam mỹ. Có chuẩn bị, biên kịch, CV, đạo diễn, hậu kỳ, tuyên truyền, trang trí, vị trí nào cũng có, người có các xã đoàn lớn cũng có, thuận tiện trao đổi, giúp đỡ cho nhau.

Đoàn này cũng không quá náo nhiệt, ngày thường ngẫu nhiên có vài người đi ra đi vào, chỉ mỗi khi có kịch mới ra lò mới có thể náo nhiệt hơn một chút.

Hôm nay nhất định phải xảy ra chuyện lớn thì nó mới sôi nổi thế này.

Mọi người đang điên cuồng thảo luận. Một cô nàng chuẩn bị đã đem kịch truyền thanh mọi người vất vả làm ra bày bán trên Taobao (4). Đây cũng chẳng phải chuyện gì mới lạ, nhưng lần này lại bị mọi người lôi ra chửi. Ai bảo cô nàng đã đạp vào giới hạn của họ.

Làm kịch là vì yêu thích, nếu buôn bán thì sẽ khác, lằng nhằng các loại bản quyền này nọ, rất là khó xử. Ngay từ đầu nguyên tắc là mọi người làm kịch mọi người vui, tất cả chỉ để phục vụ sở thích, phi thương mại, đây là nhận thức chung. Dám cầm thành quả của mọi người đem đi bán kiếm tiền riêng nhất định sẽ bị hướng nòng pháo oanh tạc ngay cả một mảnh vụn cũng không thừa.

Vì thế cô nàng có ID Gấu trúc nhỏ tháng Năm bị mọi người trong đoàn soi mói, tìm ra cả địa chỉ trường học, số điện thoại ngành ở đại học, còn bị up cả ảnh cá nhân.Được rồi, cô nàng này ở giới kịch truyền thanh đam mỹ đảm bảo là không thể xuất hiện được nữa. Vận số đã hết. Amen.Tiểu Trì trong lòng vì cô nàng mặc niệm ba giây.Nhấn vào cái địa chỉ Taobao kia chỉ hiện lên thông báo “Hàng hóa này đã bị gỡ xuống”.

Còn một chuyện hot khác.

Đại thần Sở Thiên của giới kịch truyền thanh đam mỹ thu hồi quyền Tận thế ngân hà .

Sở Thiên là một biên kịch nam trong giới đam mỹ, tính tình nhân phẩm có tiếng là tốt. Trước đây tuyển chọn xã đoàn làm bộ kịch mà độc giả ngóng chờ, đại thần luôn cố gắng để giúp đỡ tổ kịch.

Lần này sao tự nhiên lại thu hồi quyền. Tin tức này là Tiểu Trì có chút sững sờ.Tiểu Trì dừng thanh cuộn lại sững sờ một lúc rồi mới kéo xuống tiếp tục xem tin tức.Bộ Tận thế ngân hà hai năm trước đã kết thúc. Lúc đó để tranh giành bản quyền của kịch này, nhiều xã đoàn kịch truyền thanh đã giở đủ các loại thủ đoạn.

Khi đó đại thần đem bản quyền trao cho xã kịch Tinh quang đồng nghiệp, còn giải thích rằng tiểu thuyết này bối cảnh vũ trụ, nếu hậu kỳ làm không tốt sẽ làm hỏng. Các cảnh đánh nhau hậu kỳ rất khó hoàn thành. Tinh quang đồng nghiệp trước đây đã từng làm bối cảnh tương tự, có kinh nghiệm rồi, nên mới giao cho họ.

Năm đó Tinh quang đồng nghiệp trở nên vô cùng nổi tiếng.Kết quả hai năm nay kịch này quảng cáo rầm rộ, nhưng ngay cả một trailer nhỏ cũng chẳng có.

Nghe nói cô nàng hậu kỳ sau khi tốt nghiệp đại học thì bận công việc với kết hôn. Việc tư quá bận, thái độ của cô cũng không tốt, ngay cả nói chuyện phiếm trên mạng cũng bị người ta lôi ra. Cô nói là công việc quá bận, chồng cô cũng không thích cô làm kịch đam mỹ, cô ấy không quản được.

Kéo dài lâu như vậy cũng không ai giải quyết được chuyện này, cuối cùng tổ kịch làm Tận thế ngân hà giải tán, đại thần thu hồi trao quyền kịch truyền thanh.Tiểu Trì lướt nhanh qua toàn bộ tin tức, thở dài. Bộ kịch đó cậu cũng thích, chờ mãi chờ mãi vẫn không có, dĩ nhiên cũng nản, không khỏi có chút thất vọng.

Kéo đến cuối cùng, chủ đoàn đăng mấy dòng đồ thăm cộng thêm hàng loạt dấu ba chấm:

“Trù cụ! Trao quyền tổ kịch, mau mau ra kịch!”

“Trù cụ! Trao quyền tổ kịch, mau mau ra kịch!”

“Trù cụ! Trao quyền tổ kịch, mau mau ra kịch!”

Tiểu Trì đóng diễn đàn, trong lòng cũng tự nhủ.

Làm độc giả, đặc biệt là fan của đại thần, luôn luôn mong chờ ngày ra kịch.

Hơn nữa còn là người làm kịch truyền thanh.

Tiểu Trì cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ vắng tục: Ra kịch cái mẹ gì. Hậu kỳ hãm hại kịch thật không phải người mà!

Tiểu Trì là CV, chính là người phối âm cho nhân vật trong kịch truyền thanh. ID CV của cậu là Thủy Đường.

Thanh tuyến cậu ôn nhu, nhu thuận, thích hợp phối vai tiểu thụ trong kịch đam mỹ.

Đồng thời cậu còn có một ID để làm hậu kỳ.

Về phần cậu vì sao lại phải phân thân vừa làm hậu kỳ vừa làm CV, chuyện này có chút phức tạp, giải thích sau.

QQ có tin nhắn, là do chuẩn bị của bộ kịch Tiểu Trì mới tiếp nhận phát tới, cô nàng “Tiểu phần mao”. Cô gái này rất nhiệt tình, cũng rất bất quá, cũng... rất phiền toái. Quả nhiên mở ra đập vào mắt chính là một chuỗi chữ màu hồng phần to lù lù.

Tiểu phần mao: Thủy Đường, cậu đã biết chuyện của “Tận thế ngân hà” rồi chứ? Cái nhau ồn ào mãi cuối cùng cũng xong. Nghe nói kì một của bọn họ làm xong, rõ ràng là tại con bé hậu kỳ làm hỏng. Sở Thiên còn nói tổ kịch nào muốn làm có thể tìm anh ta xin trao quyền. Ai nha! Đúng là Tinh quang đồng nghiệp không xứng đáng. Kịch tốt như vậy...!

Tiểu phần mao: À, đúng rồi, hậu kỳ cho Nhạc chương của chúng ta là A Tiểu làm. Cô bé này danh tiếng rất tốt, kịch của chúng ta nhất định sẽ thành công, rất nhanh có thể ra kịch, yên tâm đi nhé. Cam đoan không hãm hại kịch. Nghe nói Đại trọng mã đã Pia xong âm của cậu. Vất vả rồi. Ngụy đại thần ngày hôm qua cũng đã Pia xong âm. Lần này có thể mời được cặp đôi hoàng kim của giới vông phối quả là vinh dự cho tổ kịch chúng ta ( 3 )

Cô nàng Đại trọng mã là đạo diễn của bộ kịch này.

Tiểu phần mao: A a a a, còn có một chuyện quan trọng quên chưa nói với cậu. Cậu cũng ở X thị phải không? Mới rồi tôi nghe Đại trọng mã nói Ngụy đại thần cũng ở X thị, là do Đại trọng mã hôm qua lúc Pia đã liều mạng truy hỏi đấy. Ai nha, các cậu ở cùng một thành phố nha, gặp mặt a gặp mặt, sau đó phúc lợi a phúc lợi. Đám em gái chúng ta nghe các cậu trong kịch tình cảm như vậy, bên ngoài cũng nhất định là có tình cảm đi!

Sau đó là vài cái icon phun máu mũi.

Tiểu Trì đọc tin nhắn của Tiểu phần mao, bình tĩnh gỡ gỡ tóc, trên mặt cũng không biểu hiện gì, kì thật trong lòng đã sớm rít gào, “Ngụy đại thần tất nhiên là ở X thị rồi. Anh ấy chính là hot boy nổi tiếng nhất trường tôi mà, là xã trưởng tổ kịch mà, chính là người đẹp trai nhất chung quanh toàn mỹ nữ mà. Gặp mặt, gặp cái đầu cô. Chúng ta gặp mặt vô số lần rồi, anh ấy ngay cả cái tên tôi cũng chẳng nhớ nổi ấy chứ!!!!”

Trong lòng gào thét xong, Tiểu Trì gửi đi lời cảm ơn cùng chờ mong ngày ra kịch.

Rồi lại quay về gặm nhấm tin tức đau khổ, mở QQ nào đó ra.

Đúng vậy, hậu kỳ A Tiểu chính là cậu, Tiểu Trì.

Trong QQ của A Tiểu quả nhiên là có tin nhắn của Đại trọng mã, cô đã đem tất cả âm tần gửi vào email. Những yêu cầu âm thanh khác nhau cùng với list nhạc cổ điển dùng trong kịch và link down đều được sắp xếp gọn gàng.

Đại trọng mã là nghiên cứu sinh biên đạo. Cô làm việc từ trước đến nay luôn cẩn thận, nghiêm túc chọn nhạc.

Tiểu Trì đeo tai nghe điện thoại vào, chờ tải xong file đính kèm lại đợi 360 kiểm tra xem file có virus hay không. Tiểu Trì một chút kiên nhẫn cũng không có, liên tục nhấn nhấn, giãn nén file, tìm file âm thanh của tiểu công, nhấn play.

Một giọng nam lạnh thấu xương vang lên, không mang chút cảm xúc nào.

“Bao nhiêu tiền?”

“Bao cậu một tối bao nhiêu tiền?”

“Sau mười giờ cậu hay đến phòng tập. Bây giờ thì ngủ đi.”

“Cậu đã bao nhiêu năm không luyện violon?” Trong thanh âm mang theo một chút nghi vấn cùng tức giận.

“Chủ yếu là Tchaikovsky D (5) sao...?” Ngờ khi lúc này lại có chút ôn nhu.

“Cậu tạm thời không thể quay về, cũng nên cẩn thận lời nói và hành động của mình, không được vắng tục. Còn nữa, tự dọn đồ đi.” Thanh âm lại trở nên lạnh lùng vô tình.

.....

Tiểu Trì vẻ mặt không thay đổi, hơi hơi nhếch miệng cười, càng cười càng tươi.

Nếu như có người nhìn thấy Tiểu Trì đang ngồi cười như thế này nhất định cảm thấy trạch nam của thế kỷ 21 trông ngốc nghếch y như giáo viên già xem phim hành động vậy.

Nhưng mà, Tiểu Trì đúng là vô cùng vui vẻ.

Nghe thấy thanh âm của người mình thăm mền rõ ràng như vậy, làm gì có chuyện không vui vẻ.

Đúng vậy, người phối âm tiểu thụ, cộng thêm phân thân làm hậu kỳ bắt đặc đi Tiểu Trì, Tiểu đồng học của chúng ta, thích con trai.

Người kia chính là siêu cấp đại thần của giới vông phổi kịch truyền thanh —— Ngụy Tề.

Biệt danh: Ngụy đại thần hoặc Ngụy tổng công.

Vì sao gọi là đại thần cũng dễ hiểu thôi. Thanh âm của Ngụy Tề vốn rất hay, còn được làm tiêu chuẩn MC của CCGV (6), trầm mà ổn trọng. Hơn nữa, anh có thể diễn rất nhiều loại cảm xúc, từ tức giận lưu manh đến thanh âm lưu loát của doanh nhân tinh anh, từ ôn nhu, trung khuyển, đến khí khái lão luyện của bộ đội đặc chủng. Mọi vai diễn với anh đều dễ như trở bàn tay, tất cả đều được anh tỉ mỉ nghiên cứu, diễn đạt, một chút cũng không làm người ta thất vọng.

Tổng công chỉ là một loại xưng hô mà thôi. Ngụy đại thần từ khi ra mắt đến nay đều trở thành hình tượng tiểu công trong mắt mọi người, lúc nào cũng quen gọi Ngụy tổng công, Ngụy tổng công.

So với trình độ của đại thần, ID tiểu thụ của Tiểu Trì, Thủy Đường, còn xem như là người mới.

Kì nghỉ hè sau khi cậu thi vào đại học, cậu bắt đầu đến với giới vông phổi. Lúc trước chỉ là thích đọc tiểu thuyết cho nên muốn nghe kịch.

Khi đó em gái đạo diễn Đại trọng mã đang làm một bộ kịch đam mỹ nhẹ nhàng, vốn là CV phối âm tiểu thụ có việc không trả âm được, cô ở trên diễn đàn thông báo tuyển người. Tiểu Trì khi đó là muốn thử xem một chút, đăng kí tham gia, gửi âm tới, vận chút chó thể nào mà được chọn làm chủ dịch.

Người cùng hợp tác với cậu khi đó chính là Ngụy Tề.

Kỳ thật ký ức khi đó Tiểu Trì nghĩ lại mà có chút sợ.

Cậu khi ấy hoàn toàn là người mới. Ngay từ đầu cái gì cũng không biết, cái gì cũng mới mẻ. Đợi đến khi cậu phản âm liền trọn tròn mắt.

Cái gì cũng không có, cứ như vậy ném kịch bản cho cậu, để cậu tự mở microphone mà đọc thoại, căn bản không có người nào cùng cậu đáp diễn.

Kịch truyền thanh này nói về tình yêu chân thành sống đi chết lại của công và thụ, đều là do hậu kì lừa đảo số khổ tách âm thanh ra rồi gia công thêm mà thành.

Khi đó cậu bị đạo diễn gây sức ép dạy dỗ ba ngày, cũng chính là bị Pia ba ngày, mới dần dần tiến vào quỹ đạo.

Tiểu Trì bị lấn qua lấn lại đến sống dở chết dở, ghi âm một đồng lung tung beng. Cậu nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ bị tổ kịch mắng cho tơi bời, còn nghĩ có lẽ nên đi lập ID mới.

Nhưng khi nghe được bản Demo hậu kỳ đã hoàn thành, Tiểu Trì lập tức choáng váng.

Kịch này kể về câu chuyện của hai người sinh ra trong hai gia tộc làm kinh thương đối đầu, nhưng hai người vẫn không thể không chế được mà yêu nhau. Kịch truyền thành kỳ một dài 45 phút có thể nói là đã hoàn thành.

Trong bản Demo kia, Tiểu Trì nghe được thanh tuyến bình tĩnh ôn nhu của mình hòa cùng với thanh tuyến thâm tình của Ngụy Tề. Không biết phải diễn tả như thế nào — hài hòa.

Câu chuyện bắt đầu từ khi hai người quen biết nhau cho đến hiểu nhau, trải lòng cùng đối phương, đến khi không thể xa lìa, cuối cùng vẫn là chấp nhất muốn ở bên nhau, yêu nhau. Từng giai đoạn tình cảm cùng biểu đạt đều được thể hiện vô cùng tốt, lại được nhạc nền tô đậm ——

Giống như cậu thật sự cùng chủ nhân thanh âm kia nói chuyện yêu đương lãng mạn.

Về sau kịch được hướng ứng rất tốt, Tiểu Trì trong giới bắt đầu cũng có chút tiếng tăm.

Một năm sau đó, Tiểu Trì diễn qua rất nhiều vai, phối mấy bộ kịch rất thu hút khán giả, còn có mấy tổ kịch tìm cậu cùng Ngụy Tề phối kịch đam mỹ nhẹ nhàng.

Dần dần, người trong giới nhận xét thanh âm của Thủy Đường phối với thanh âm của Ngụy Tề vô cùng hợp. Cặp đôi hoàng kim của giới võng phối, chỉ cần là kịch hai người chủ dịch, bình luận đều vô cùng tốt.

Ngay cả Tiểu Trì cũng dần dần mê luyện người chưa bao giờ gặp mặt kia, nhưng cậu thật sự không thân với anh —— Đại thần tổng công.

Đại thần đúng là đại thần, dù cho có được kéo vào QQ của tổ kịch, anh vẫn thủy chung không bao giờ nói chuyện, luôn luôn thần bí.

Quả thực là vô cùng trùng hợp(7)!

Khi Tiểu Trì kết thúc năm nhất, nghe nói tổ kịch diễn một vở cuối kỳ. Tiểu Trì là một trạch nam, chẳng bao giờ quan tâm đến mấy cái chuyện này. Tình cờ khi đó bạn cùng phòng lão Chương muốn lấy lòng bạn gái, kiếm được rất nhiều vé mời tặng cho mọi người.

Tiểu Trì nghe nói tổ kịch của trường trong nước khá nổi tiếng, vé rất khó kiếm.

Vì thế mà ma xui quý khiến lại đi xem.

Ngày ấy cậu trong lòng cảm tạ lão Chương cả trăm lần, hơn nữa còn dùng hành động thiết thực, mời lão Chương đi ăn để cảm ơn. Dù vậy vẫn thấy không đủ để thể hiện sự biết ơn.

Bởi vì hôm ấy, ngay khi kịch mở màn, bối cảnh âm nhạc vang lên, lập tức có tiếng bộp bạch lạnh lùng của nam sinh đang bước ra sân khấu. Tiểu Trì toàn thân như bị giật.

Giọng nam trầm ổn kia cậu rất quen thuộc, rất giống với ——

Rất giống với thanh âm mà cậu đã nghe đi nghe lại rất nhiều lần trong kịch truyền thanh, thanh âm nói với cậu thật ôn nhu ——

Tiểu Trì lục lọi một chút, mới lấy ra được tờ rơi tuyên truyền của vở kịch, dưới ngọn đèn mờ mờ nhìn thấy được giới thiệu tổ kịch và danh sách diễn viên ——

Xã trưởng —— Tề Úy.

Chỉ đạo —— Tề Úy.

Kịch bản —— Tề Úy.

Dẫn truyện —— Tề Úy.

Người qua đường giúp —— Tề Úy.

Ngụy Tề.

Ngụy Tề.

Tề Úy.

Tề Úy.

Tề Úy.

Tề Úy.

.....

Có một người qua đường giáp quần áo tả tơi rách nát đi lên sân khấu, chỉ kêu một câu: “A——“, lập tức nằm vật xuống.

Chỉ nhìn thấy một nửa gương mặt, bên hướng về phía khán giả.

Nhưng mà Tiểu Trì biết, đó chính là Tề Úy.

Có lẽ cũng chính là Ngụy Tề.

.....

\*Chú thích:

(1) 360 Safeguard: được phát triển bởi Qihoo 360, là một loại phần mềm diệt virus và bảo vệ máy tính.

(2) Tencent QQ: hay còn được gọi là QQ.

(3) Icon đập đầu vào tường: đại khái nó như này. Đăng bởi: admin

## 2. Chương 2

### CHƯƠNG 2 TRƯỚC TIÊN PHẢI NẮM CHẶT EM TRONG TAY RỒI MỚI ĂN.

Thứ sáu, Tiểu Trì cắn miếng kem ốc quế, khăn gói quả mướp quay về nhà trong nội thành.

Cậu là dân X thị, cứ cuối tuần được nghỉ là trở về nhà.

Đang hướng thẳng tới cổng trường, cậu đi qua tòa nhà đa năng của trường, nhìn thấy một tấm áp phích quảng cáo lớn, mặt trên viết to đùng —— “Tổ kịch tuyển thành viên”. Phía dưới là địa chỉ phòng văn tuyển thành viên cùng với vô số hình ảnh sân khấu và chi tiết các giải thưởng mà tổ kịch đạt được.

Trách không được xung quanh nhà đa năng lại đông người như vậy.

Tiểu Trì miệng đầy kem, nhìn chằm chằm vào tấm áp phích, tự nhiên nghĩ đến tổng công đại thần Tề Úy.

Anh ấy có thể diễn các vai khác nhau, vương tử, khát cái, lừa đảo, dù là Che Guevara(1) hay Hồng quân Liên Xô...

Vai diễn tuy rằng khác nhau nhưng đều có chung một đặc điểm —— chính là lúc nào anh cũng đẹp vô cùng.

Chính là loại đẹp trai đến chết người.

Ở chung quanh nhìn chằm chằm tấm áp phích còn có rất nhiều các cô nàng si mê đại thần, vô cùng hưng phấn mà hoa tay múa chân hoài.

“A a a, Tề học trưởng rất đẹp trai. A a a, nhìn xem, không biết anh ấy đã có bạn gái chưa?”

“Thôi đi. Tề học trưởng hàng năm đều đạt hạng nhất, được học bổng, còn có huy chương vàng vật lý toàn quốc, lại còn có thể diễn kịch, đẹp trai như vậy, sao có thể có bạn gái được, tuyệt đối là gay nha. Đàn ông tốt đều là gay, đây chính là chân lý!”

“Đúng vậy. Còn nữa, hắc hắc hắc, siêu cấp tổng công đại thần nha.... Đáng tiếc, tổ kịch muốn tham gia rất khó, nghe nói là không có tài năng thì không được vào đâu.”

...

Tiểu Trì đứng im như khúc gỗ, liềm liềm kem, trong lòng hung hăng khen ngợi hai cô gái này: các cô nương ánh mắt rất sáng nha, nói một phát chuẩn ngay trọng điểm — tổng công, tổng công, tổng công!!! Nếu Tề Úy thật sự là Ngụy Tề, vậy thì anh ấy tuyệt đối là gay, bằng không... Tui đã không thăm mền anh ấy lâu như vậy!

Tiểu Trì rút gào xong, nhìn thoáng qua hình ảnh Tề Úy ở trên sân khấu, vò đầu nghĩ: có nên vào bên trong xem ... người thật một chút không? Hoặc là tìm xem có cái gì có thể chứng minh được Tề Úy chính là Ngụy Tề?

Cậu cứ phát ngốc đứng một chỗ.

Hai cô nàng đứng trước đã đi rồi, bên kia lại có một người đến gần.

“Đến phỏng vấn tuyển thành viên à?” Giọng nam quen thuộc vang lên.

Tiểu Trì không quay đầu lại, trong lòng kêu lên — Xong rồi, mình cứ như là bộ dáng mê gái bị nam chính bắt quả tang, quả thực rất ngu ngốc!

Cậu âm thầm hít sâu một hơi, nhai nốt miếng kem, trong miệng toàn vị chocolate, gian nan nuốt xuống. Quay đầu nhìn lại — Quả thực là đẹp trai chết người, ban ngày ban mặt có cần chói mắt đến vậy không!

“Xin chào, em chỉ là đi ngang qua!” Cậu nói xong liền muốn đứng dậy đi.

“Đây là thể lệ tuyển thành viên của bọn anh, cầm lấy đi. Bọn anh đang thiếu nam diễn viên, nếu em có hứng thú có thể đến thử xem.” Tề Úy đưa cho cậu một cuốn tuyển truyền màu sắc sặc sỡ.

Tiểu Trì cầm lấy, trong lòng thầm nghĩ, tổ kịch này quả thực nhiều tiền, thậm chí cả sách tuyển truyền cũng được làm công phu như vậy.

Lịch sự xem qua cuốn sách, lại cắn thêm một miếng kem.

Cậu bắt tri bắt giác lại đi theo Tề Úy đến nhà đa năng.

Chờ tới khi cậu nhận ra thì đã tới trước đại sảnh, nơi đó có một nữ sinh tóc dài phụ trách việc tuyển người, còn có một đám người tới đăng kí đông đúc, hầu hết là nữ sinh. Mọi người đều hướng Tề Úy chào hỏi. Anh cũng không cười, chỉ bình tĩnh gật đầu, ánh mắt vô cùng thần nhiên.

Bề ngoài của anh quả nhiên là khiến nữ sinh không thể không thích nha, không tồi, không tồi.

“Phỏng vấn ở bên trong, cần phải lên sân khấu tự giới thiệu hai phút, rồi diễn một đoạn ngắn theo yêu cầu. Cho dù muốn là hậu cần sau sân khấu cũng cần phải có khả năng biểu diễn, khi thiếu diễn viên thì phải tham gia đóng vai quần chúng.” Tề Úy nói cho cậu một đoạn dài. Tiểu Trì sao lại luôn cảm thấy người này — dường như — vô cùng quen với việc này. Nói chuyện còn ôn nhu như vậy, đúng là không muốn cho người ta sống mà!

Tổ kịch của họ thiếu thành viên nam, tùy tiện tóm một người trên đường như vậy, có tính là chuyên nghiệp không ta?

“Được. Cảm ơn học trưởng.” Tiểu Trì ăn xong miếng bánh cuối cùng, nhìn lịch trình buổi diễn thử, nhìn chằm chằm vào nó, hướng người kia nói cảm tạ.

“Gọi anh Tề Úy là được rồi.”

Quả nhiên là vô cùng quen việc. Tiểu Trì nghĩ thầm.

Tề Úy nói xong lại bước ra ngoài. Tiểu Trì quay đầu nhìn theo, thầm nghĩ anh không phải lại chạy ra đường dụ người chứ?

Không chuyên nghiệp, đúng là không chuyên nghiệp nha.

Thời gian chờ đợi có chút lâu. Đằng trước còn có hơn hai mươi cô gái. Tiểu Trì lấy tai nghe ra, bắt đầu nghe tiếng đàn piano, thất thần.

Không phải cậu là loại người thượng lưu thanh tao nhã nhặn gì, chỉ là tác giả của kịch mới Nhạc chương là một chị gái trong sáng, cả thiên kịch đều viết về nhạc cổ điển. Tiểu Trì đối với nhạc cổ điển cũng có



hiểu biết một chút, nhưng mà muốn dùng để làm hậu kì cho toàn bộ kịch thì vẫn có khó khăn. Thế nên cậu thường nghe thêm vài bản nhạc.

Nghe xong một album solo của Hisaishi Joe (2) cuối cùng cũng tới lượt cậu...

Cô nàng đứng ở cửa thấy cậu liền cười nói “Vào trong đó đừng quá căng thẳng, hoàn thành xong môn thứ hai thì có thể ra ngoài rồi. Chúc cậu may mắn.”

Tiểu Trì gật gật đầu, vào hội trường, bước lên sân khấu.

Có chút choáng váng.

Ngồi dưới hàng ghế có ba hàng người, giáo viên có, sinh viên có, đại khái là toàn bộ thành viên của tổ kịch thì phải.

Tề Úy cũng ở đây, ngồi ở giữa, cúi đầu xuống không biết đang nhìn cái gì.

“Trước hết hãy tự giới thiệu bản thân. Bắt đầu đi.” Nữ sinh tóc quăn bên cạnh Tề Úy mở miệng. Âm thanh rất quen, Tiểu Trì nhận ra đó chính là nữ diễn viên trong vở kịch cuối năm kia. Cậu còn thực thực cầu huyết chạy tới xin chữ kí của người ta. Xem ra cô là nhân vật cấp VIP.

Tiểu Trì tất nhiên là không có sự chuẩn bị, nhưng mà giới thiệu bản thân thì cậu vẫn có thể làm được.

“Chào mọi người... Em tên là Tiểu Trì, sinh viên năm hai khoa ứng dụng tâm lý học.”

Nói xong.

.....

.....

Trầm mặc một lát. Dưới khán đài mọi người nhìn chằm chằm vào cậu. Tề Úy cũng ngẩng đầu.

Trong lòng Tiểu Trì có chút hoảng sợ, không phải chỉ là giới thiệu bản thân thôi sao, nói cũng nói xong rồi. Nhìn cái gì mà nhìn, trên mặt tui lại không có tiền.

Mọi người đều trầm mặc khiến cậu có chút xấu hổ, vì thế đành phải nói thêm một câu nữa “Số báo danh của em là 102”

.....

.....

Lại một mảnh trầm mặc.

“Em là Tiểu Trì đúng không? Đừng căng thẳng quá. Ngoại hình của em ôn hòa nhã nhặn, giọng nói cũng đạt tiêu chuẩn, nói thêm một chút nữa về bản thân đi, tỷ như sao em lại muốn tham gia tổ kịch?” Cô giáo lên tiếng nói.

Tiểu Trì nghĩ thầm: Em không hề căng thẳng nha, chẳng lẽ lại nói rằng em đến tổ kịch vì bị đại thần tóm được ở trên đường?

Ngoài miệng lại nói: “Bởi vì em thích biểu diễn.”

Lại trầm mặc.

“Còn gì nữa không?” Người nói chính là tổng công đại thần. Đột nhiên lên tiếng như vậy, mọi người dưới khán đài đều nhìn về phía Tề Úy.

“Em có thể làm âm hiệu(3).”

“A?” Tổng công đại thần đỡ đầu nhìn cậu “ Trước kia đã từng có kinh nghiệm gì không?”

Lão tử đã làm rất nhiều hậu kì kịch truyền thanh, so với nhân viên âm thanh của các anh tốt hơn nhiều!

“Em không có kinh nghiệm gì, nhưng có thể làm được.”

“Được rồi, vậy còn tài năng gì nữa không? Bọn anh đang cần người làm đạo cụ, quần áo, vẽ bối cảnh, vân vân...” Thời điểm tổng công nói chuyện, tầm mắt của mọi người trong khán phòng đều nhìn về phía anh. Ai nha, siêu sao sáng chói nha. Chẳng có ai chú ý đến người được phỏng vấn là cậu cả.

Tiểu Trì chính là không biết, Tề Úy trong tổ kịch nổi tiếng là ít nói. Cả ngày hôm nay tuyển người cũng chẳng ai thấy anh nói quá một câu. Lúc này đột nhiên mở miệng nói chuyện, có ai lại không vây xem?

“Em biết vẽ một chút, làm trang phục thì có thể khâu cúc áo,... Em biết đàn piano... Có được không?” Tiểu Trì nghĩ cái loại phỏng vấn lừa đảo ngu ngốc này khẳng định là sẽ không được vào tổ kịch. Thế thì kệ nó đến đâu thì đến.

Ai mà ngờ được sau khi cậu nói biết đàn piano, mọi ánh mắt đang dán trên người Tề Úy đều đồng loạt chuyển sang người cậu.

Sao vậy, trong trường không phải có học viện âm nhạc sao? Các nữ sinh ở đó đều đánh đàn rất hay nha! Có gì lạ lắm sao?

Tề Úy chỉ chỉ góc sân khấu, nói “Có thể thử một chút không?”

“A?”

“Học kỳ này bọn anh có một kịch bản tự sáng tác, trong đó nhân vật là một nghệ sỹ piano.” Tề Úy giải thích, mọi người vẫn tiếp tục nhìn.

Tiểu Trì ngậy ngốc tới trước cây đàn, nắp hộp đàn không được mở ra, mặt trên phủ một lớp bụi, chắc là cả kì nghỉ hè không ai dùng tới.

Tiểu Trì tùy tiện thử mấy âm, rất hoàn hảo. Cậu ngồi vào chỗ, cố gắng thẳng lưng.

“Muốn nghe bài gì?” Tiểu Trì thuận miệng nói một câu. Mấy câu này cậu rất hay nói, quen miệng.

Mọi người bên dưới có vẻ hưng phấn, giống như là xem kịch vui thì thầm bàn bạc với nhau. Mozart hay Beethoven đều có...

Cô giáo nói “Cứ chọn bài nào em thích là được rồi.”

Tổng công đại thần lại không nghĩ như vậy “Tiểu Trì, đàn bản Concerto số 2 của Rachmaninov(4) có được không?”

Tổng công đại thần gọi tên cậu. Tổng công đại thần muốn nghe thần khúc. Thật đáng thương nha. Đây chính là khúc nhạc khi hai nhân vật chính trong Nhạc chương hẹn ước tình cảm —— quả nhiên là tổng công! Yêu quá đi! Tiểu Trì ở trong lòng vui đến nở hoa.

“Không được” Tiểu Trì lạnh lùng cự tuyệt “Khúc nhạc này quá dài, đàn xong phải mất tới 40 phút.”

“Vậy thì đàn “Giấc mơ tình yêu” của Liszt Franz(5) đi” Đại thần lại nói thêm.

Phía dưới bắt đầu có người nghị luận “Hóa ra lão đại biết nhiều về piano như vậy? Không biết đó nha.” Một cô gái nói.

Tiểu Trì trong lòng vui đến nở hoa, Tề Úy chắc chắn là Ngụy Tề không sai. Anh tám phần là đã phối xong Nhạc chương nên mới biết được mấy khúc nhạc này.

Cậu đắc ý cười. Bản “Giấc mơ tình yêu” kia được đàn vô cùng trôi chảy.

—— Cha tui chính là nghệ sỹ dương cầm nha, đã dọa mọi người chứ. Lưu lại chút ấn tượng tốt, tương lai hầy tính.

Tiểu Trì đàn xong bản nhạc, lại bị yêu cầu biểu diễn thêm một chút. Phỏng vấn hoàn thành.

Đàn mất 8 phút, phần biểu diễn thì vô cùng thâm, vài giây liền qua.

Khi Tiểu Trì ngồi trên xe về nhà, trong lòng vẫn còn sung sướng không thôi.

Mặc danh kì diệu thâm gia một buổi phỏng vấn, lại giúp có cơ hội tiếp xúc với Tề Úy. Chắc chắn 100%, Tề Úy chính là Ngụy Tề.

Thứ hai.

Tiểu Trì trong miệng cắn kem ốc quế. Buổi sáng tháng mười nổi gió, cậu đi bộ chậm chậm.

Lại đi ngang qua tấm áp phích tuyển người kia.

Cậu vẫn là dừng lại một chút, cắn miếng kem, đối với bức ảnh Tề Ủy trên sân khấu ngẩn người.

A—— Có nên chụp trộm tấm ảnh này không nhỉ, lúc không có việc gì có thể lấy ra YY, đến khi cùng phối kịch có thể diễn tả đúng trạng thái tình cảm.

Đó là sức mạnh của tình yêu nha.

Cậu lấy di động ra, mở chức năng chụp ảnh, dáo dác nhìn xung quanh xem có ai không.

Xoay người một cái, đại thần thể mà lại ở bên cạnh cậu.

Chết cha rồi.

Kem ốc quế + áp phích có thể hô biến là người thật sao?

“Chào học trưởng.” Tiểu Trì vội vàng nhét điện thoại vào túi áo.

Học trưởng hôm nay mặc áo khoác hơi mỏng giản dị —— Thật sự rất đẹp trai. Khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt không nhìn ra biểu tình gì.

“Gọi anh Tề Ủy. Miệng của em——” Tề Ủy chỉ chỉ miệng của Tiểu Trì.

“A?”

“Đều là chocolate.”

“.....” Tiểu Trì tiện tay sờ một cái, quả thật đều dính.

“Số điện thoại của em là bao nhiêu?”

Tiểu Trì một tay chùi chocolate, một tay cầm cái kem, cảm thấy rất mất mặt, lại nghe được Tề Ủy nói, mê man ngẩn đầu.

Đây gọi là công khai dụ dỗ? Giữa ban ngày ban mặt?

“Trước ăn hết kem đi đã.” Tề Ủy không chịu nổi, trực tiếp hỏi một nữ sinh đi ngang qua mượn khăn giấy đưa cho cậu.

Tiểu Trì nhìn thấy mặt cô gái kia đỏ bừng, vẫn đứng mãi không chịu đi, nghĩ thầm rằng, thật đáng thương nha. Anh đúng là sát thủ, một miếng hai miếng liền đem con nhà người ta đáng yêu ngoan ngoãn ăn sạch.

Tề Ủy bình tĩnh nhìn cậu, nói “Cuối tuần trước tổ kịch họp mặt người mới. Em không tới, Trương Cường nói rằng đã gọi điện thoại cho em. Tại sao vậy?”

Cường thế công âm, mang theo giọng điệu chất vấn.

“Điện thoại nào? Chẳng ai gọi điện cho em cả.” Tiểu Trì khó hiểu nói.

Từ từ đã, trúng tuyển? Phỏng vấn ngu ngốc như vậy mà trúng tuyển á?

“Em trúng tuyển?”

“Đúng vậy. Đưa số điện thoại cho anh, chiều thứ bảy có cuộc họp thường kì một tuần một lần, đừng đến muộn.” Tề Ủy lấy điện thoại của mình ra.

“Chính là em cái gì cũng không biết.” Chẳng lẽ đến xã đoàn để ngắm à (6)?

“Chỉ cần có mặt (7) là được rồi.”

Ai nha, thần giao cách cảm.

Hai người trao đổi số điện thoại xong. Tiểu Trì bình tĩnh cùng tổng công đại thần nói hẹn gặp lại, cậu phải đi học.

Đi thật xa rồi mới quay đầu lại nhìn...

A ——— Tấm áp phích bị người ta lấy đi mất rồi, trách không được Tề Úy lại xuất hiện ở đó.

Về sau sẽ không thể dùng áp phích quảng cáo + kem ốc quế để hô biến ra người thật nữa rồi.

Thật đáng tiếc.

Buổi chiều theo thường lệ là tiết lý thuyết chán muốn chết. Cậu lên lớp xong rồi, ghi chép xong rồi, ăn uống no đủ lại quay về phòng ngủ, mở máy tính.

Tiểu Trì còn thường lôi di động ra ngó qua vài lần.

Số điện thoại của Tề Úy nha. Số điện thoại nha. Thật muốn gọi điện quấy rối Ngụy Tề lúc bị đạo diễn Pia. Nhất định —— rất thú vị. Hắc hắc hắc.

Tiểu Trì nghĩ tới hình ảnh hay ho ấy, mở phần mềm ra tiếp tục làm hậu kì.

Tất cả những khâu cơ bản của kịch truyền thanh đều đã làm xong cho Nhạc chương , hiện tại chỉ là muốn làm thêm một chút âm hiệu cùng bối cảnh âm nhạc. Trong thẻ nhớ di động của Tiểu Trì có lưu một list nhạc dữ trữ, giờ chỉ cần tìm bản nhạc thích hợp. Rất phiền phức, rất cần sự kiên nhẫn.

Thật ra Tiểu Trì quyết tâm làm hậu kì, một phần cũng là do cá tính của cậu.

Loại công việc buồn tẻ này, cậu một chút cũng không có hứng thú, chính là vẫn phải làm. Tuy rằng làm xong rồi còn có thể bị đạo diễn khó tính kén chọn đề ra hàng loạt các ý kiến khác bắt làm lại một lần nữa, nhưng làm xong rồi thì có thể ra kịch, có thể cho mọi người nghe được luyến ái mật mật ngọt ngào của cậu với tổng công, còn có thể tự mình lưu lại làm kỷ niệm.

Bằng không ai lại muốn làm cái việc hậu kì khốn kiếp này!!!

Ba tiếng sau, đầu Tiểu Trì có chút choáng váng, bỏ tai nghe ra, lằm bằm chửi. Cậu nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Lúc này cậu mới phát hiện ra bạn cùng phòng lão Chương và Trường Tị đã trở về chơi Warcraft. Phòng này vẫn còn một tên học siêu giỏi Tiểu Lâm Tử hệ vật lí chắc lại đang chiến đấu hăng hái ở thư viện rồi.

Lão Chương cùng Trường Tị mỗi người đeo một cái tai nghe, ngón tay lướt như bay trên bàn phím, còn nói một ít thuật ngữ chuyên nghiệp. Tiểu Trì không chơi game nhưng mỗi lần nhìn hai người bọn họ cau mày, cậu lại cảm thấy thú vị.

Ngắm màn hình của hai người anh em kia một lát, Tiểu Trì quay trở lại với máy tính của mình.

Đột nhiên QQ nhảy ra khung đối thoại của Đại trọng mã.

“Thủy Đường, chị muốn tìm Sở Thiên tiếp nhận kịch Tận thế ngân hà , chú có giúp chị không? Chị mấy ngày nay mất ngủ nha, cùng bàn bạc với Sở Thiên đại nhân. Đã suy nghĩ vài ngày, thật sự rất muốn làm. Chị tán ngẫu với Sở Thiên đại nhân, cũng đã cho anh ta nghe kịch của em với Ngụy đại thần, anh ta rất thích. Thế nào, có hứng thú không?”

Sau đó là icon ôm thật chặt (8).

Tiểu Trì cũng ngẩn người, Sở Thiên đã nghe qua kịch của cậu với Tề Úy, còn rất thích nữa! Có thể làm Tận thế ngân hà ! Tận thế ngân hà ! Tận thế ngân hà !

A aaaaaaaa, cậu là fan của Sở Thiên nha!!!! Nghe thế này làm toàn thân cậu đều phấn chấn.

Bật người chạy tới QQ, vẫn là bình tĩnh trả lời: “Chị Trọng mã, làm kịch này thật sự không hay đâu, quá nhiều người nhòm ngó, cho dù là tốt đến mấy, vẫn sẽ bị người ta soi mói. Còn làm không tốt ấy hả, nhất định sẽ bị mắng chết. Nhưng mà... Ngụy Tề bảo sao? Anh ta mà làm thì em sẽ gia nhập.”

Nữ yêu tinh Đại trọng mã ở bên kia vẫn không có động tĩnh gì, một lát sau cậu mới nhận được tin: “Quả nhiên là Tiểu Thủy Đường không có chính kiến, còn phải xin ý kiến quyết định của đại thần nhà chú nữa!”

Sau đó là icon che miệng cười (9).

Tiểu Trì đầy đầu hắc tuyết reply: “Anh ấy không phải của nhà em. Em và Ngụy Tề chưa từng nói chuyện với nhau, chị hai à.”

Đại trọng mã: Còn lâu đi. Cả giới võng phối đều công nhận các cậu là một đôi, sự thật có phải hay không ngoài đời cũng là một đôi hả? Thật đúng như vậy đi! \*//// ///\*

CV - Thủy Đường: —|| Em và anh ấy quả thực không quen. Bộ kịch này chị phải chuẩn bị cho tốt rồi hãy làm. Biên kịch và hậu kì đều phải chọn cẩn thận. Thực ra CV chỉ là chuyện nhỏ.

Đại trọng mã: Hậu kì thì chị sẽ tìm A Tiểu. Cô bé kia xuất hiện không nhiều, nhưng chắc chắn cũng là fan của Ngụy đại thần và chú em. Chỉ cần là kịch của hai người, hậu kì đều làm rất thần tốc. Lại còn là một em gái ngoan ngoãn, quả thực tốt lắm, dễ nhờ vả.

Tiểu Trì trong lòng hét lên: Vừa làm CV vừa làm hậu kì chẳng phải muốn đem cậu bức điên sao! Nhờ vả cái đầu chị, tui là vì tình yêu, vì tình yêu...

Đại trọng mã: Chỉ cần có cậu và Ngụy đại thần ra mặt, CV của kịch sẽ không bị soi mói, danh tiếng của các cậu trên diễn đàn rất là cao. Biên kịch và văn vân, Sở Thiên nói sẽ hỗ trợ xem xét kịch bản lần cuối. Chúng ta có đại thần giúp sửa kịch bản nha, ai dám lỗ mãng. Hậu kì nếu có khó khăn thì chị sẽ hỗ trợ... Chị vừa mới cùng đại thần nhà em nói chuyện, rằng Thủy Đường là fan bự của Sở Thiên. Ngụy đại thần trả lời rằng chú em nhận thì anh ta nhận. Các cậu đúng là... Ai, tổng công nhà cậu đã lên tiếng rồi, cậu cũng mau luyện âm đi. Kịch này thụ âm phải khí phách ngạo kiều, cậu không được mềm yếu nhá. Chị với Ngụy đại thần sắp xếp thời gian, chờ tổ kịch chuẩn bị xong, chúng ta sẽ mở hội. Cậu cứ đi trước đi.

Sau đó là icon hôn gió (10).

Ava của Đại trọng mã ngay lập tức tối sầm.

Cô nàng này lúc nào cũng mạnh mẽ dứt khoát.

Tiểu Trì cầm di động lật tới số điện thoại của Tề Ủy, ngắm mãi.

Thấy không, bọn họ đều nói chúng ta là một đôi nha, là một đôi nha. Ánh mắt quần chúng sáng như tuyết, sáng như tuyết, sáng như tuyết.

Đại thần, một ngày nào đó anh liền theo em đi... Hắc hắc hắc...

Nhưng mà còn Tận thế ngân hà thì...

Để chúng ta làm có sao không nhỉ?

Mình sẽ phải phối ngạo kiều thụ. Cái loại thụ này tùy thời muốn phản công, thật là không tốt chút nào! A a a a, quả nhiên rất khó.

Còn có hậu kì.

Lại là cái công việc hậu kì khổ kiếp!

Mình chắc chắn sẽ chết.

Tiểu Trì ở trong lòng rít gào.

Đột nhiên di động rung bần bật, dọa cậu nhảy dựng.

Trên màn hình hiện lên tên người gọi —— Ngạc nhiên chưa, là tổng công!

Đây chính là phép triệu hồi hồ biến mới sao?

“Tổng... Ách... Học... Tề Ủy học trưởng?” Thiếu chút nữa kêu tổng công. OMG...

“Em đang bận sao?” Wow, âm thanh qua điện thoại với âm hiệu sau khi xử lí giống nhau như đúc. Thật ảo.

“... Có một chút, nhưng cũng không sao. Học trưởng có chuyện gì à?”

“Có chuyện này. Con của cô Chúc bên đoàn Thanh niên đang học đàn dương cầm, giáo viên cũ đã bỏ việc rồi, hiện tại đang kiếm giáo viên mới, em có hứng thú hay không?”

“Em?” Vẫn là câu kia, cả học viện âm nhạc để cho anh chọn, sao lại chọn em. Anh cũng thật tinh mắt đó.

“Cậu ta muốn giáo viên nam.” Tất cả nam sinh trong học viện âm nhạc tùy ý anh chọn nhé.

“Em chưa từng đi dạy, cũng có thể thử xem.”

“Được, vậy thì bảy rưỡi tối mai em tới kí túc xá giáo viên tầng 7 nhà 201.”

“.....” Tiểu Trì sững sốt một lát.

“Sao thế? Có tiết học à?”

“Kí túc giáo viên ở chỗ nào?” Cậu chưa từng nghe nói qua nha.

“..... Kia... Vậy sáu rưỡi đợi anh ở Tây Giáo Tam, anh đưa em qua.”

“Tây Giáo Tam?” Cũng chưa bao giờ nghe qua nha.

“.....”

“Cửa số 1 của căn tin?”

“Cái này thì em biết.” Chính là mặt kia của cái căn tin dưới lầu kí túc xá thôi mà.

“....” Đại thần trầm mặc một lát, có khi là đang khinh bỉ cậu “Vậy thì mai gặp.”

“A cảm ơn anh, mai gặp.”

.....

Cúp điện thoại.

Sắc mặt của Tiểu Trì lúc này chính là màu gan heo.

.....

\* Trích lời tác giả: Câu chuyện lấy bối cảnh ở Hạ Môn, thành phố xinh đẹp phía nam. Hy vọng mọi người sẽ thích.

Hạ Môn = Xiàmén = X thị.

Đăng bởi: admin

### 3. Chương 3

#### CHƯƠNG 3 ĐÁNG TIẾC, TỔNG CÔNG ĐẠI THẦN CÓ BẠN GÁI.

Năm giờ chiều ngày hôm sau.

Tiểu Trì tan học, ăn cơm xong thì trở lại phòng ngủ.

Mặc cái gì đây?

Mặc —

Có bệnh à, cũng không phải là đi xem mắt, cũng không phải đi hẹn hò, là đi dạy đàn nha!

Năm giờ rưỡi, Tiểu Trì cầm điện thoại gọi cho bố.

“Bố —— Con muốn đi làm gia sư dạy đàn dương cầm, bố nghĩ thế nào...”

Năm giờ bốn mươi lăm phút, Tiểu Trì nhìn di động ngẩn người.

Sáu giờ, Tiểu Trì bắt đầu đứng ngồi không yên, tim đập thành thịch.

Sáu giờ hai mươi, sau khi cậu tự xỉ vả mình hai mươi phút, bắt đầu lấy lại bình tĩnh. Cầm theo di động, ngay cả túi cũng không mang, chạy xuống căn tin dưới lầu.

Sáu giờ ba mươi, Tề Úy đứng ở cửa số 1 của căn tin, mặt vô biểu tình nhìn cậu tới.

“Ăn cơm chưa?” Đại thần mở miệng hỏi.

“Rồi ạ”

“Đi thôi.” Tề Úy chẳng nói nhiều vô ích, dẫn đường đi trước.

Ngay từ đầu hai người đã chẳng nói chuyện gì. Bước song song bên nhau, từ xa nhìn lại chắc chắn rất hài hòa. Tiểu Trì thầm nghĩ.

Tề Úy cao khoảng 1m83, dáng người thon dài, mặc gì cũng đẹp.

Tiểu Trì cao 1m77, tuy rằng luôn phối âm thụ, nhưng cậu tuyệt đối không ảo lả, không nữ tính, cũng rất... tiêu sái nha.

Vào thu, hai hàng cây lá đỏ theo ngọn gió mà rung rinh, những chiếc lá rụng xào xạc rơi, giống như hoa tuyết nhẹ nhàng hạ xuống.

Trời cũng chưa tối hẳn, có một loại hương vị đặc biệt của thời điểm chạng vạng.

“Nhớ rõ đường, lần sau tự mình tới.” Tề Úy rốt cục mở miệng nói.

“Vâng” Hai người đi qua trường học, đi dưới hàng cây, con đường này cậu quen thuộc.

“Học kỳ này em có bạn không?”

“A, cũng bình thường ạ. Em nhất định sẽ tham gia đầy đủ hoạt động của xã đoàn.” Ở trước mặt xã trưởng tất nhiên là phải biểu hiện tốt một chút rồi.

“Ừ. CET 46 (1) thì sao?”

“Học kỳ trước đã qua rồi.”

“Sắp xếp thời gian cho tốt, đừng tạo áp lực cho bản thân.” Tề Úy đột nhiên nói một câu đầy quan tâm.

Anh quan tâm tới vấn đề học tập của cậu sao?

Tiểu Trì quay đầu nhìn anh, rõ ràng chẳng nhìn ra cái gì.

Chúc gia nằm trên con đường cái ngoài trường. Tề Úy đưa cậu tới dưới lầu thì nói “Con của cô Chúc sợ người lạ. Máy người ở học viện âm nhạc quá nghiêm túc, đứa nhỏ không thích ứng được, không chịu học. Em nên từ từ dạy dỗ, đừng ép nó.”

Tiểu Trì chỉ ừ một tiếng.

Tề Úy quay sang nghe điện thoại, nói xong vài câu thì tạm biệt cậu ra về.

Tiểu Trì cứ đứng dưới lầu nhà cô giáo ngây ngốc nhìn theo thật lâu, rồi mới đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng.

Tình cảm mà Tề Úy dành cho cậu rốt cuộc là đến mức nào?

Còn đặc biệt tới dẫn đường?

Tề Úy dẫn cậu đi.

Ngụy Tề tổng công dẫn đường cho cậu???!!!

Làm sao đây...

Thực kỳ lạ...

Mà cũng thực hạnh phúc chết đi được...

.....

Buổi tối chín giờ, Tiểu Trì dạy học xong thì trở về ký túc, trong lòng là vô vàn ảm áp dạt dào.

Cậu quyết định mở lap – chan ra, tiếp tục hăng hái chiến đấu với việc hậu kỳ của Nhạc chương Online QQ, hai nick hậu kỳ A Tiểu và CV Thủy Đường đều nhận được tin nhắn offline.

Click mở ——

Sở Thiên: Kế hoạch kịch truyền thanh Tận thế ngân hà

Đã sắp xếp tốt thời gian chuẩn bị sáu kì kịch cùng với danh sách thành viên tham gia rồi:

- Chuẩn bị: Ngụy Tề.
- Đạo diễn: Đại Trọng Mã.
- Biên kịch: Sở Thiên.
- Hậu kì: A Tiểu.
- Trang trí: Quyết Minh Tử [Đoàn kịch Thạch đầu]
- Tuyên truyền: Tiểu Lương Phong [Đoàn kịch Tinh quang đồng nghiệp]

Danh sách CV cũng đã xác định:

- Tần Khải: Ngụy Tề.
- Triệu Tường: Thủy Đường (2)

.....

.....

.....

Tiểu Trì chỉ cần nhìn lướt qua cái tên của chuẩn bị đã không đỡ nổi rồi.

Có phải không vậy? Tổng công tự mình làm chuẩn bị?

Còn có, Sở Thiên tổng công mà Đại Trọng Mã đích thân mới đến sẽ sửa kịch bản?? Sở Thiên đại thần à nha!

Đây đúng là khủng bố nha. Tổ kịch này là muốn nghịch thiên (3) sao?

Lại mò xuống xem xem lịch làm việc.

Thời gian sắp xếp rất chi là dư dả nha. Sau khi Nhạc chương hoàn thành thì có thể làm kịch này ngay. Về cơ bản thì hậu kì có cả thời gian nghỉ đông và nghỉ hè để làm. Sắp xếp thế này... có vẻ... thực hợp lý?

Quan trọng nhất là .... Sở Thiên viết kịch bản? Tổng công làm chuẩn bị?

Như vậy thì làm hậu kỳ đến chết cũng là đáng giá, làm CV bị đạo diễn Pia chết cũng là cam tâm tình nguyện!

Dù sấm chớp có giạt đùng đùng thì trong lòng vẫn là bắn pháo hoa tán loạn.

Thật lâu cũng không thể bình tĩnh, cậu không thể nào bình tĩnh được.

Thật muốn làm kịch này!

Rất muốn!

Rất muốn!

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Khi Tiểu Trì nhắc máy vẫn còn có chút kích động, nội tâm không ngừng nhảy nhót.

“Có chuyện gì mà vui đến vậy?” Là thanh âm của tổng công Tề Úy.



“A.... Là nhìn thấy... Báo viết, tiểu thuyết mà em thích... được chuyển thể thành phim.” Tiểu Trì vẫn không thể kiềm chế được hưng phấn.

Đầu dây bên kia truyền tới tiếng cười của Tề Ủy.

“Tiểu Kiệt rất thích em dạy cho cậu ấy. Vừa nãy cô Chúc có gọi điện cho anh.”

“Ngày trước ba em dạy em học đàn cũng là vừa lừa vừa gạt mới được. Cái này chính là sở trường của em rồi. Cảm ơn học trưởng.”

“Không cần cảm ơn. Đúng rồi, em đã nhớ đường chưa, lần sau có thể tự mình tới.”

“Vâng, nhớ rồi. Hôm nay thật ngại quá, bình thường em toàn ở nhà, trừ căn tin ở dưới lầu thì chẳng đi đâu bao giờ.” Tiểu Trì khó có cơ hội nói thực nhiều.

Tề Ủy ở bên kia chỉ cười.

Tiểu Trì đột nhiên nghĩ, người này, nhất định rất thích cười đi.

Lại so sánh với tổng công mặt than nghiêm túc. Tổng công trong tiểu thuyết thường như vậy a.

Sự thật là nụ cười rất ấm áp.

Nếu anh ấy cũng thích con trai —— Vậy lại càng thêm hoàn mỹ!

.....

Thứ bảy, Tiểu Trì phá lệ ở lại trường không về nhà.

Đến tham gia cuộc họp xã đoàn thường kỳ.

Tiểu Trì đã không tham gia cuộc họp lần trước, lần này bị yêu cầu làm một màn tự giới thiệu.

Vẫn là vài câu khô cằn kia, thực sát phong cảnh.

Chờ cậu nói xong, có mấy nữ sinh giờ mới tới.

Lưu Hiểu Hiểu có chút nghiêm túc phê bình một câu: “Muộn ba lần thì không cần tới nữa.” Vô cùng uy nghiêm.

Hai cô bạn kia là sinh viên năm nhất, bị nhắc như vậy không khỏi xấu hổ.

Lưu Hiểu Hiểu là học tỷ năm ba, cùng khóa với Tề Ủy, chính là cô gái uốn tóc trong buổi phỏng vấn kia, phó xã trưởng.

“Hôm nay toàn thể xã kịch của chúng ta đều tới đầy đủ. Tôi nhắc lại nội quy một lần nữa: cuộc họp thường kỳ không được đi muộn, có chuyện gì thì phải xin phép trước, vi phạm ba lần thì xóa tên ra khỏi xã đoàn. Thời điểm tập luyện nếu không tới, vai diễn sẽ trực tiếp có người thay thế, không phải thương lượng. Hy vọng mọi người trân trọng cơ hội được lên sân khấu, chỉnh đốn thái độ. Xã kịch chúng ta một học kì phải ra hai bộ kịch. Nhiệm vụ này rất quan trọng, mong mọi người hợp tác vui vẻ.” Lưu Hiểu Hiểu nói liền một đoạn dài.

Tề Ủy vẫn ngồi không tỏ ý gì cả.

Sau đó mỗi người được phân một bản kế hoạch và một kịch bản.

Kịch bản nói về tình phụ tử giữa một đứa con phản nghịch với một người cha không biết biểu đạt tình cảm.

Trên bản kế hoạch, Tiểu Trì nhìn thấy tên mình trong tổ đạo cụ và tổ xử lý âm thanh ánh sáng.

Họp xong một hồi, Tiểu Trì cũng có chút hiểu thêm về mấy vị tiền bối trong xã đoàn.

Tề Ủy dù cho chẳng nói câu nào, nhưng anh chắc chắn là lão đại không cần phải nghi ngờ. Anh chỉ im lặng nghe kế hoạch công tác của các tổ, rồi tự mình gõ gõ vào laptop.

Lưu Hiểu Hiểu là nữ sinh học viện âm nhạc. Cô phụ trách sắp xếp điều hành tất cả các diễn viên, là phó xã trưởng kiêm tổng giám sát nghệ thuật. Tất cả mọi người đều gọi cô là Lưu tỷ.

Liêu Thiên học năm hai học viên thông tin là tổ trưởng tổ âm thanh và ánh sáng, phụ trách các vấn đề kỹ thuật âm thanh và ánh sáng. Đa số thời điểm thành viên của tổ này đều kiêm luôn thành viên của tổ hậu cần và tổ đạo cụ.

Cô gái tóc dài đến thắt lưng, tại thời điểm trước khi phỏng vấn đã ôn nhu cổ vu Tiểu Trì là Lí San, năm hai học viên mỹ thuật tạo hình, là tổ trưởng tổ đạo cụ và tổ tuyên truyền.

Tổ trưởng tổ hậu cần chính là Trương Cường, học viện nhân văn, phụ trách sân bãi, vé kịch và hầu hết các việc vặt vãnh.

Lần này tổng đạo diễn chắc là Tề Úy đi, vì chẳng thấy ai nhắc tới chuyện này.

Hiệu suất của tổ kịch này phải nói là vô cùng cao. Mới khai giảng được một tháng mà đã hoàn thành xong việc chiêu tân, in kịch bản, tính toán chuẩn bị tất cả các công việc của vở kịch mới.

Ba tuần tới chính là thời gian để Lưu tỷ huấn luyện diễn viên mới, còn các thành viên khác tập trung điền cường làm đạo cụ.

Địa điểm thi hầu hết là ở nhà đa năng, thời gian là thứ bảy và chủ nhật.

Kết thúc cuộc họp, Tề Úy tổng kết lại công tác của các tổ, dặn dò một chút các vấn đề cần phải chú ý, mọi người liền giải tán, đi theo tổ trưởng của mình bắt đầu làm việc.

Lưu Hiểu Hiểu dẫn theo một đám mỹ nam mỹ nữ đi đến phòng tập ở lầu hai. Còn Tiểu Trì thì theo hai vị tổ trưởng tới kho hàng lầu hai.

Kho hàng của nhà đa năng vừa mở ra, Tiểu Trì liền trợn tròn mắt.

Nơi đó quả thực như một bãi chiến trường. Nơi đó cái gì cũng có: rác rưởi, vải vóc, màu vẽ, còn có các loại tấm ván gỗ, áp phích, các loại đạo cụ lẫn lộn. Trong đó còn có rổ bóng lúc la lúc lắc.

Công việc buổi chiều của họ chính là —— quét dọn vệ sinh, cộng thêm kiểm kê lại các loại đạo cụ, vải vóc, thuốc nhuộm màu.

Sau này nghe thành viên cũ trong tổ nói mới biết được, nguyên lai là cô bạn tổ trưởng tổ đạo cụ, tính tình mạnh mẽ, thái độ làm việc nghiêm túc nhanh nhẹn, nhưng mà trong tổ kịch sắp xếp công việc theo năng lực chứ không phải theo vẻ ngoài, lâu dần làm dập tắt ngọn lửa nhiệt tình với kịch nói, nhưng mà lại quay sang với cục diện rối rắm khó nhằn của tổ đạo cụ.

Bi kịch làm sao!

Cả một buổi chiều, Tiểu Trì phải làm cu li, lặn qua lặn lại cả người toàn bụi bặm với màu vẽ.

Bốn tiếng sau, rốt cuộc mọi người đại công cáo thành. Liêu Thiên với Lí San chỉnh sửa lại danh sách một lần nữa ——

Ngó qua di động thì thấy đúng sáu giờ. Tự đứng lại thành một ngày lao động công ích, ngay cả Tề Úy cũng chẳng thấy được lần nào. Quả thực là —— lừa đảo mà.

Dù sao thì đây cũng là công việc. Nghĩa vụ phải làm thôi.

Tiểu Trì phun trào xong một lát thì bình tĩnh. Các cô nàng xinh đẹp mỹ miều trong tổ đạo cụ còn chưa thấy ai kêu gì, cậu là con trai đương nhiên có trách nhiệm đảm đương.

Lí San với Liêu Thiên vẫn làm tấm gương sáng chói, vất vả công tác, xong rồi cảm tạ mọi người.

Lúc này Tề Úy lại xuất hiện. Tất cả mọi người đều im lặng xem tổ trưởng của họ bàn bạc cùng với lão đại.

Lát sau, Tề Úy mới lên tiếng: “Hôm nay mọi người đều vất vả rồi. Cùng nhau đi ăn một bữa cơm đi.”

Tất cả đều phấn chấn bừng bừng. Vương Tranh của tổ đạo cụ nhút nhát hỏi một câu: “Cái kia... Tề học trưởng mời khách?”

Tất cả quay sang nhìn chằm chằm vào Tề Úy, hai vị tổ trưởng chỉ cười mà không nói.

“Trừ vào quỹ của tổ kịch. Mọi người thu dọn đồ đạc, năm phút nữa tập hợp dưới lầu một rồi xuất phát.” Tề Úy trước nay nói ít ý nhiều, nói xong liền bước đi.

Vì thế, Tiểu Trì đành phải đem câu định nói: “Mẹ em gọi em về ăn cơm.” nuốt trở lại trong bụng.

Thế là một đoàn người đi tới quán lẩu ngoài trường ăn lẩu.

Tiểu Trì chẳng biết thế nào lại được ngồi bên cạnh Tề Úy.

Rõ ràng mọi người đều ngồi vào đúng chỗ của mình, bốn cô gái của tổ đạo cụ với tổ hậu cần ngồi chung một chỗ, ba tên con trai của tổ âm thanh ánh sáng thì ngồi cùng nhau. Tề Úy đi gọi đồ ăn xong trở lại, vô cùng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Tiểu Trì.

Tề Úy cũng không nói nhiều, chỉ nghe là chính, vừa lo cho nồi lẩu, vừa chiếu cố mọi người ăn.

Cũng may cùng tổ với Tiểu Trì có một người tên Hạ Mông, là thành viên lâu đời của tổ kịch. Anh vừa tán dóc, vừa kể chuyện về lịch sử huy hoàng của xã đoàn, thuận tiện trên trọc hai vị tổ trưởng Lí và Liêu, đùa giỡn các cô nàng cười đến vui vẻ.

Tiểu Trì đóng tai lên nghe, cái cậu quan tâm chính là chuyện liên quan đến Tề Úy.

Nhưng mà có chính chủ ngồi đây nên Liêu Thiên với Hạ Mông cũng không dám lỗ mãng.

Chờ Tề Úy đi thanh toán lấy hóa đơn, mấy đại cô nương mới vội vàng hỏi.

“Học trưởng, học trưởng, Tề học trưởng đẹp trai như vậy đã có bạn gái chưa thế?”

Hạ Mông liếc mắt nhìn Tề Úy ở xa, bí hiểm nói: “Các em đừng có mơ nữa, học kỳ trước chính miệng cậu ta đã nói, hình như là có bạn gái rồi.”

Cả bàn toàn bộ im lặng.

Lòng bàn tay Tiểu Trì chợt lạnh buốt, xiết chặt đôi đũa.

Hạ Mông cở vờ vô cùng vừa lòng với phản ứng của mọi người, tiếp tục giả bộ bí hiểm nói: “Anh chỉ biết lão đại đã sa vào lưới tình rồi, thích một cô nàng nào đó. Cho tới giờ thì vẫn chưa từng thấy qua, nhưng hình như lần trước diễn xong cô ấy có tới tìm lão đại.”

“Thật hay giả vậy, sao tớ chưa từng nghe qua...?” Kể cả Lí San vẫn luôn im lặng cũng tò mò.

“Ngày đó... Ách... Có một người thổ lộ với lão đại, chính là bị cự tuyệt như vậy. Trước giờ lão đại đối với thổ lộ hay thư tình gì đó đều không hề nhìn qua. Đó là lần đầu tiên lấy lí do như vậy để từ chối người ta. Sự thật đau lòng mà, trong lòng lão đại đã có người người. Dù sao thì mọi người cũng nên bình tĩnh a. Trong xã đoàn cũng không chỉ có mỗi lão đại là hảo nam nhân.....”

Những lời Hạ Mông nói sau đó Tiểu Trì hoàn toàn không nghe. Tất cả trong đầu cậu chỉ có ——

Anh có bạn gái...

Có bạn gái...

Có bạn gái.....

Có bạn gái...

Không đùa chứ...

Mình còn chưa kịp thổ lộ...

Đại nào ngừng hoạt động rồi.

Tiểu Trì như thế nào lại thấy trong mũi ngược nha, quá ngược luôn.

Thật vất vả mới tìm được Ngụy Tề.

Thật vất vả mới xác định được Ngụy Tề là Tề Úy.

Thật vất vả mới tới gần được như vậy.

Kết quả là thất tình.

Con mẹ nó.

Phắc.

Thất tình thôi mà. Ai mà chưa từng thất tình chứ.

Về nhà ngủ một giấc là tốt rồi.

Buổi tối khi trở về, Tề Úy bước song song với Tiểu Trì, khoảng cách không xa cũng chẳng gần. Tiểu Trì thì như người mất hồn, căn bản chẳng để tâm xem người đi cạnh mình là ai.

Cuối cùng cậu chia tay mọi người rồi trở về nội thành.

Chỉ nghe được Tề Úy nhẹ nhàng nói một câu: “Đi đường cẩn thận, cuối tuần vui về.”

Gió đêm lạnh thổi qua, tổng công vẫn là động lòng người như vậy.

Cậu ngồi trên xe, về đến nhà, chẳng buồn cùng cha mẹ nói vài câu. Tiểu Trì tắm giặt sạch sẽ liền nằm lì ở trong chăn, mạnh mẽ ép mình ngủ.

Điện thoại lại vang lên. Cậu không muốn tiếp, nhưng cuối cùng vẫn tiếp.

“Học trưởng!” Thanh âm chôn trong chăn rầu rĩ phát ra.

“Về đến nhà rồi? Cổ họng em sao vậy?” Thanh âm của ôn nhu công làm cho Tiểu Trì nghe mà mắt có chút hồng. Thực hâm mộ người yêu của anh. Ngày nào cũng được nghe giọng nói tuyệt vời như vậy... Ai nha, ghen tị là ma quỷ, ghen tị là ma quỷ.

Tiểu Trì im lặng không nói.

“Tiểu Trì?” Đầu dây bên kia lại gọi tên cậu.

“Vâng. Em buồn ngủ.” Tiểu Trì thản nhiên nói.

“..... Vậy thì nghỉ ngơi sớm đi.”

Tiểu Trì tắt điện thoại, rất nhanh ép mình chìm vào giấc ngủ.

Mà đầu dây bên kia tổng công đại thần nhìn chăm chăm vào điện thoại thật lâu. Anh cảm thấy từ khi anh đi lấy hóa đơn trở về Tiểu Trì liền có chút kỳ quái. Vốn là cậu sung sướng được ăn miễn phí, sau đột nhiên lại không ăn, chỉ ngáy ngốc ngồi nhìn. Nhìn cậu mờ mịt về nhà mà chỉ lo cậu gặp chuyện. Cậu là người mù đường mà...

Tổng công đại thần đột nhiên nghĩ tới gì đó, gọi điện thoại cho Liêu Thiên.

“Đại Liêu, lúc này các cậu nói xấu gì tôi?” Thanh âm trầm thấp của tổng công tuyệt đối có thể giết người.

“Không... Ách... Ha hã... Chính là chuyện sau vở diễn đó, Lưu tỷ trước mặt mọi người thổ lộ bị anh từ chối. Không có nói lộ ra là Lưu tỷ, chỉ nói là trong lòng anh đã có người để ngăn cản các tiểu cô nương mới tới tự làm tổn thương chính mình.” Liêu Thiên nói có chút miễn cưỡng. Dù gì bán đứng bạn thân sau lưng là không tốt, nhưng có trách cũng chỉ trách lão đại kia người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, ong bướm bu đây (4).

Cũng may là lão đại chỉ hỏi cái kia, xong thì cúp máy, không nói thêm gì nữa. Cho tới nay Tề Úy đối với mấy lời đồn đại quanh mình vẫn là không để ý.

Một lúc sau, ở đầu kia của thành phố, điện thoại di động của Tiểu Trì sáng lên báo hiệu tin nhắn tới.

“Hôm nay vất vả rồi, cuối tuần mời em ăn kem ốc quế. Ngủ ngon.”

\*Chú thích:

(1) CET 46: là một loại trình độ tiếng anh ở Trung Quốc.

(2) Trong raw là Thủy Trì, nhưng mà là Thủy Đường mới đúng chứ \*uốn éo\* Thế nên mình sửa luôn \*ngượng\*

(3) Mình không thích dịch là “nghịch thiên” \*cần khăn\* Nhưng mình không nghĩ ra từ khác để thay thế. Rất mong nhận được sự giúp đỡ.

(4) Nguyên văn là “Nhân hồng thị phi đa”, gần nghĩ với kiểu ong bướm hay bám lấy những đóa hoa đẹp nhất, tức là xung quanh zai đẹp thì bao giờ chẳng có vệ tinh, xung quanh phân trâu bao giờ chẳng có ruồi \*lắc mông\* Đăng bởi: admin

## 4. Chương 4: Em Vẫn Yêu Anh!

### CHƯƠNG 4 CHO DÙ ANH CÓ BẠN GÁI, EM VẪN YÊU ANH!

Tiểu Trì bắt đầu chuỗi ngày cứ tối thứ ba, thứ năm thì tới ký túc xá giáo viên dạy đàn, chiều thứ bảy tới xã đoàn làm cu li, thời gian còn lại không dùng để đọc sách thì chính là sinh hoạt khổ cực với việc làm kịch truyền thanh.

Ngày qua ngày, lại còn mang trong mình nỗi đau.

Thất tình ai cũng biết là đau khổ tới chừng nào.

Nhưng cuộc sống này cũng rất là mới mẻ.

Hậu kì của kịch truyền thanh Nhạc chương Tiểu Trì cố gắng trong hai buổi tối, cuối cùng cũng kết thúc, về cơ bản là đã làm xong. Một khoảng thời gian rất dài sau đó cậu ngán nhạc cổ điển tới tận cổ. Mấy ngày nay cứ nghe đi nghe lại, trong lòng ám ảnh luôn, thật đáng sợ.

Gửi kịch cho những người khác nghe, nhận lại là một ghi chép siêu dài toàn là ý kiến sửa chữa, nhiều tới mấy chục điều.

Tiểu Trì khóc không ra nước mắt.

Ý kiến muốn sửa chữa nhiều nhất là góp ý về toàn bộ phần sau của kịch. Nhạc trưởng và chủ tịch cuối cùng cũng tâm ý tương thông, bắt đầu cuộc sống phần hồng mặt ngọt. Nhưng mà Tiểu Trì xử lý âm thanh của chỗ này bị kịch cứ như là chuyện tình của Romeo và Juliet vậy. Ba mươi phút đầu thì không có vấn đề gì, mười phút cuối cơ bản là phải làm lại toàn bộ.

Thế đồng nghĩa với công sức thức đêm hai ngày liền xem như uổng phí.

Không có cách nào a. Để cho một kẻ thất tình đi làm hậu kì ngọt ngào? Quá khó luôn.

Tiểu Trì nhìn ý kiến của mọi người mà phun trào. Ngay cả Ngụy tổng công sau khi nghe bản Demo lần một cũng đưa ra ý kiến như vậy.

Tiểu Trì xem xong, đóng word lại, cả người thả phịch lên ghế.

Rõ ràng hai nhân vật chính ngoài đời chính là bi kịch, vì cái gì trong đây phải làm thành tương thân tương ái, yêu đến yêu đi chứ?

Yêu cái đầu anh!

Ngụy đại thần của người ta có bạn gái mất rồi còn đâu!

Có bạn gái mất rồi!

Fuck! Fuck! Fuck! (1)

Tiểu Trì ở trong đầu gào thét một trận, cuối cùng dứt khoát đóng máy tính, thu thập ít sách vở, chuẩn bị tới thư viện tự học.

Thất tình có gì là lạ chứ, có ai mà chưa từng thất tình không.

Hậu kì phải làm lại có gì là bất thường chứ, không phải làm lại mới là không bình thường đó.

Ngụy tổng công Tề Ủy có bạn gái có gì ghê gớm chứ. Vẫn còn Vương Lực Hoàn là trai thẳng đẹp trai nhất vũ trụ mà!

Khốn kiếp!

Học bài thôi!

Oán thầm xong, cậu nhìn sang lão Chương cùng phòng đang vừa đánh quái vừa gọi điện cho bạn gái chào một cái rồi ra ngoài.

Tên này không hiểu làm cách nào đã có thể cùng bạn gái gương vỡ lại lành. Học kì trước hắn còn đang đắn đo lựa chọn giữa bạn gái và câu lạc bộ. Nhưng mà dường như trải qua một kì nghỉ hè, cuối cùng hắn cũng quyết định hai cái không bỏ cái nào.

Con trai mà, thế nào rồi cũng phải trưởng thành lên.

Thiết, Tề Ủy kia có gì hơn người chứ. Cũng không phải là chỉ có chút tài năng thôi sao. Hàng năm được học bổng hạng nhất, huy chương vàng vật lí quốc gia, diễn viên chính kịch nói nhận được nhiều khen ngợi, nghe nói còn là đại thiếu gia, bố là ông chủ một công ty quảng cáo lớn, gien di truyền được khuôn mặt đẹp chút. Được rồi, còn có thể phối kịch truyền thanh, còn có thể quản lí kịch xã, còn có thể kéo nhà tài trợ...

.....Thiết, mấy cái đó Tiểu Trì cậu cũng làm được.

Đọc sách thôi, năm ngoái tốt xấu gì Tiểu Trì cũng xếp thứ ba, suýt được học bổng. Học bổng đó nha, còn có thể đàn dương cầm, có thể phối âm, còn có thể làm hậu kì! Đúng thế, lão tử chính là còn có thể làm hậu kì, có bản lĩnh làm hậu kì cho cái thanh âm chán ngắt kia của Tề Ủy. Hậu kì mới chính là linh hồn của toàn vở kịch nha!

Rút gào đến tận thư viện.

Tiểu Trì vừa mới chuẩn bị lấy thẻ sinh viên ra, đột nhiên bị kéo lại.

Đúng là kéo mà.

Cái bị tóm lại không phải bả vai.

Cũng không phải cánh tay.

Mà là bàn tay.

Tục xưng —— Những ngón tay thon dài đẹp để biết đàn dương cầm kia!

Mà tóm lấy tay cậu là một bàn tay khác vô cùng ấm áp.

Ai ——

Tổng công?

Tổng công!!

( o )

“Học..... trưởng...” Tiểu Trì có chút nói lắp. Trong lòng oán niệm người kia sống thiêng tự dưng xuất hiện trước mặt cậu, còn cầm lấy hạt dưa (2) của cậu, à không là tay cậu. Tuy rằng rất nhanh đã buông ra.

Nhưng mà...

Cảm giác được người mình thích cầm tay... Ai cũng biết cảm giác đó mà...

Tiểu Trì thấy miệng Tề Ủy mấp máy nói gì đó, nhưng cậu không nghe thấy gì. Bởi cậu đang đeo tai nghe, lại còn là nghe heavy metal rock (3) rất âm, cộng thêm đang ngẩn ngơ suy nghĩ lung tung...

Vội vàng bỏ tai nghe xuống, Tiểu Trì hiền hiền nói “Thực xin lỗi, mới rồi anh nói gì vậy?”

Tề Ủy vẻ mặt hơi suy sụp, nghiêm túc nói “Tại sao không nghe điện của anh?”

“... Di động để ở nhà, nếu không có chuyện gì quan trọng, em sẽ không về lấy.” Tiểu Trì giải thích.

Nhìn thấy sắc mặt Tề Ủy vẫn không tốt như cũ, cậu vội vàng nói thêm một câu: “Lão đại, em rất tích cực tham gia hoạt động của xã đoàn mà. Thứ bảy vừa rồi mọi người nói rằng anh đi kéo tài trợ nên không biết chứ, em làm việc cùng Liêu Thiên ở trong phòng âm thanh, sau đó lại cùng với tổ đạo cụ kiểm tra bối cảnh ba tiếng liền... Tổ trưởng nói có chuyện gì sẽ gửi mail cho em biết. Cho nên... em hẳn là không quên điều gì quan trọng đi...?”

Tiểu Trì nghiêm trang giải thích, vẻ mặt vô tội.

Sắc mặt Tề Ủy có phần khá lên.

“Em đến thư viện tự học à?” Tề Ủy hỏi.

“Vâng, dù sao tối nay cũng không có việc gì làm.” Còn làm hậu kì nữa là chết luôn.

“Được, vậy đi theo anh.” Tề Ủy nói xong liền đi trước dẫn đường.

Tiểu Trì nghĩ rằng lão đại lại kéo cậu đi làm cu li, chạy nhanh đuổi theo.

Bảy, tám giờ tối.

Vườn trường chính là nơi của các đôi tình nhân. Dắt tay nhau có, liếc mắt đưa tình có, ở trên đường hôn một cái có, ở bên hồ tình nồng ý mật có luôn.

Tiểu Trì tự ám thị mình không thấy gì, mình không thấy gì hết.

Cậu là một người vô cùng có trách nhiệm. Việc tư là việc tư. Mình là thành viên của đoàn kịch, cho dù chỉ là không quá quan tâm (4), nhưng đã là công việc thì phải làm cho xong.

Vì thế Tiểu Trì buồn bực đi thẳng một đường tới thềm đá bên sân tennis.

“Ngồi ở đây chờ anh.”

Tề Ủy bảo cậu ngồi lên thềm đá.

Tiểu Trì cũng không ngồi mà đứng làm gì. Cậu nhìn thấy trước mặt là một tấm lưới ngăn cách, ở dưới sân là hai sinh viên thể thao đang cài lưới để tập luyện thi đấu. Trọng tài ngồi trên ghế cao.

Rõ ràng là thi đấu nhưng mà vô cùng im ắng. Nơi này không tính là hẻo lánh nhưng cũng chẳng có mấy ai đi qua. Trong không trung chỉ có tiếng thở dốc của vận động viên trên sân bóng, tiếng chân, và thanh âm bóng tennis đập vào mặt đất, còn có tiếng của trọng tài.

Khi Tề Ủy quay lại đã nhìn thấy Tiểu Trì đang ngồi trên thềm đá. Ánh đèn từ sân tennis hắt sang, làm cho bóng cậu với bóng đêm hòa vào nhau, trên người bao trùm một màu vàng kim nhàn nhạt.

Gió thu đêm thổi qua khiến tóc cậu trở nên lộn xộn.

Trên sân, hai sinh viên đang cố gắng hết sức. Động tác chạy và động tác đánh bóng đều phi thường đẹp.

“Ba—“ Người mặc áo màu lam đánh bóng trượt, người mặc áo lục liền tới đánh trên lưới.

Theo tiếng vang kia, trước mặt Tiểu Trì xuất hiện một cái kem ốc quế.

Cậu rất thích kem vị chocolate.

“Cầm.” Trong tay Tề Ủy còn cầm một chai nước khoáng.

Tiểu Trì tiếp nhận, ngẩng ngốc nhìn anh.

“Ách, không phải bắt em đi làm cu li, ách, đi làm công sao?” Tiểu Trì nhìn chằm chằm vào cái kem, bắt đầu nhận ra tình hình thật sự.

Đây là tình huống thần kì gì a?

“Ăn đi.” Tổng công đại nhân ra lệnh.

Tiểu Trì làm theo, xé vỏ kem, cắn cắn.

A—

Thất tình chỉ nhẹ tựa lông hồng, ăn hai miếng chocolate, phiền não gì cũng biến.

Cắn cắn cắn, ăn đến là vui vẻ. Tiểu Trì chợt nhớ tới chính sự “Lão đại, đợi lát nữa có phải là sẽ kiểm tra đạo cụ tới hừng đông hay không? Cho nên đồ em ngon ngọt trước?”

Quay đầu lại nhìn anh, anh đã luôn nhìn cậu.

Ánh mắt lấp lánh như ánh sao.

“Anh cũng không phải là Chu Bái Bi(5) chuyên bóc lột sức lao động. Chỉ là muốn mời em ăn kem thôi, đừng nghĩ nhiều.” Tề Ủy bất đắc dĩ xoa xoa đầu Tiểu Trì, vén gọn mấy sợi tóc bị gió thổi tung.

“À”

Kem ốc quế cứ chậm rãi mà ăn.

Vị chocolate hòa quyện cùng với hương vani, lại được bọc trong lớp vỏ bánh giòn tan...

Kể từ ngày đầu tiên ăn loại kem này, Tiểu Trì đã là fan trung thành của nó.

Ăn một miếng có thể giải ngàn sầu. Cảm giác hạnh phúc thần kì...

Hơn nữa, kem của hôm nay đặc biệt ngọt ngào. Cũng phải thôi, được ngồi bên cạnh người mình thích, không ngọt mới lạ.

Chỉ tiếc là, người ấy đã có bạn gái...

Haizz.

Ăn xong, trước mặt lại xuất hiện khăn giấy.

“Lau miệng đi.”

“Lại hỏi mượn của nữ sinh đi ngang qua sao?”

“Lúc này mua cùng với kem.” Tổng công trả lời rõ ràng, lại ra lệnh “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Không phải em định tới thư viện tự học sao?”

“....”

Trở lại thư viện.

Tề Ủy không hề có ý định đi vào, chỉ vỗ vỗ vai Tiểu Trì nói “Được rồi. Học hành chăm chỉ nhé.”

“A? Khoan đã.” Thấy Tề Ủy chuẩn bị đi, Tiểu Trì rút cuộc kiềm chế không nổi mà giữ anh lại “Lão đại, chuyện này là sao đây? Bằng không tối nay em rồi rắm chết luôn.”

“Vừa nãy ở trên đường gọi cho em, em không nghe. Lần trước đã nói sẽ mời em ăn kem ốc quế, lần này là đền bù. Xã đoàn gần đây bề bộn nhiều việc, em làm tốt lắm, vất vả rồi.” Tề Ủy nói.

“À, thật ra cũng không vất vả lắm. Nhưng vậy thì sao?”

“Còn sao trắng gì nữa. Lần sau đi đâu cũng đừng quên điện thoại.” Tề Ủy nhìn đồng hồ, bước đi.

Nhưng vì sao tự dưng lại mời em ăn kem?

Tiểu Trì đang oán niệm thầm... Đột nhiên, không nghĩ nữa.

Cậu cảm thấy mình thật là ngốc, người ta cho cậu ăn kem ốc quế, cậu liền bị xoay cho mơ màng. Xác định rằng dù đại thân có một bạn gái hay một tá bạn gái, cậu nhất định đi theo anh... làm việc, dù sao thì vẫn là cu li.

Hơn nữa, dưới ngọn đèn mờ nhạt, cùng với tiếng bóng tennis đập xuống đất, nam nhân ôn nhu nhìn cậu cắn kem ốc quế giòn tan — cậu không thể nào ngừng yêu anh được.

.....



Đêm đó Tiểu Trì hơn nửa đêm mò về đến nhà.

Mẹ vừa nhìn thấy cậu liền quở trách cậu cái gì cũng vứt lung tung. Cả ngày chủ nhật và thứ hai đều có điện thoại tới tìm cậu.

Đến khởi động máy.

Quả nhiên có cuộc gọi nhờ của Tề Úy, còn có hai tin nhắn.

Một cái là vào tối chủ nhật.

Một cái vào đêm thứ hai.

Đều cùng một câu — “Có ở nhà không, mời em ăn kem ốc quế.”

Vì thế Tiểu Trì ôm chặt lấy di động. Nghĩ tới hương vị của kem, cả ngủ cũng thấy ngọt ngào.

Một tuần sau.

Cậu lần nữa sửa tốt phần hậu kì của Nhạc chương , được tổ kịch khen ngợi. Nghe nói tác giả đại tỷ điên cuồng nghe đi nghe lại hơn năm mươi lần, điên cuồng si mê thanh âm của Ngụy tổng công đại nhân, còn đặc biệt viết một tác phẩm YY tổng công đại thần với tiểu thụ hậu kì.

Tiểu Trì nghe cô bé chuẩn bị Tiểu phần mạo không giữ hình tượng cứ liên tục cắn nhằn tác giả, ngoài miệng cười, trong lòng thì đầy hắc tuyến. Lên mạng search thử chuyên mục của tác giả kia xem xem. Quả nhiên nhìn thấy một thiên văn tên gọi Tiểu hậu kì cùng tổng công đại thần . Vị Thanh đại tỷ này đang học tiến sĩ ở nước ngoài, mỗi ngày đều trải qua với tiểu thuyết YY.

Tiểu Trì ở dưới bài viết dùng ID khác để comment với vị tác giả mà cậu yêu thích, đại khái là chờ mong càng nhiều tác phẩm mới, biểu đạt với đại tỷ chút tình cảm và cảm kích.

Bộ kịch đam mỹ ám áp lần đầu tiên cậu hợp tác với Ngụy đại thần Tường thư chính là đại tỷ này.

Nơi hết thấy nghiệt duyên bắt đầu nha!

Cũng là bắt đầu một đoạn thâm mến lạ kì.

Hậu kì sửa chữa đôi chút liên xong việc, chờ trang trí hoàn thành là có thể ra kịch. Lại thêm một bộ kịch kết thúc. Từ khi trao quyền kịch đến khi kết thúc chỉ có hai tháng. Tốc độ phải nói là thần kì. Tiểu Trì trong lòng hung hăng khen ngợi chính mình.

Đến tháng mười một.

Xã kịch trở nên thật bận rộn khẩn trương hẳn lên.

Mấy tuần trước Tiểu Trì chỉ là cu li, không cần động não gì cả. Nhưng mà mấy ngày cuối tuần gần đây, cậu hầu hết đều ở phòng luyện tập của nhà đa năng, không bị Liêu Thiên lôi đi chỉnh sửa âm hiệu, thì cũng bị tổ đạo cụ kéo đi soát bối cảnh, sửa đạo cụ. Tuyên truyền quảng cáo của xã kịch đã thiết kế xong, đem đi in.

Bộ kịch mới của xã kịch Cha tôi sẽ được công diễn vào hai ngày 15, 16/11.

Phóng bán vé đã chuẩn bị xong, toàn bộ trường học dán đầy áp phích. Trên tấm áp phích là hình phác họa hai cha con, có chút mộng lung, lại mang điểm sâu não, rất có feel(6), chẳng qua là bị một loạt biểu tượng của nhà tài trợ làm hồng mất xúc cảm.

Ai mà ngờ được Tề Úy lại giỏi như vậy, vừa mới được tập đoàn truyền thông di động cùng tập đoàn thực phẩm đồng tài trợ, lại lôi kéo được thêm một công ty sản xuất di động tới. Còn có chủ quán của một số cửa hàng trong phố thương mại trường học đóng góp. Biểu tượng nhiều tới hoa cả mắt.

Trách không được xã kịch là xã đoàn giàu nhất trong trường. Ngay cả vé bán ra còn làm theo kiểu bookmark bằng nhựa dẻo, bên trong còn có chữ kí diễn viên chính.

Ngày 5/11, tổ đạo cụ đã hoàn thành xong đạo cụ cần thiết, toàn thể thành viên trong tổ biến thành phụ khuôn vác, phụ trách đem đạo cụ của từng cảnh bố trí cho hợp lí. Tiểu Trì đi theo Liêu Thiên tập hợp ở tổ xử lí âm thanh ánh sáng.

Kỳ thật mấy ngày này, tuy rằng Tiểu Trì học xong nếu không ở thư viện thì chính là đến đây làm cu li, nhưng số lần cậu có thể nhìn thấy Tề Ủy quả thật rất ít.

Cậu không phải chơi ở tổ đạo cụ thì cũng là tới nghịch ở phòng âm thanh, còn Tề Ủy vừa là đạo diễn, vừa là chỉ đạo chung, phụ trách phối hợp các tổ, còn cả kịch bản nữa. Đa số thời gian còn đi giúp Lưu Hiểu Hiểu dạy dỗ người mới.

Hai bộ kịch trong từng học kì, việc đầu tiên chính là dạy dỗ người mới, sau đó mới là người cũ và người mới cùng nhau diễn.

Kỳ thật bộ kịch hồi tết nguyên đán Khúc nhạc cuối cùng của Tiểu Bang kia, các thành viên của xã đoàn diễn được đều là nhờ Tề Ủy chuẩn bị tốt. Chờ tới ngày có lịch công diễn mới lao vào tập luyện. Nghe nói xã kịch của các trường đại học cao đẳng khác một học kì chỉ ra một bộ kịch, hiểu suất cao như bọn họ, cả nước tìm ra không được mấy người. Ngày đó chính là Hạ Mông ở tổ đạo cụ nói vậy. Tên này chính là vạn sự thông, nghe cậu ta nói vậy, làm việc cũng quen hết mệt mỏi.

Tuy rằng số lần nhìn thấy Tề Ủy ở xã đoàn rất ít, nhưng thật ra số lần ở chung với Tề Ủy lại rất nhiều.

Luôn là vào buổi tối, tại nơi thêm đá ấy, đối diện với sân tennis luôn có người luyện tập, luôn là kem vị chocolate, còn có khăn giấy sau khi ăn kem.

Đều là Tề Ủy nhắn tin cho cậu hoặc là gọi điện thoại, chỉ đơn giản một câu: “Có muốn ăn kem không? Gặp ở chỗ cũ.”

Có đôi khi là sau khi Tiểu Trì học xong ca buổi tối, có đôi khi là Tiểu Trì vừa mới đi dạy đàn về, có đôi khi là Tiểu Trì ở thư viện tự học...

Cậu luôn luôn đi.

Ăn kem mất nhiều nhất cũng được mười phút trò chuyện.

Cũng không nói gì, chỉ là sau khi gặp nhau, Tề Ủy mỗi lần tìm cậu, không phải không muốn nói chuyện, mà là quá mệt mỏi.

Có đôi khi Tiểu Trì muốn nói.

Tề Ủy lẽ nào là super trâu bò vô địch hay sao, không biết vất vả là gì.

Anh phải học bài, phải thi vật lí, phải quản lí ba mươi mấy người trong kịch xã, nghe Hạ Mông nói, anh còn việc buôn bán, còn phải làm CV, còn làm chuẩn bị của Tận thể ngân hà ...

Tốt xấu gì anh cũng là người, mà một ngày thì chỉ có 24 giờ.

Anh có thể không ăn, không uống, không ngủ được hay sao?

Tiểu Trì quan sát anh mấy ngày nay, thấy được rằng người này ở xã đoàn cực ít khi nói chuyện. Mỗi lần họp chỉ lên tiếng tổng kết phân công công việc. Chẳng bao giờ thấy anh cùng ai nói cười cãi nhau ầm ĩ, con người thanh lãnh mà nghiêm túc.

Các cô gái mới tới đều thăm mền anh, nhưng đều sợ anh, không có mấy người dám chủ động nói chuyện. Những người cũ thì có nhiều hơn, nhưng trong mắt đa số là kính nể cùng ngưỡng mộ, rất nhiều tổ trưởng không giải quyết được công việc đều đổ hết lên đầu anh. Người này cho tới giờ chỉ nói “Tôi biết rồi”, sau đó qua vài ngày, mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa...

Không ai biết anh làm như thế nào.

Mọi người chỉ biết anh cái gì cũng làm được, là thuốc an thần của toàn bộ xã kịch.

Nếu đổi lại là Tiểu Trì, loại áp lực này cậu tuyệt đối không chịu được.

Người này, dường như chỉ có ở tại nơi thêm đá lạnh lẽ này, trên mặt mới biểu lộ chút mệt mỏi giống như người bình thường.

Ngày đó, Tiểu Trì ăn xong kem rồi, Tề Ủy vẫn chưa có ý định đi.

Ngày hôm sau chính là thứ bảy. Xã kịch buổi sáng tám giờ bắt đầu làm việc, hành hạ nhau liên tục 36 giờ. Nghe nói mỗi bộ kịch đều như vậy, mãi cho đến tám giờ tối chủ nhật mới kết thúc.

Tiểu Trì chưa từng trải qua, chỉ là nghe tổ trưởng nói, đó là loại tra tấn ngược tâm ngược thân cùng cực.

Tề Úy chắc là đang lo lắng chuyện ngày mai.

.....

Tề Úy không đi, Tiểu Trì tự nhiên cũng sẽ không đi, chỉ im lặng ngồi, bởi anh ngắm động tác tiêu chuẩn của vận động viên dưới sân bóng.

Trong lòng vẫn có điểm đau lòng người bên cạnh.

Càng hiểu thêm về anh, càng đau lòng.

Đột nhiên bả vai nặng nặng, Tề Úy chỉ nói một câu: “Cho anh dựa nhờ một lát...”

Tiểu Trì nhẹ nhàng thở dài. Thật rất muốn ôm anh, nhưng không dám, càng nghĩ là càng muốn động viên anh một chút.

Nâng tay lên nhẹ vỗ vỗ lên đầu của Tề Úy đang gối lên vai cậu, giống như anh thường xoa đầu cậu.

“Lão đại, an tâm, tất cả mọi người cùng đồng lòng, nhất định không thành vấn đề.” Tận lực nói giọng thoải mái.

“Ân” Người nọ thản nhiên nói một tiếng.

Hồi lâu, Tiểu Trì nghĩ rằng Tề Úy đã ngủ rồi, lại nghe được Tề Úy mệt mỏi nói: “Tiểu Trì, tốt nghiệp xong em định làm gì? Ở lại đây phát triển hay là đi du học, hay là chuyển đến thành phố khác?”

Tiểu Trì không nghĩ tới lão đại đột nhiên muốn cùng cậu tán ngẫu về lý tưởng cuộc đời.

Một trạch nam như cậu thì làm sao mà đã nghĩ đến chuyện sau tốt nghiệp chứ. Trong đầu nhiều nhất chỉ nghĩ đến lát nữa đi mua một gói hàu chiên để ăn hay một gói bánh đậu.

“A, em không có lý tưởng gì. Bố em là giáo viên dạy dương cầm ở học viện âm nhạc, mẹ em là hộ sĩ. Cũng không phải là công việc gì kiếm được nhiều tiền, nhưng cuộc sống gia đình đều rất nhàn nhã. Hồi nhỏ em thường an vị trên đùi xem bố đàn dương cầm, nhìn mẹ ở nhà chậm rãi nấu cơm, dường như cả nhà em đều chẳng có cái gì gọi là chí lớn. Ha ha. Em nghĩ chắc tương lai tốt nghiệp ở lại đây tìm một công việc. Có thể là đúng chuyên ngành cũng được, nếu không thì em có thể đi dạy dương cầm, hình như bọn trẻ đều thích học cùng em. Chỉ cần có việc làm không chết đói là tốt rồi. Chờ tới khi em già rồi, đem tiền tiết kiệm đi tới một hòn đảo nhỏ mua một căn nhà ven bờ biển, sau đó nghe tiếng sóng biển rồi trở thành một lão già nát rượu. Đó chính là ước mơ của em.”

Tiểu Trì nói xong trong đầu đều là hình ảnh một ông già đứng bên cửa sổ hướng ra biển.

Đương nhiên ông già kia chính là cậu, nếu còn có thể cùng với người đang tựa trên vai đây sống bên nhau, quả thực quá tốt.

YY vô tội mà.

Tề Úy nở nụ cười, “Anh thực hâm mộ em.”

“Em chính là điển hình của không có chí lớn, có gì mà hâm mộ.” Tiểu Trì cũng cười.

“Anh từ nhỏ chỉ suốt ngày thấy bố tự hào về công ty, cảm thấy được ông chính là tấm gương sáng nhất, là mục tiêu phấn đấu của anh. Cho nên một khi đã làm cái gì, thích cái gì đều có gắng làm cho thật tốt, so với người khác phải tốt hơn. Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy thực con mẹ nó mệt mỏi.” Tề Úy có chút bất đắc dĩ nói.

Tiểu Trì nghe tổng công nói mệt, trong lòng vô cùng khổ sở, vội vàng nói tiếp “Lão đại, kỳ thật em rất hâm mộ anh, dường như anh làm gì cũng thành công. Thử điểm ra mà xem: anh là nhà vật lý học này, diễn viên

này, là quản lí này, kiêm chức học bá (7) cộng hot boy. Ân, đúng là vô cùng vất vả, Bất quá do năng lực của anh cao thôi. Trong phim có câu: Sức mạnh vĩ đại sẽ kèm theo sứ mệnh vĩ đại(8).”

Tiểu Trì bắt chước giọng nói của Spider man mà nói câu cuối cùng kia.

Tề Úy cười thành tiếng, cũng không lại gần, chỉ ngồi thẳng lên nhìn cậu “Nhìn không ra tiểu tử em còn có thể an ủi người khác.”

“Nói thì ai mà chả làm được, cuối cùng người vất vả vẫn là anh thôi. Em không thể giúp gì cho anh, chỉ có thể yên lặng ủng hộ anh.”

Tiểu Trì híp mắt nói xong liền bị kéo vào \*\*\*g ngực.

Tề Úy ôm cậu.

Tề Úy ôm cậu.

Tề Úy ôm cậu!

Tề Úy ôm cậu!!

Tề Úy ôm cậu!!!!!!

A a a a a a, nhân sinh viên mãi, có thể nhắm mắt được rồi!!!

Trong đầu Tiểu Trì đột nhiên bắn ra hai chữ “nhắm mắt”, chính cậu còn thấy buồn nôn.

Nhưng là ôm ấp này như thế nào có thể ấm áp như vậy.

Như thế nào có thể lâu như vậy.

Tổng công đại nhân!! Rõ như ban ngày, lộ liễu lắm nha(9)!! Anh không care anh mắt của người khác sao??

Lão tử cũng đéch care!!

Ôm tiếp đi.

Cho anh tùy tiện ôm!

Cho anh tùy tiện ôm!

Tiểu Trì trong đầu đang ngây ngất, ngực có thể cảm nhận có tiếng tim đập bang bang trong \*\*\*g ngực đối phương.

Tề Úy im lặng ôm cậu thật lâu, rồi mới buông ra.

Tề Úy cười, dùng ánh mắt ôn nhu so với tinh tú đầy trời còn lấp lánh hơn nhìn cậu.

Thật sự là muốn đem mọi người hòa tan mà.

Tiểu Trì chỉ nhìn nhìn thôi đã rất rất muốn thổ lộ.

Ôm cũng đã ôm rồi, thổ lộ là phải đạo. Bằng không là có lỗi với bản thân nha.

Chính là lời ra đến miệng lại biến thành một câu: “Tề Úy, anh không phải là có bạn gái rồi sao?”

Lời nói sát phong cảnh ấy vừa thốt ra, Tiểu Trì chính mình cũng kinh ngạc(10).

“Ách, ách, em là... hỏi thấy cho mấy bạn nữ. Ở lớp em có mấy cô bạn thăm mền anh, nhờ em hỏi anh.” Tiểu Trì càng nói càng muốn đánh chết mình.

Tề Úy nhìn cậu ngẩn người. Có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói “Em nhìn xem anh bận như vậy, thời gian đâu mà nói chuyện bạn gái?”

Bạn trai thì sao? Tiểu Trì trong đầu điên cuồng hét lên hỏi. Đây mới là mấu chốt nha!!

“Trước mắt cũng không có bạn trai.” Tề Úy cứ như là có thuật đọc tâm, cứ như vậy trả lời cậu.

Sau đó Tề Úy lại ôm Tiểu Trì một cái rồi lưu loát nhảy xuống thềm đá.

“Đi thư viện tự học đi. Anh có việc.” Tề Ủy phải đi.

Tiểu Trì nhanh chân chạy tới giữ người lại.

“Àn.”

Kéo tay anh.

Cũng chính là những ngón tay đẹp đẽ của Tề Ủy.

Chỉ nắm một chút liền buông ra.

“Anh đi tới xã đoàn à? Em cũng muốn giúp.”

Không có bạn gái, cũng chẳng có bạn trai. Nghe thấy không, chính miệng đại thần nói nhé, thần kì làm sao, không có một cô hay một tá cô, thần kì làm sao!!

Trong lòng Tiểu Trì đã sớm điên cuồng bắn pháo hoa, liền chân chó nói muốn đi hỗ trợ.

Vẫn còn cơ hội, nhất định phải bắt lấy!

“Anh muốn tới phòng thí nghiệm, lúc trước mô phỏng một mô hình lò phản ứng, máy tính xử lý xong, hiện tại chắc đã có kết quả.”

Tề Ủy quay lưng lại với ánh sáng, vóc dáng cao cao được ánh đèn chiếu rọi ra hình bóng thon dài, rất là đẹp.

Tiểu Trì có chút đỏ mặt nói, “VẬY anh cố lên nha. Em đến thư viện.”

“Mai gặp.”

“Àn, mai gặp.”

Gió thu thổi qua, vang lên tiếng xào xạc. Đăng bởi: admin

## 5. Chương 5

### CHƯƠNG 5 HÓA RA KHÔNG PHẢI BẠN GÁI MÀ LÀ BẠCH LIÊN HOA NHA.

Thứ sáu, Tiểu Trì ngủ thật ngon, tâm hồn còn đang bay bổng với cái ôm kia, cộng thêm tin tức vô cùng trọng yếu: Tề Ủy không có bạn gái cũng chẳng có bạn trai! Tin tuy ngắn gọn nhưng vô cùng kích động!

Thứ bảy, bảy giờ, trong phòng ngủ vẫn còn tiếng ngáy nói đuôi nhau.

Tiểu Trì dậy sớm, tắm rửa một phát, thay chiếc áo sơ mi kẻ ô vuông, khoác áo khoác xuống lầu đi ăn.

Đây là lần đầu tiên cậu trải qua 36 tiếng đồng hồ ma quỷ ở xã kịch, trong lòng vẫn có điểm hưng phấn.

Âm thanh, ánh sáng, đạo cụ, diễn viên phải luôn hợp tác với nhau. Rốt cục cũng được thấy hình ảnh Tề Ủy làm đạo diễn, hơn nữa 36 tiếng đều có thể ở cùng nhau...

Đời đẹp như mơ, âu cũng là lãng mạn.

Tám giờ, cậu đứng giờ tới nhà đa năng.

Toàn bộ mọi người đã có mặt đầy đủ ở đại sảnh lầu một.

Bắt đầu.

...

Giữa trưa 12 giờ, Tiểu Trì ở trong phòng âm thanh nuốt nước miếng.

Bụng cậu đang đánh trống kêu oan rồi.

Tổ âm thanh chỉ có Tiểu Trì, Hạ Mông, cộng thêm tổ trưởng Liêu Thiên, cả thầy ba thẳng con trai.

Hạ Mông phụ trách ánh sáng, Tiểu Trì phụ trách chỉnh âm, Liêu Thiên phụ trách chỉ đạo. Phân công công bằng.

Trên sân khấu thì hỗn loạn giữa người của tổ đạo cụ với diễn viên, Tề Úy cùng Lưu Hiểu Hiểu còn đang tranh chấp gì đó, hình như là đối với cách biểu đạt nội tâm nhân vật của diễn viên có chút bất đồng quan điểm, vì vậy cứ cãi nhau hoài.

Liêu Thiên biết Tiểu Trì là người mới, thoải mái nói: “Lão đại lúc nào cũng lẫn qua lẫn lại người ta như vậy. Qua thì tốt rồi, con người phải nỗ lực mới khá lên được.”

Tiểu Trì gật đầu đồng ý, chợt nhận ra Hạ Mông ngày thường hay nói giờ lại im thin thít.

“Anh đang tiết kiệm sức lực. Bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi.” Hạ Mông nhận ra ánh mắt hiếu kì của Tiểu Trì, ăn ý giải thích.

Ba tên con trai của tổ âm thanh ánh sáng cùng một chỗ rất hòa hợp, cả ba đều là đại ngọc, đều tự phụ trách phần việc của mình, thời gian rảnh rỗi dùng để tán ngẫu.

Nam sinh mà.

Dưới sân khấu, đạo diễn cùng tổng giám nghệ thuật cuối cùng cũng đạt được sự đồng thuận, từ bộ đàm truyền đến tiếng Tề Úy chỉ đạo hạ màn ba, màn bốn.

Tề Úy hôm nay cũng mặc áo sơ mi kẻ ô vuông, quần đen thon dài. Ông tay áo xắn lên, anh đứng ở trên sân khấu, trong tay cầm cuốn kịch bản, tất cả tạo thành hình ảnh một người khả ái, ngọt ngào, nhưng vẻ mặt lại thật nghiêm túc.

Ngắm ngắm, Tiểu Trì đột nhiên nghĩ giờ khắc này trông Tề Úy rất giống boss Hồ – nhạc trưởng trong Nhạc chương . Boss kia cũng là hình tượng một nhạc trưởng tinh anh lãnh huyết, không ngược chết dàn nhạc nhất định không bỏ qua. Trong tác phẩm, tiểu thụ cũng bị boss ngược một ngày một đêm, cả người khó chịu, nguy hiểm tính mạng, vân vân.

Hiện tại, Tề Úy quả thực giống Hồ boss.

Trên sân khấu, Tề lão đại lúc này thật có khí chất nghệ thuật.

Trách không được sau khi ra kịch Nhạc chương , tất cả mọi người đều nói thanh tuyến của Ngụy Tề lúc nhu lúc cương, lúc trẻ con ngây thơ, lúc mang khí chất của nghệ thuật gia.

Kì thực do sinh hoạt ngoài đời, lão đại có khả năng thích ứng rất cao, làm gì cũng muôn hình muôn vẻ.

Tiểu Trì âu yếm nhìn người ta, thất thần quên luôn cả âm nhạc.

Đột nhiên trong bộ đàm truyền đến chỉ đạo của Tề Úy.

Âm thanh phải mau chóng phối hợp với ánh sáng.

Lúc này, trên sân khấu đang diễn tới thời kì trưởng thành của người con trai tranh chấp với người cha mắc bệnh nan y. Một lần cảm xúc bạo phát, người con trai tức giận xách túi bỏ đi.

Ánh đèn tối dần, réo rất trong không trung là âm hưởng đau thương buồn bã...

.....

Một giờ chiều.

Từng cặp \*\*\*g cơm được đưa tới. Các tổ nghỉ ngơi một tiếng. Cả nhà đều tự tìm một chỗ ăn trưa.

Tất cả mọi người có điểm mệt mỏi, đặc biệt là hai cha con cứ phải diễn đi diễn lại.

Người lần đầu tiên được diễn vai chính là Trương Cường cùng với người diễn vai con hấn là Vương Phú. Cả hai người lúc này nghỉ luôn trên sân khấu, thoạt nhìn chắc cơm cũng chả ăn nổi.

Liêu Thiên đi tìm Lí San cùng ăn.

Hạ Mông cùng Liêu Thiên tới thính phòng tìm chỗ ăn trưa. Hạ Mông chậm chạp ăn hết khẩu phần cơm, trên người bắt đầu hồi sức, lại có thể đùa giỡn: “Ai, tổ trưởng của chúng ta thích Lý San đã hơn một năm. Mọi người đều ghép họ thành một đôi. Nhưng mà hai người họ chẳng hề có ý định qua lại, làm anh nhìn mà sốt ruột thay.” Con mắt cứ liếc liếc hai vị tổ trưởng ngồi bên kia.

“Ai?” Tiểu Trì đang ăn cơm, miệng phúng phính, nhìn sang bên tổ đạo cụ có một đám cô nương đang vừa nói vừa cười với Liêu Thiên, lại nhìn thấy ánh mắt Lí San nhìn Liêu Thiên, hình như có chút kì lạ.

“Tiểu Trì Tử, cậu đúng là rất ngốc nghếch nha. Cái này mọi người đều phát hiện ra, sao cậu cùng tổ mà không biết.” Hạ Mông trưng ra vẻ mặt cậu còn chưa đủ bản lĩnh.

“Vì sao thích mà không nói ra nha, vậy có phải tốt hơn không? Hai bên đều có tình cảm.” Còn là một nam một nữ, chẳng có gì trở ngại. Tiểu Trì tự dưng buồn bực.

Hạ Mông bày ra bộ dáng như gặp thâm cừu đại hận, nói: “Ai, tổ trưởng của chúng ta là người W thị. Ba mẹ là dân buôn bán. Có ba mẹ nào muốn con mình đi xa. Nói cho dễ hiểu. Trước đây trong xã đoàn chúng ta, xã trưởng là Chương lão đại, cùng với Vương tỷ, tổng giám nghệ thuật là một đôi thần tiên quyến lữ. Tất cả mọi người đều mong cho họ được ở bên nhau. Kết quả Vương tỷ là người W thị, ba mẹ cổ sống chết cũng không muốn cô ấy cùng với Chương lão đại ở bên nhau, còn không đợi đến tốt nghiệp, nhà đó đã tìm được một vị hôn phu cho cô ấy. Chương lão đại chỉ có thể buông tay. Đây đều là do bọn anh chính mắt nhìn thấy. Khi đó không khí trong xã đoàn nặng nề vô cùng. Tên vị hôn phu kia là thô nhân, suốt ngày tới trường mình xem Vương tỷ diễn tập... Cuối cùng Chương lão đại cùng Vương tỷ đồng diễn một vở hay nhất Romeo và Juliet, khi đó bọn anh mới lên năm nhất, biết được chuyện này, trên sân khấu, hai người kia không nên nổi mà khóc, cả sân khấu ai cũng khóc, cô Chúc cũng khóc. Vô cùng thương tâm, không thể đề cập tới nữa...”

Hạ Mông nhàn nhạt nói, thở dài một hơi.

Tiểu Trì nghe kể chuyện, thấy xa xa Liêu Thiên giúp Lí San vén tóc ra sau tai, chợt hôn nhẹ lên lỗ tai cô, động tác thân mật mà cẩn cẩn dục dục, nâng niu tựa như bảo vật trân quý. Trong lòng cậu thấy ê ẩm.

Chỉ là không nói nên lời.

Hiện tại đã là thế kỷ 21 rồi a. Thế nào mà còn loại chuyện này?

Ai cũng nói nam nam yêu nhau mới là trái với luân thường đạo lý. Từ lúc nào nam nữ ở cùng một chỗ còn muốn trình diễn Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài. Thời đại nào rồi mà còn ép duyên?! Thật là không thể hiểu nổi.

Tiểu Trì nhìn tổ trưởng mà người dờ ra, ngực cảm thấy không chút dễ chịu.

Cơm nước xong, cả nhà nghỉ ngơi một chút.

Sau đó lại bắt đầu bị ngược.

Toàn bộ quá trình đã trở thành phiên bản luyện tập địa ngục trong Nhạc chương.

“Coi như là bị chó cắn một cái, nhịn một chút là qua.” Đây là lần thứ N Tiểu Trì lặp lại hiệu ứng tăng mạnh âm thanh, tự nhớ tới lời kịch trong tiểu thuyết để an ủi bản thân.

Vừa làm vừa cảm thấy bực mình...

“Các tổ nghỉ ngơi. Xuống ăn kem”

Đột nhiên trong bộ đàm nghe thấy âm thanh của tổng công.

Máu chốt là ở chữ “nghỉ ngơi” và “kem ốc quế”.

Kem ốc quế!

Tiểu Trì là người đầu tiên vứt bộ đàm lao ra từ phòng điều khiển âm thanh.

Quả nhiên, mọi người đã tùm tùm trong thính phòng số một phân chia kem ốc quế.

“A, tui muốn vị mâm xôi.”

“Ô mai, ô mai. Tiểu Thất giúp tui lấy vị ô mai.”

Các cô nương quả nhiên rất hưng phấn lựa chọn nhiệt tình...

Mọi người đều xông tới, cả hộp kem cũng sớm bị quét sạch. Trong hộp chỉ còn lại ba cây kem ốc quế vị mâm xôi nằm chổng trơ. Vị chocolate mà Tiểu Trì thích nhất đã bị lấy hết rồi.

Có chút thất vọng nhẹ.

Cậu cũng chán chường buồn oán, chỉ có thể cầm lấy vị mâm xôi để ăn.

“Ăn cái này đi——”

Người một thân áo trắng, cánh tay khỏe mạnh đi tới, trên tay còn cầm kem ốc quế vị chocolate. Cái kem mâm xôi bị người ta lấy đi.

Tề Ủy ngồi xuống bên cạnh Tiểu Trì. Cậu chỉ an tĩnh bóc vỏ kem, nhưng thực ra rất muốn hỏi người nọ một câu: “Boss, anh ngược đãi mọi người có sung sướng không?”

Nghĩ lại vẫn là quên đi, đó là lời thoại trong kịch truyền thanh, nói ra sẽ bị lộ mất.

Thế nên cậu đành cắn cắn miếng kem, bình tĩnh nói: “Lão đại đã vất vả rồi.”

Tề Ủy chỉ ừ một tiếng, tựa hồ rất mệt mỏi, yên tĩnh ăn kem.

Tiểu Trì cũng không nói gì nữa.

Mỗi lần cùng Tề Ủy một mình ngồi cùng nhau, phải nói như thế nào, đều cảm thấy như cả thế giới chỉ còn lại có hai người họ.

Xung quanh rõ ràng vẫn có những người khác đang nói cười đùa giỡn, có nhóm đang thảo luận, có người nghe điện thoại. Thế nhưng bên tai cậu chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của Tề Ủy, cùng âm thanh hai người an tĩnh ăn kem.

Vô cùng hài hòa.

Vô cùng an nhàn.

Chỉ mới mười phút trước thôi, nơi nơi đều hỗn loạn vì sự sai lệch giữa âm thanh và ánh sáng với đạo cụ.

Vậy mà giờ đây, nơi nào cũng an tĩnh, thật yên tĩnh.

Hai người ăn xong kem ốc quế, cũng không làm gì khác.

Chỉ yên lặng ngồi một chút. Tề Ủy dường như đã trở lại như bình thường, thở dài nói một câu: “Rất ngọt.”

Tiểu Trì nhìn chằm chằm cây kem ốc quế, thấu hiểu nói: “Ngọt mới tốt nha, làm đạo diễn tốn nhiều chất xám, có thể giúp tỉnh táo, bổ sung glucô, tăng cường trao đổi chất.”

Tề Ủy nghe xong cúi đầu cười.

“Đúng rồi, em có thích Cổ Lăng Tự (1) không?” Tề Ủy bắt tay vào xem kịch bản và kế hoạch phân cảnh.

“Em chính là được sinh ra ở đó mà. Bố em là nghệ sĩ dương cầm sinh ra và lớn lên ở Cổ Lăng Tự. Em đương nhiên là thích chỗ đó.” Tiểu Trì nhìn trong kịch bản chỉ chút ghi chú. Trang nào cũng đầy chữ và hình vẽ. Tề Ủy mắt thật tốt, có thể nhìn được đồng này.

“Ừ, chờ hết bận rộn, anh đưa em lên đảo chơi vài ngày.”

“Là hoạt động từ thiện của xã đoàn sao?” Tiểu Trì nhớ ra cách đây vài ngày Hạ Mông đã nhắc đến chuyện này.

“Đến lúc đó lại lên đảo diễn một lần, cả nhà cùng đi.”

“Vậy a? Vâng.”

Tề lão đại ôn nhu xoa xoa đầu Tiểu Trì, đứng dậy đeo tai nghe vào, bắt đầu tiếp tục ngược đãi.



Buổi tối mười giờ. Tất cả mọi người kiệt sức lướt về phòng ngủ.

Tề Úy cùng với mấy vị tổ trưởng ở lại họp. Tiểu Trì muốn ở lại, bị một ánh mắt của Tề Úy đuổi về.

Cậu thầm nghĩ về đi ngủ, ngày mai còn chịu ngược tiếp.

Bất quá hôm nay vỡ kịch đã khá hoàn thiện rồi.

Mấy diễn viên còn có ít lỗi cần xử lí, đạo cụ còn vài chỗ cần sửa. Âm thanh và ánh sáng không có vấn đề gì lớn.

Chủ nhật.

Tề Úy mặc áo sơ mi trắng, vẫn cứ như siêu nhân làm việc cả ngày. Tiểu Trì hầu như không được nói chuyện nhiều với anh, chỉ là thời gian buổi chiều cùng ăn kem ốc quế, hai người an tĩnh ngồi bên nhau.

Buổi tối, cô Chúc bên Đoàn thanh niên cũng tới, diễn tập rất thành công, cô khá hài lòng với một số thay đổi đã được đề xuất. Vì vậy cả nhà lại tiếp tục bị ngược mãi cho tới tám giờ tối.

Sau cùng lại sắp xếp lần cuối, làm Tiểu Trì chán tới muốn nôn.

Nói thật ra thì mọi người đều có cảm giác ấy.

Rốt cục Tề boss cũng nói: “Tốt. Cả nhà thu dọn ổn thì về thôi. Ngày mai tổ đạo cụ tăng ca, tối nay mang tất cả đạo cụ tới kho.”

Cả nhà như được đại xá, giống như thú rừng mà tàn đi hết.

Không có tiếng reo hò, không có tạp âm nào hết, các thành viên giúp đỡ tổ đạo cụ cất đồ xong, ngay cả câu hẹn gặp lại cũng không có sức mà nói.

Tề Úy tất nhiên là ở lại cuối cùng. Tiểu Trì vốn rất mệt, nhưng vẫn ở lại đến cuối.

Tề Úy gạt chót ở nơi nào đó tắt đi hai cái đèn pha lớn trên sân khấu, chợt nghe thấy Tiểu Trì nhẹ nhàng “A——” một tiếng.

“Tiểu Trì?”

“Lão đại, mau bật đèn, em bị vướng vào đạo cụ.” Tiểu Trì vừa mới một mình dọn xong đạo cụ, chân mới dẫm được một nửa, rất sợ dẫm hỏng thứ gì đó.

Đèn sáng. Tề Úy quay lại, nghiêng đầu nhìn Tiểu Trì.

“Ngô, lão đại, là bọn họ bỏ mặc em.” Kỳ thực là em cố tình ở lại với anh.

“Được rồi, ngồi xuống với anh một chút.” Tề Úy vẻ mặt uể oải nói. Âm thanh trầm, nghe rất là khêu gợi. Thế nhưng hiện tại quá mệt mỏi, Tiểu Trì cũng chẳng còn sức mà thưởng thức.

Hai người ngồi ở trong thánh phòng vắng vẻ, quay mặt nhìn sân khấu vắng vẻ.

Tề Úy lại tựa đầu lên vai Tiểu Trì, thoải mái cọ cọ: “Quả nhiên, xã trưởng xã kịch chỉ có thể làm một năm. Một năm bốn bộ kịch, cứ ngược như vậy bốn lần” Tề Úy hiếm khi tự giễu nói.

“Ách, anh đừng ép bản thân quá. Chủ nhật cuối tuần công diễn, chúng ta vẫn còn thời gian.” Tiểu Trì trấn an.

“Kỳ thực trong lòng anh từ trước tới nay cũng không quá lo lắng. Trước đây còn có Chương lão đại giúp đỡ, anh dù diễn hay làm việc gì, nếu có khó khăn liền tìm anh ấy thương lượng. Hiện tại cái gì anh cũng phải tự quyết, có cảm giác như sắp bị ép chết. Làm lão đại cũng không sung sướng gì cho cam.” Tề Úy nói thật.

“Anh làm rất tốt mà. Anh luôn tạo cho mọi người cảm giác an tâm, tựa như chỉ cần nghe theo anh, chuyện gì cũng thành công.” Tiểu Trì ôn nhu nói. Cổ vũ người khác chính là sở trường của cậu mà. Tiểu Trì tuy rằng không phải đại thần trong giới vông phôi, thế nhưng đối với thanh tuyến ôn nhu của mình, cậu lúc nào cũng tự tin.

Tề Úy yếu ớt cười nói: “Ha hã, em đúng là có thể an ủi người khác nha. Ăn kem ốc quế nhiều đâm ra nói cũng ngọt như vậy.”

“Lời này cũng không phải em nói mà. Là Liêu Thiên với Lí San nói. Còn có rất nhiều người khác.” Tiểu Trì đáp trả.

“Còn em thì sao? Em có nghĩ vậy không?”

“Ân. Em là fan của anh!” Tiểu Trì sung sướng nói, xong lại có điểm mệt mỏi mà gục đầu.

Thật lâu sau, Tề Úy nhàn nhạt nói một câu: “May mà có em ở bên anh.”

Tiểu Trì nghe xong cả mặt đều đỏ bừng, cũng không có biết phải nói gì: “Kỳ thực em cũng không biết làm gì. Thế nhưng nhìn đồng đạo cụ ngày trước còn ngổn ngang, giờ hợp cùng với âm thanh và ánh sáng mà có thể vẽ nên cuộc đời một con người, thật là rất thần kì. Tối hôm nay diễn tập vài lần, em thấy có vài cô nương đều cảm động tới phát khóc.”

Tề Úy trầm mặc một chút mới nói: “Các cô ấy hẳn là mệt đến phát khóc.”

Lão đại đúng là rất hài hước nha, chọc cho cậu cười khúc khích.

.....

Đêm thứ hai, các thành viên không phải đi học thì đến giúp làm đạo cụ.

Tiểu Trì trên mặt đầy màu sơn bị Liêu Thiên đuổi ra đằng sau rửa mặt. Đi ngang qua phòng luyện tập sát vách nhà kho, cậu nghe thấy tiếng khóc của con gái ở bên trong.

Tiểu Trì ngừng lại, cậu nhận ra đó là thanh âm của Lưu Hiểu Hiểu, bởi vì thanh tuyến của cô rất dễ nhận biết.

Lưu tỷ phụ trách huấn luyện diễn viên, làm việc nghiêm túc lại nhiệt tình, Tiểu Trì thực ra có chút sợ cô. Không nghĩ tới lúc ngày lại nghe thấy tiếng cô khóc nức nở: “Em rất cuộc thua kém ở đâu mà anh không chọn em?”

Đó là lời thoại của kịch mới sao? Phản ứng đầu tiên của Tiểu Trì chính là cái này.

“Hiểu Hiểu, học kì trước tôi đã nói với cô rất rõ ràng rồi. Thật xin lỗi.”

Là tiếng của tổng công! Ngụy Tề, à không, Tề Úy!

Tề Úy đang đáp kịch sao? Nhưng sao lại gọi tên thật của Lưu tỷ?

Rõ ràng là đang cự tuyệt người ta.

Rõ như ban ngày luôn.

Thanh âm của Tề Úy quả thực rất lạnh lùng, làm Tiểu Trì nghe xong, trong lòng cảm thấy lạnh.

Hóa ra người này cũng có một mặt lạnh như vậy, hóa ra cô gái mà Hạ Mông kể chính là Lưu tỷ.

Không đúng nha. Hôm trước diễn tập, hai người vì cách thể hiện nhân vật của diễn viên mà tranh luận nửa giờ, mãi mới giải quyết được. Sao bây giờ lại từ chối rồi?

Tiểu Trì suy nghĩ rất khổ cực, trong lòng thầm nói, Tề lão đại à, con gái như con hổ, không thể mềm mỏng nha. Mãi mới có cơ hội để bày tỏ, không ngờ nhanh như vậy đã bị người ta cướp mất.

Dù vậy, trong ngực vẫn rất khẩn trương.

Cậu thấy bên trong tin ắng, hẳn là hai người đang ôm nhau.

Ôm nhau,

Ôm nhau!

Ôm nhau...

Tiếng khóc của Lưu tỷ truyền đến, như rất ủy khuất.

“Em thực sự không biết vì sao, trước đây ở bên anh, dù là làm gì cũng có thể vui vẻ chịu đựng, hiện tại mỗi ngày đều là giày vò, nhìn thấy anh, lòng liền đau đớn. Em không phải người nắm được mà buông không được, chỉ là không cách nào chấp nhận được lý do anh từ chối em. Cô ta đến tốt cùng là ai, tốt đến nhường nào, rõ ràng hai người hiện tại không hề ở bên nhau mà. Em không muốn buông tay.”

Hiếu Hiếu có chút kích động.

Từ trong tiếng nói của cô nghe được sự mệt mỏi, đau khổ.

Tiểu Trì nghe mà cũng thấy không chịu nổi. Lưu tử là quá mệt mỏi đi, còn phải cùng với nam nhân đã cự tuyệt mình hợp tác làm việc suốt ngày. Đại tử của xã đoàn hóa ra cũng có lúc suy sụp.

Thế nhưng then chốt là —— có một người. Tề Úy thích người kia, đó là ai?

Có tiếng y phục ma sát.

Tề Úy vẫn như trước lạnh lùng nói: “Hiếu Hiếu, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Anh và em hợp tác rất tốt, những gì em nói là thật. Anh cũng lười giải thích với người ngoài. Anh và người ấy... Tựa như là tri âm, tựa như là tri kỷ. Cậu ấy có chút nhát gan, anh sợ dọa tới cậu ấy, vẫn không dám nói, chỉ có thể nhìn cậu ấy mỗi ngày vô tư, ngây ngốc, anh mới có thể bình tĩnh được. Anh vất vả lắm mới tìm được cậu ấy... Em là một cô gái tốt, còn rất nhiều người tốt...”

Càng nói về sau, Tề Úy càng ôn nhu.

Tiểu Trì nghe xong cũng trợn tròn mắt.

Trong lòng tổng công đã có người. Thật vất vả mới tìm được, là tri âm tri kỷ của anh, chỉ cần nhìn thấy người ấy liền bình tĩnh...

Là ai, là ai, là ai?

Hiếu Hiếu thở dài nói: “Tề Úy, em cho rằng khi đó anh nói với em rằng đã gặp được tình nhân trong mộng, còn tưởng đó chỉ là lời nói xuông... Không ngờ thật sự tồn tại một người như vậy? Em vẫn luôn cho rằng, em có thể giúp anh... Giúp anh hoàn thành thật nhiều mộng tưởng, anh không phải một người tầm thường.”

Tề Úy bất đắc dĩ nở nụ cười: “Anh cùng lắm cũng chỉ là một tên con trai 21 tuổi, lý tưởng quá lớn, khó tránh khỏi lực bất tòng tâm. Điều anh luôn nghĩ không phải là việc bay cao vươn xa gì, mà chỉ là cẩn thận nghĩ xem anh đến tốt cùng muốn sống như thế nào.”

...

“Người kia có thể giúp anh suy nghĩ cẩn thận sao?”

“A... Anh từ khi gặp cậu ấy, đã hỏi một câu.”

...

Tiểu Trì đi.

Sau khi rửa mặt xong, cậu quay lại phòng luyện tập đó, cửa đã mở rồi, bên trong trống rỗng.

Đến nhà kho, Tề Úy đang giúp mọi người làm việc, thấy Tiểu Trì liền nhìn theo cậu, ánh mắt ôn nhu mà tĩnh lặng.

Tiểu Trì cấp tốc quay mặt sang chỗ khác, giúp đỡ pha màu.

Cậu ngồi xổm trên mặt đất quấy quấy nước màu loăng loăng, tràn ngập trong đầu đều là ——

Người trong lòng Tề Úy rốt cuộc là thần tiên ở đâu chui ra.

Khiến anh yêu đến như vậy, si mê đến như vậy!

Anh nói anh không có bạn gái, cũng chẳng có bạn trai.

Bởi vì anh không dám đi thổ lộ mà thôi, bởi vì vị thần tiên kia dễ xấu hổ...

Xấu hổ em gái anh ấy!!!

Thế kỷ 21 rồi, chẳng có ai biết viết hai chữ xấu hổ như thế nào đâu! Con gái đến mùa hè cũng sẽ mặc đến ngắn nhất có thể, con trai ở trong phòng ngủ còn hận ngay cả quần lót cũng muốn cởi ra, ngay cả CCGV còn cho nghệ sĩ dương cầm với minh tinh lẫn lộn một chỗ. Bộ đôi vận động viên cầu lông hợp tác với nhau mấy chục năm còn bị lôi ra, OMG, hai nam nhân thu hút ánh mắt của khán giả toàn quốc! Xấu hổ, hiện tại mà xấu hổ thì ai cũng xấu hổ chết luôn!

Em gái anh! Rốt cuộc thì Bạch liên hoa này nở từ đâu ra, lại nảy mầm trong lòng Tề Ủy, lại còn như Mary Sue (2) với cả Jack Sue (3), có thể thánh khiết rực rỡ chiếu sáng nhân sinh lý tưởng của tổng công!

Tiểu Trì càng nghĩ càng tức giận. Trong đầu đang có thiên quân vạn mã nhào nhào đại chiến, đem cái Bạch liên hoa giống Mary Sue kia mắng xối xả, vẫn chưa thấy hết giận. Cậu là đang đổ kị, vô cùng đổ kị!

Đổ kị là sai, chửi mắng người khác cũng là sai. Thế nhưng cậu đang thất tình nhá, người thất tình được ưu tiên có đúng không!

Lạch cạch một chút ——

Cả chai màu vẽ rơi tùm vào chậu nước, Tiểu Trì vẽ mặt thất bại. Đại khái là bị chậu nước hắt tỉnh, trong đầu chỉ có thảo nê mã (4) nổi đuôi nhau.

Tiểu Trì ướt sũng xoa người nói một câu: “Màu nước bị rơi vào chậu rồi. Em đi mua lọ khác.”

Nói xong, như người vô hồn mà bước đi, trên mặt đất rớt từng giọt từng giọt nước.

Chính cậu không nhìn thấy, nhưng mọi người thì dở khóc dở cười. Vốn đã bị sặc sỡ màu mè, giờ thì tốt rồi, cả một cục màu vàng.

“Tiểu Trì, em đợi chút.” Có người gọi cậu, vừa nghe đã biết là tiếng tổng công. Cậu bật người dậy, rời đi.

Mấy ngày nay cậu đúng là đã quá hạnh phúc rồi.

Nghe tin Tề Ủy có bạn gái, cậu đã buồn mất vài ngày. Lại nghe anh nói không có bạn gái, cũng chẳng có bạn trai, cậu vui vẻ vài ngày. Hiện tại thì hay rồi, chính anh thừa nhận trong lòng đã có người. Không phải cổ đại, con kiến gì, mà còn là Bạch liên hoa. Được rồi, cầu người Trái đất đều bị thổi bay hết đi!

Tiểu Trì thực sự rất đồng cảm với Lưu tỷ. Thật muốn tìm một chỗ nào đó vì Lưu tỷ mà khóc một phát. Lưu tỷ, chị không sai, chị là một cô gái tốt, rất dũng cảm, chúng ta đều bại bởi Bạch liên hoa, chúng ta không bằng người đó! Chỉ có thể nhận mệnh.

Nhưng thực khó quá.

Chạy tới cửa nhà đa năng, làn gió lạnh lẽo thổi qua giúp cậu thanh tỉnh một chút.

Chợt nhận ra mình chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi.

Cái gì cũng không cầm theo, ngay cả ví cũng không cầm! Mua cái con khỉ!

Ai, thực sự là——

Mới gia nhập kịch xã được hai tháng, hai lần thất tình. Làm sao mà chịu nổi đây!

Gió lạnh thổi khê, Tiểu Trì thất thế quay lại lấy áo khoác và ví tiền. Chợt nhận ra Tề Ủy đang đứng cách cậu 2m, đứng nhìn cậu, trong mắt ngập tràn tiểu ý.

Chết tiệt! Đây là cười nhạo trong truyền thuyết sao?!

Quên đi, cứ coi như cái gì cũng không biết đi.

“Anh còn đang chờ em đem cái bản mặt lem nhem này ra ngoài cho người ta cười.” Tề Ủy ý cười càng sâu.

Tiểu Trì nhìn lại tay mình, toàn là màu vẽ. Thật là——

Quên đi, dù sao cậu cũng không muốn nhìn mặt anh.

“Em để quên ví tiền. Đi lấy.” Tiểu Trì không nhìn tới ánh mắt của anh, cúi đầu muốn đi.

“Em chậm một chút, lau mặt đã rồi hãy đi. May mà chúng ta là người cùng kịch xã.” Tề Ủy cười vui vẻ.

Tiểu Trì lao đi như tên, trên mặt có điểm hồng.

Trời ạ. Tề Úy này đúng là yêu nghiệt.

Bạch liên hoa kia mau mau xuất hiện đi, để cho những người khác cũng chóng thất tình!

Cùng lắm thì từ nay về sau không cùng anh phối kịch đam mỹ nữa.

Ôn nhu cái em gái anh. Đây là ngược tâm, ngược thân nha.

A không được, vẫn phải phối Tận thể ngân hà

Oh no. Kịch bản đã xong, bên này phải phản âm. Phản âm thì không sao, nhưng cậu còn phải làm hậu kì.

Chính là còn phải làm phần tổng công thâm tình nói: “Anh vẫn luôn ở bên em. Anh yêu em.”

Đó a, em vẫn luôn ở bên anh, em yêu anh.

Thế nhưng trong lòng anh đã có Bạch liên hoa.

Em nên làm sao bây giờ.

---

Bạch liên hoa hình như là để ám chỉ người quá mức lí tưởng, kiểu trong sáng thuần khiết như thần tiên ấy. Mình cũng không chắc chắn nên không dám cho vào chú thích.

\*Chú thích:

(1) Cổ Lăng Tự: Cổ Lăng Tự là một hòn đảo nhỏ không có xe ô tô nằm ngoài khơi bờ biển Hạ Môn, tỉnh Phúc Kiến phía nam Trung Quốc, có diện tích khoảng 2km<sup>2</sup>. Đảo này là nơi ở của khoảng 20.000 dân và là một điểm thu hút khách du lịch nội địa.

Khách du lịch có thể ra đảo bằng phà từ đảo Hạ Môn, mất khoảng 10-20 phút. Cổ Lăng Tự nổi tiếng với những bãi biển, các con đường quanh co và kiến trúc đa dạng của nó.

Về mặt hành chính, hòn đảo hiện nay là Cổ Lăng Tự nhai đạo thuộc quận Tư Minh của thành phố Hạ Môn.

(2) Mary Sue: tìm hiểu tại đây. Mình không biết giải thích thế nào.

(3) Jack Sue: Một cựu chiến binh người Trung Quốc lai Úc. Tìm hiểu thêm tại đây.

(4) Thảo nê mã: một câu chữ. Đăng bởi: admin

## 6. Chương 6

CHƯƠNG 6 ĐƯA EM ĐI GẶP BỐ MẸ ANH NHÉ, BỌN HỌ RẤT THÍCH EM.

Thứ ba.

Buổi tối, sau khi Tiểu Trì dạy đàn cho Tiểu Kiệt xong thì nhận được tin nhắn của Tề Úy, nói rằng đạo cụ đã chuẩn bị xong, cậu không cần phải đến nhà đa năng.

Tiểu Trì nói không một chính là nói dối, liền trực tiếp về phòng ngủ, ngồi phịch xuống ghế. Rốt cục cũng có lúc thở phào một cái.

Mấy ngày nay ngược tâm ngược thân, chuyện xảy ra có thể viết thành tiểu thuyết rồi.

Mở máy tính ra.

Bởi vì tâm tình rất không vui nên cậu trực tiếp tắt bég 360 đi, mở QQ.

Một cái ava rất sung sướng mà nhảy nhảy.

Click mở ——

Di, đây không phải là Bạch liên hoa đại tỷ sáng tác Nhạc chương sao?

A, nhầm, là Tiểu Thanh Tân đại tỷ mới đúng?

Ai, mấy ngày nay oán niệm Bạch liên hoa kia thành quem mất rồi. Chính là tác giả quái dị kia.

Tiểu Trì âm thầm xin lỗi trong lòng.

ID QQ của tác giả đại tỷ là: Khổ bức nữ bác ti. Theo Đại trọng mã giải thích thì, đại tỷ này ở Anh Quốc, ID đầy đủ là: Thế kỷ hai mốt, trên trời dưới đất không ai khổ bằng nữ bác sĩ kiêm nữ ti, còn là một nữ thanh niên.

Tuy rằng cái ID này rất tiêu hồn, thế nhưng tất cả mọi người đều tự cho bút danh của cô ấy là Thanh đại tỷ.

Khi Tiểu Trì phối bộ kịch đầu tiên Tường thư, Thanh đại tỷ đã đòi thêm QQ của cậu, thỉnh thoảng có thể tâm sự vài câu.

Lúc này, không biết sao tự nhiên lại tìm cậu.

Khổ bức nữ bác ti: Thủy đường sama, có ở đó không? Tôi là Thanh đại tỷ

~~Sau đó là bắn ra một đồng icon.

Tiểu Trì bị một loạt icon nháy mắt chọc cười, rất nhanh reply: Thanh đại tỷ hảo, em vừa mới đi học về. Có ở đây.

Bên cạnh avatar của Khổ bức nữ bác ti có hiện "Typing": Ôi ôi, tỷ đang ở trong phòng thí nghiệm nha. Ha ha ha, thấy em online thật tốt quá. Em cùng với Ngụy tổng công trong Nhạc chương tỷ tỷ nghe đến nghe đi những 50 lần nhá. Đi làm cũng nghe, tan tầm cũng nghe, thích điên đi được

Cho nên đặc biệt tới để biểu hiện sự hâm mộ của chị.

Sau đó là một loạt icon mê gái.

Tiểu Trì được khen ngợi, tâm tình cũng tốt lên. Mau chóng reply: Thanh đại tỷ quá khen. Là tiểu thuyết của tỷ rất hay, nên chúng em mới có thể sáng tạo.

Kỳ thực chỉ là nói tiếng phổ thông, nhưng đối với vị đại tỷ nhiệt tình bắn tóe loe, cậu thật sự không biết phải trả lời như thế nào.

Khổ bức nữ bác ti: Ai nha, Thủy Đường, em đừng khen tỷ như vậy. Ôm hôn một cái nào. Được rồi, tỷ có chút chuyện muốn hỏi em, hiện tại có rảnh không?

CV Thủy Đường: Rảnh, Thanh đại tỷ, chị nói đi.

Khổ bức nữ bác ti: A, là thế này, trước đây chị có viết một bộ đam mỹ cổ trang, sau đó viết được phân nửa Sparta. Mỗi ngày đều mất ngủ rất là khổ sở. Vì vậy còn đang tạm ngừng. Ách... Cái này không phải là trọng điểm. Sau đó chị viết một bộ đam mỹ hiện đại, cũng tương đối khổ sở — Cái này cũng không phải là trọng điểm. Trọng điểm là, sau khi chị nghe xong 50 lần kịch truyền thanh Nhạc chương đột nhiên muốn viết một câu chuyện về các em làm kịch truyền thanh... Hắc hắc, sở dĩ..."

CV Thủy Đường: Ân, sở dĩ...?

Tiểu Trì trước đây đã từng nghe Đại trọng mà nói về "hành động vĩ đại" của bà chị đây rồi.

Khổ bức nữ bác ti: Là như vậy, Thanh đại tỷ ta chỉ YY ra một bộ tiểu thuyết, thế nhưng tính cách của tiểu công tương đối giống Ngụy đại thân, còn tiểu thụ thì tương tự em... Đương nhiên là chị với em cách nhau nửa vòng trái đất, sẽ không biết các em ngoài đời như thế nào, hay đại khái dùng bối cảnh các em hợp tác phối âm một chút. Chỉ muốn tìm em để trao quyền, được không? Chị chỉ sợ đến lúc đọc giải phát hiện ra chị YY mấy em, họ sẽ vác dao ra chém chị.

Phía sau lại bắn ra một chuỗi icon cầu khẩn.

Tiểu Trì nhìn, sững sốt một chút, đột nhiên phì cười, trả lời: Thanh đại tỷ, chị thật đáng yêu. Không cần trao quyền đâu, tiểu thuyết là tiểu thuyết, chị thích viết thế nào thì viết, em không có ý kiến.

Khổ bức nữ bác ti: Thật sao? Thủy Đường, chị yêu em chết mất!!!! ( 3 )

Sau đó là chuỗi icon hôn môi.

Khổ bức nữ bác ti: Còn Ngụy tổng công thì sao? Anh ta có để ý hay không? Tốt xấu gì anh ta cũng là đại thần, weibo có đến sáu nghìn fan, em xem weibo của chị mới được có 200. Đến lúc đó fan war, chị... chỉ sợ không có gan đấu lại."

Ném ra biểu tình sợ sệt.

Tiểu Trì vừa nghe nhắc tới Tề Ủy, tâm trạng đang vui vẻ bỗng nhiên low.

CV Thủy Đường: Anh ta... Kỳ thực em với anh ấy không thân lắm, cũng ít khi nói với nhau mấy câu. Nên em cũng không biết ý anh ấy thế nào. Nhưng mà, hẳn là anh ấy sẽ không quan tâm đâu, Thanh đại tỷ đừng để ý.

Khổ bức nữ bác ti: Hả? Em với anh ta không quen?

Icon bị sét đánh được phát ra.

Khổ bức nữ bác ti: Vậy là sao ta? Trong mắt chị, hai đứa...

Khổ bức nữ bác ti: Kệ đi, chị viết đam mỹ mục đích chính là để biến từ không thể thành có thể mà. Ha ha ha, trong tiểu thuyết, chị cuồng YY hai đứa bây, nếu em khó chịu thì bảo chị đừng viết là được rồi.

CV Thủy Đường: Ha ha, Thanh đại tỷ cứ viết những gì chị thích là được rồi. Em không có ý kiến gì. Còn về phía Ngụy Tề, em sẽ giúp chị hỏi. 99% chắc không vấn đề gì đâu. Anh ấy tuy rằng thần bí khó nói, nhưng nhân phẩm danh tiếng đều tốt. Sẽ không đặt nặng mấy chuyện này."

Đúng nha, tổng công cái gì cũng tốt, chỉ là trong lòng luôn có một Bạch liên hoa... Quên đi, khuyết điểm không thể làm lu mờ ưu điểm.

Khổ bức nữ bác ti: Ân, tốt, vậy chị cứ viết nhé, sẽ không rút lui đâu. Ha ha ha, à mà Thủy Đường, lần trước tán ngẫu với em, em nói phải thi 46. Thế nào rồi?

CV Thủy Đường: Nhờ phúc của Thanh đại tỷ, em qua rồi. Hiện tại rất rảnh rỗi, có nhiều thời gian để làm việc mình muốn.

Khổ bức nữ bác ti: Ai u, giỏi thế. A, đại học nha, chính là khoảng thời gian đẹp nhất. Năm đó khi Thanh đại tỷ thi 46, vừa sợ vừa khẩn trương, thực sự là vô cùng thê thảm. Ha ha ha, năm tháng thanh xuân. Khi đó chị cái gì cũng không sợ, cứ tưởng mình là super woman, nghĩ rằng muốn gì chỉ cần nỗ lực là có thể thành công. Hiện tại chẳng còn loại dũng khí đó. Làm gì cũng sợ hãi rụt rè. Đành viết đam mỹ trốn tránh hiện thực.

CV Thủy Đường: Thanh đại tỷ sao lại nói vậy. Chị là bác sĩ mà, cứ dũng cảm lên sẽ thành công.

Khổ bức nữ bác ti: Ha ha, ngày xưa xúc động nhất thời mới chọn vậy. Giờ hối hận rồi. Nếu để chị chọn lại lần nữa, chị chỉ muốn ở bên bố mẹ, vừa được ở cùng người nhà, vừa được ở tại quê hương đất nước quen thuộc, trải qua cuộc sống bình thường là tốt rồi. Bằng cấp, tiền tài đều là phù du. Bố mẹ chị tuổi cao, chị có thể chăm sóc họ. Chỉ mong nhanh nhanh tốt nghiệp bằng bác sĩ, lão nương trở về nhà ngày ngày làm cơm cho bố mẹ ăn.

Khổ bức nữ bác ti: Ai nha, Thanh đại tỷ nói nhảm rồi, em đừng để ý nha. Ở đây chẳng có ai để tâm sự cùng. Em bận mà, chị không quấy rầy nữa. Hảo hảo học tập nha.

Tiểu Trì nhìn Thanh đại tỷ nói, sững sờ một hồi.

CV Thủy Đường: Kỳ thực em không có ước vọng ham muốn gì. Cũng chẳng có gì đặc biệt muốn làm.

Tiểu Trì nhớ Tề Ủy từng hỏi cậu, rằng tương lai cậu muốn như thế nào. Dường như mọi người ai cũng có việc muốn làm. Chỉ có mình cậu trong lòng trống trơn, cái gì cũng không có.

Khổ bức nữ bác ti: Làm sao mà em lại không có? Em muốn học tốt đại học, qua kì thi 46, còn có muốn là CV, vân vân. Cách sống của nghiêm túc của em rất thú vị nha. Hơn nữa, em thật ngốc. Vốn đang làm

gì đây, chẳng phải chính là từ một học sinh cao trung chỉ biết bất chấp tất cả cắm đầu vào học hành trở thành một thanh niên mẫu mực có chí hướng sao? Chị lúc đó cũng không biết mình muốn là gì, thành ra mới nhầm đường thành bác sĩ. Em không biết mình muốn gì cũng tốt mà. Chị ủng hộ em. Cố gắng lên. Giờ chị phải đi làm thí nghiệm, lão boss của chị lại đến đòi mạng rồi, bên phía Ngụy đại thần nhờ em nhé. Thủy Đường cố lên.

Một loạt icon ôm lấy cọ cọ, rồi cúi chào, rồi phát tay được bắn ra.

Thanh đại tỷ rất nhanh liền log out đi làm việc.

Àn, nhớ không nhầm thì phòng thí nghiệm của Thanh đại tỷ là nghiên cứu nuôi cấy tế bào ung thư tuyến tiền liệt.

Thật là một chị gái nhiệt tình, nỗ lực.

Luôn luôn lạc quan tiến về phía trước, nhưng luôn luôn lấy khiêm tốn làm vui.

Kỳ thực chị ấy là một người rất tốt.

Quay về với chuyện Bạch liên hoa!

Tiểu Trì tự hỏi rốt cuộc tương lai mình muốn gì?

Đáp án, chính cậu cũng không biết.

Suy nghĩ một chút đi. Không nghĩ ra. Trong friend list, cậu mở QQ của Ngụy Tề.

CV Thủy Đường: Ngụy Tề, xin chào, mạo muội quấy rầy. Thanh đại tỷ dùng hình ảnh anh phối âm kịch YY thành bộ đam mỹ võng phối. Chị ấy nói nếu như anh không thích sẽ xóa đi. Chị ấy nhờ tôi nói với anh.

Gõ xong rồi, nhìn cũng không nhìn liền nhấn gửi.

Dù sao Ngụy Tề cũng không biết CV Thủy Đường chính là cậu.

Hai người vẫn là người xa lạ.

Xa lạ cũng tốt.

Xem xem, trước đây hai người hoàn toàn không có tiếp xúc gì với nhau, chỉ có dùng hai thanh âm riêng biệt hợp thành một chuyện tình tốt đẹp...

Hết lần này tới lần khác lại ở ngoài đời ôm nhau...

Chen giữa còn có Bạch liên hoa...

Cút cmn Bạch liên hoa đi!!!!

Tiểu Trì nghĩ mình thật ích kỷ.

Bạch liên hoa kia không sao, sai chính là người ngồi ở chỗ này oán niệm. Quá nhỏ nhen.

Nam tử hán co được giãn được.

Cảm tình giữa nam với nam cùng tình yêu giữa nam và nữ không giống nhau.

Con trai yêu rất thẳng thắn.

Thật sự thích anh ấy, chỉ có thể chúc phúc cho anh!

Dù là thật sự rất yêu, nhưng là không thể, bởi anh thích Bạch liên hoa, à mà không, nếu vì thích người khác mà thay đổi thì không gọi là chân ái.

Tiểu Trì tắm giặt sạch sẽ rồi bò lên giường ngủ.

Nhưng không thấy buồn ngủ. Yêu chính là yêu, chúc phúc là chúc phúc, thích là thích.

Thôi, chuyển sang nghĩ xem tương lai mình muốn làm gì. Hình như muốn nhất là thăm mền tổng công đại nhân? Không nha, đọc sách là số một, thăm mền chỉ là số hai.



Không phải thế thì còn có thể thế nào?

Sống thì vẫn phải sống thôi.

9 giờ, Tiểu Trì ngủ.

Ngủ thật say.

Buổi tối, lão Chương chơi Warcraft tới hừng đông cũng không đánh thức cậu tỉnh, nửa đêm có người trở về tắm rửa cũng không đánh thức cậu.

Thế nên di động báo có tin nhắn cũng sẽ không thể đánh thức cậu.

Là Tề Ủy nhắn tới.

“Ngủ chưa? Chưa ngủ thì xuống lầu ăn kem ốc quế.”

Đêm đó, tất nhiên là Tề Ủy không đợi được tin nhắn trả lời của Tiểu Trì.

Chờ anh từ nhà đa năng bận bịu xong, đến ký túc đã là giờ đóng cửa.

Mở laptop ra, có mấy tin nhắn offline QQ.

Đột nhiên nhìn thấy tin nhắn của CV Thủy Đường, ngôn ngữ khách khí.

Tề Ủy cười cười. Nhìn avatar của Thủy Đường là một con mèo nhỏ rất đáng yêu.

Em còn không có nhận ra anh, vậy thì, anh coi như cũng không nhận ra em.

Tề Ủy lãnh đạm reply: Tôi không có ngại, chúc sáng tác vui vẻ.

Chỉ có chín chữ cái.

Đóng vi tính, ngã đầu xuống gối, ngủ thật say.

---

Ngày mười lăm tháng mười một.

Chủ nhật.

Kịch nói tự sáng tác của xã kịch X đại Cha tôi chính thức công diễn.

Mấy chuyện bán vé gì gì đó căn bản là không cần lo lắng. Kịch xã X đại chỉ cần quảng cáo một chút, dán xong áp phích thì vé cũng bán xong.

Đúng sáu rưỡi tối.

Màn diễn từ từ mở ra.

...

Dưới đài có sự lộn xộn nho nhỏ, nhưng rất nhanh trở nên yên tĩnh.

Toàn bộ đèn từ từ tụ lại vào giữa sân khấu. Tiếng đàn violon du dương vang lên, chậm rãi mà trĩu nặng.

Có tiếng đàn violon làm dịu đi bầu không khí.

Một giọng nam mang theo sầu não từ từ vang lên: “Ngày cha tôi ra đi là một ngày đầu xuân. Ngày ấy, nhà tôi có hoa thủy tiên đang ra hai nụ... Đêm hôm trước, cha nói với tôi: Con trai à, mẹ con trước đây thích nhất là hoa thủy tiên, chờ hoa nở rồi, con hái cho bà ấy nhé...”

Kịch bản của Cha tôi là của một nữ sinh năm tư học viên nhân văn viết. Đây là tác phẩm đoạt giải nhất trong cuộc thi tiểu thuyết toàn quốc. Rồi cô ấy tự mình viết thành kịch bản.

Câu chuyện kể về một người cha đơn thân bị ung thư dạ dày giai đoạn đầu. Khi con ông lớn lên, ông thường ngày lãnh đạm, rời khỏi trường đại học, ra nước ngoài nghiên cứu.

Người cha muốn dùng quãng thời gian một năm rưỡi còn lại để ở bên chăm sóc cho đứa con trai vì cha mẹ li dị mà trở nên xa cách, muốn dạy con cách đối mặt với khó khăn, định hướng cho tương lai, dạy con cách yêu một người, cách quý trọng tình cảm.

Đến khi người con hiểu được tấm lòng của cha mình thì cũng là lúc ông rời khỏi cuộc đời này, vĩnh viễn sống trong trái tim con.

Tình cha như núi. Dù cha vĩnh viễn không quay lại với mẹ nhìn lại dùng tình thương của mình để chống đỡ cho con, mang lại cho con ấm áp.

Trong kịch bản, đoạn nhạc dạo này rất buồn. Nhưng lời kịch thỉnh thoảng hài hước cũng làm giảm bớt sự đau thương trong tâm tình của khán giả.

Cuối cùng là màn kịch thân tình, là màn kịch cao trào.

Tiểu Trì đứng ở trong phòng điều khiển, thất dưới khán đài có rất nhiều cô gái cầm khăn lau lệ. Con trai có thể cứng rắn hơn một chút, nhưng cũng có nhiều người len lén lau nước mắt.

Toàn bộ kịch cao trào ở cảnh thiếu niên thực hiện được ước nguyện của cha mình, leo lên đỉnh núi, hướng về phía bầu trời mà hô to “Cha ơi, con đã làm được rồi —”

Hỗn âm làm rất hiệu quả, hơn nữa tiếng violon lúc mở màn vừa du dương vừa nặng nề lại vang lên, cuối cùng là tiếng đàn nhện nhịp.

Thiếu niên mang theo tình thương của cha mà sống hạnh phúc.

Dưới đài khóc cả lượt.

Đến lúc chào khán giả, mọi người đều đứng lên, thật lâu cũng không chịu rời đi.

Tề Ủy dùng micro để giới thiệu tên cùng công tác của từng thành viên trong xã đoàn cho khán giả.

Tiểu Trì nghe ngữ điệu anh bình ổn mà vui vẻ.

Trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Rất cuộc anh cũng thành công rồi.

Hình như là, chúng ta đã thành công rồi.

...

Ngày mười sáu tháng mười một, diễn lần hai, Tiểu Trì nhìn khán đài chật ních, trong lòng cảm thấy thật tự hào.

Cậu thích loại cảm giác này.

Buổi tối có tiệc mừng, bao một gian phòng VIP của nhà hàng tại cửa nam kịch xã, bày hai bàn tiệc lớn đủ cho ba mươi người.

Chúc lão sư cùng với bí thư Đoàn Chương bí thư đều tới dự, còn lôi kéo Tề Ủy cùng mấy vị tổ trưởng, hai diễn viên đóng vai cha con là Trương Cường và Vương Phú lên mời rượu. Hai lão sư đều chỉ ở một chút rồi ly khai.

Các thầy cô vừa đi, cả nhà đều thả lỏng.

Hạ Mông vui vẻ xả hơi, muốn uống thêm hai chai bia, nói rằng trước đó đã quá cực khổ, ngày hôm nay nhất định phải sảng khoái, sau đó lại tiếp tục khổ sở luyện tập cho vở kịch tiếp theo.

Tề Ủy cũng rất vui vẻ, cùng mấy tổ trưởng ngồi tụ lại, cạn một chén rượu kính cả nhà, sắc mặt không hề thay đổi.

Tiểu Trì ngồi cạnh Hạ Mông ở một bàn khác, cùng với các cô nương trong tổ đạo cụ nói chuyện vui vẻ, rất là thả lỏng.

Chỉ cần có Hạ Mông thì sẽ không thiếu chuyện cười. Anh ta rót vài chén rượu, càng nói nhiều hơn.

Nhón nháo tới mười giờ rưỡi, cả nhà ăn uống no say rồi giải tán.

Có người đề nghị đi K suốt đêm, cũng có người mệt muốn về ngủ ba ngày ba đêm.

Vì vậy ai đi K cứ đi, ai về ngủ cứ về.

Đám người đi K đi trước, riêng Tề Úy kéo Liêu Thiên qua một bên, không biết nói cái gì.

Tiểu Trì còn tưởng rằng Tề Úy sẽ đi hát, không ngờ bây giờ vẫn còn bàn công việc.

Người kia nhìn đám đi K một chút, vỗ vỗ vai Tề Úy rồi mới đi.

Triều Trì nhìn Tề Úy bước đi hơi lảo đảo, nhanh chóng tới đỡ một bên, chậm rãi hướng về phía nơi anh ở.

Tề Úy cùng Tiểu Trì đi sau cùng.

Những người đi trước lo Tề Úy say, anh chỉ vẫy vẫy tay, bình tĩnh nói, “Không có việc gì.”

Kỳ thực là phân nửa khí lực đều là nhờ Tiểu Trì đỡ.

“Vừa rồi anh uống rất nhiều à?” Tiểu Trì lo lắng hỏi.

“Cũng gần bảy tám chai. Đại khái là quá mệt mỏi, không phải là say.” Tề Úy nói với cậu.

Đi ngang qua thềm đá gần sân tennis, nơi họ thường ăn kem ốc quế, Tề Úy kéo tay Tiểu Trì, “Ngồi hóng gió với anh một lát, không về nhà sẽ rất khó chịu.”

Tiểu Trì đồng ý.

Hai người cùng ngồi trên thềm đá hoa cương.

Khó có được thời điểm sân tennis vắng người.

Không có tiếng bóng chạm vào mặt đất, thế nhưng vẫn có tiếng gió thổi quen thuộc.

“Ngô — Thấy thiếu thiếu gì đó.” Tề Úy thản nhiên nói, đột nhiên xuống thềm đá, đi nơi khác. Tiểu Trì tất nhiên là đi theo. Kết quả dở khóc dở cười nhìn anh tới quầy bán quà vặt mua kem ốc quế và khăn giấy, quay về đưa cho Tiểu Trì.

“Ăn đi.”

“Nga.”

Tề Úy say rồi. Tiểu Trì đối với một con ma men thì chỉ có thể nghe theo thôi, bắt đầu ăn.

Cũng may răng của cậu tốt, không sợ lạnh. Nếu không vừa bị gió lạnh thổi, vừa ăn kem ốc quế, không bị đông chết mới là lạ.

Đầu vai Tiểu Trì nặng nặng, người nọ dựa lên đó.

“Anh say?”

“Hơi choáng, hóng gió một lúc là được.”

“Mỗi lần xong kịch anh đều bị chuốc như vậy sao? Làm lãnh đạo tốt ở chỗ nào a? Mệt chết rồi còn bị chuốc.” Tiểu Trì thương tiếc anh, trong lòng đau muốn chết.

“Đều phải là em nói do năng lực của anh cao sao?” Tề Úy kéo tay cầm kem của Tiểu Trì, cắn một miếng. Cây kem chocolate Tiểu Trì yêu thích ngay lập tức mất đi một miếng.

“Àn, bắt quá mọi người đều rất hài lòng. Lão đại, anh siêu cấp lợi hại. Là niềm tự hào của cả xã kịch.”

“Là cả nhà mình rất lợi hại. Phân công hợp tác, anh chỉ là chỉ đạo mọi người cùng làm việc mà thôi.” Tề Úy từ trước tới nay sẽ không tự kể công, luôn luôn muốn cho người khác cơ hội.

Tiểu Trì cười: “Anh quá khiêm tốn rồi. Hơn nữa em phát hiện ra em bắt đầu rất thích kịch nói.”

“Chả lẽ lúc đầu em tới xã kịch không phải vì thích kịch nói sao?” Tề Úy hỏi.

Tiểu Trì đột nhiên nhớ tới cái buổi phỏng vấn bất đắc dĩ kia, có chút xấu hổ giải thích: “Em là nói, em rất thích kịch này. Bố em đối với em rất ôn nhu, từ nhỏ đến lớn chưa từng đánh em, ngay là nói nặng lời cũng chưa từng. Em lúc nhỏ thích nhất được ông xoa đầu, nói rằng em làm cho ông tự hào. Bố em không giống người cha trong kịch luôn luôn nghiêm khắc với con trai mình. Tuy rằng hình thức không giống nhau, nhưng tình cảm thì như nhau.”

Kịch nói rất hay, lần đầu tiên Tiểu Trì xem vở kịch này đã bị nội dung của nó hấp dẫn. Lúc này chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.

Tề Ủy lại nói: “Anh cùng bố anh, kì thực chính là giống hai cha con trong kịch này. Từ nhỏ, bố chỉ đi khắp nơi lo chuyện làm ăn, anh bình thường ít được gặp ông. Có đôi khi anh thấy mẹ một mình lo chuyện nhà, càng phải cố gắng trở nên ngoan ngoãn. Qua vài năm, anh đang trong lớp thì nhận được điện thoại của bố. Ông đang ở trong bệnh viện, anh càng hoảng sợ. Thế mà ông lại vui tươi hơn hử nói với anh “Tiểu tử, hôm nay bố bị lật xe, bị rơi vào trong hồ, chỉ xây xước có tí xiu. Bố mạng lớn kiếm lại được, muốn nói với con chút chuyện, nếu không sẽ ân hận. Con biết là tốt rồi, đừng nói với mẹ, nếu không phải bà ấy luôn yêu ta...” Ha ha, ngày đó nghe ông ấy nói thật dễ dàng. Anh gác máy rồi mà vẫn còn sợ hãi, chạy vào WC khóc. Mỗi lần nghĩ tới, bố ở bên ngoài liều mạng kiếm tiền, so với anh và mẹ còn cô đơn hơn. Anh còn có mẹ ở bên cạnh, nhưng ông ấy đi đâu cũng chỉ có một mình...”

...

Thanh âm của Tề Ủy dễ nghe, nói rất nhiều. Đại khái là gió đêm rất lạnh, anh vòng tay ôm lấy thắt lưng của Tiểu Trì, giống như một đôi tình nhân ôm nhau.

Rất thoải mái.

Tiểu Trì nghe anh nói, chậm rãi mà khắc ghi.

“Ân, kỳ thực chúng ta đều là những người may mắn, bố mẹ đều khỏe mạnh, vui vẻ.” Tiểu Trì cũng cọ cọ vào đầu anh tựa trên vai cậu.

Vô cùng ấm áp.

Không biết vì sao, cậu thấy lúc này tổng công đại nhân hình như có chút yếu đuối, hình như rất cần người che chở.

Rõ ràng mới đây còn chứng kiến phút huy hoàng của anh. Hiện tại lại như một đứa trẻ nhớ bố.

Xích ra một chút. Tề Ủy buông người trong lòng ra.

“Sắp tắt đèn rồi, em về đi. Lần tới đi S thị chơi, anh sẽ đưa em đi gặp bố mẹ anh, bọn họ nhất định rất thích em.”

Tiểu Trì nghe xong thì bật cười tươi như hoa: được, được mà. Đến lúc đó em sẽ nói, thúc thúc, a di hảo, cháu là con dâu của hai người.

Tiểu Trì tự tưởng tượng một lúc, thực vui vẻ.

“Anh có nghĩ ngày mai nên gọi điện hỏi thăm bố mẹ không? Anh đã lâu rồi không gọi cho họ có đúng không?” Tiểu Trì đột nhiên chăm chú hỏi. Xét theo tính cách của Tề Ủy, khẳng định là anh cái gì cũng sẽ giữ ở trong lòng, sẽ không biểu lộ ra ngoài.

“Làm sao em biết?”

“Đoán”

“Thật chuẩn.”

“Vậy thì mau hỏi thăm họ đi.” Tiểu Trì nói.

“Hảo.”

“Mai em kiểm tra đó.”

“Ân.”

...

Vài phút nữa là đèn tắt.

Tiểu Trì cùng Tề Ủy bước đi trên sân trường vắng vẻ.

Hai người đi gần vào nhau.

Phía sau, hai cái bóng trải dài thật hài hòa

... Đăng bởi: admin

## 7. Chương 7

### CHƯƠNG 7 BẠCH LIÊN HOA! TÔI MUỐN NGỦ CÙNG VỚI NAM NHÂN CỦA CÔ!

Thứ tư.

Tiểu Trì sau khi dạy đàn xong muốn tới thư viện làm báo cáo tác nghiệp, sau đó quay về phòng ngủ xem phim.

Vừa mới trở lại trường học, cậu liền nhận được tin nhắn thông báo của xã kịch. Thứ sáu, thứ bảy, chủ nhật, đi nghỉ Cổ Lăng Tự ba ngày hai đêm. Xã viên muốn đi mau tới báo danh.

Đọc xong tin nhắn, Tề Ủy đã gọi điện tới.

“Nhận được tin nhắn chưa?” Bên Tề Ủy rất an tĩnh, cho nên thanh âm truyền tới đặc biệt rõ ràng.

“Àn, lão đại, đây là phúc lợi sao? Hiện nay ở Cổ Lăng Tự một đêm tốn không ít tiền nha, chúng ta lại đi nhiều người như vậy. Muốn đặt khách sạn cũng không kịp nữa.” Tiểu Trì xem trong tin nhắn không thấy báo về chi phí, đoán chừng xã kịch muốn móc tiền túi ra?

“Trước khi khai giảng đã an bài xong rồi. Ở tại một khách sạn kiểu biệt thự. Có thể chứa được ba mươi người. Tối thứ bảy sẽ có hội ca nhạc, chúng ta sẽ diễn kịch. Em... phải về nhà sao?” Tề Ủy chậm rãi giải thích.

“Không sao, em đi với mọi người. Em đã lâu không trở lại đó, có chút nhớ.”

“Được, em dạy xong chưa?”

“Rồi, hiện tại đang nghĩ xem nên về phòng ngủ hay là đi thư viện viết báo cáo.”

“Đến thư viện đi. Anh ở lầu ba, G1, vẫn còn chỗ trống.”

“Ách...” Tiểu Trì thực ra rất lười, không muốn tới nên có chút do dự.

Tổng công nhanh chóng nhắc nhở, “Cuối tuần này em cùng anh ở trên đảo, em không được giao việc sao?”

Câu “Em cùng anh ở trên đảo” kia thật thuận miệng, thật ấm áp, làm Tiểu Trì nghe mà cảm thấy rất vui vẻ.

Vì vậy, bước chân đã hướng về ký túc lộp tộp vòng lại, đi thư viện.

---

“Ngô, tôi tới ngay.”

Cả đoàn đi du lịch. Là Cổ Lăng Tự, Cổ Lăng Tự...

Thứ sáu, cả nhà sau khi học xong đều tự tới cửa bến phà tập hợp.

X đại cách Cổ Lăng Tự rất gần, đi đến đó không mất tới nửa giờ. Cả nhà xách túi lớn túi bé đều là đồ ăn với đồ chơi.

Các cô gái ăn mặc xinh đẹp, giống như từ trong tranh bước ra, tất cả đều được chuẩn bị tốt, chẳng thấy đâu hình ảnh uest oái diễn tập không phần chán mấy ngày nay.

Bốn giờ, toàn bộ xã kịch đều có mặt đầy đủ. Từng người một đi xuống.

Đoàn người qua phà, Tề Úy kéo Tiểu Trì, nhẹ nhàng nói một câu, “Theo anh.”

Hai người vẫn đi theo cả đoàn người phía trước, nghe mọi người nói chuyện ríu rít.

Người lớn trong xã kịch đều đã tới trước. Người mới gia nhập đều không phải là người địa phương, lần đầu tiên lên đảo nhìn thấy cái gì cũng kích động, thi nhau chụp ảnh lưu niệm, chẳng biết dừng lại, rất náo nhiệt.

Tề Úy là người X thị, cũng đã hơn một năm chưa tới Cổ Lăng Tự. Mấy năm nay, chẳng hiểu sao tự nhiên cái đảo này biến thành thắng cảnh du lịch nhỏ toàn quốc. Mỗi lần được nghỉ về nhà, trên đảo này ngay cả một nhà ga địa phương cũng không có.

Anh cũng lâu rồi chưa tới đây giúp vui.

Nhưng anh là sinh ra trên đảo này, ba năm tiểu học vẫn sống ở trên đảo. Hôm nay có cảm giác như đang trở về cố hương.

Còn được đi cùng với người mình thích.

Tề Úy bảo Tiểu Trì dẫn đi chơi trên đảo.

Tiểu Trì mang theo ngoài máy tính và di động, còn có rất nhiều đồ ăn vặt, chuẩn bị từ từ ăn.

“Anh rất quen thuộc với đảo này sao?” Tiểu Trì hỏi anh.

“Mất hai năm mới quen được, nhất định không quen bằng em.”

“Àn. Ngày mai mang anh đi ăn. Có rất nhiều lão bản em quen ở đây, để bọn họ cho anh mở rộng tầm mắt.”

...

Đoàn người dọc theo đường Long Đầu đi bộ chừng mười phút. Xung quanh là các quán cà phê mang phong cách Châu Âu cùng với những khách sạn gia đình rực rỡ muôn màu. Tiểu Trì nhớ rõ lần trước tới đây không có nhiều lễ quán đẹp như vậy, thế nào thay đổi nhiều vậy.

Đi tới đường Tuyền Châu, mất thêm tầm bảy tám phút nữa, Tiểu Trì nghe thấy các cô nương ở đằng trước kinh hô, “Ya huuu, chúng ta ở nơi này sao? Đẹp quá!!”

“Oa, nhà của Tề lão đại đẹp quá đi. Thật là nhiều hoa, ai nha, mèo con kìa. Mau nhìn mau nhìn, mèo con kìa! Chẳng khác gì thế ngoại đào nguyên!”

“A a a a, chụp ảnh , chụp ảnh.”

Sau đó một người tới xem biển nhà, tên là “Tề thủy tiểu trúc”, một căn biệt thự lớn ba tầng kiểu cũ.

Tất cả mọi người đứng hình luôn.

Tiểu Trì nhìn dàn hoa bím bím treo đầy bờ tường, trên lầu hai còn có vườn hoa trên không, trên lầu ba là sân thượng với những bông hoa ánh hồng rực rỡ, ánh vàng lấp lánh, lá cây xanh mượt mà. Cậu có chút chóng mặt.

Đây là nhà của Tề Úy? Cái này cũng quá khoa trương đi?

Quay đầu lại nhìn anh.

Người ấy gật đầu bình thản nói, “Mẹ anh là quản lý khách sạn. Bố anh khi đó có đầu tư bất động sản, đúng lúc anh chuẩn bị thi vào X đại. Cho nên...”

“Mua biệt thự? Mở khách sạn?” Tiểu Trì tự suy ra câu giải thích của Tề Úy là: Bố anh muốn ăn cải trắng xào tỏi, sau đó mẹ anh đơn giản đi chợ mua một bó cải trắng cùng một củ tỏi.

“Không sai biệt lắm.”

“VẬY... Mẹ anh có tới đây trông nom không?” Tiểu Trì có chút choáng váng. Người mình thích không chỉ cao ráo đẹp trai, mà còn giàu nứt đổ đổ vách, mua biệt thự như mua rau cải. OMG. Ở Cổ Lăng Tự, với giá cả hiện nay, căn bản không thể dưới trăm nghìn vạn...

Mà Tề Úy vẫn nhàn nhạt giải thích như trước: “Mẹ anh cứ thỉnh thoảng tới một lần, kỳ nghỉ hè trước khi anh thi vào đại học đã mua cái này rồi. Sau đó sắp xếp lắp đặt thiết bị, anh vào đại học cũng thỉnh thoảng tới nhìn qua. Bố mẹ đôi khi đến thăm anh cũng ở lại đây.”

Ngữ khí của Tề Úy tựa như đang nói: Nga, vừa lúc anh cũng muốn ăn cải trắng xào tỏi, nên tới giúp mẹ xào...

Tiểu Trì đã không còn khả năng hỏi nữa.

“Em thích không?”

“Thích.”

Tiểu Trì vô lực nói.

Đoàn kịch đi du lịch đều là do tổ trưởng tổ hậu cần Trương Cường phụ trách tổ chức.

Hắn đi vào bên trong làm công tác chuẩn bị một chút. Một thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi từ trong đi ra, chào hỏi cả nhà, sau lại nhìn thấy Tề Úy thì tới khoát tay hỏi thăm. Anh ta thay Trương Cường giải thích tình hình.

Biệt thự không có khách thuê, toàn bộ phòng trống đều dành cho đoàn kịch ở, tổng cộng 15 gian phòng, thực vừa vặn.

Mọi người đi vào sân, mấy cô gái vui vẻ đi bắt mèo con đang trốn dưới ghế gỗ. Con trai thì bình tĩnh chụp ảnh hộ đám nữ sinh, rất ga lăng.

Một hồi sau, Trương Cường cầm danh sách đi ra, nói, “Ở đây đều là cho đoàn mình ở. Lầu một bốn phòng cho nam sinh. Nữ sinh lên lầu hai. Dựa theo nguyện vọng của mọi người để phân phòng. Danh sách ở đây, mọi người xem có vấn đề gì không. Nếu không có gì thì tới đây lấy chìa khóa. Năm giờ xuống lầu tập hợp làm cơm. Đêm nay mở tiệc nướng.”

Mọi người hoan hô, chen nhau tới.

Tiểu Trì đang buồn bực, sao không thấy ai hỏi cậu muốn ở cùng ai, đang định đi xem.

Tề Úy kéo cậu, cho cậu đáp án: “Bởi vì không ai muốn ở cùng phòng với anh, nên em ở cùng anh đi!”

“A?” Tiểu Trì cấp tốc nhéo nhéo mặt mình. Di, đau quá. Vận may gì thế này? Ở cùng phòng với tổng công! Định làm loạn sao! Trời ơi, không phải nói giỡn nha.

Tề Úy dường như nghe được nghi hoặc của cậu, hỏi: “Thế nào, không muốn?” Trong giọng nói căn bản không có tính thương lượng, tựa như nếu Tiểu Trì mà dám nói không, chắc chắn phải ra đường ngủ.

Tiểu Trì gật đầu như trống bỏi.

Trong lòng tự hỏi, không muốn sao? Làm gì có chuyện. Bạch liên hoa, có tin hay không đêm nay tôi đem tổng công đại nhân của cô nắm trong tay!

Nhưng mà chỉ là trong lòng cậu loạn tưởng mà thôi, vẫn là có chút lúng túng cùng hưng phấn.

Mọi người nhanh chóng cầm chìa khóa rồi lên phòng. Nghe được tiếng các cô gái mở cửa ra sau đó oa oa — giật mình kêu.

Trên sân thượng lầu hai đã có cô nương ngó ra hồ lớn, “Lão đại, gian phòng thực sự quá đẹp.”

Tề Úy bình tĩnh ngẩng đầu 45 độ, cười.

Thực hiện loại tư thế này mà còn có thể đẹp trai đến như vậy, cũng chỉ có anh mà thôi.

Tề Úy cùng Tiểu Trì đi vào cuối cùng. Anh vừa đi vừa nói, “Nhân số trong đoàn hơi nhiều, sẽ phải chen chúc một chút. Mấy nữ sinh là hai người ngủ một giường lớn. Gian phòng của anh ở tầng cao nhất, là giường lớn, không vấn đề gì chứ?”

Có chứ, đương nhiên là có! Tiểu Trì trong lòng rít gào. Em sẽ tính sắc đại phát nha! (nổi tính dè xỏm đó :’))

Nhưng trên miệng là bình tĩnh trả lời: “Không có.”

Hai người đi vào phòng khách. Bên trái có một bàn làm việc, trên bàn có máy tính, cùng với tờ giới thiệu của “Tề thủy tiểu trúc”. Còn có một cái rổ trúc, bên trong là các loại bưu thiếp thủ công. Mỗi một tấm là hình ảnh phong cảnh, con người trên đảo, rất là khác biệt. Trong phòng khách có một cái giá, bên trên đặt những vật kỉ quai, có tượng nhân sư Ai Cập, còn có một quyển sách, hình như là Chiến quốc Thanh Đồng khí. Một ít đồ là lạ đặt chung với nhau, nhưng không tạo cảm giác khó chịu.

Trong góc phòng khách còn có một loạt máy tính, là chỗ cho khách nhân lên mạng miễn phí.

Trên tường treo đầy lời giới thiệu những điểm dừng chân cho du khách, còn có ảnh chụp, vé máy bay, vân vân, được gắn lộn xộn. Màu sắc rực rỡ, rất là đẹp.

Nhìn rất lãng mạn, rất cách điệu.

Sau bàn làm việc có một cô gái trẻ, chừng hai mươi tuổi, đang tiếp điện thoại.

Chờ cô ấy nghe xong, Tề Ủy giới thiệu cho cậu: “ Đây là quản lý ở đây, Đường Thuận. Còn cô ấy là em gái của Đường Thuận, Đường Dao. Trên lầu còn có dì Trương và chị Lệ chuyên quét dọn.”

“Xin chào, tôi là học đệ của Tề Ủy, gọi là Tiểu Trì.” Tiểu Trì nhìn hai anh em đều rất thân thiện cười với cậu, chút xấu hổ khi này cũng biến mất.

“Chào Tiểu Trì.” Đường Dao cười ngọt ngào.

Tiểu Trì chỉ chỉ rổ đựng bưu thiếp thủ công, “Đây là tranh của bạn sao?”

Ánh mắt Đường Dao sáng lên, nói: “Ấn. Là tranh của tôi và ca ca. Ca ca vẽ đường viền, tôi tô màu. Bạn thích không, lấy làm kỉ niệm nha.”

Đường Dao tựa hồ rất thích Tiểu Trì, mặt đỏ hồng cười tươi.

Tiểu Trì có chút xấu hổ nhìn Tề Ủy, không dám nhận lấy. Tề Ủy cười nói, “Thích thì nhận đi. Bọn họ mỗi ngày đều vẽ, đem tới đây làm quà lưu niệm cho khách. Xem thử đi, độc nhất vô nhị đó. Anh sẽ phát tiền lương cho họ.”

Tiểu Trì nhìn thấy bên cạnh còn có quyển góp tiền đồng cho mèo con. Hình như là tiền quyển góp mua thức ăn cho mèo hoang trên đảo. Vì vậy cậu quyết định dốc hết tiền lẻ vào.

Gian phòng của Tề Ủy ở tầng cao nhất. Tựa hồ là đặc biệt, hoa viên bên ngoài phi thường đẹp.

Giống như một vườn hoa trên không vậy.

Vừa vào cửa, Tiểu Trì nhìn chăm chăm vào cái giường cỡ lớn, nhìn đến muốn lòi mắt.

Ách, đợi lát nữa đi, nhầm, đợi mấy tiếng nữa đi, cậu sẽ cùng ngủ với Tề Ủy ở trên đó.

Muốn ngủ, muốn ngủ, còn chưa nói ra, muốn ngủ?

Tiểu Trì tự cứu lấy mình, buộc bản thân phải nhìn đi nơi khác.

Tề Ủy mở cửa sổ. Là loại cửa theo phong cách cổ, mở cửa ra, nhìn bên ngoài là hoa khoe màu đua sắc, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp. Vì là lầu ba trên đảo nên có kiến trúc tương đối cao, chỉ cần đứng bên cửa sổ có thể thấy rõ phong cảnh của nửa đảo, xa xa còn thấy biển...

Các cô nương dưới lầu tựa như cũng phát hiện ra vườn hoa trên tầng ba này, đã chạy ra ngoài tạo dáng chụp ảnh, tiện thể xem phòng của Tề Ủy.

Nhưng mà dường như mọi người đều kiêng kị anh, chỉ ở bên ngoài ngó vào một chút, tuyệt không dám tới gần.

Tiểu Trì nhìn thấy trên giá sách, sách gì cũng có, hình như đều là sách giải trí, không liên quan tới chuyên ngành của cậu. Tiểu Trì nhìn thấy một bộ toàn tập Hoàn châu cách cách của Quỳnh Dao, có chút lộn xộn.



“Đều là mẹ anh bày đó, anh cũng chẳng để ý.” Tề Úy đang dọn tủ quần áo. Tìm ra hai đôi dép, một đôi màu lam, một đôi màu lục.

“Anh cũng biết truyền thống của Cổ Lăng Tự chứ? Đại lão bản?” Tiểu Trì nhìn đôi dép, cười.

Người ta nói ở trên Cổ Lăng Tự, sẽ đi dép lê, cùng với người yêu, đi dạo khắp nơi.

Tề úy đưa đôi màu lục cho Tiểu Trì, “Thay giày đi, lát nữa còn đi ăn.”

Tiểu Trì: “Ăn kiểu gì đây, các anh có trù phòng không? Chúng ta có tới ba mươi người nha.”

Tề Úy: “Bên cạnh thư phòng ở lầu một là trù phòng, đi thôi, hậu viện rất lớn, đến đó.”

Tiểu Trì: “Anh sẽ làm cơm sao?”

Tề Úy: “Sẽ, nhưng chắc không ngon. Còn em?”

Tiểu Trì: “Em sẽ làm hải sản.”

Buổi tối, hậu viện rất náo nhiệt. Cả nhà đều hưng phấn trò chuyện, còn có người đi dạo quanh đảo. Đúng tám giờ liền trở về ăn cơm.

Trong trù phòng, Tiểu Trì đang bị mấy nữ sinh vây xem.

Cậu cũng không có cách nào khác, nhóm có ba mươi người, cả nam lẫn nữ đều là đóa hoa trụ cột của Tổ quốc. Có thể làm cơm, rất nhiều. Nhưng có thể làm cơm mà ăn được, chỉ có cậu với Lý San.

May mà còn có hai anh em Đường Thuận Đường Dao hỗ trợ.

Trù phòng coi như rộng rãi, nhưng mà để nấu cho ba mươi người ăn, bốn bọn họ có chút khổ cực. Cũng may Lý San ở đây thì Liêu Thiên tự nhiên cũng sẽ ở lại giúp, Tiểu Trì ở đây, chẳng hiểu sao Tề Úy ở lại.

Sau đó, tư thế oai hùng tới làm cơm của lão đại đã thu hút được thêm mấy cô gái tới giúp đỡ.

Cuối cùng, Tiểu Trì mệt muốn chết.

Tám giờ, trong hậu viện đặt hai cái bàn gỗ dài, xã viên mang tới đồ uống và bia, bày hải sản đầy bàn cùng đồ nướng, cao giọng hô to, “Kịch xã uy vũ, Tề lão đại uy vũ, cạn ly——”

Hải sản, đồ nướng, bia, đồ uống chứa cacbon oxit, trên đảo nhỏ mỏng ảo, trong hoa viên lãng mạn ——

Nào là thanh xuân.

Nào là mộng tưởng.

Nào là nhiệt huyết.

Tốt đẹp nhất chính là giờ khắc này...

Trong lòng Tiểu Trì khó tránh khỏi một phen kích động.

Tề lão đại vẫn bị chuốc rượu. Tiểu Trì vẫn an tĩnh ăn, thỉnh thoảng nhìn người bên cạnh bị chuốc vẫn trấn định.

Tổ diễn viên có mấy cô tới kính rượu Tề Úy, còn biểu đạt sự cảm tạ với Tiểu Trì đã vất vả cả tối: “Tiểu Trì học trưởng, anh làm hải sản rất ngon, còn có tôm, em thấy còn ngon hơn nhà hàng. Bọn em kính anh một ly.”

Tiểu Trì sảng khoái uống bia ở trước mặt. Vị trí bên người trống không, các cô cũng ngồi xuống.

Cổ Lệ Hoa nói: “Tiểu Trì học trưởng, thanh âm của anh thật dễ nghe, người cũng tốt bụng, đặc biệt ôn nhu. Trách không được lão đại với anh rất thân thiết.”

Ngô Hà cũng phụ họa: “Đúng đúng, còn có thể làm cơm. Nam nhân tốt của thế kỉ mới nha. Tiểu Trì, anh đã có bạn gái chưa? Lệ Hoa của chúng em thầm nể anh đó!”

Tiểu Trì hoảng sợ. Mặt của Cổ Lệ Hoa đỏ ửng lên, nhéo nhéo Ngô Hà: “Không phải, không phải, em nói thực sự là đồ ăn Tiểu Trì học trưởng làm rất ngon. Mấy cô ấy YY quá độ.”

Chẳng dám nhìn thẳng vào Tiểu Trì, chính là đang chờ đợi đáp án của cậu.

Tiểu Trì nhìn Tề Ủy, anh đang đứng nói chuyện với Liêu Thiên, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng nhìn sang cậu.

Trong lòng Tiểu Trì đột nhiên nhớ tới Bạch liên hoa.

Khinh bỉ chính mình, mau đá Bạch liên hoa ra khỏi đầu đi.

“Cái này...” Tiểu Trì được thổ lộ không phải là lần đầu tiên, bình thường cậu đều nói đã có bạn gái rồi. Chỉ là bây giờ Tề Ủy đang ở ngay trước mặt, cậu không biết phải cự tuyệt thế nào. Chỉ cảm thấy mấy cô nương bây giờ thật dũng cảm, ở trước mặt nhiều người như vậy...

Cậu, một người con trai, lại đối với người không thể thổ lộ... ai, chịu đựng phần tình cảm này thế nào.

Cuối cùng Tiểu Trì chỉ có thể ôn nhu nói: “Anh có người mình thích rồi.”

Chim bay ngang qua. Cho dù thế nào thì trong lòng cậu cũng đã có tổng công rồi.

“A, là người trong xã sao? Học trưởng, các anh cùng một chỗ chưa, nếu chưa thì Lệ Hoa của chúng em vẫn còn cơ hội.” Ngô Hà vội vàng bắt quái.

Cổ Lệ Hoa nhéo nhéo cô, “Học trưởng, đừng nghe cô ấy nói lung tung, hôm nay cô ấy uống nhầm thuốc đó. Cô ấy muốn giúp em thôi.”

Tề Ủy đúng lúc này ngồi xuống cạnh cậu, diện vô biểu tình, cầm đũa ăn cá.

Tiểu Trì có chút bất đắc dĩ nói, “Chúng ta đổi chủ đề được không. Các em đều không phải người địa phương đúng không, lần đầu tới Cổ Lăng Tự hả?”

Hiển nhiên là hai cô gái đều không có hứng thú với chủ đề mà cậu đưa ra.

Tiếp tục nói, “Ai nha, đó chính là không cùng một chỗ nha! Học trưởng, anh ưu tú như vậy, nhất định phải thổ lộ đi, chúng em sẽ giúp anh!”

A, hóa ra không phải tới thổ lộ mà là tới hỗ trợ? Tiểu Trì bị các cô nương này hù dọa rồi. Trước đó hóa ra không phải e thẹn? Quả nhiên là nữ nhân trở mặt so với trở mình còn nhanh hơn!

“Không... Không cần. Người ấy rất được hoan nghênh, cứ như thế này cũng tốt. Ha ha.” Tiểu Trì gãi đầu. Nghĩ thầm, sớm biết vậy thì nói có bạn gái cho xong. Ai, hiện tại, xấu hổ như vậy, Tề Ủy còn đang ở đây.

“Ai nha, thật đáng tiếc. Cô gái kia có hình dáng như thế nào? Nếu không chúng em giúp anh tìm một cô khác nha. Nam sinh trong xã chúng ta đều là hoa đã có chủ, chỉ còn lại mình anh mà thôi!”

“...” Không xong không để yên nha. Tiểu Trì tuyệt không muốn nói nữa, thật đấy.

Các cô hiển nhiên không nhìn ra cậu đang cố chịu, quay sang nói: “Lão đại...” Dừng một chút xem Tề Ủy đang ăn, thanh âm nhỏ xuống một chút: “Lão đại hình như đã có rồi. Còn Liêu học trưởng đã có San San tỷ. Hạ Mông cùng bạn gái hắn đã được bốn năm. Bạn gái Cường ca là hệ hoa của hắn. Tổ trưởng Tiêu Tiêu của chúng em cùng với nhị bàn tử cũng không còn độc thân nữa, Tiểu Trì, chỉ còn mình anh thôi! Không được đâu!”

Các cô vô cùng đau lòng.

Tiểu Trì bất đắc dĩ.

“Ha ha, người đó như thế này, rất hiếm thấy.”

“Nói đi, nói đi, là như thế nào?” Hai cô mạnh mẽ tra hỏi.

“... Người ấy... Rất giỏi, rất... đẹp, rất ôn nhu, nói chung là cái gì cũng rất... tốt.”

“Sau đó thì sao? Tóc dài hay tóc ngắn, cao hay thấp, béo hay gầy?”

Tiểu Trì muốn điên luôn, bị hai cô nàng này bức điên rồi.

“——— Các em tìm không được đâu, dù là ai cũng không được.”

Không phải nói đùa chứ, trên thế giới tìm đâu ra một người thứ hai như tổng công đại nhân. Cao to, đẹp trai, thanh âm \*\*\*y, NND (1) phú nhị đại (2), học giỏi... Người như thế, đâu có thể tìm được.

Thanh âm Tiểu Trì có chút vang, rất không muốn tiếp tục chủ đề này, bởi vì trong lòng chưa xót.

Đại khái là thanh âm của Tiểu Trì đột nhiên cứng rắn, kiên định khiến mấy cô hoảng sợ.

“Răng rắc—“ Tiểu Trì nghe thấy bên cạnh có người, giật lấy một chai bia.

Bầu không khí có chút căng.

Ngô Hà và Cổ Lệ Hoa cũng bị dọa sợ rồi, còn nói một chút về chuyện làm cơm trên đảo, sau đó rất nhanh bị gọi đi nướng đồ.

Tiểu Trì thấy Tề Úy lại muốn uống thêm bia.

Nghĩ tới người nợ bị người khác chuốc say, còn muốn tiếp tục uống? Vội vàng tới đoạt lại bia, “Uống ít một chút. Chiều mai còn phải đi diễn.”

Sau đó, cậu ngừng đầu, tu ừng ực uống hết bia.

Người đau khổ là cậu, cậu nên túy sinh mộng tử (sống mơ màng như người say rượu). Đáng tiếc còn đối với Tiểu Trì không có tác dụng, chẳng khác gì uống nước...

Ai.

Nghi lại, tâm tình của cậu và Tề Úy đều có điểm low.

Mười một giờ. Lý Cường kêu cả nhà thu dọn tàn cục rồi đi ngủ.

Chiều ngày mai còn phải tới một rạp hát trên đảo diễn tập cho quen, buổi tối diễn thật.

Khi Tiểu Trì tắm rửa xong đi ra, Tề Úy đã mặc áo ngủ ngồi bên bệ cửa sổ hứng gió, ngây người.

“Lão đại, anh không lạnh à?” Tiểu Trì ngồi bên giường lau tóc, ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao ngoài cửa sổ.

Khi ở cùng Tề Úy, luôn luôn lãng mạn như vậy, không thực như vậy.

Hiện tại người ấy đang ở ngay trước mắt cậu tự kỷ, thật tốt, chỉ là hình như tâm trạng không được vui lắm.

“Anh uống nhiều lắm sao? Không có việc gì chứ?” Tiểu Trì có chút lo lắng hỏi. Lão đại biểu tình không quá vui vẻ, nhưng mà vừa rồi sắp xếp công việc cũng không thấy có chuyện gì mà.

“Hắt xì—“ Gió thổi đến, Tiểu Trì hắt hơi một cái.

Tề Úy rót cục cũng không đổi tư thế mà đóng cửa.

“Em...” Tề Úy muốn hỏi cậu, cô gái mà cậu thích rốt cuộc là ai! Nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn xuống, nói, “Mệt rồi. Sấy khô tóc đi hãy ngủ.”

“Ngô, rất nhanh sẽ khô. Mệt chết đi được.” Tiểu Trì chui vào trong chăn, ngồi ở đó xem điện thoại.

“Em là hải sản rất ngon.” Tề Úy cũng lên giường, trên giường thoáng cái đã chập.

Hai người song song ngồi.

Trong lòng Tiểu Trì giật mình —— muốn ngủ!

Bạch liên hoa, cô đang ở nơi nào, ca muốn ngủ cùng nam nhân của cô nè!!! Ha ha ha ha ha!! Thật muốn ở trước mặt cô khoe khoang!

Tiểu Trì bắt đầu tinh thần thăng lợi phấp phới mà thoải mái.

Ngoài miệng vẫn như trước vẫn đạm phong khinh (không màng tới điều gì): “Bố mẹ em đều làm cơm rất ngon. Nhìn đẹp mắt hơn nhiều.”

“Ân.”

“Được rồi, lão đại, Liêu Thiên và San San thực sự cùng một chỗ sao?” Tiểu Trì đột nhiên hiểu kì.

Tề Úy sờ trường về ăn nói ngắn gọn, gật đầu: “Ân.”

“Chuyện khi nào vậy? Em cũng không biết. Em nghe Hạ Mông nói, nhà Liêu Thiên bọn họ... có chút khắt khe.”

“Chính là từ ngày đó, anh nói chuyện với Liêu Thiên, nếu như hai người có thể từ tình nhân thành anh em, anh cùng toàn bộ kịch xã sẽ khinh bỉ hẳn.” Tề Úy mặt không biến sắc nói.

Tiểu Trì nở nụ cười, thâm nghĩ người này cũng thật độc ác: “Lão đại, anh từ khi nào trở nên hài hước như vậy?”

“Lời thật mà thôi. Bọn họ cứ dây dưa như vậy, anh xem cũng thấy mệt.”

“Như vậy thật tốt. San San là một cô gái tốt, vừa ôn nhu vừa mạnh mẽ. Tựa như một bức tranh thiếu nữ Giang Nam xinh đẹp”

“Em cũng thích con gái như vậy sao?” Tề Úy nhìn điện thoại di động, rất nhanh hỏi. Trên tay cầm điện thoại cứng đờ.

“Con gái như vậy ai chẳng thích.” Tiểu Trì khẳng định.

“Người em thích... cũng...” Tề Úy thần nhiên nói.

Tiểu Trì sững sốt, không ngờ lão đại cũng hóng hớt nha.

“... Ách, người ấy không giống tranh vẽ, nhưng mà hát rất hay, cũng rất ôn nhu, rất...” Giờ mới phát hiện ra cậu cũng có tế bào hài hước.

Chỉ là chưa nói xong đã bị cắt đứt.

“Ngủ đi.” Tề Úy lạnh lùng nói.

...

Tiểu Trì nghĩ Tề Úy là lạ.

Nhưng mà tóc khô rồi nên cũng nằm xuống ngủ thôi.

Vốn nghĩ sẽ rất hưng phấn, nào ngờ buổi tối quá mệt mỏi, vì vậy rất nhanh đã thiếp đi, ý thức mơ màng.

...

Nửa đêm, cậu bị người ta ôm vào lòng.

Tiểu Trì mơ màng “Ân?” một tiếng.

Người nọ nói, “Anh say rồi, em cứ ngủ đi.”

“Ân...” Tiểu Trì thoải mái tiếp tục ngủ.

...

Đêm lạnh như nước.

Trên đảo vắng vẻ tĩnh lặng, thỉnh thoảng vang lên tiếng mèo kêu, mềm mại, tha thiết.

Trong trời đêm.

Phủ đầy sao lấp lánh, ánh trăng như khay bạc. Đăng bởi: admin

## 8. Chương 8: Anh Diễn Franz Liszt còn Muốn Em Diễn Chopin?

CHƯƠNG 8 CÁI GÌ CÒ, ANH DIỄN FRANZ LISZT CÒN MUỐN EM DIỄN CHOPIN?

“Rời giường đi.” Tổng công gọi. Hồn cũng bị câu mất. Âm thanh giường vang lên. Chỉ là tiếng gọi người ta rời giường mà thôi, sao lại tiêu hồn đến vậy.

Ai nha, tiểu thụ lúc này chỉ đáp trả một câu: “Không nên, thất lưng người ta đau...”

Tiểu Trì YY trong mơ, mơ thấy có người nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

“Ngô...” Tiểu Trì ngủ thật ngon, cả người đều cuộn tròn trong chăn.

Nghe thấy tiếng thở dài.

Cậu chợt nhớ tới một chuyện rất quan trọng.

Ngủ.

Ngủ!

Sát... Trời đã sáng?!

“Lão đại!” Tiểu Trì bỗng nhiên bật dậy, đùng một phát vào đầu anh.

“Au—— Lão đại.”

“Rời giường đi, ra ngoài ăn.” Tề Úy ôm đầu, quần áo đã chuẩn bị xong, ngồi ở bên giường đợi cậu.

...

Buổi sáng.

Ánh nắng vàng rực rỡ.

Tiểu Trì cùng Tề Úy sánh bước, áo sơ mi kẻ ô vuông cùng quần dài, thông thả tiêu sái bước trên đường Long Đầu.

Cuối tuần, du khách đông như mắc cửi, nơi nơi đều có khách du lịch tới ăn uống và chụp ảnh.

Tiểu Trì cầm trên tay cốc nước chanh tươi mát, quen thuộc đưa Tề Úy đi ăn cá viên.

Lão bản biết Tiểu Trì, cũng nhận ra Tề Úy, cùng Tiểu Trì nói vài câu tiếng địa phương, rồi rất nhanh đã đưa lên một phần cá viên nóng hổi.

“Lúc còn nhỏ em rất thích ăn cá viên của ông chủ, nhiều năm như vậy mà mùi vị vẫn như xưa.” Tiểu Trì sung sướng ăn. Mỗi lần cậu nói, Tề Úy sẽ luôn luôn nhìn theo cậu, khiến cậu có chút thẹn thùng, cúi đầu tiếp tục ăn.

Hai người ăn xong cá viên, còn đi ăn bánh Bắc. Tiểu Trì đã có chút no rồi, nhưng mà nhịn không được vẫn cố mua thêm hai cốc trà sữa ở cửa hàng Trương Tam Phong cho Tề Úy.

Khi đi ra, Tiểu Trì nhìn thấy Liêu Thiên và San San nắm tay nhau. San San mặc quần dài thêu hoa nhỏ, đội mũ rơm rộng vành, tóc dài phiêu phiêu, trông rất đẹp. Liêu Thiên anh tuấn đẹp trai đứng dưới ánh mặt trời. Hai người quá mức xứng đôi.

Xem ra thật sự đang yêu nhau. Thật là tốt.

“Tiểu Trì, em với hai người Liêu Thiên đi dạo bờ biển đi. Chúc lão sư nói đạo cụ đã được chuyển tới rồi, anh phải tới phòng âm nhạc.” Tề Úy nhận cốc trà sữa, nói đành phải đi trước.

Tiểu Trì vội vàng cự tuyệt đề nghị này, làm bóng đèn sẽ bị trời phạt nha. Người ta tuần nam mỹ nữ tay trong tay, cậu xen vào làm cái gì. Vội vàng nói, “A, không sao. Em đi cùng anh. Trên đảo em rất quen thuộc, không cần đi dạo làm gì.”

Ý chính là cự tuyệt.

Tình nguyện đi làm việc.

Hai người đi tới phòng âm nhạc. Hậu trường vô cùng lộn xộn, đạo cụ đều được chuyển tới. Chúc lão sư còn dẫn theo con trai Tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt năm nay bảy, tám tuổi, mới lên năm nhất tiểu học. Cậu bé có vẻ sợ người lạ, bám chặt lấy góc áo của mẹ. Nhìn thấy Tiểu Trì quen thuộc, liền chạy tới lôi kéo tay cậu, chỉ chỉ đàn dương cầm ở giữa sân khấu, “Tiểu lão sư, chúng ta có thể đàn cái kia không?”

Tiểu Trì nhìn thấy giáo viên của phòng âm nhạc đã đi rồi, kéo Tiểu Kiệt tới trước đàn dương cầm, ngồi xuống.

“Tiểu Kiệt muốn đàn cái gì?” Tiểu Trì hỏi.

“Ngô... Đàn cái bài em đang học là được rồi. Nhưng mà không thuộc nhạc phổ.” Tiểu Kiệt chớp chớp con mắt, vô cùng đáng yêu.

Tiểu Trì nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của nó, “Không sao, đàn theo thầy là được rồi.”

Vì vậy hai người một đàn. Tiểu Trì thấp giọng chỉ, Tiểu Kiệt nghe theo Tiểu Trì điều khiển tập luyện khúc đàn sơ cấp.

Dưới đài, Chúc lão sư cùng với Tề Ủy đang bàn bạc công chuyện đồng thời ngẩng đầu lên nhìn.

Tiểu Trì cúi đầu cắn cắn lỗ tai Tiểu Kiệt, cười đùa. Tiểu Kiệt khanh khách cười, tiếng cười trong trẻo động nhân. Đàn sai rồi, còn híp mắt giả vờ vô tội.

Cao âm của Tiểu Kiệt rất dễ hòa cùng chủ âm. Tiểu Trì thấp giọng nhắm nhắm giúp nó đàn cho đúng, mái tóc hơi dài che khuất mắt, thất lưng thẳng tắp, cần cổ trắng nõn sạch sẽ.

Tựa như một bức tranh.

“A, Kịch phần hạ để Tiểu Trì làm chủ diễn đi.” Chúc lão sư nhìn con trai mình vui vẻ, tâm trạng cũng tự nhiên vui theo. “Tiểu Trì, nhón ấy sở hữu khí chất của nghệ thuật gia. Nếu không có nhóc thì vở kịch này sẽ chẳng thành công được đâu.”

Tề Ủy nhìn cô, choáng váng, đáp một tiếng.

Chúc lão sư nhìn Tề Ủy rồi lại nhìn Tiểu Trì, nói: “Kịch bản kịch mới em đưa ra, cô cùng các thầy cô khác đều thấy có chút nguy hiểm, nhưng em đã kiên trì thì cô cũng không phản đối nữa. Em cũng đừng áp lực quá lớn, tận lực là tốt rồi. Tiểu Trì nói không sai.”

Tề Ủy nhìn về nơi khác: “Khi phỏng vấn, cô cũng thấy khả năng biểu diễn của Tiểu Trì rồi đấy.”

Tề Ủy bình tĩnh nói. Kỳ Thực trong lòng anh cũng không muốn Tiểu Trì làm diễn viên chính. Quá mệt mỏi. Hơn nữa, anh không muốn cậu nhìn thấy hình dạng anh nổi bão với các diễn viên.

Chỉ là hiện tại trong xã đoàn quả thực không có ai diễn được vai này.

Chúc lão sư đùa: “Thế nào, em luyện tiếc sao?... Biểu diễn ấy hả, dạy qua một chút là được rồi. Kịch phần hạ là vở lớn đấy, em tuyển diễn viên cẩn thận trọng.”

...

Buổi tối, vở kịch rất thuận lợi.

Bởi vì thiết bị bị hạn chế nên âm hưởng với ánh sáng không được sử dụng triệt để. Thế nhưng hiệu quả sân khấu giống hệt như lúc diễn ở trường học.

Nội dung vở kịch rất hấp dẫn, du khách tới xem đều khóc như mưa.

Thời gian đã khuya, Tiểu Trì ôm máy tính lên QQ.

Đại trọng mã đã đưa kịch bản dự cáo của Tận thể ngân hà phát ra rồi, hiện nay đạo diễn vẫn đang chiêu mộ CV phối hợp diễn, thế nhưng kịch bản đã hoàn thành. Tiểu Trì nhìn nhìn, khẽ cười.

Quả thực trong kịch có câu kia: “Em vẫn luôn ở bên anh, em yêu anh.”

Đây là lời thoại khi hai nhân vật phải đấu với boss cuối, tiểu công gặp nạn, tiểu thụ liều mạng cứu tiểu công.

Trong kịch bản yêu cầu thụ âm phải gào thét “thâm tình mà tuyệt vọng”.

Kỳ thực năm Tiểu Trì đọc tiểu thuyết này, trong lòng cậu luôn nghĩ câu này phải nói với tâm trạng ôn nhu mà cực kì bình tĩnh.

Đối mặt với sinh tử. Tiểu thụ có thể buông tha sinh mạng của chính mình để cùng tiểu công đối diện với cái chết. Tâm tình khi ấy hẳn không thể là tuyệt vọng cùng sợ hãi, hay thâm tình gì gì đó. Sẽ phải là một chút thản nhiên chịu chết, cùng với bình tĩnh và dứt khoát mà hạnh phúc.

Tề Úy trở về phòng, chỉ thấy Tiểu Trì tựa ở đầu giường, đờ ra nhìn laptop. Áo ngủ cài nút, cổ áo có chút lệch.

Anh mở miệng nói: “Chúc lão sư muốn em diễn Khúc nhạc cuối cùng của Chopin ”

“A?” Tiểu Trì hồi hồn, đóng máy lại, “Em có thể diễn người cầm cờ chạy lon ton?”

Không sai. Vai quần chúng cũng tốt. Bọn họ đề nói kịch phần hạ có Tề Úy diễn vai chính. Đến lúc đó chính là được hợp tác với nhau rồi? Ai nha! Vui lẩn lẩn lẩn.

Tề Úy nói một câu khiến cậu : “Em diễn Chopin. Chúc lão sư nói em có khí chất của nghệ thuật gia.”

“??” Tiểu Trì sắc mặt màu gan lợn. Đứng hình ba giây. Cuối cùng cũng bật lại: “Không được, không được, em không được. Ha ha, cái này phải là diễn viên diễn mới đúng? Các anh làm sao lại để em diễn, thế thì mấy nam diễn viên trong tổ làm sao mà chịu nổi.”

Tiểu Trì cự tuyệt rất sáng khoái. Đùa gì vui vậy? Diễn viên? Hơn nữa, buổi tối lúc này Hạ Mông có nói, bộ kịch tiếp theo là kịch trọng điểm của cả năm, là kịch dự thi tham gia bình chọn giữa các kịch xã.

Tề Úy chỉ nhàn nhạt nói: “Kịch xã bất luận kẻ nào hôm nay làm quần chúng, ngày mai cũng có thể làm diễn viên. Rất bình thường. Còn có, anh diễn Franz Liszt.” Cảm giác như hồn của Tiểu Trì bay mất rồi.

Franz Liszt thì làm sao, cũng không phải kịch đam mỹ. Cậu diễn Chopin, anh nói cậu có thể diễn nha!

Tiểu Trì bình tĩnh tiếp tục cự tuyệt: “Lão đại, em nghĩ anh diễn cũng rất tốt. Tất cả mọi người trong đoàn kịch đều không cho phép anh mạo hiểm như vậy nha. Em thực sự không được.”

Tề Úy nhìn Tiểu Trì, thoát nhìn có vẻ uể oải, không biết đang suy nghĩ gì. Đột nhiên, anh cầm lên hai cuốn kịch bản, một cuốn đưa cho Tiểu Trì.

“Trang mười lăm. Câu mười ba từ dưới lên. Đọc lời kịch.” Tổng công đột nhiên thành quỷ súc. Sắc mặt ngưng trọng, có chút âm trầm, ngồi bên giường.

Tiểu Trì đang dựa vào gối đầu rất thoải mái, thấy anh như vậy liền bị dọa tới cứng người. Đặt máy tính trên người sang một bên.

“Ách— Ta... Ta sẽ không ở trước mặt bạo quân sát nhân diễn... diễn tấu...” Tiểu Trì hoảng hốt đọc một chút.

Quả nhiên, Tề Úy quỷ súc nở nụ cười. Tiểu Trì nhìn thấy mà cả kinh.

Tề Úy xoa xoa đầu cậu, đỡ khóc đỡ cười. “Chopin có chủ nghĩa yêu đàn dương cầm, khi cường quốc Sa Hoàng xâm lược, hẳn không chịu khuất phục trước cường quyền. Em thấy có buồn cười không, hẳn như là bị cường quyền dọa cho trở thành nhà dương cầm điên.”

“Ách... Phải.” Tiểu Trì có chút bất đắc dĩ cười, nhìn lại kịch bản.

Nghe thấy tiếng Tề Úy thở dài: “Vớ kịch này, anh lên kế hoạch từ khi nghĩ hè. Bởi vì... Bởi vì nhìn thấy một bộ tiểu thuyết, đối với Chopin chợt thấy hứng thú. Các thầy cô không tán thành, nói là kịch bản này không phải nhạc kịch, có thể sẽ thành trò cười. Có nhạc cổ điển, còn có bối cảnh Châu Âu thế kỉ mười tám. Đạo cụ và trang phục cũng là vấn đề.”

“Àn.” Tiểu Trì nghe ngữ khí của Tề Úy, biết Tề Úy đang lo lắng. Vừa mới diễn xong, tất cả mọi người đều đã trở về, Tiểu Kiệt cũng đã ngủ từ lâu, Tề Úy còn bị Chúc lão sư nghiêm túc gọi ra thảo luận chuyện của bộ kịch này.

Thầm nghĩ, tổng công, sẽ không phải là nghe Nhạc chương đến mê mệt luôn. Vì vậy mới làm kịch nói Chopin? Ha ha, nhất định phải kể cho Thanh đại tỷ biết, chị ấy nhất định sướng đến điên.

Chỉ là cái này thực sự khó khăn. Nghe nói, năm ấy, kịch truyền thanh của Thanh đại tỷ cũng không mấy người chịu tiếp, bởi vì nó liên quan tới nhiều yếu tố phức tạp.

Làm khó Tề Úy rồi.

Tề Úy lúc này nhìn chằm chằm vào kịch bản.

Tiểu Trì đột nhiên kéo tay anh, “Lão đại, kỳ thực cái này cũng không khó. Bối cảnh trang phục có thể mượn, hơn nữa San San tỷ tuy rằng là con gái, nhưng trong bụng chị ấy chính là có mẫu dạ xoa, lợi hại như vậy, không cần anh phải lo đâu. Còn đạo cụ, đàn dương cầm cổ điển kiểu Châu Âu có thể tới viện bảo tàng đàn dương cầm để mượn... Bố em có quen với người ta, chỉ cần mình không làm hỏng là được... Bố em trước đây đã từng cho học viện mượn rồi. Em biết chuyện của Chopin, rất cảm động, cũng liên quan tới tấm lòng yêu nước sâu sắc, tất cả mọi người sẽ thích thôi. Nếu như anh muốn em diễn Chopin, được, em diễn, anh phải pia em đấy. Anh, không, dạy dỗ em nhiều là được. Lưu tỷ có giọng hát hay, có cái gì chị ấy không sợ trường đấu, anh có một đội rất ưu tú, có gì phải lo lắng nữa?”

Tiểu Trì ôn nhu nói. Cậu phát hiện ra chính mình không muốn thấy Tề Úy khó xử. Tuy rằng nhìn không ra tổng công có bao nhiêu phiền muộn.

Thế nhưng cậu cảm giác được.

Tiểu Trì lập tức nổi lên vẻ tình nguyện.

Có gì đâu. Không phải chỉ là tình cảm yêu nước mãnh liệt sai, cũng không phải chưa từng phối âm qua.

Cậu hắng giọng, lập tức lạnh lùng, nghiêm túc nói: “Ta không ở trước mặt bạo quân sát nhân diễn tấu, ta sẽ không ở trước mặt kẻ tiểu nhân tàn sát nhân dân Ba Lan để hưởng thụ xa hoa diễn tấu.”

Trong mắt mang theo nghiêm nghị cùng chút kiên quyết.

So với đáng về tội nghiệp vừa rồi, hoàn toàn không giống.

Tề Úy ngẩn người. Trên mặt không khỏi nén cười, nhìn cậu nghiêm túc niệm xong kịch bản rồi đối với anh ngọt ngào cười, chờ anh đánh giá.

Trong lòng đột nhiên muốn cái gì cũng không để ý, liều mạng ôm lấy cậu.

Những lo âu sầu não đều biến mất, ngực tràn đầy hạnh phúc nhưng giả vờ vô vị.

Có cái gì phải lo lắng, mình có em ấy ở bên cạnh mà...

“Lão đại, ôm sắp chết rồi.” Tiểu Trì sắp bị Tề Úy ôm nghẹn thở.

Nghe thấy thanh âm lầu bầu của người kia, lực đạo trên tay Tề Úy thả lỏng, làm bộ chăm chú hỏi: “Anh làm đạo diễn rất dữ đấy. Em không sợ sao?”

“Không.” Tiểu Trì cũng không phải chưa từng thấy bộ dạng Tề Úy làm đạo diễn. Khi anh uể oải, sốt ruột, thanh âm tổng công lạnh tới tận xương. Hơn nữa... Kỳ thực, Tề Úy còn tốt chán, Đại trọng mã tỷ tỷ trước kia mỗi lần pia cậu, ngữ âm luôn rống lên như bệnh tâm thần, đôi khi còn chửi bậy, má nó, mẹ nó, vân vân... Rất không thực nữ. Tiểu Trì cũng hiểu, đó là vì áp lực quá lớn.

“Đến lúc đó em còn phải làm cả hậu kỳ âm nhạc, sẽ rất khổ cực...” Tề Úy có chút yêu thương.

“Không sao, đều không phải là hợp tấu với Franz Liszt sao? Em tìm bố giúp chúng ta làm. Hơn nữa em có thể đàn luôn khi diễn. Vai Chopin em biết, chúng ta đừng chọn khúc nào quá khó là được rồi. Cũng không phải dàn nhạc giao hưởng hợp tấu dưới sân khấu, kỳ thực không có việc gì đâu, thật đấy.” Tiểu Trì bị ôm rất vui vẻ, đơn giản xoa xoa tay Tề Úy sau lưng mình, nhẹ nhàng vỗ vài cái.

Tiểu Trì đột nhiên muốn cảm tạ Nhạc chương của Thanh đại tỷ, hậu kỳ tuy rằng cực khổ, nhưng vừa lúc có thể dùng toàn bộ cho kịch này, giúp đỡ Tề Úy.



Ai nha, Thanh đại tỷ, chừng nào chị về nước nha, em mời chị ăn, ăn ăn! Chị là bà mối của chúng em nha. Tặng cho chị huân chương hoa hồng đỏ!

Tiểu Trì không biết hồn mình bay đi đâu bao lâu.

Đột nhiên lại nhớ tới một vấn đề. Sau đó hỏi ra miệng: “Lão đại, vì sao anh lại thích ôm em?”

Nói rồi mới thấy hối hận. Liệu Tề Úy có buông tay ra hay không? Làm sao bây giờ? Làm sao đây? A a a a a a! Đúng là cái mồm thối.

Nhưng mà thực ra cậu rất muốn biết đáp án.

“Àn, bởi vì thích.” Tề Úy không buông tay, trả lời rất tự nhiên.

“Nga.” Tiểu Trì trong lòng vui vẻ, vậy tức là anh ấy cũng thích mình đúng không.

“Hơn nữa, trong xã đoàn, nam sinh khác đều có bạn gái để ôm rồi. Chỉ còn có em thôi. Trước khi em có bạn gái, để cho anh tranh thủ ôm một chút.” Tề Úy bổ sung, lý do rất gượng ép, nhưng qua lời anh nói lại thấy rất chính đáng.

Di, lão đại, vậy còn Bạch Liên Hoa trong ngực anh?

Tiểu Trì nghĩ.

Ai nha, khẳng định là không ở bên anh rồi. Tạm thời — cứ tùy ý anh đi.

Không sao, không sao, liên hoa không ở bên anh, em cho anh ôm!

...

Sau đêm đó, Tiểu Trì mơ thấy được người ta ôm đi ngủ.

Hơn nữa, nửa đêm cậu tỉnh lại, phát hiện hóa ra không phải mơ.

Mà thật là Tề Úy ôm cậu ngủ!!!

Lưng cậu dán vào ngực anh.

Đây chẳng phải là tư thế ngủ tiêu chuẩn của tiểu công và tiểu thụ trong đam mỹ văn của Thanh đại tỷ sao!!!!

Tiểu Trì kinh ngạc trong chốc lát, lập tức thấy viên mãn.

Thanh đại tỷ, em viên mãn rồi!!!

Tiểu Trì không dám động, trong ngực rít gào hô to với Thanh đại tỷ ở bên kia bán cầu.

Thật tựa như Thanh đại tỷ viết vậy, dựa vào gần đến vậy, phía sau truyền đến tiếng hít thở đều đặn của tổng công, rất rõ ràng, rất mờ ám, rất ấm áp, rất hạnh phúc.

Tiểu Trì hưng phấn thật lâu, lo mình nhìn không được lại phản ứng, đành nhẹ nhàng mở cánh tay Tề Úy đang ôm cậu ra, chạy tới WC hắt nước, để mình bình tĩnh một chút.

Điều chỉnh tốt tâm trạng, lại quay về giường, nằm xuống, ép bản thân mau ngủ.

Ba mươi giây sau.

Cánh tay dài vắt sang, trên lưng căng thẳng.

Cái gì mà lưng dán vào ngực!!!!

Tiểu Trì tỉnh táo cứng ngắc không gì sánh được. Thầm nghĩ, xong đời rồi, lão đại đây là ngủ mơ, ôm cậu như ôm gối. Chỉ là trời xanh ơi, lão tử là gay, đây chính là “tọa hoài bất loạn(1)” trong truyền thuyết sao????!!!!

Bình tĩnh, mình phải bình tĩnh, mình phải bình tĩnh. Mình phải bình tĩnh! Hiện tại cần phải tập hợp tất cả RP(2) cùng định lực!

Tiểu Trì cố gắng điều chỉnh tâm trạng. Người phía sau đem cậu thành gối mà ôm đi ngủ, cậu đành mở to mắt có chút hoảng.

Đột nhiên, vào lúc này, phía sau truyền đến một câu: “Nhắm mắt lại, ngủ”

Rõ ràng là thanh âm của tổng công!

Tề Úy tỉnh?

Tề Úy tỉnh!

Tề Úy tỉnh!!

Tiểu Trì chấn kinh, có chút sợ, lại không biết phải làm gì!

Ngay lập tức giả chết.

Cậu đang ngủ, cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không biết.

Tiểu Trì cố gắng thôi miên chính mình, năng lực này có khi đã đạt tới thần cấp.

Thân thể rất nhanh thả lỏng, ngủ mất.

Trong bóng tối, tổng công ôm người ta, chậm rãi mở mắt.

Đúng vậy, tổng công đại nhân đỏ mặt, xấu hổ.

Chỉ là phòng rất tối, không thể thấy rõ.

Bất quá đại khái là sắc mặt màu gan lợn đi. Đăng bởi: admin

## 9. Chương 9

### CHƯƠNG 9 MỘT BÀI CA ĐƠN GIẢN KHÔNG CÓ GÌ ĐẶC BIỆT

Chơi một chuyến Cổ Lăng Tự về.

Trong lòng Tiểu Trì càng thêm kiên định. Đó là cậu thích Tề Úy.

Mặc kệ trong tim anh có một đóa Bạch liên hoa hay trăm đóa Bạch liên hoa, cậu vẫn muốn đứng bên anh.

Tổng công đại nhân dù ở trước mặt người khác uy vũ mạnh mẽ thế nào, nhưng anh cũng có những lúc sợ hãi, yếu đuối, cô đơn.

Hãy để cậu được ở bên anh những lúc ấy đi.

Còn có, này Bạch liên hoa đồng học thân ái.

Không phải là Tiểu Trì tôi đây ước ao đồ kị cô. Chủ yếu là hiện tại cô đang ở phương trời nào lẳng lặng nở rộ a, những lúc Tề Úy khổ cực uể oải cô đều không nhìn thấy. Cũng không tới đây?

Nếu cô đã không tới, vậy để tôi chăm sóc anh ấy là được rồi.

Thân ái, đừng nóng giận!

Tối thứ năm.

Tiểu Trì dạy đàn cho Tiểu Kiệt xong thì lưu lại cùng cô giáo Chúc bàn riêng chuyện về kịch bản.

Tiểu Trì rất sáng khoái đáp ứng diễn vai nam chính. Còn trình bày luôn cả cách phối nhạc, tìm âm hiệu.

Hóa ra cô Chúc cũng là một người thích nhạc cổ điển, còn dạy cho con trai biết, cô giáo rất thỏa mãn, hai người nói qua nói lại, cuối cùng nhắc tới Tề Úy.

“... Trước đây cô nhìn Tề Úy mỗi ngày đều gắng gượng làm việc, thực sự là thấy mệt thay cho cậu ấy. Mới có hai mươi tuổi đầu, có khát vọng là được rồi, chỉ là nhìn cậu ấy một mình gánh vác công việc bề bộn như

vậy, thực đáng thương, sợ cậu ấy bỏ lỡ mất chân tình, sau đó nhận ra lại ân hận. Sinh viên trước đây cũng có người từng như vậy.”

Cô Chúc đột nhiên nói vậy, Tiểu Trì ở trong lòng điên cuồng gật đầu. Lão sư, cái đó chính là trọng điểm. Em cũng thương anh ấy chết đi được. Nhưng nếu nói ra mọi người sẽ không để cho anh ấy tìm người chia sẻ đâu.

Cô Chúc rất nhanh nói tiếp: “Ha ha, cũng may hiện tại có em. Trước đây cô chưa từng thấy cậu ấy thân với ai, lúc nào cũng cô độc một mình. Em đến rồi, rốt cục cũng thấy cậu ấy ra dáng một sinh viên bình thường. Nhẹ hết cả người, cô cũng vui thay.”

“Àn.” Tiểu Trì cúi đầu nghe, “Cô ơi, em sẽ nỗ lực hỗ trợ.”

“Tiểu Trì, trên người em có khí chất đặc biệt khiến chột người ta an tĩnh. Cố gắng duy trì. Cô xem trọng em.” Cô giáo cổ vũ.

Tiểu Trì được khen, có chút thẹn thùng cười.

Khi đi về, cô Chúc còn cho cậu một túi quýt thật lớn, nói là của nhà chồng cô gửi lên, cho cậu ngọt miệng.

Tiểu Trì ra khỏi nhà cô giáo, nhắn tin cho Tề Ủy. Tề Ủy vẫn đang ở phòng thí nghiệm làm việc. Anh có vẻ như thật lâu không nói chuyện, thanh âm có chút khàn.

Mười lăm phút sau, hai người ngồi ở thềm đá trước sân tennis ăn quýt.

Tiểu Trì bóc một quả, chia làm hai nửa, một nửa đưa vào miệng mình, một nửa đưa Tề Ủy.

“Thế nào, thí nghiệm không thuận lợi?” Tiểu Trì hỏi có chút ngơ ngác, gọi hồn tổng công trở về.

“Cả đêm đều nhìn vi tính, mỏi mắt.” Tề Ủy nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Cuối tuần là sinh nhật anh. Có đặc biệt muốn cái gì không? Em dạy đàn cũng kiếm được chút tiền tiêu vặt, mua thứ to một chút cũng được. Cũng là để cảm ơn anh giới thiệu việc làm cho em.” Tiểu Trì nghĩ quýt thật ngọt.

“Quà sinh nhật không phải đều len lén chuẩn bị sao, nào có ai như em trực tiếp đi hỏi?” Tề Ủy dở khóc dở cười.

Tiểu Trì nói, “Đó là mấy cô gái thích lãng mạn mới làm thế. Em thuộc phái thực tế. Cho anh một cái kính hỉ anh không thích, không bằng tặng một cái gì anh có thể dùng được.”

Tề Ủy nói: “Ví dụ?”

“... Em nghĩ không ra mới phải hỏi anh.”

“Ha ha, anh không có thứ gì đặc biệt muốn, không cần tiêu pha.”

“Không được. Nhân gian hữu chân tình, nhân gian hữu chân ái, anh chăm sóc em nhiều như vậy, còn mua kem cho em ăn, em phải đáp lại... Hay là em cũng tặng kem ốc quế cho anh nhé?”

Tề Ủy bất đắc dĩ lắc đầu.

“Vậy anh nghĩ đi.” Tiểu Trì lại bóc thêm một quả quýt, nhét vào tay Tề Ủy một nửa.

“Em đàn cho anh nghe một bài?” Tề Ủy mở mắt, cười.

“A... Chỉ đơn giản như vậy? Có vẻ em đã rất vô tâm rồi. Nhưng mà... anh muốn nghe bài gì? Em trở về luyện tập. Đừng chọn bài nào quá khó nha, cái gì Rachmaninov nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng mà đời này em chưa lần nào đàn hoàn chỉnh, quá dài luôn.” Tiểu Trì lầu bầu.

Tề Ủy thấy vẻ mặt cậu phiền muộn, trong lòng ngọt như miếng quýt này vậy, “Không cần phức tạp như vậy. Em tự đàn tự hát cho anh nghe một bài là được rồi, ca khúc em tự chọn.”

Tề Ủy cùng Tiểu Trì đã phối qua rất nhiều kịch truyền thanh, Tiểu Trì cũng từng hát nhiều khúc ED – nhạc cuối của kịch truyền thanh. Tề Ủy rất thích giọng hát của Tiểu Trì hay chính là Thủy Đường, chất giọng thư hoãn nhu hòa. Anh nghĩ tới có thể nghe trực tiếp, dĩ nhiên là rất vui.

Tiểu Trì suy nghĩ một chút, trong đầu cũng nghĩ ra vài thứ, gật đầu đồng ý.

Cuối cùng trong túi còn mấy quả quýt, hai người chia đôi.

Tề Ủy nhìn túi quýt trong tay, trong miệng vẫn còn vị ngọt.

...

Cuối tuần, xã kịch mở cuộc họp thường kỳ, cả nhà mã bắt đình đề tiến vào quá trình chuẩn bị. Khúc nhạc cuối cùng của Tiểu Bang.

Tiểu Trì lúc này không cần làm cu li chạy đi đóng đạo cụ nữa. Cậu theo Lưu Hiểu Hiểu tập luyện trong phòng.

Khi nghe tới việc cậu đóng vai chính, mọi người đều giật mình. Chỉ là làm diễn viên là loại công việc chết người không đền mạng. Vì vậy cả nhà giật mình nhưng không ai đổ kị.

Cũng may Tiểu Trì từng trải qua việc phối kịch, đọc lời thoại, diễn đạt nội tâm gì đó không hề khó. Chỉ là biểu đạt tứ chi với biểu đạt bằng ngôn ngữ không ở cùng một đẳng cấp.

Lưu tỷ có điểm đau đầu. Cô liền quyết định chuyên tâm phụ đạo cho cậu, mang theo cậu chạy đi tìm cảm hứng, Tiểu Trì đã miệng khô lưỡi khô, bị lấn qua lấn lại một muốn chết. Trong lòng có đến ngàn vạn con thảo nên mà chạy qua, nghĩ tới Tiểu Bang lúc sinh thời không phải là một tấm gương tốt, viết một đồng nhạc siêu cấp khó mà chen ép vô số hậu bối thì đã đành, lại có lưu lại một cổ sự dằn vặt người ta như vậy.

Chủ nhật. Hơn một tháng rồi Tiểu Trì rốt cục cũng được về nhà ăn cơm mẹ nấu.

Nói chuyện với bố về những việc ở đoàn kịch, người đam mê đàn dương cầm như ông đương nhiên là vô cùng hào hứng ủng hộ họ, buổi tối liền liên hệ tới bảo tàng dương cầm ở Cổ Lăng Tự để thuê đàn.

Tiểu Trì ở trong phòng, trước cây đàn dương cầm bên cửa sổ, luyện tập ca khúc tặng Tề Ủy.

Bố mẹ cậu đứng trước cửa phòng, ngó đầu nghe lén. Bên trong là tiếng đàn cùng giọng hát mang theo chút hạnh phúc nhỏ bé, hai người nhìn nhau, trên mặt cùng một biểu tình hiểu rõ.

“Trì Trì yêu rồi?” Mẹ Tiểu hỏi bố Tiểu, có chút kích động cùng hưng phấn, còn có chút lo lắng.

“Con trai lớn, đã tới tuổi yêu rồi. Chuyện này em đừng quản, để nó tự trải qua, có khi là chuyện tốt.” Bố Tiểu vỗ vỗ vai vợ, lúi búi về phòng.

Mấy ngày nay, Tiểu Trì mỗi ngày đều nghe mp3, lặp đi lặp lại một bài. Đi đâu cũng nghe. Đi học, tan học, tới thư viện, ăn rồi ngủ, rồi giường, đánh răng... đều nghe. Giai điệu và tiết tấu rất đơn giản, những chỉ có sự cậu hát không hay.

Thứ tư Liêu Thiên nhắn tin cho Tiểu Trì, nói rằng thứ bảy là sinh nhật lão đại, muốn xum xoe thì ngàn vạn lần đừng bỏ qua cơ hội tốt này.

Tiểu Trì nhanh chóng trả lời là đã biết. Thầm nghĩ, sinh nhật anh nhất định cậu không được hát một bài hát chán ngắt. Thành ra cậu bớt thời giờ chạy tới phố trung tâm. Kết quả đi dạo cả ngày cũng không mua được đồ gì, phải biết rằng Tề Ủy là phú nhị đại, trong nhà có cả biệt thự, anh còn thiếu thứ gì hay sao?

Đành thất vọng chuẩn bị trở về, lại bị mấy vật nhỏ trong tủ bày hấp dẫn...

Thứ bảy. Tiểu Trì mười giờ sáng đã bị Lưu tỷ lôi đi phụ đạo, bữa trưa cùng là cùng Lưu tỷ ăn cơm.

Cậu phát hiện ra Lưu tỷ đối với biểu diễn là thật lòng yêu thích, từng chi tiết nhỏ đều yêu cầu rất tỉ mỉ.

Tiểu Trì nghĩ tới chuyện cô thích Tề Ủy, trong xã kịch làm sao có thể bình tĩnh được, thế nhưng vẫn phải cùng anh làm việc, lòng cậu tràn đầy cảm giác đồng mệnh tương liên. Vì vậy, đối với yêu cầu của Lưu Hiểu Hiểu, cậu đều cố hết sức để hoàn thành.

Rất chăm chỉ pia.

Bữa trưa hôm ấy là cơm thịt bò ở phố mua sắm.

Tiểu Trì ăn như chết đói. Nhận được tin nhắn của Tề Úy, anh đã tới Cổ Lăng Tự rồi, nói có việc cần hoãn lại, buổi họp thường kì chiều này lui tới một rưỡi, cậu với Lưu tỷ có thể thông thả.

Lưu Hiểu Hiểu thấy Tiểu Trì nhìn chằm chằm điện thoại cười cười, liền hỏi: “Tề Úy nhắn tin cho em?”

“A, đúng vậy, anh ấy nói chiều nay một rưỡi họp, để chúng ta luyện tập trước.” Tiểu Trì không nghĩ tới Lưu tỷ đang ám chỉ cái gì.

“Àn. Đợi lát nữa trở lại sẽ tiếp tục dạy em, em... sẽ không nghĩ chị quá nghiêm khắc chứ?” Lưu Hiểu Hiểu nhàn nhạt nói.

“Sao có thể. Học tỷ rất là ôn nhu mà. Em có quen với một học tỷ... Ha ha, nếu như không có việc gì, chị ấy bình thường đều rất tốt, nhưng mỗi lần hung dữ thì toàn hét chói tai, lần em nghe điện cũng sợ bị chị ý dọa rơi điện thoại.”

“A, em tính tình thật tốt.” Lưu Hiểu Hiểu có chút xấu hổ cười cười, “Được rồi, hôm nay là sinh nhật anh ấy, buổi tối chín giờ cả nhà muốn cùng nhau hát chúc mừng sinh nhật. Đến lúc đó em giúp mọi người đệm nhạc nhé.”

Tiểu Trì vội vàng gật đầu. Nhìn thấy thương cảm trong mắt Lưu tỷ, cậu vội vàng đổi chủ đề: “Lưu tỷ, chị mệt nhọc như vậy, sau này có nghĩ tới chuyện đi làm diễn viên chuyên nghiệp không?”

Lưu Hiểu Hiểu bị chọc cười, nói: “Không nghĩ tới. Đây chỉ là đam mê, là mộng tưởng của hiện tại. Tương lai chị sẽ đi làm cô giáo cơ. Cuộc sống đơn giản là được rồi, bây giờ thật sự quá mệt mỏi.”

Tiểu Trì nghe xong, nghĩ tới lý tưởng đơn giản như vậy của đại tỷ Lưu Hiểu Hiểu này, so với ngày thường cô là một nữ cường nhân. Ngày ấy cô khóc rất thương tâm. Hóa ra con người dũng cảm kiên cường kia chỉ là giả vờ. Khi nghĩ tới Tề Úy, chắc cô thương xót, bất lực lắm.

“Học tỷ, chị mà không diễn kịch thì thật đáng tiếc. Học kỳ trước em xem kịch chị diễn, quá lợi hại, vì thế em mới đến kịch xã. Sau khi xem chị diễn, em đã thành fan của chị rồi.” Tiểu Trì nói, tuyệt không kích động, chỉ bình tĩnh nói, rất chân thành.

Nhưng cậu chưa từng nghĩ tới sau khi xem vở kịch đó đã làm ra một đồng chuyện ngu xuẩn, nghĩ lại mà cũng thấy đỏ mặt, không dám nhớ tới nữa.

Lưu Hiểu Hiểu nghe xong chỉ cười, khuôn mặt bị hơi nóng của đồ ăn bay lên hun cho chút hồng.

“Được rồi. Miệng thật ngọt, ăn cơm đi.”

Buổi chiều hai người trở về phòng luyện tập, bắt đầu một màn ngược mới.

Buổi tối rất nhanh tới chín giờ. Tất cả mọi người đều mệt muốn đi. Tiểu Trì cả ngày đều ngẩng đầu đọc kịch, cúi đầu đọc kịch, hiện tại mà còn thấy lời kịch chắc chắn sẽ nôn.

Tề Úy vẫn ở bên tổ đạo cụ giúp đỡ làm đạo cụ, chẳng thể gặp mặt.

Thắng cho tới khi Liêu Thiên đến, giơ tay ra hiệu, tất cả mọi người thu thập đồ đạc, len lén đi tới hậu trường của phòng đa năng.

Đúng chín giờ.

Rèm lớn được mở ra. Đèn sáng hết cỡ. Một đám người đứng trên sân khấu hát bài chúc mừng sinh nhật.

Tề Úy an vị hàng ghế thứ nhất trong thính phòng.

Tiểu Trì đánh đàn, ngó thấy mặt Tề Úy có chút ý cười xen lẫn mệt.

Mọi người hát rất vui vẻ, tiếng Trung tiếng Anh hỗn loạn, tất cả đều cười.

Mệt nhọc mà rạng rỡ.

“Lão đại, anh là cột trụ tinh thần của chúng em, chúc anh sinh nhật vui vẻ, phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại (1), cười một cái trẻ ra mười tuổi!” Hạ Mông đại diện cả nhà hô hô lên tiếng.

Tề Úy vô cùng vui vẻ nhưng vẫn cố nghiêm túc nói: “Hôm nào mời cả nhà ăn, cảm ơn cả nhà. Mọi người khổ cực rồi.”

Trước mặt đoàn viên, người này luôn luôn bình tĩnh nghiêm chỉnh.

“Đi theo lão đại tuyệt không khổ!” Ngô Hà hô to.

Cả nhà phá lên cười.

Tề Úy được tặng rất nhiều quà. Còn có tổ đạo cụ còn tặng anh một bức tranh sinh nhật cỡ đại. Trên đó có dấu tay của từng xã viên, dưới dấu tay là lời nhắn gửi của từng người.

San San nói, đây là đai ngọc đặc thù từng khóa của xã.

Thật là uất ức.

Chờ mọi người đi cả rồi, Tề Úy vẫn còn ngồi ở đại sảnh bóc quà.

Bóc ra thư cảm tạ cùng thư tình mật danh gửi cho anh, bóc ra cà vạt, tranh, lo hoa trang trí, chocolate, hoa hồng...

Xếp cao giống như núi vậy.

Tiểu Trì vẫn ngồi một bên nhìn anh bóc quà.

Chờ Tề Úy nhìn thấy một cái móc chìa khóa bằng bạc, anh giơ tay xoa đầu Tiểu Trì.

“Cảm ơn.” Anh nói, sau đó lấy chìa khóa của mình ra, móc vào. Lắc lắc, thanh âm kim loại va chạm vào nhau, thật dễ nghe.

Tiểu Trì thật cao hứng, anh nhận ra đó là quà cậu tặng.

Tiểu Trì đang xem bức tranh sinh nhật đặc biệt, chứa đựng lời chúc của cả nhà.

“Lão đại, thực hâm mộ anh, tất cả đều là tình yêu. Anh là thần tượng của cả xã kịch nha.”

Tề Úy bóc xong quà, nghiêng người cùng cậu ngắm tranh.

“À... Năm nay may mà là vân tay. Năm ngoái bọn anh tặng Chương lão đại dấu chân. Thật khổ thân anh ấy.” Tề Úy có chút tiếc hận nói.

“A...” Tiểu Trì nghĩ tới ba mươi mấy vết chân in lên mặt trăng... Cả đầu óc đều tưởng là — Chúc phúc như thế có mùi không ta?

Lúc này, tiếng của tổng công mờ ám vang lên bên tai: “Tiểu Trì, bài hát của anh đâu? Cái bài chúc mừng sinh nhật kia không tính nhé.” Tề Úy cách Tiểu Trì rất gần, hơi thở đều phun lên mặt cậu.

Tiểu Trì cả mặt đều hồng, rất mất tự nhiên, trái tim bắt đầu đập kinh hoàng.

Cậu đến ngồi trước đàn dương cầm, đặt ngón tay xuống, tựa như muốn thả lỏng, nhưng trong ngực thật khẩn trương, sợ mình hát không hay.

Trên sân khấu còn một ngọn đèn, có chút mờ ảo.

Tề Úy ngồi bên cạnh cậu trên ghế đàn.

Tiểu Trì hít một hơi, đồng thời nói với anh: “Em hát không hay, anh không được che cười nha.”

“Không đâu.”

Tiếng đàn dương cầm vang lên, ngón tay thon dài của Tiểu Trì lướt trên phím đàn.

Tim đập rất nhanh, cũng may cố gắng ổn định lại, đập nhịp nhàng.

“Em muốn nói với anh thế giới này thực hỗn loạn

Em chẳng thể hiểu những ngữ pháp phức tạp

Nhưng em có thể nhớ kỹ những món quà

Để hạnh phúc đừng trôi đi quá vội vàng.”

Bởi vì người cậu thích đang ngồi ngay bên cạnh cậu, Tiểu Trì có chút khấn trương giọng hát e dè mà cần thận...

“Mây, bướm hay hoa thì không cần phải nói

Em không thể nào ngừng lo lắng ngày đêm

Em hãy nghe kỹ bản tình ca anh tặng em

Điều duy nhất anh muốn nói là anh yêu em.

Em vẫn tự nhủ rằng anh thật hiểu em

Nhưng lại thường quên mỉm cười với anh

Những gì đã quên em sẽ tận lực bù đắp

Anh là tài sản trân quý nhất của em.”

Tề Úy ngồi nghe ở bên cạnh, đầu tựa vào vai Tiểu Trì, theo giai điệu khẽ rung lên.

Hai người cùng nhau hát:

“Một bài hát giản đơn có thể làm em cảm thấy hạnh phúc

Ái tình giống như dòng sông vậy, khó tránh khỏi chỗ khúc khuỷu

Chỉ là một bài hát giản đơn không có gì đặc biệt

Nhưng em vẫn khắc sâu tận đáy lòng.”

Em vẫn khắc sâu tận đáy lòng...

...

Nốt nhạc cuối cùng vang lên. Dư âm chậm rãi tắt dần, để lại tiếng cười nhẹ nhàng của hai người.

“Uy, anh cười gì chứ, em hát như vậy không hay sao?” Tiểu Trì quay đầu làm bộ tức giận hỏi.

“Rất hay. Anh rất hạnh phúc.” Tề Úy trả lời, một tay nắm lấy bàn tay của Tiểu Trì, tay kia vươn tới kéo gáy cậu, để trán cậu tựa vào trán anh, thân mật khó nói nên lời.

Tề Úy thấy cổ họng khô khốc.

Anh muốn hôn cậu, muốn nói cho cậu, rằng anh thích cậu đến nhường nào.

Tiểu Trì nghĩ hai mắt bọn họ gần nhau đến thế, tựa như nhìn thấu tận tâm can, cậu rất thích.

Cậu muốn ôm anh, nói cho anh biết, cậu thích anh lắm. Đã thâm thích từ rất lâu, rất lâu rồi.

“Anh...” “Em...”

... “Anh nói trước đi.”

“Tiểu Trì, thực ra anh——”

Tề Úy muốn thổ lộ ——

!!!!

Đột nhiên, “Ba——” một tiếng.

Từ cửa có âm thanh vật gì đó rơi xuống.

Tiểu Trì cùng Tề Úy buông nhau ra, cùng quay đầu lại.

Ở bên cửa, Lưu Hiểu Hiểu chẳng biết từ đâu lại đứng ở đó.

Ngây ngốc nhìn hai người đang vô cùng thân thiết ngồi ở trên sân khấu.

Rơi trên mặt đất chính là một chồng kịch bản. Lúc này từng cuốn, từng cuốn, lăn lông lốc trên bậc thang...  
Đăng bởi: admin

## 10. Chương 10: Hóa Ra Mình Chính Là Bạch Liên Hoa!

### CHƯƠNG 10 ẶC, HÓA RA MÌNH CHÍNH LÀ BẠCH LIÊN HOA!

Sau đó.

Tiểu Trì rời khỏi đàn dương cầm, đi trước.

Bởi vì Lưu Hiểu Hiểu đánh rơi chồng kịch bản trên mặt đất, trên tay lộ ra một hộp quà tinh xảo. Kẻ ngu cũng biết là đến tìm Tề Ủy tặng quà.

Tiểu Trì trong lòng nghĩ, đã tình địch có một Bạch liên hoa rồi, lại thêm Lưu tỷ, càng ngày càng thấy chẳng có hy vọng gì.

Lưu tỷ tài giỏi, xinh đẹp, diễn kịch hay, hát cũng rất hay, hơn nữa, Lưu tỷ là con gái.

Nhưng Tiểu Trì nghĩ có thể hát cho Tề Ủy nghe, vậy đã là tốt rồi, cậu rất hài lòng.

Vừa nãy thật ảm áp — chỉ chưa kịp thổ lộ.

Nếu có thể tìm một cơ hội tốt để thổ lộ.

Dù cho bị cự tuyệt, chí ít cũng nhẹ lòng.

Tiểu Trì trước khi đi ngủ trầm hạ quyết tâm.

Chủ nhật về nhà, Tiểu Trì ở nhà thu âm dự cáo của Tận thế ngân hà .

Bởi vì bộ kịch này có nhiều CP phụ cùng các vai khác, ít nhiều cũng hơn mười mấy người, thế nên trong mười phút dự cáo, cậu là vai chính cũng không nói được mấy câu.

Chỉ có một câu thổ lộ, Tiểu Trì dựa theo trong kịch bản viết, tuyệt vọng mà thâm tình.

Thử vài lần, thấy cũng khá ổn, đưa qua cho Đại trọng mã nghe cũng được duyệt.

Tiểu Trì lục trong nhà tìm tất cả nhạc phổ dương cầm của Tiểu Bang ra, chọn những bài mình thích nhất, tập đàn.

Nhớ lại những lúc diễn kịch cùng Lưu tỷ, cô ấy nói diễn vai một người nhất định phải tưởng tượng mình chính là người đó, trước tiên để mình nhập vai, cảm thủ tình cảm trong lời kịch, sau đó mới thể hiện bằng động tác, như vậy có thể diễn cho tự nhiên/

Tiểu Trì tưởng tượng mình là Tiểu Bang. Nhắm mắt lại đàn. Kỳ thực cảm giác của Tiểu Bang chỉ nắm được một chút, trong đầu óc cậu tràn ngập chỉ có tổng công với ánh mắt ngày ấy, tổng công nhìn cậu ăn kem, tổng công ôm cậu, tổng công tựa đầu vào đầu cậu, tổng công cùng cậu hát...

Gần nhất, tổng công còn để trán tựa lên trán cậu thật gần. Đúng là bị trúng độc rồi!

Mở mắt.

Thấy tổng công không biết từ khi nào đã đứng ở trong phòng cậu, ở bên đàn dương cầm nhìn cậu. Anh mang kính mắt, thật TMD đẹp trai!

A, không phải, đây là bố cậu, không phải tổng công.

Tiểu Trì lạnh cả người. Trúng độc tới mức bố mình cũng không nhận ra, lại còn cười hề hề kiểu mê gái với bố.

Tiểu Trì vội vàng thu hồi dáng tươi cười. Trong lòng thầm than một câu: thực ra là bố mình cũng rất dễ nhìn. Ân.



“Lúc nào mang con gái người ta về nhà ăn cơm nhé. Để mẹ con nấu cho cô ấy thức ăn ngon.” Bố Tiểu rất tự nhiên nhìn ra tâm tư của con trai đang yêu, xấu xa cười: “Cô bé kia thật đặc biệt, có thể khiến con trai lười biếng của bố luyện diễn Tiểu Bang.”

Tiểu Trì nghe xong, mặt biến sang màu gan heo. Quay đầu lại, liên tiếp đàn sai mười tám nốt.

Tiểu Bang cái gì, một chút cảm giác cũng không có.

Trả lời: “Bố, còn đây là tập luyện theo kịch bản, con trai của bố chính là diễn viên chính đây. Tập diễn Tiểu Bang là vì nghệ thuật, không phải vì tán gái.”

Bố cậu lau mắt kính, bí hiểm nói: “Bố con năm đó chính là đàn dạ khúc của Tiểu Bang, چرا دوستم مع. Nghệ thuật cùng tán gái, hiệu quả như nhau.”

“A?” Tiểu Trì hiểu kì.

Nhớ tới khi Tề Úy nhìn cậu đánh đàn, híp mắt cười, cái này thực sự có hiệu quả sao!

Lão đại mệt mỏi thì để cậu đánh đàn thả lỏng nha.

Tiểu Bang gì đó cũng được.

“Con trai bố đánh đàn, nói như thế nào nhỉ, chính là... khốc, suất, cuồng, phách, duệ, muốn tán gái không thành vấn đề. Bố chờ con mang con gái nhà người ta về nhà ăn cơm.” Bố Tiểu bình thường nho nhã, vậy mà tự nhiên nói một câu như vậy làm Tiểu Trì khó tin. Cái gì đây — khốc, suất, cuồng, phách, duệ (1)?

Đó không phải là tên một bộ đam mỹ trước đây rất nổi tiếng sao?

Tiểu Trì chưa đọc bộ đó, nhưng từng nghe rất nhiều người hỏi cậu có hứng thú làm kịch không. Tiểu Trì bận quá nên cự tuyệt, nhưng cái tên của nó rất khốc suất cuồng phách duệ. Cho nên nhớ kỹ.

Tiểu Trì bật lực.

“Bố, bố học mấy cái từ này ở đâu vậy? Rất... khôi hài.” Tiểu Trì xấu hổ cười.

Bố cậu cầm cuốn nhạc phổ lên đưa cho cậu, bình tĩnh nói: “A, chú ý trước bố đi thuyết giảng, có một cô gái đột nhiên cười ha hả trong phòng học. Sau khi tan học cô mới tìm bố để giải thích, nói là tình cờ đọc được một cuốn tiểu thuyết, đưa cho bố xem.”

Tiểu Trì đỏ mồm hỏi lạnh: “Bố, tiểu thuyết đó tên là gì?”

Đừng nói với con là Tổng tài khốc suất cuồng phách duệ(2) nha!!!! Bố!!!

Chỉ thấy bố quay về phòng cầm theo cuốn sách, bình tĩnh nói: “Chính là cuốn này, bố mới đọc xong, cũng không hiểu lắm. Nhưng mà thấy rất thú vị.”

Tiểu Trì cầm sách lên xem, dòng chữ Tổng tài khốc suất cuồng phách duệ khiến cậu cảm nín, dạ dày đau từng cơn.

Tối khuya, Tề Úy gọi điện thoại tới.

Tiểu Trì đang ngủ, mơ màng nghe điện.

“Lão đại?”

“Àn, ngủ rồi?”

“A, không, không.” Có lẽ không vậy, lão đại gọi cho cậu, ngủ sao được mà ngủ!!!

Mở đèn bàn lên, ngồi tựa vào đầu giường, cậu lẳng lặng chờ Tề Úy nói.

“Ngày hôm qua... Lưu Hiểu Hiểu, cô ấy để quên đồ, nên mới quay lại.” Tề Úy có chút mất tự nhiên nói.

Tiểu Trì một mình liên tưởng, lão đại quả nhiên là giấu đầu hở đuôi nha. Thế nào tự nhiên nói chuyện này.

“A, vậy sao?” Ngoài miệng cậu vẫn phụ họa.

“Hôm qua, còn chưa nói cảm ơn em. Cảm ơn quà sinh nhật của em, đàn dương cầm rất hay, hát cũng rất hay.” Những lời này thì nói thật tự nhiên, đặc biệt ôn nhu.

“Không cần, không cần...” Lão tử đánh đàn khốc suất cuồng phách duệ mà. Tiểu Trì trong lòng tự khen.

“Tiểu Trì...” “Lão đại...”

Hai người lại đồng thời mở miệng.

“Em nói trước đi.” Tề Úy nhàn nhạt cười nói.

“Lão đại, bố em cho em bản nhạc Polonaise. Em thấy dùng để phối nhạc trong kịch thì không hợp, dùng làm mở đầu có được không. Trong điện ảnh cũng thường như thế, khi Tiểu Bang cùng Lý Tư Đặc gặp nhau lần đầu tiên thì cho hai người hợp tấu bản này đi.” Tiểu Trì nghiêm túc nói.

“Ân.” Bên kia chỉ đáp thế, dường như là đang suy ngẫm.

Đột nhiên trong điện thoại truyền đến hai tiếng “meo meo” nhẹ nhàng.

Tiểu Trì nghe được vui vẻ nói: “Anh đang ở trên đảo, là Tiểu Mễ. sao?” Tề Thủy tiểu trúc có một con mèo hoa ban nhỏ, gọi là Tiểu Mễ.

“Ân. Hôm nay buổi chiều anh tới đây. Nhóc này vẫn đứng ở cửa sổ của anh không chịu đi, ai đuổi nó cũng không đi, nên anh ôm nó vào cùng ngủ.”

Tiểu Trì nghe xong, trong não bật ra hình ảnh tổng công siêu đẹp trai đứng dưới ánh trăng, tay trái cầm điện thoại, tay phải ôm Tiểu Mễ. Cậu rất muốn biến thành Tiểu Mễ.

Cực kì cực kì cực kì muốn biến thành Tiểu Mễ nha!!!!

“Lão đại, khi anh ngủ phải kiềm chế một chút, đừng dè bẹp Tiểu Mễ nha.” Tiểu Trì tưởng tượng quá đà nghĩ tới cảnh mỹ nam lỏa thể ôm mèo con đáng yêu đi ngủ. Đương nhiên là cậu mơ mình chính là con mèo đó rồi.

Tề Úy hỏi ngay lập tức: “Ân? Lần trước anh dè bẹp em sao?”

Tiểu Trì : “Ai nha, em là một người lớn như vậy, anh ôm anh dè thế nào cũng không bẹp, Tiểu Mễ nhỏ như thế... Đáng yêu như thế...” Tiểu Trì càng nói càng nhỏ, bởi vì cậu nhận ra mình đang nói cái gì.

“Ha ha...” Tề Úy nhàn nhạt cười, “Lần tới gặp sẽ cho em kinh hỉ.”

“Tiểu Mễ mang thai sao?” Tiểu Trì nghĩ cậu chắc đã mệt lắm rồi, toàn nói năng bừa bãi.

Tề Úy bên kia cười một trận: “Tiểu Mễ là mèo đực, em muốn nó sinh con thế nào? Được rồi, đừng nghĩ tới nhạc của Tiểu Bang nữa, mau ngủ đi.”

Tiểu Trì nằm xuống, chui vào trong chăn mềm mại, “Ân, anh cũng ngủ sớm một chút, ngủ ngon. A, được rồi, được rồi, kinh hỉ là gì vậy?”

“Ngủ đi.”

“Ồ...”

Tiểu Trì ngủ. Cậu nghĩ Tề Úy thích cậu.

Có thể không phải là kiểu thích giữa người yêu với nhau, nhưng cũng là thích.

Cậu hiểu mà.

...

Tiểu Trì tập kịch cũng khá ổn rồi. Các diễn viên đã vào quá trình đối kịch với nhau. Điều này có nghĩa là phần khổ nhất đã đến.

Chắc chắn sẽ rất mệt. Mấy hôm nay các thầy cô chuyên ngành đột nhiên hành hạ sinh viên tập thể, giao đủ loại tiểu luận, báo cáo. Thật là muốn bức cậu điên mà. Hơn nữa bên xã kịch cũng áp lực.

Tiểu Trì rất mong muốn cậu thật sự là khóc suốt cuồng phách duệ, để có thể vượt qua lần này.

Cậu cũng phát hiện ra, gần đây ánh mắt Lưu Hiểu Hiểu nhìn cậu rất kỳ quái.

Có đôi khi dõi theo cậu, có đôi khi lại trốn tránh cậu.

Ngay cả các diễn viên khác cũng nhìn ra.

Cổ Lệ Hoa nhân lúc rảnh rỗi hỏi Tiểu Trì: “Học trưởng, anh có phải đã làm gì chọc giận học tỷ hay không? Cô ấy diễn Kiều Trì Tang, lẽ ra nhìn anh phải đầy yêu thương, sao lại toàn ác ý thế này?”

Lưu tỷ diễn chính là người con gái quan trọng nhất trong cuộc đời Tiểu Bang, chỉ là giữa hai người bọn họ hình như luôn luôn không giống kịch, rất không được tự nhiên. Tề Úy xem vài lần đều không hài lòng.

Trong lịch sử, Kiều Trì Tang giúp đỡ Tiểu Bang đứng vững ở Paris, đồng thời cùng ông nảy sinh tình cảm, là người yêu của ông tám năm.

Tiểu Trì cùng Lưu Hiểu Hiểu trước đây đối kịch căn bản là không có vấn đề gì, chỉ là từ sau sinh nhật Tề Úy, Lưu tỷ nhìn Tiểu Trì với vẻ đầy nghi hoặc và sầu lo. Khó mà diễn kịch.

Cuối cùng, Tề Úy nói, cuối tuần này nam chính và nữ chính phải giải quyết cho xong vấn đề, nếu không ai cũng đừng nghĩ đi về.

Tiểu Trì trong lòng cũng sốt ruột. Cậu quay sang Lưu Hiểu Hiểu đang không cách nào thoát ra được lời kịch.

Cuối cùng hạ quyết tâm, lúc giải lao, cậu chủ động tìm cô: “Lưu tỷ, em mời chị ăn kem ốc quế.”

Lưu Hiểu Hiểu sáng khoái gật đầu, đi cùng cậu.

Tiểu Trì tới căn tin mua hai cây kem, mỗi người một cái, an vị ngồi ở thảm cỏ trước đại sảnh nhà đa năng. Cậu nhớ kỹ mỗi lần xã đoàn mua kem ốc quế, Lưu tỷ đều chỉ ăn kem chocolate.

“Tiểu Trì, trước khi em tới, xã đoàn chúng ta chưa từng mua kem ốc quế ăn tập thể.” Lưu tỷ bóc giấy gói, cười khổ.

“Kem ốc quế ăn rất ngon mà, ăn xong bao nhiêu phiền não đều không còn.” Tiểu Trì không phải không biết câu vừa rồi là Lưu tỷ cố ý nói cho cậu nghe, ngoài miệng nói thực dễ dàng, trong lòng khẽ run, nghĩ xong đời rồi, đúng là Lưu tỷ có định kiến với mình.

“Tiểu Trì, em rút cuộc vì sao lại tới xã kịch của chúng ta? Hay đơn thuần chỉ vì Tề Úy?” Lưu tỷ lạnh lùng nói.

“A...” Tiểu Trì không kịp phản ứng. Lòng con gái quả như mò kim đáy bể, cái gì cũng biết, “Ha ha... Em... là fan của... lão đại và Lưu tỷ mà.”

Lưu tỷ ăn ốc quế, nhân nhát nói: “Ngày ấy, khi bọn chị thu dọn xong đạo cụ, chuẩn bị đi liên hoan tập thể, em đột nhiên chạy ào vào hậu trường...”

Lưu tỷ đang nói tới lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Trì, mặt cậu rất nhanh đỏ bừng lên. Đó là chuyện mà cậu rất .

Kỳ thực cuối học kỳ trước, cậu nghe được thanh âm của tổng công, cuối cùng không kiềm chế nổi kích động, buổi biểu diễn kết thúc liền chạy tới hậu trường tìm người.

Khi đó hậu trường rất đông, có cả cô giáo, mọi người đều vui vẻ thu xếp đạo cụ chuẩn bị đi ăn mừng.

Tiểu Trì chỉ một mực tìm kiếm thân ảnh của Tề Úy. Muốn giáp mặt nói mấy câu, nghe thanh âm của anh, để xác định xem có phải tổng công hay không.

Về phần xác định được rồi thì cậu định làm gì, chính cậu cũng không rõ.

Cậu trà trộn vào hậu trường, rất nhanh bị người ta phát hiện ra. Khi đó một học trưởng nói với cậu, “Có phải em trà trộn tới xin chữ kí không?”

Chỉ là nói giỡn thôi, mọi người đều bật cười.

Tiểu Trì lúc ấy giả ngu, gật đầu nói đúng thế. Sau đó học trưởng kia hô to, “Hiếu Hiếu, fan của cậu. Mau tới kí tên.”

Khi đó trên người Tiểu Trì ngoài di động và ví tiền thì chẳng có cái gì, vì vậy y phục mặc danh kì diệu thành nơi để kí tên.

Trước khi kí tên, Hiếu Hiếu hỏi đi hỏi lại cậu ba lần, thật sự là kí lên áo sao? Tiểu Trì gật đầu lia lịa. Sau đó cả nhà đều cười vang, đều cho rằng Tiểu Trì là một tên fan mê Hiếu Hiếu tới ngốc.

Lúc ấy, Tề Úy bước vào.

Đó là lần đầu tiên cậu mặt đối mặt với Tề Úy.

Khi ấy, áo trắng của Tiểu Trì đã thành áo hoa. Cậu không đầu không đuôi, trực tiếp tới trước mặt Tề Úy, nói: “Anh có thể nói một câu không?”

Mọi người ở đây đều sững sốt. Tề Úy cũng ngây người nhìn cậu.

“Là thế này, lúc này em nghe lời bực bực trong kịch, chính là anh nói đúng không?” Tiểu Trì ngốc nghếch hỏi.

“Cậu muốn tôi nói cái gì?” Tề Úy cau mày, nhưng rất nhanh đã giãn ra.

“A... Muốn—” tiểu Trì thấy kịch bản trong góc phòng, tùy tiện chỉ vào một câu mà diễn viên nam nói với diễn viên nữ, “Ách, câu này đi, muốn kiêu hãnh nhưng chỉ là kiêu ngạo.”

Tề Úy bình tĩnh nhìn qua kịch bản, đôi mắt cao ngạo nhìn lướt qua Tiểu Trì, chợt trở nên thâm tình nói: “Dù em có biến thành hình dáng nào, anh cũng sẽ không ghét bỏ em. Theo anh đi, anh đưa em về nhà.”

Tiểu Trì thanh tỉnh.

Thanh âm trùng khớp tới 80%. Tề Úy nhất định là Ngụy Tề.

Sau đó cậu chỉ có thể diễn lung tung, “Ha ha, thanh âm của anh thật dễ nghe.” Rồi để Tề Úy kí tên lên người cậu.

Cuối cùng lại chạy trốn nhanh như gió. Chính xác là chạy trốn, hiện tại nghĩ lại thấy thật thẹn thùng.

Nghe được phía sau là thanh âm mọi người cười ầm ĩ.

Bộ áo đó cậu chẳng thể mặc lại nữa.

...

“Ngày đó sau khi em chạy rồi, Tề Úy đuổi theo tìm em. Chỉ là em biến mất quá nhanh.” Lưu Hiếu Hiếu nói, “Cũng là hôm đó, chị thổ lộ với anh ấy. Ở trước mặt rất nhiều người, anh ta cự tuyệt chị, nói rằng anh ta đã thích một người từ rất lâu rồi, rốt cục cũng đã tìm được người ấy. Ngày ấy là lần đầu tiên chị thấy anh ấy hạnh phúc giống như một người bình thường.”

Tiểu Trì trong lòng đập rầm rầm. Ngày ấy cậu vậy, Tề Úy còn ra tìm cậu? Phải chăng khi đó anh nghe thấy tiếng cậu, nhận ra cậu là Thủy Đường?

“Em cũng thích Tề Úy đúng không?” Lưu tỷ thở dài, thẳng thắn nói: “Trước đây chị chưa từng nghĩ đó là em, hôm sinh nhật anh ấy, chị nghe thấy em hát, thấy hình ảnh hai người vô cùng thân thiết.”

Tiểu Trì toàn thân nổi da gà.

Cậu nghe được Lưu tỷ tiếp tục nói: “Ngày ấy em đi rồi, Tề Úy đã nói tất cả cho chị. Anh ấy thích em, sợ em không tiếp nhận, vì vậy không dám thổ lộ. Chị hỏi anh ấy, các người đều là nam, như vậy mà được sao? Anh chỉ nói, anh sẽ bảo vệ em, để em không bị tổn thương, để em tiếp tục vô tư cùng vui vẻ mà sống. Cho dù em cự tuyệt anh ấy cũng không sao.”

Tiểu Trì mở tròn mắt, trái tim đập điên cuồng, trong miệng thì thảo, “Lưu tỷ...”

“Chị bị anh ấy từ chối ba lần. Sở dĩ, chị... nói những lời này cho em, đây là sự trả thù của chị. Tiểu Trì, trong phòng ngủ của chị cũng có hủ nữ, chị không phải không biết những chuyện này. Chỉ là tiểu thuyết

sao có thể là thật, cuộc sống mới là thật. Còn thi tốt nghiệp, còn công việc tương lai, còn phải đối mặt với thầy cô, bạn học cùng lãnh đạo, đồng nghiệp. Các em đã hảo hảo nghĩ tới chưa, thực sự có được không? Em cùng Tề Ủy?”

Vui vẻ trong lòng Tiểu Trì thoáng cái đã bị lời của Lưu tỷ đánh bật đi. Hỏi gì cậu cũng không thể trả lời được.

Lời của chị ấy là thật.

Hiện thực, không thể giống như trong tiểu thuyết.

Cuộc đời của họ còn chưa có bắt đầu, tất cả tựa như khó... rất khó.

“Lưu tỷ, chị đừng khó dễ anh ấy...” Tiểu Trì cúi đầu, đưa mắt nhìn thảm cỏ. Trong lòng chỉ có lo lắng cho Tề Ủy.

“Ha ha, chị sẽ không gây khó dễ cho các em, mấy cô bạn trong phòng chị ba năm nay đều nhét đầy vào lỗ tai chị các loại tư tưởng, chị dù không phải hủ nữ nhưng cũng sẽ không bài xích. Tề Ủy tin tưởng chị, coi chị bạn bè, mới nói với chị mấy lời này. Nhưng thật ra em ấy, đừng khó dễ anh ấy, đừng để anh ấy chờ lâu. Chị một mực muốn biết người có thể khiến cho anh ấy lo lắng bồn chồn là người thế nào. Khi biết là em rồi, chị lại thở phào nhẹ nhõm. May mà không bại bởi một nữ nhân.”

“??”

“Chị đã triệt để buông tha lão đại rồi. Chỉ là chị không vĩ đại tới mức coi như chuyện gì cũng không phát sinh. Vì thế mấy ngày nay mới cư xử kì quái với em, chủ yếu là muốn thấy hai người khó chịu.”

“Àn.”

“Cảm ơn đã mời chị ăn kem. Nói chuyện với em rồi, lòng chị nhẹ nhõm nhiều. Ha ha, anh ấy thực sự rất quan tâm em, sợ chị làm hại em.” Lưu tỷ quay đầu bảo Tiểu Trì nhìn.

Tề Ủy đang từ cửa bước ra, bước chân có vẻ nhanh, nhìn ngó xung quanh, thấy bọn họ thì thở phào, nhún mày.

Mấy động tác đơn giản vậy thôi mà cũng đẹp trai như vậy.

“Tiểu Trì mời em ăn kem ốc quế. Thuận tiện bàn chuyện diễn kịch.” Lưu Hiểu Hiểu vô cùng tự nhiên nói.

Tiểu Trì vội vàng tiếp lời: “Àn, hiện tại hẳn là không còn vấn đề gì.”

“Àn.” Lưu Hiểu Hiểu nhìn Tiểu Trì, hưởng ứng.

Quả nhiên.

Tiểu Bang cùng Kiều Trì Tang đã không còn thấy sự xa cách khi diễn. Lưu Hiểu Hiểu rất thả lỏng, Tiểu Trì được cô dẫn dắt, rất nhanh nhập vai.

Khi hai người đã có thể đối hết lời kịch, Tiểu Trì đột nhiên khựng lại.

Bởi vì cậu chợt nhớ ra—

Ặc, hóa ra cậu chính là Bạch liên hoa!!!!!!!!!!!!!! Đăng bởi: admin

## 11. Chương 11

CHƯƠNG 11 ĐÂY LÀ CHUYỆN MÀ ĐÀN ÔNG NÊN LÀM CHO NGƯỜI YÊU!

Ngày đó luyện tập xong, Tiểu Trì vẫn ở lại cuối cùng chờ Tề Ủy đóng cửa.

Hai người đang an tĩnh bước về ký túc, đột nhiên Tiểu Trì kéo tay Tề Ủy hồng học quay lại nhà đa năng.

Lấy chìa khóa của Tề Ủy mở cửa phòng tập.

Đóng cửa lại.

Bật đèn lên, xác định không có người bên trong, rồi lại tắt đèn.

Sau đó Tiểu Trì gần như cậy mạnh, đẩy Tề Ủy vào cửa, áp tới.

Hôn lên môi anh.

Những nụ hôn liên tiếp, vừa thuần thực vừa uyển chuyển.

Tiểu Trì cả đêm đều nghĩ tới chuyện này.

Trong lòng không ngừng rít gào: Đây mới là chuyện đàn ông nên làm cho người yêu!

Lão tử không phải là Bạch liên hoa!

Lão tử không phải là Bạch liên hoa!

Lão tử không phải là Bạch liên hoa!

Lão tử không phải là Bạch liên hoa!

Lão tử không phải là Bạch liên hoa!

Lúc trước Tiểu Trì rất sợ mình là người thứ ba, vậy nên vẫn không dám thổ lộ với Tề Ủy, giờ thì tốt rồi, cái gì cũng không cần lo lắng!

Thật con mẹ nó sướng khoái!

Tề Ủy vẫn bị Tiểu Trì lôi kéo, nhìn cậu chạy về phòng tập, nhìn cậu bật đèn rồi tắt đèn, tưởng Tiểu Trì tập diễn một tới một trăm lần rồi.

Không ngờ thấy được hơi thở ấm áp phả lên mặt, đôi môi mềm mại dán lên môi anh.

Tề Ủy vẫn nghĩ đây là mơ.

Kỹ thuật hôn môi của Tiểu Trì quả thực rất tệ, trên cơ bản chỉ là cắn cắn, liếm liếm, lại cắn cắn. Cực kỳ giống như con mèo Tiểu Mễ trên đảo.

Tề Ủy bị liếm càng thêm xúc động. Ôm chặt lấy thắt lưng Tiểu Trì, xoay người một cái, đem con mèo nhỏ thích giày vò anh này đặt ở trên cửa.

Một tay giữ chặt gáy cậu, cổ sức hôn.

Tổng công bạo phát, rất là công.

Hai người đều không nói gì, chỉ có thanh âm mát mát cùng tiếng hít thở ồ ồ ngày càng rõ, trong bóng tối nghe thật rõ ràng.

Tiểu Trì nghĩ rõ ràng là những chỗ thân thể tiếp xúc với Tề Ủy vẫn còn cách nhau quần áo, nhưng cậu lại cảm thấy thật nóng.

Chắc là tại hôn môi, tình cảm trào dâng, toàn thân đều tê dại, cọ cọ lên người Tề Ủy. Thế nào cũng thấy không đủ...

Mãi cho tới khi Tiểu Trì được hôn tới vừa thoải mái vừa ngượng ngùng tới thở dốc, Tề Ủy mới buông cậu ra.

Hai người đối mặt đứng, thở hổn hển.

“Em...” Thanh âm tổng công vang lên bên tai.

“Im.” Tiểu Trì muốn nghỉ một chút, nghỉ một chút, rồi lại hôn lên.

Hôn thêm một lúc, hai người đều rất nhanh cọ ra hỏa.

Tề Ủy ôm chặt Tiểu Trì nói: “Được rồi, được rồi, dừng... nữa... Sắp có chuyện rồi...”

Thân dưới hai người cọ cùng một chỗ... đều có phản ứng.

Ôm nhau đứng thở hổn hển một chút, Tiểu Trì mới thì thào mở miệng nói: “Tề Úy, em thích anh, em thích anh, em thích anh...”

Trong ngực không ngừng gào thét, đại gia đây không còn bị Bạch liên hoa cản trở! Lão tử không phải Bạch liên hoa! Là đàn ông trăm phần trăm! “Em sẽ đối với anh thật tốt, sẽ bảo vệ anh, sẽ... Ách... Cùng anh san sẻ khó khăn, mặc kệ anh khỏe mạnh cũng được, bần cùng cũng được, chính là mặc kệ anh thế nào, em cũng sẽ đối tốt với anh!” Tiểu Trì nói năng lộn xộn thổ lộ.

Tuy rằng cậu nghĩ tổng công siêu như vậy, chẳng cần người nào bảo vệ, nhưng cậu vẫn yêu anh nha. Không có Bạch liên hoa nào cản trở, cậu có thể nói rõ ràng với anh rồi!

“A—” Tiểu Trì đột nhiên kêu lên, bởi vì Tề Úy đang ôm chặt cậu này giờ đột nhiên cắn một phát lên vai cậu. “Ngô, anh là cún sao? Đau.” Tiểu Trì kháng nghị.

Thật sự rất đau nha. Tề Úy chẳng khách khí gì cả.

Mà trong thanh âm thâm tình của tổng công, mờ ám mang theo chút kích động cùng ham muốn: “Khi còn bé, trong nhà anh có một con husky. Mỗi lần nó thích cái gì, nó đều hung hăng cắn một phát, lưu lại dấu răng trên đó, chính là đóng dấu sở hữu, sau đó ai muốn nó cũng không cho...”

Nếu so sánh thì tổng công đại nhân thổ lộ so với Tiểu Trì đương nhiên là hàm súc thông minh hơn nhiều.

“Vậy em cũng cắn.” Tiểu Trì nghe xong ha ha cười.

“Em là mèo con, dùng lưỡi liếm liếm là được rồi.” Tề Úy cũng cúi đầu cười.

...

“Anh thích em.” Trong bóng tối, công âm tiêu chuẩn vang lên, rất tuyệt vời, vô song, hoàn mỹ.

“Ân, em cũng vậy.” Tiểu Trì vòng tay quanh cổ Tề Úy, vô cùng thân mật.

Đêm đó, hai con người hiểu lẫn nhau hơn nửa học kì cứ ôm nhau như thế, dường như chỉ cần như vậy là có thể ôm lấy toàn bộ thế giới của đối phương.

Khoảnh khắc này, ngôn ngữ không thể diễn tả được điều gì.

Hai người cũng không nhắc tới chuyện kịch truyền thanh. Tiểu Trì nghĩ, hiện thực là hiện thực, thế giới ảo là thế giới ảo.

Mà Tề Úy dường như cũng hiểu được, không hề nhắc tới.

Trên đường quay về ký túc xá, Tiểu Trì chợt nhớ tới những lời Lưu tỷ nói với cậu.

Chăm chú kể lại cho Tề Úy: “Lão đại, chuyện sau này... anh có sợ không?”

Tề Úy nghe xong, chỉ là thản nhiên nói: “Không có việc gì, theo anh rồi, em có thể ăn kem ốc quế, anh bảo vệ em.”

Tiểu Trì phì cười: “Em không cần anh bảo vệ em, tự em có thể bảo vệ mình. Không phải lần trước anh hỏi em có tính toán gì không sao? Em đã nghĩ kỹ rồi, mục tiêu của em chính là trở thành một người có thể bảo vệ người em yêu, sau đó là không được làm cho bố mẹ thất vọng, cũng không khiến chính mình thất vọng.”

Tề Úy nghe cậu nói xong, cũng nói: “Tuy rằng anh chưa từng nói với em, nhưng đó cũng chính là điều anh nghĩ.”

Lúc này Tiểu Trì hai mươi tuổi, Tề Úy hai mươi một tuổi.

Hai người mới chỉ là con trai mới lớn, cứ như vậy yêu nhau.

Nhận định lẫn nhau rằng người ấy là của mình.

Cho dù sau này có người tới cướp, cũng không bao giờ chấp nhận.

Tất cả đều tốt đẹp đơn thuần như vậy.

Tựa như những năm tháng đẹp nhất tuổi thanh xuân của họ.

Không biết được tương lai phía trước, cũng không lo sợ gì. Anh ban mai cũng chỉ ôn nhu đến thế.

...

Tháng mười hai trôi qua, lễ Noel cũng tới rồi.

Các vị khách quan đều sốt ruột về mối quan hệ rối tinh rối mù của tiểu CV cùng tổng công cuối cùng cũng thiên lồi câu động địa hỏa (1) , tay nắm tay, ôm nhau ngủ, dù sao thì hôn cũng đã hôn rồi, thổ lộ cũng đã thổ lộ rồi.

Chuyện tình sau đó không ngờ lại thuận lợi như vậy.

Tiểu Trì cũng nhận ra là Tề Ủy thay đổi rất nhiều.

Có những chuyện trước đây không dám làm, giờ lại làm tất.

Trước đây dù sao cũng điên cuồng làm việc, nhưng hiện tại thời gian nghỉ ngơi thật sự quá ít, quá ít.

Mà không phải là cậu không muốn nghỉ ngơi cơ.

Thật sự là bởi vì — quá mệt mỏi đi.

Cậu sắp bị Chopin dần vặt chết rồi.

Cái gì mà yêu với đương, yêu cái đầu anh nha, hôm nay cậu cùng Tề Ủy nói chuyện với nhau, không phải về kịch bản thì cũng là về Chopin.

Mà kịch bản Khúc nhạc cuối cùng của Chopin khi tập luyện cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng.

Bị trù dập suốt nửa tháng, Tề Ủy một mực chạy khắp nơi hối hả tìm kiếm đạo cụ cung đình cổ điển Châu Âu thế kỉ mười tám.

Bối cảnh chính là khó khăn lớn nhất.

Phương án một của xã kịch là tự làm bối cảnh. Nhưng mà nhân số không đủ, toàn bộ bảy tám bối cảnh lớn nhất một bức cũng không xong được.

Vì vậy chuyển sang phương án hai: Dùng những bảng quảng cáo cỡ lớn ghép lại. Thế nhưng phương án này tính ra vượt dự toán, rất không hiện thực.

Tổ đạo cụ cuối cùng cũng không còn phương án nào khác đành phải báo với Tề Ủy, cũng không biết anh làm thế nào, trực tiếp liên hệ với người phụ trách khoa biểu diễn nghệ thuật bộ văn hóa X thị, đưa tới toàn bộ bối cảnh bằng đèn LED.

Hiệu quả phi thường tốt. Chỉ là giá thuê không phải là con số nhỏ. Nhưng mà dùng bảng đèn LED tương đối bảo vệ môi trường. Tề Ủy thuyết phục đoàn trường tăng kinh phí, hô hào người tài trợ tăng thêm tiền.

Dự toán vẫn rất căng thẳng.

Cũng may viện trưởng viện bảo tàng đàn dương cầm nghe nói là sinh viên kịch, chủ động cho mượn đàn miễn phí.

Chỉ là việc di chuyển một đạo cụ lớn như đàn dương cầm từ đảo tới X đại vừa khó vừa rắc rối.

Vấn đề đạo cụ vừa mới giải quyết xong thì âm hiệu lại xảy ra chuyện.

Cố sự của Chopin tất nhiên là không thể thiếu âm nhạc của Chopin.

Đối với cảnh Tiểu Trì diễn vai Chopin đánh đàn dương cầm tốt nhất là nên thu âm hiệu ghép vào.

Mọi người tranh luận không ngớt.

Nói về hiệu quả, chỉ có đàn trực tiếp tại chỗ mới là tốt nhất.

Nhưng nếu như trực tiếp biểu diễn, Tiểu Trì cần phải đàn tới tám bản nhạc, trong đó còn có bản Polonaise cực khó. Cậu còn phải đọc lời thoại, còn phải di chuyển vị trí trên sân khấu...

Trong khi cậu chỉ một nhóc diễn viên gà mờ mới cật lực học tập không bao lâu.



Vì vậy phan B dùng âm hiệu được thêm vào. Tiểu Trì chỉ cần giả vờ giả vệt đánh đàn.

Thế nhưng hiệu quả của nó rất tệ. Rõ ràng chẳng hề tự nhiên khi cậu đánh đàn.

Vì vậy vấn đề đàn thật hay đàn giả lại mở ra một phiên tranh cãi mới.

Mỗi khi Lưu tỷ cùng mọi người bàn luận, Tiểu Trì đều tranh thủ ghé vào đàn dương cầm nghỉ ngơi một chút, nhìn bọn họ cãi nhau.

Tề Ủy về cơ bản đều không nói lời nào. Nhưng mà Tiểu Trì biết anh thích đàn thật. Bởi vì mỗi lần anh nhìn cậu đánh đàn, ánh mắt đặc biệt ôn nhu.

Hơn nữa khi đàn giả, cảm giác, thật sự rất khó nắm bắt, không nghĩ ra là diễn thành Lang Lăng (2).

Không phải là Tiểu Trì không thích Lang Lăng, thậm chí cậu còn là fan của anh ấy.

Chỉ là Tiểu Trì cũng không quá thích khoa trương.

Bản thân âm nhạc của Chopin tương đối lãng mạn, hàm súc, hơn nữa, Chopin còn có bệnh về thần kinh. Để cho hắn hằng máu gà giật đầu giật cổ mà đàn, quả thực không quá phù hợp với nội dung vở kịch.

Cuối cùng, bên kia tranh luận tới hai mươi phút, Tề Ủy mới mở miệng —

Tiểu Trì nghe xong, cũng yếu ớt mở miệng —

“Đàn thật đi.”

Hai người nhìn nhau.

Tiểu Trì nhận mệnh, nhắm mắt lại.

Cái này cũng chưa tính là hết đâu.

Điều làm Tiểu Trì phiền muộn không chỉ là vì phải đàn thật trên sân khấu.

Tiểu Trì thấy được tầm áp phích khổ lớn của học viện âm nhạc có quảng cáo về Chopin trong tuần lễ nhạc hội lần này, bên cạnh áp phích khổ lớn của Khúc nhạc cuối cùng của Chopin, mới biết được chuyện bất quá của xã kịch với học viện âm nhạc mấy năm qua.

Cái này là phải ngược dòng từ nghiệt duyên mấy năm về trước.

Vài năm trước, xã kịch của X đại trên cơ bản đều bị học sinh của học viện âm nhạc hệ biểu diễn chiếm lấy. Bọn họ ỷ vào ưu thế chuyên nghiệp, chưa bao giờ để cho học sinh khác cơ hội diễn xuất.

Cuối cùng, xã trưởng xã kịch không nhịn nổi nữa, đá mấy tên kiêu căng kia ra khỏi xã.

Từ nay về sau, xã kịch trở thành toàn giáo kịch xã, người người đều có cơ hội, sang hèn cùng hưởng.

Thế nhưng học viện âm nhạc lại trở mặt với xã kịch.

Thảo nào mà khi mọi người biết Tiểu Trì có thể đánh đàn thì kích động, mừng như bắt được vàng.

Thảo nào mà nhóm của Hiểu Hiểu tỷ ỷ khuất như vậy, hẳn là do học viện âm nhạc... cuối cùng nhờ có Tề Ủy, mới có thể duy trì được xã kịch.

Những điều này chỉ là lời đồn đại.

Mà rất hiển nhiên, lần này xã kịch tuyển thành viên diễn Chopin, lại đụng trúng nghịch lân của học viện âm nhạc. Rất nhanh, bên học viện cũng tranh thủ mà xuất hiện. Bên ấy tuyển ra đều là những người học đàn dương cầm chuyên nghiệp, hơn nữa ngày diễn xuất còn cố ý diễn trước Khúc nhạc cuối cùng của Chopin của xã kịch một ngày.

Vì vậy, mỗi lần Tiểu Trì nhìn thấy áp phích của nhạc hội cùng với kịch xã song song dán cùng một chỗ, trong lòng thấy phiền toái muốn chết.

Áp lực nha, áp lực tới hít thở không thông.

Tiểu Trì đã đâm lao đành phải theo lao thôi.

Cách ngày diễn xuất còn năm ngày, tới ngày thử trang phục.

Tiểu Trì mặc vào tây trang cổ điển kiểu Âu, một bức tranh hoàn mỹ, lông mày tô đậm làm mũi có vẻ sâu hơn, đứng ở trên sân khấu.

Bản thân cậu không nhìn thấy.

Nhưng mọi người bên dưới đều mang vẻ mặt kinh hãi. Còn có nhiều cô lấy di động ra chụp hình điên cuồng.

Lại phải trải qua 36 tiếng đồng hồ đoạt mệnh, Tiểu Trì ngay cả cười cũng không có sức, cũng lười quan tâm xem mình mặc cái gì. Trong đầu cậu hiện tại chỉ có vị trí di chuyển, lời kịch cùng nhạc phổ.

——- Nhạc phổ còn chưa học xong, lời kịch còn có thể quên, vị trí có thể đi sai.

——- Hơn nữa, cậu rất sợ hãi và khẩn trương.

Tiểu Trì hồi hộp sắp diễn. Cậu không nói ra, sợ mọi người lo lắng.

Thế nhưng chỉ có trời mới biết cậu sợ đến nhường nào.

Vừa nghĩ tới trước ngày diễn có đám dương cầm gia chuyên nghiệp biểu diễn nhạc của Chopin, sau đó mới tới kịch của họ. Đến lúc đó, đối mặt với hàng trăm khán giả, nếu như đàn sai, diễn hỏng... thanh danh của xã kịch không phải bị cậu hủy rồi sao?

Cũng may Tiểu Trì dù áp lực lớn vẫn có thể ngủ được, nên thường ngày không có vấn đề gì.

Cách ngày diễn xuất còn bốn ngày, Tiểu Trì buổi chiều học xong thì đi ra, nhìn thấy Tề Úy đứng ở cửa phòng chờ cậu.

“Theo anh đi.” Tề Úy lôi kéo cậu rời đi.

“A, đi tập luyện sao? Em đi ăn cơm đã.” Tiểu Trì chết lặng nói. Cậu đã ngừng việc dạy đàn cho Tiểu Kiệt, mỗi ngày ngay cả đi học cũng không có tâm tư gì, trong đầu toàn là kịch bản.

“Nhạc phổ có mang theo không?” Tề Úy để cậu tự đi.

“Ân, ở trong cặp.”

“Được.”

Tiểu Trì đi theo Tề Úy lên xe taxi.

Tiểu Trì đi theo Tề Úy tới bến phà.

Tiểu Trì đi theo Tề Úy tới đường Long Đầu.

Tiểu Trì đi theo Tề Úy ăn hải sản.

Tiểu Trì đi theo Tề Úy tới Tề Thủy tiểu trú.

Tiểu Trì đi theo Tề Úy tới phòng của anh ở trên tầng cao nhất.

Bên trong phòng, đồ đạc đều bị thay đổi vị trí, để dành ra một khoảng trống thật to.

Bên cửa sổ, là một cây đàn dương cầm Steinway (3).

“???” Tiểu Trì nhìn đàn rồi nhìn anh.

Tề Úy bình tĩnh đóng cửa lại, đẩy Tiểu Trì ngồi xuống bên đàn, nâng cầm cậu lên, ôm cậu rồi hôn.

Chính là vẫn bá đạo mà ôn nhu như vậy. Đem Tiểu Trì ngây như tượng hồi hồn, động tình...

“Xin lỗi, là anh là khó em.” Tề Úy ôm Tiểu Trì, nghiêm túc nói: “Anh giúp em xin nghỉ phép, bài tập sẽ nhờ người giúp em chuẩn bị, anh cũng nghỉ học. Anh cùng em luyện đàn... cùng em tập kịch... Em đừng sợ. Ngày mai và thứ sáu chúng ta đều ở nơi này. Thứ bảy và chủ nhật quay về vẫn còn hai ngày...”

Tiểu Trì thấy mắt cay cay, cố gắng lắm mới nhịn được. Tề Úy biết cậu khổ sở cùng sợ hãi. Anh biết, vậy là đủ rồi.

Tiểu Trì rầu rĩ cười cười, ở trong lòng Tề Úy đùa.

“Tề Úy, anh phải biết rằng hiện tại em đang được Lý giáo sư Lý Vân giảng dạy, thế mà anh dám xin các vị tai to mặt lớn ấy cho em nghỉ học, tương lai em nổi rồi, đừng quên xin chữ kí của em.”

Tề Úy không cho là đúng, nói: “Em có nổi thế nào thì cũng là vợ anh. Anh không cần kí tên, anh có người là tốt rồi...”

Tổng công nói lời thâm tình, từ trước tới nay lúc nào cũng êm tai.

“Được rồi, cái đàn này... anh mua à?” Tiểu Trì nhìn đàn, là Steinway trăm phần trăm. Không phải là hàng giả đâu nha. Bây giờ người ta làm đạo cụ còn đem đàn hiện đại để nhân giả mạo đồ cổ.

“Lần trước nói muốn cho em một cái kính hỉ, chính là cái này. Đàn này sẽ đặt ở đại sảnh lầu hai, sau này em đến đây, có thể chơi đàn.

“Ê... Rất đắt đó. Hơn nữa, diễn xong kịch này, nửa năm sau em cũng không muốn động tới đàn nữa. Bị ám ảnh rồi.”

“Chồng em rất nhiều tiền, không cần quan tâm chuyện tiền nong. Chỉ là em không được ghét Chopin nha, người ta là dương cầm gia vĩ đại đó.” Tề Úy nghiêm túc nói.

“Chopin căn bản chẳng thể tốt như trong kịch bản đâu. Hơn nữa mỗi lần đàn nhạc của ông ấy, em đều rất oán niệm, sao ông ấy không viết bản nhạc nào đơn giản một chút?” Tiểu Trì trách cứ.

Tề Úy bị Tiểu Trì chọc cười, lại cắn vài cái lên vai cậu.

Hai người an vị trước đàn dương cầm, Tiểu Trì luyện đàn, Tề Úy an tĩnh ở bên cạnh cậu.

Đàn mệt rồi, Tề Úy sẽ cùng cậu đối kịch.

Ở trên đảo không có trường học ồn ào, ngay cả tiếng đàn dương cầm cũng bình tĩnh đi không ít, ngón tay cũng không còn cứng ngắc nữa. Trong lòng cậu cảm thấy dễ chịu hơn, tâm tình cũng thả lỏng. Hiểu quả tất nhiên là vô cùng tốt, tiến độ tăng nhanh.

Tiểu Trì nghĩ hình như hiệu quả là nhờ đàn Steinway.

Mà Tề Úy vẫn kiên quyết bảo hiệu quả là nhờ có nụ hôn của anh đánh thức hoàng tử dương cầm tỉnh lại...  
Đăng bởi: admin

## 12. Chương 12: Em Là Diễn Tấu Gia Trưởng Duy Nhất Của Anh.

### CHƯƠNG 12 TỀ ÚY NÓI: EM LÀ DIỄN TẤU GIA TRƯỞNG DUY NHẤT CỦA ANH.

Trong suốt hai ngày, Tiểu Trì cùng Tề Úy không hề rời khỏi Tề Thủy Tiểu Trúc. Bố Tiểu có tới thăm một lần, chỉ cho Tiểu Trì mấy lỗi, rồi cùng Tề Úy hàn huyên nửa ngày.

Mỗi ngày Tiểu Trì tập đàn tám tiếng liền, chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm xem hai người kia tâm sự gì với nhau.

Buổi chiều ngày thứ hai, Tiểu Trì sau khi tập đàn thì cùng Tề Úy đi chợ mua thức ăn, rồi quay về nhà bếp của Tiểu Trúc làm cơm tối. Sau đó hai người cùng nhau lên sân thượng vừa ngắm hoàng hôn vừa ăn hải sản, vô cùng thoải mái.

Chiều thứ sáu, Tiểu Trì tập xong Polonaise .

Đây là bản nhạc vô cùng quan trọng, cậu không thể nhìn nhạc phổ mà vẫn phải đảm bảo diễn thật xuất sắc.

Tề Úy dạy cậu biểu lộ sắc mặt và cử chỉ, sau khi tập hai lần, anh rất hài lòng.

Sáng sớm thứ bảy, Tề Úy cùng Tiểu Trì trở về trường học.

Bảo tàng đàn dương cầm đưa tới hậu trường của nhà đa năng hai cây đàn cổ điển Châu Âu. Còn có một nhân viên đi theo để điều chỉnh âm thanh của đàn.

Mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng.

Các xã viên của xã kịch đại khái là bị học viện âm nhạc khiêu khích tới phát hỏa rồi, vậy nên đều tập trung toàn bộ tinh thần chuẩn bị một hồi đại chiến. Cả một ngày thứ sáu bận tới mặt cũng mau chóng vượt qua. Toàn bộ tổ kịch diễn tập hai lần, sau đó Tiểu Trì ở lại phía dưới đài luyện đàn.

Buổi tối, Tề Ủy cho mọi người nghỉ ngơi, xuất ra hơn ba mươi vé vào cửa.

Đó chính là vé xem diễn tấu của học viện âm nhạc. Số vé này toàn bộ đều là ba hàng đầu.

Khi Tiểu Trì nhìn thấy vé vào cửa, cậu tuyệt đối thấy Tề Ủy đang cười rất狡 hoạt, chợt nhận ra, không ngờ người này cũng có những lúc nhỏ nhen tới vậy.

Anh nói: “Được rồi, tất cả mọi người đều đã cực khổ rồi, trước tiên đi xem âm nhạc một chút cho thả lỏng. Thêm nữa, tôi không ngại mọi người mặc đồng phục của xã đoàn tới đó xem diễn đâu.”

Trương Cường nghe xong liền vui vẻ hô to Lão đại uy vũ. Liêu Thiên ngẫm hiểu, cười nói: “Được rồi, mọi người về nhà thay đồ, hai mươi phút nữa tập trung ở cửa phòng nhạc.”

Tiểu Trì nhìn Lưu Hiểu Hiểu. Lưu tỷ một bộ dáng sống làm người của đoàn kịch, chết làm ma của đoàn kịch, hướng cậu nhún vai, vô cùng đáng yêu.

Vì vậy, cả đoàn kịch ăn mặc chỉnh tề ngồi ở ba hàng ghế đầu nghe nhạc. Cảnh tượng đẹp lắm nha. Các nhà dương cầm gia chuyên nghiệp kiêm học sinh ưu tú ở trên sân khấu mà nhìn xuống khẳng định thấy chói mắt lắm nha.

Ba khúc nhạc tự sự của Chopin, Hạ Mông ngay từ khúc thứ hai đã ngủ lịm quay, còn ngáy khò khò.

Tiểu Trì rất là muốn gọi anh ta dậy.

Đột nhiên trong bóng tối, Tề Ủy kéo tay cậu, nghiêng người cắn cắn lỗ tai: “Đừng, cứ để cậu ta ngủ đi. Cả nhà hôm nay đều rất mệt mỏi rồi.”

Tiểu Trì trong lòng lạnh run.

Trên sân khấu đang tấu vũ khúc Polonaise. Rất hoa lệ, rất mãnh liệt. Kỹ thuật của nghệ sĩ đều trên Tiểu Trì một bậc.

Tiểu Trì đối với từ khúc khá là miễn cảm, cậu phát hiện ra đêm nay có rất nhiều tiết mục trùng với những khúc nhạc ngày mai bọn họ sẽ diễn xuất. Nhưng mà Chopin là người rất nổi tiếng, âu điều đó cũng là bình thường. Chỉ là trên sân khấu có nhiều người đẩy bản lĩnh tấu nhạc của Chopin, ngày mai có mỗi mình cậu, thật đúng là không thể làm đối thủ của họ.

...

Buổi biểu diễn kết thúc, bí thư của học viện âm nhạc tới nói chuyện riêng với Tề Ủy.

Tiểu Trì thấy Tề Ủy ngoài cười nhưng trong không cười, vô cùng thương thức người ta nịnh bợ anh. Lúc này cậu mới nhớ ra, Tề Ủy kì thực vốn là một kẻ hai mặt, tinh thần phân liệt, nếu không thì anh cũng không đảm đương nổi chức vụ lão đại của xã kịch này.

Trên đường trở về Tiểu Trì có chút lo lắng.

Mọi người cùng nhau đi, chẳng biết là ai nói đầu tiên.

“Ai đó cứ một mực ngáy khò khò, làm tôi chẳng thể ngủ ngon.” Ngữ khí nửa trêu chọc nửa tức giận.

Cả nhà cười vang.

Tề Ủy đi bên cạnh cậu đùa giỡn nói một câu: “Hạ Mông, sau này không được làm cho xã kịch của chúng ta mất mặt, có biết không?”

Cả nhà cười càng thêm kịch liệt.

Lí San đi tới bên Tiểu Trì, ôn nhu nói: “Tiểu Trì, đừng lo lắng, cậu chuyên nghiệp hơn họ nhiều. Hơn nữa, diễn xuất của cậu khiến chúng tôi tâm phục hơn bọn họ tầm... một trăm lần. Ngày mai sau khi diễn xong, nhất định sẽ có thêm mấy cô mê tí cậu cho coi. Thế nào cậu cũng sẽ thành thần tượng mới của toàn trường.”

Liêu Thiên kéo tay San San phụ họa: “Bản tổ trưởng xem trọng cậu, cậu bớt lo lắng đi. Tôi không hề ghép âm cho cậu đâu nha, không giống với Tề lão đại, còn diễn cái gì Franz Liszt, tôi không phối thêm âm hiệu cho anh ta, xem anh ta còn gì đặc biệt.”

Sau đó mỗi người đều chạy tới cổ vũ Tiểu Trì.

Hạ Mông tinh thần phấn chấn nói: “Ai nha, không tới nghe họ diễn tôi còn thấy thấp thỏm, nghe rồi lại thấy thật bình thường. Hơn nữa, mấy người trên sân khấu chính là càng đàn đàn càng xấu xí, ngay từ đầu là một tên cao gầy, thế nào tới cuối cùng lại biến thành một tên béo mập?”

“Đó là bởi vì cậu ngủ từ lâu rồi, thân ái!” Trong đám người có người khinh bỉ Hạ Mông.

Cả nhà cùng cười vang.

...

Phụ cận nhà đa năng.

Tề Ủy cho mọi người về nhà nghỉ ngơi, ngày mai bắt đầu quyết chiến.

Thế nhưng không ai chịu đi.

Tổ đạo cụ nói: “Chuẩn bị thêm mấy chi tiết nhỏ nữa, ngày mai màn diễn cung đình nhất định phải thật xa hoa.”

Liêu Thiên nói: “Chuẩn bị âm hiệu thêm một lần nữa, tôi không quá am hiểu nhạc cổ điển, phải đề phòng ngày mai xảy ra sự cố.”

Lưu Hiểu Hiểu nói thẳng: “Toàn bộ diễn viên quay về tập lại một lần nữa.”

Cuối cùng Tề Ủy hài lòng nói: “Tốt, tổ hậu cần đi mua đồ ăn khuya. Mọi người tiếp tục làm việc.”

...

Đêm diễn. Bố mẹ Tiểu Trì đều tới, nhả tin cho cậu, dọa cậu nhảy dựng.

Tề Ủy thay trang phục xong rồi, vẫn đẹp trai như trước, mọi người nhìn đã thành quen, không có phản ứng gì quá lớn.

Anh kéo Tiểu Trì vào góc phòng dẫn dò: “Đợi lát nữa đừng quá khẩn trương, coi khán giả như mấy củ khoai tây là được rồi, hiểu chưa?” Tề Ủy dịu dàng tựa đầu anh lên đầu cậu.

“Bố mẹ em là do anh mời tới à?” Tiểu Trì hỏi. Vốn đã chuẩn bị tốt tâm lí rồi, tự nhiên giờ lại thấy thật khẩn trương.

“Bố em ngày đó nói em đánh đàn thật khốc suất cuồng phách duệ, nói rằng nhất định phải đưa cả mẹ em tới xem. Nên anh tặng họ vé.”

Tề Ủy giải thích xong còn cấp tóc hôn lên môi Tiểu Trì một cái.

Tiểu Trì mơ màng mềm nhũn, sau đó nghe được một câu vô cùng thân mật: “Em là diễn tấu gia trưởng (1) duy nhất của anh.”

Tề Ủy đột nhiên nói vậy, còn dùng thanh tuyến của vị nhạc trưởng trong kịch truyền thanh Nhạc chương, mang theo vô hạn ôn nhu cùng sủng nịch.

“A...”

Tiểu Trì lúc này mới ý thức được, hai người họ hiện nay hình như giống với nhạc trưởng và diễn tấu gia trong tiểu thuyết.

Bên ngoài đông nghịt khán giả đang chờ đợi. Nhạc trưởng boss vịn năng cho tới bây giờ luôn biến cái không thể thành có thể.

Bởi vì anh có diễn tấu gia thiên tài, người chưa bao giờ làm anh thất vọng...

Trong tiểu thuyết, mỗi lần trước khi lên sân khấu, nhạc trưởng thường thân mật với diễn tấu gia một chút, sẽ nói lời kịch ôn nhu kia: “Em là diễn tấu gia trưởng duy nhất của anh.”

Hiện tại đối thành Tề lão đại nói với Tiểu Trì.

Giống hệt trong kịch truyền thanh, anh đang cổ vũ cậu.

Tiểu Trì đỏ mặt, cúi đầu đáp lại: “Em sẽ không để cho anh phải thất vọng.”

Tề Ủy mau chóng bị gọi đi.

Mười lăm phút sau, buổi diễn bắt đầu.

Tiểu Trì nghĩ, cả đời cậu sẽ không bao giờ quên được đêm nay.

Rèm sân khấu được kéo ra.

Cậu trong trang phục của Chopin bước tới bên cây dương cầm cũ bắt đầu tấu khúc Humoresque in D Major của Mozart.

Ngoài cửa, thầy giáo dạy đàn dương cầm cùng với cha Chopin đang tranh luận kịch liệt, lời kịch vừa nghiêm túc lại không khoa trương bất ngờ vang lên.

——“ Không, Chopin hẳn nên rời khỏi Ba Lan, tới một vùng đất rộng lớn hơn, đem âm nhạc tới cho nhiều người hơn. Cậu ấy là thiên tài, Chopin là nghệ sỹ dương cầm thiên tài của Ba Lan, cũng là nghệ sỹ thiên tài của toàn thế giới.”

Cây đàn dương cầm được dính dáo cុ lên để tạo cảm giác cũ kỹ đặt ở rất gần thính phòng, khán giả có thể thấy rõ Tiểu Trì đang diễn tấu.

Giai điệu nhẹ nhàng, chậm rãi, tôn lên một phần sân khấu... Bên kia, cuộc tranh cãi ngày càng kịch liệt.

Cha Chopin ngồi ở trước bàn học, tháo kính mắt ra, thở dài: “Thầy giáo, không phải chúng tôi không muốn, chỉ là anh nghĩ tới Pháp tốn bao nhiêu tiền chứ? Mà nhà chúng tôi đã bao lâu không đóng học phí cho thầy giáo rồi?”

...

Thầy giáo bỏ cuộc, thất vọng nhìn căn phòng nơi Chopin đang đánh đàn.

Ngọn đèn vốn u ám nay trở nên tối tăm. Toàn bộ ánh đèn đều hướng tới Chopin.

Cuối cùng, một khúc nhạc thuận lợi kết thúc.

Chopin nhỏ bé ngồi ở trước đàn thở dài nhẹ nhàng.

Cậu lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một đoạn Polonaise ngắn vang lên.

Toàn cảnh chìm trong bóng tối...

Kịch bản vở kịch này chính là dựa trên bút ký Song to Remember của một vị nhạc trưởng nổi tiếng viết năm 1945.

Tuy rằng trong kịch bản, có những tình tiết diễn tả chủ nghĩa yêu nước mãnh liệt của Chopin với những xung đột khác đều góp phần tô đậm vẻ đẹp truyền kỳ của Chopin lúc sinh thời. Thế nhưng, đặc sắc nhất chính là những mâu thuẫn tình cảm vừa nồng nhiệt vừa kịch liệt.

Nội dung vở kịch phát triển tới khi Chopin trưởng thành, được mời tới buổi hòa nhạc của gia đình Công tước để trình diễn khúc Nocturne.

Ánh đèn cùng bối cảnh hoa lệ, trang hoàng bằng đèn pha lê và đạo cụ phong cách Châu Âu, trên sân khấu là một bữa tiệc xa hoa của quý tộc.

Màn kịch này, về cơ bản cả xã đoàn đều phải diễn vai quần chúng, thay nhau sắm vai quý tộc cùng người hầu.

Tiểu Trì lúc này trình diễn bằng cây đàn mượn từ bảo tàng ở Cổ Lăng Tự. Tiếng đàn vang lên, vừa trang nhã vừa tráng lệ. Đạo cụ quá mức xa xỉ khiến khán giả đều phải trầm trồ.

Khi vị Tổng Đốc do Sa Hoàng phái tới Ba Lan xuất hiện trong bữa tiệc, tiếng đàn của Chopin dần ngừng lại, cậu giận dữ rời đi, chỉ lưu lại một câu bi phẫn “Ta không diễn tấu vì kẻ giết người.”

Đổi cảnh.

Chopin suốt đêm rời khỏi Warsaw – thủ đô Ba Lan để tới Pháp.

Bối cảnh lập tức chuyển thành thế kỷ thứ 18, Paris, Pháp.

Chopin gặp phải rất nhiều trắc trở, còn bị ông chủ nhà xuất bản đuổi ra khỏi cửa.

Lúc này, trong phòng khách cả nhà xuất bản, Tề Úy sắm vai Franz Liszt ngồi bên đàn dương cầm diễn tấu theo nhạc phổ mà Chopin để lại — Polonaise

Tề Úy tất nhiên là sẽ không đánh đàn, âm hiệu vang lên, anh chỉ giả vờ giả vịn mà thôi, người ta đặt đàn ở góc độ vô cùng xảo diệu, có thể lộ ra khuôn mặt đẹp tức giận của Tề Úy nhưng lại che khuất bàn tay. Chỉ tượng trưng vậy thôi ——

Thầy giáo, Chopin cùng với ông chủ nhà xuất bản cùng nhau bước tới, nghe thấy tiếng đàn.

Franz Liszt kinh hỉ hỏi: “Đây là khúc nhạc của ai? Quá hoàn hảo.”

Thầy giáo và Chopin quay sang nhìn nhau.

Chopin kích động ngồi xuống trước đàn.

Cao trào của vũ khúc Polonaise . Tiểu Trì đánh đàn trong âm hiệu, trên mặt tràn đầy dáng cười mừng rỡ.

Franz Liszt nói: “Đúng là nhạc sỹ rồi. Đây là bản nhạc gì?”

Chopin tự hào: “ Polonaise , còn chưa viết xong, đây là âm nhạc của tổ quốc tôi.”

“Tôi muốn bắt tay anh, chỉ là bắt tay thì không thể đánh đàn được.”

“Vậy thì tôi đàn nhạc đêm, anh chơi hợp âm, mỗi người đều chỉ dùng một tay, chúng ta bắt tay nào.”

“Được, như thế đi.”

Tiểu Trì phối theo âm hiệu mà đàn nhạc nền, tay kia nắm lấy bàn tay của Tề Úy.

Đại khái khán giả vẫn tưởng đây là biểu diễn sống như trước, vì vậy một màn này khiến mọi người nghĩ rằng Franz Liszt cũng đàn thật.

Tất cả đều vô thức vỗ tay nhiệt liệt...

Kịch bản tiến tới cao trào.

...

Chopin tới pháp thì quen biết Franz Liszt, quen biết Schumann, quen biết Brahms, quen biết Schiller, ... Đặc biệt còn gặp gỡ với người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời George Sand.

Người phụ nữ này đã giúp cho âm nhạc của ông trở nên có tầm ảnh hưởng với toàn bộ nước Pháp, giúp ông tạo nên danh tiếng, cũng cho ông tình yêu.

Nhưng cô theo chủ nghĩa nữ quyền, khiến Chopin trở thành một con chim bị nhốt tại vùng nông thôn, để ông an tâm dưỡng sức khỏe, để ông vì cô mà soạn ra những bản nhạc trang nhã như Waltz, Serenade...

Chopin cũng dần quên đi nhân dân Ba Lan đang bị Sa Hoàng thống trị, chìm trong cảnh nước sôi lửa bỏng, quên đi người thầy giáo đánh kính, quên đi gia đình.

Trên sân khấu lúc này, một bên là cảnh Sa Hoàng đàn áp nhân dân Ba Lan, một bên là cảnh nông thôn yên bình, lò sưởi ấm áp, Chopin diễn tấu những khúc nhạc lãng mạn...

Sa Hoàng hạ những thủ đoạn tàn nhẫn với những người yêu nước Ba Lan, rất nhiều người bị giam cầm, giết hại. Em gái của Chopin từ Ba Lan tới tìm ông, mong muốn ông giúp đỡ ủng hộ Cách mạng Ba Lan, muốn ông dùng danh tiếng của mình tranh thủ sự ủng hộ của người Pháp.

Khi Chopin từ trong tình yêu dịu dàng của George Sand mà tỉnh táo lại, trong tay ông đang cầm nắm đất của quê hương Ba Lan.

Chopin rời khỏi vùng quê, bắt đầu vì Cách Mạng Ba Lan mà dựng quỹ ủng hộ, kéo lê thân thể suy kiệt của mình đi khắp thế giới tuần diễn. Những năm tháng cuối cùng của cuộc đời, ông dùng toàn bộ nỗ lực để kiếm kinh phí cho tổ quốc mình.

Lúc này Tiểu Trì ngồi một mình giữa sân khấu. Bối cảnh liên tục cắt ra các loại phong cảnh của các quốc gia khác nhau.

Âm thanh đàn dương cầm vừa bi thương vừa hỗn loạn vang lên, vừa mềm yếu, vừa cứng cỏi.

Cuối cùng, âm nhạc dần tắt, Polonaise tiến tới cao trào.

Đèn tối dần. Tiểu Trì diễn tấu xong, đứng lên, chậm rãi ngã xuống trên sân khấu.

Chopin đang hấp hối vươn về phía thầy giáo, muốn nhìn lại người phụ nữ tình cảm sâu đậm với ông lần cuối.

Trong khu nhà cao cấp, một người đàn bà đang khóc nhưng bị cự tuyệt. Cô cố gắng kiềm nén tâm tình mình, gian nan hỏi: “Trên đời có cái gì có thể bù đắp cho sinh mệnh vĩ đại của anh ấy?”

Thầy giáo bi thương nhưng kiên quyết trả lời: “Có, tình cảm của trăm nghìn trái tim hướng về cậu ấy! Còn có âm nhạc bất hủ!”

Cuối cùng, còn có tiếng đàn của Franz Liszt bầu bạn.

Chopin bình yên tha hương qua đời.

Đèn sân khấu tối lại. Một Chopin khi còn trẻ, một đứa bé trong nhà với cây đàn dương cầm cũ nát. Đàn khúc nhạc tự sự đầu tiên viết nên cả cuộc đời.

Đây chính là lần điệu ông đã soạn cho tổ quốc khi không thể quay về, dường như ông muốn đem cả cuộc đời chìm nổi của mình biến thành âm nhạc.

Ngay từ khi còn bé thơ ngây dại, cho tới khi niên thiếu giàu lòng yêu nước mãnh liệt, tới khi đắm chìm trong danh tiếng tại nước ngoài, tới khi cuối cùng tìm lại lòng tin và kiên trì.

Một nghệ sỹ tài ba lúc sinh thời, đã dùng âm nhạc để viết lại cuộc đời mình.

Một khúc tự sự đã kết thúc.

Khi Tiểu Trì một lần nữa diễn lại toàn bộ khúc Polonaise quen thuộc, ngọn đèn chợt rực sáng.

Tất cả các thành viên, nhân viên trong đoàn, mặc trang phục diễn hoặc không mặc đều tề tựu hai bên cây đàn của Tiểu Trì, cả nhà nam nữ ghép thành đôi bắt đầu vũ điệu valse nhịp nhàng.

Dưới sân khấu, khán giả đã sớm đứng lên vỗ tay điên cuồng.

Sau đó, Lưu Hiểu Hiểu cùng Tề Úy kéo Tiểu Trì cùng tiến lên, mọi người hưởng ứng nhiệt liệt.

Tiếng vỗ tay tưởng như không bao giờ kết thúc.

Mãi không ngừng lại.

...



Tiểu Trì sau khi lấy lại tinh thần mới nhìn tới nơi các thầy cô giáo ngồi. Bố mẹ cậu cũng ngồi gần sân khấu như vậy.

Phía bên kia còn có các giáo viên cùng học sinh của học viện âm nhạc hôm qua đã trình diễn. Bọn họ đều vỗ tay, nhưng sắc mặt có vẻ không tốt.

Tề Ủy vẫn nắm tay cậu không buông, đặc biệt hữu lực.

Sau đó dưới sân khấu có tiếng người hô lên: “Diễn lại một lần, diễn lại một lần.”

Tiểu Trì nghĩ, tương lai nhất định phải nói cho Thanh đại tỷ, buổi hòa nhạc trong Nhạc chương đã tái hiện ngoài đời rồi.

Chỉ khác đây là sân khấu kịch, không phải là hòa nhạc! Làm sao mà diễn lại được chứ!

Tiếng hô phía dưới ngày càng quá đáng: “Franz Liszt, Chopin, ở bên nhau, ở bên nhau.”

Tiểu Trì điên cuồng lau mồ hôi. CCGV thật là nghiệp chương quá sâu, bao nhiêu đóa hoa của tổ quốc đều bị vùi dập hết rồi.

Tề Ủy nhẹ nhàng kéo tay cậu nói: “Hay là em đàn lại một lần đi?”

Tiểu Trì biết anh hay nói giỡn: “Muốn đàn anh tự đàn đi. Em ngày mai còn phải đàn lại mấy tiếng nữa đó.”

Trời mới biết cậu có bao nhiêu khẩn trương!

Rất khẩn trương đó!

Cũng may, tất cả mọi người đều một lòng đoàn kết, mỗi người đều cố gắng hết mình, giúp cậu có thể an tâm đánh đàn. Dường như, cả đoàn trở thành một thể thống nhất, có chung một đại não, khống chế tất cả các động tác thật nhịp nhàng.

Tiểu Trì không nhớ rõ cậu đã đứng ở trên sân khấu như trút được gánh nặng bao lâu mới cảm ơn khán giả xong.

Chờ tới khi trở lại hậu trường, tất cả mọi người đều vây quanh cậu gào ầm lên: “Tiểu Trì quá tuyệt vời, quá tuyệt vời!”

Tiểu Trì nhớ bố mẹ còn đang ở đây, mau chóng lấy điện thoại ra.

Bố mẹ cậu đã đi về rồi, còn nhắn tin cho cậu. “Con trai quả nhiên khóc suốt cuồng phách duệ. Bố mẹ yêu con.”

Tề Ủy liếc trộm thấy được tin nhắn này, xoa đầu cậu, hài lòng cười.

... Đăng bởi: admin

## 13. Chương 13

CHƯƠNG 13 LOẠI CHUYỆN NÀY MÀ CŨNG NHỊN ĐƯỢC? ĐỊNH LỰC CỦA TỔNG CÔNG THẬT QUÁ KINH KHỦNG.

Hình ảnh và video của buổi diễn Khúc nhạc cuối cùng của Chopin được đăng trên trang web của nhà trường, lượt view tăng vùn vụt. Tiếng vang lan khắp toàn trường khiến cho Bí thư trường phải tìm Tề Ủy yêu cầu diễn lại một lần.

Tề Ủy lấy lý do sắp tới thi cuối kì, xã đoàn không có dư thời gian, lạnh lùng cự tuyệt người ta.

Sự từ chối của Tề Ủy được mọi người vô cùng ủng hộ. Phải biết rằng diễn lần nữa thật đúng là không muốn cho người ta sống. Kết thúc sớm một ngày, sung sướng sớm một ngày.

Chỉ còn ba tuần nữa là tới thi cuối kì. Mọi người tới Cổ Lăng Tự biểu diễn một lần cuối, sau đó cùng tụ tập Tề Thủy Tiểu Trúc ăn chơi đập phá một trận.

Chiếc đàn piano Steinway được chuyển tới đại sảnh tầng hai. Có rất nhiều cô bạn cứ quần quít lấy Tiểu Trì muốn cậu dạy họ đánh đàn, cũng có những người muốn nghe những khúc nhạc của Chopin.

Tiểu Trì chẳng thể cự tuyệt, cứ một mực bị giữ ở trước đàn dương cầm không thể nào thoát thân ra.

Cuối cùng nhờ có Tề Úy tới gọi Tiểu Trì ra ăn thịt nướng, cậu mới được giải phóng.

Tề Úy mang cho cậu một mâm thức ăn nhỏ đầy cánh gà và hải sản nướng mới ra lò, hương vị thơm nức mũi.

Tiểu Trì vừa ngồi xuống không bao lâu, cả nhà lại vây xung quanh hỏi đông hỏi tây không dứt.

Tề lão đại vẫn như trước, an tĩnh ngồi bên cạnh cậu bị người ta mời rượu, an tĩnh hát, an tĩnh nghe.

Khi Ngô Hà hỏi cậu có đang hẹn hò với cái “người không gì thay thế được” kia hay không, Tiểu Trì len lén liếc mắt nhìn Tề Úy.

Người nọ cầm chai bia lên, liếc mắt nhìn cậu.

“Sau đó anh thổ lộ với người đó, giờ bọn anh đang hẹn hò.” Tiểu Trì thành thực nói.

Liêu Phàm đang ở bên lò nước nghe thấy liền quát to một tiếng: “Ai nha, chi tiết, kể chi tiết, thổ lộ như thế nào, hẹn hò như thế nào?”

Mấy cô gái cũng phụ họa theo.

Cổ Lệ Hoa cũng nói: “Trả lời đi, Tiểu Trì, hẹn hò như thế nào? Cô gái kia thật có phúc, hoàng tử dương cầm nha, thổ lộ nhất định rất lãng mạn. Có dùng đàn piano để thổ lộ không? Nếu như là tôi, nhất định sẽ đổ ngay lập tức.”

“Lệ Hoa và Thiên Thiên lấy chồng tới nơi rồi còn không biết xấu hổ! Nhưng mà Tiểu Trì à, hai người rốt cuộc hẹn hò thế nào?” Cô bạn trong tổ đạo cụ mắt cũng lóe sáng.

Tiểu Trì nuốt miếng cá trong miệng, lấy khăn tay lau miệng mỡ, ngoan ngoãn thành thực nói: “Ách, tôi kéo người đó tới nơi vắng vẻ, sau đó tắt đèn, hôn nhau, rồi liền hẹn hò.”

“A a a a a a a a!”

“Sắc lang!”

“Quý súc!”

“Lãng mạn!”

“Tôi cũng muốn!”

...

Thoáng cái quần chúng muốn nổ tung.

“Không thể nào, tiểu tử cậu đúng là nhìn không ra nha. Bình thường trông thật nhã nhặn, thế nào làm được chuyện đó —— Đúng là mang lại vinh quang cho đàn ông chúng ta!” Liêu Thiên mang tới một đĩa ngô nướng, rất nhanh đã bị cả nhà cướp đoạt còn cái đĩa không.

Tiểu Trì xoa xoa đầu “Ha hã, nam nhân sao...”

Len lén liếc mắt nhìn Tề Úy.

Tổng công đại nhân uống bia, khoe miệng vẫn còn vương bọt. Nhìn thế nào cũng giống như —— có chút âm trầm u ám.

Nhưng mà lời cậu nói đều là sự thật mà.

Sau đó, Hạ Mông cùng hội Trương Cường, Vương Phú ở trong sân hát hò, còn có các cô gái tụ tập một chỗ chơi trò nói thật vô cùng mạo hiểm, thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiểu Trì vừa mới diễn xong còn mệt chết đi được, ngồi yên một chỗ chẳng muốn động đậy.

Mười một giờ, Tề Ủy hạ lệnh cả nhà mau thu dọn lại phòng, giảm đèn xi ben tránh làm phiền hàng xóm. Sau đó anh lôi Tiểu Trì về phòng.

Tiểu Trì quá mệt, tắm giặt sạch sẽ liền ôm chăn đi ngủ.

Tề Ủy xuống dưới lầu xem mọi người một chút rồi lên, nhìn thấy Tiểu Trì ngủ ở một bên giường, nhẹ nhàng ngáy khò khò, cánh tay trắng nõn đều lộ ngoài chăn, tóc có chút dài che phủ non nửa khuôn mặt. Anh ngồi bên giường ngắm thật lâu, vẫn không nhin nổi tươi cười, thì thào nói: “Em nói cho cùng là từ đâu xuất hiện...”

Sau đó anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cậu.

Tiểu Trì mơ mơ màng màng tỉnh, cùng anh hôn môi một chút, mới trở mình tiếp tục ngủ.

Tổng công đáng thương của chúng ta, lúc này anh thật sự rất muốn công.

Chỉ là,

Có vẻ như,

Người kia chẳng có sức đâu.

Vì vậy, tổng công đại nhân chỉ có thể một mình ra ngoài sân thượng hóng gió lạnh nửa ngày, đem mấy tư tưởng không tốt trong lòng rửa sạch tới mức thuần khiết không gì sánh được, rồi mới quay về phòng tắm, rồi lên giường ôm người ta vào lòng.

Ngủ.

...

Đêm đó, không còn áp lực diễn xuất, Tiểu Trì an ổn chìm vào giấc mộng.

Trong mộng, khắp nơi là một biển hoa, cậu cùng Tề Ủy ở giữa cánh đồng hoa đàn dương cầm.

Cậu đã lâu không được ngủ một giấc thật sâu, mấy ngày được Tề Ủy đưa tới nơi này tập đàn cũng khó mà ngủ nổi. Hôm nay như trút được gánh nặng, cậu liền ngủ thẳng tới tự nhiên tỉnh —— thực sáng cmn khoái.

Khi tỉnh lại, Tiểu Trì bị Tề Ủy ôm trong lòng. Cậu biết mỗi khi ở trên đảo, người kia đều ôm cậu ngủ như vậy.

Chỉ là ngày hôm nay có chút chút bất đồng...

Bởi vì ——

Ngày hôm nay, phía sau cậu có vật gì ngạnh ngạnh.

Tiểu Trì vừa mới tỉnh còn chút mơ màng rất nhanh đã tỉnh táo!

Tình huống gì đây, tổng công muốn công?

Tiểu Trì không dám động. Toàn thân cứng ngắc.

Nhắm mắt lại bắt đầu thôi miên chính mình.

Nhưng mà chẳng có tác dụng gì.

“Tiểu Trì...” Phía sau truyền tới thanh âm tổng công mới tỉnh dậy, vừa quỵn rũ vừa mê hoặc.

Tiểu Trì càng thêm khấn trương.

“A——” Tiểu Trì kêu lên, không phải vì tổng công ấy ấy cậu mà là vì anh cắn lên vai cậu một phát.

Tổng công thật thích cắn người nha!

Hơn nữa còn cắn thật đau.

“Tề Úy... Em...” Tiểu Trì trong lòng chưa chuẩn bị tốt, nhưng vẫn nghĩ nên thuận theo tự nhiên, việc gì phải đến sẽ đến, đau một chút rồi sẽ qua! Thế nào cũng phải có ngày này!

Cậu cũng không phải là Bạch liên hoa!

Tiểu Trì muốn nói: Tới đi, tới đi, lão tử có sá gì, tùy tiện anh thế nào cũng ok.

Ngay khi cậu sắp nói ra rồi, lại nghe người phía sau thở dài nói: “...Trước cho em nợ, sau này... Đòi lại sau.”

Nói xong, người nợ lại há miệng cắn cắn vai cậu.

Buông cậu ra.

Rời giường.

Cứ vậy là xong?

Da đầu Tiểu Trì tê rần. Nhanh chóng trở mình ra khỏi chăn, lao xuống giường, mặc kệ đang mặc áo ngủ xộc xệch, phân nửa chăn đều bị cậu đá xuống khỏi giường.

Cậu bỏ nhào vào người đang muốn tới phòng tắm.

——— “... Không cần ghi nợ.” Tiểu Trì đỏ mặt, cúi đầu đứng phía sau Tề Úy kéo anh lại, ngượng ngùng lắm lắm.

Đùa gì chứ? Loại chuyện này làm sao mà nhẫn được? Hơn nữa, cậu cũng rất chờ mong mà.

Rất nhanh, Tiểu Trì bị Tề Úy ôm vai kéo lại, mãnh liệt hôn môi.

Tề Úy chỉ tựa đầu bên đầu cậu, nhàn nhạt nói: “Em quá mệt mỏi rồi. Cứ từ từ.”

Giọng điệu cứ như đang nói: Cái TV kia quá đắt, chúng ta cứ chờ hàng khuyến mãi rồi mua.

Chuyện tới nước này, rõ ràng trên mặt người kia cùng hơi thở đều mang theo...

Loại chuyện này mà có thể từ từ?

Định lực của tổng công đại nhân cũng quá mức —— kinh khủng đi!

Tiểu Trì sững sờ tại chỗ.

Trong phòng tắm lúc này đã vang lên tiếng nước.

...

Tiểu Trì ôm mặt —— hồng tới mang tai rồi.

Chính là bây giờ, đúng là đã thành đóa Bạch – liên – hoa rồi! Trời ạ!

Cậu khiến cho Tề Úy khó xử như vậy.

Tiểu Trì đứng sững tại chỗ không biết làm thế nào.

Trong lòng âm thầm phát thệ, sau này nhất định phải hảo hảo bồi thường Tề Úy! Về phần bồi thường như thế nào, trong đầu Tiểu Trì bỗng dưng xuất hiện mấy cảnh trong đam mỹ tiểu thuyết —— đồng phục, roi da, nền đỏ, còn có các loại đạo cụ khả nghi khác... Cái gì cũng có. Càng nghĩ càng kinh khủng, vội vàng lắc đầu mở cửa ra, để ngọn gió sáng sớm thổi cho tỉnh người.

Sáng sớm quá kích thích...

Trái tim cậu có chút không chịu nổi.

Tề Úy đang tắm. Tiểu Trì không còn buồn ngủ liền mở laptop. Đã lâu cậu không có lên QQ của CV Thủy Đường.

Đăng nhập, càng hoảng sợ hơn, các loại nhắn tin ùn ùn kéo tới.

Tiểu Trì lần lượt mở ra xem.

Đầu tiên là do Thanh đại tỷ phát tới.

Khổ bức nữ bác ti: “Tiểu Trì Tử, chị đã nghe dự cáo Tận thế ngân hà của mấy đứa rồi. Chị gái đây đã nghe đi nghe lại tới hai mươi lần đó cũng. Làm rất tốt, phi thường tốt! Vậy nên mấy đứa fan bại não nói cái gì mấy đứa đừng có nghe nha, chị ủng hộ em. Nếu như em có liên lạc với Ngụy đại thần thì nhớ gửi tới anh ta tình cảm nồng nhiệt của Thanh đại tỷ nha!!!”

Phía dưới là một loạt icon ôm ấp.

Tiểu Trì thấy kỳ quái, lại mở tin nhắn của Đại trọng mã.

Cô bạn nhắn tới rất nhiều, trong từng thời điểm khác nhau.

Đầu tiên là: “Các bạn thân ái, dự cáo của Tận thế ngân hà được phát đúng giờ, cảm tạ cố gắng của mọi người.”

Rồi tới: “Thủy Đường, fan của Sở đại thực sự nhiều lắm, vậy nên bình luận của bọn họ cậu đừng để trong lòng nha. Sở Thiên đã nói nghe qua cậu phối âm Triệu Tường không có vấn đề gì hết, tất cả mọi người đều ủng hộ cậu.”

Sau đó có tin gần nhất là cách đây vài ngày: “Thủy Đường, có onl không? Sao chẳng có phản ứng gì vậy? A a a a a, đừng có nói với tôi là cậu chơi trò mất tích nha. Nếu cậu còn không xuất hiện, tôi bảo tổng công nhà cậu tới tìm cậu đó!! Tổng công nhà cậu cũng ủng hộ cậu, còn có Sở Thiên đại nhân. Cậu đừng nhụt chí nha!”

Tiểu Trì xem tới đây, có mấy icon gật gù. Thấy Đại trọng mã nhắc tới Tề Uy, cậu ngẩng đầu nhìn phòng tắm. Tiếng nước ở đó đã ngừng.

Hắn là dự cáo của Tận thế ngân hà có chuyện không hay xảy ra.

Tiểu Trì nhú mày, nhấn mở diễn đàn.

Không xem thì thôi, vừa xem đã giật mình.

Chỉ là mười phút dự cáo, vậy mà nổi hơn mười trang. Cái diễn đàn này rất biến thái, 300 bài post một trang. Đó chính là hơn 3000 bài post?

Da đầu Tiểu Trì tê dại.

Có thể tưởng tượng ra fan cuồng của Sở Thiên nhiều cỡ nào, đây mới chỉ là cái dự cáo kịch truyền thanh thôi nha.

Tiểu Trì xem lướt thật nhanh.

Trang một cơ bản là các fan hoan hô trước tốc độ ra kịch thần tốc, bởi vì trước đó không lâu mới xảy ra chuyện Tinh Quang Đồng Nghiệp, tất cả mọi người đều nói lần này có Ngụy tổng công xuất mã, quả nhiên không giống bình thường, tốc độ cực nhanh.

Sau đó, dần dần, bên dưới đều là đánh giá từng vai trong dự cáo.

Tiểu Trì nhìn nhìn, chậm rãi thấy lạnh cả sống lưng.

Đa số mảng chữ đều là nhằm vào cậu.

CV Thủy Đường thanh âm quá nhuần, không giống với Triệu Tường trong nguyên tác kiêu ngạo, dũng cảm, khí phách đủ để làm công.

Hậu kỳ A Tiểu làm chẳng ra gì, không tô đậm được bối cảnh của chiến tranh giữa các vì sao, của ngày ngân hà tận thế.

Tiểu Trì nhú mày, trực tiếp kéo xuống cuối bài, phát hiện ra có rất nhiều bài post của Ngụy Tề, bên cạnh đó có trả lời bình luận của Sở Thiên.

Tổng công cùng Sở Thiên đại thần cũng tham gia bàn luận?

Tiểu Trì có chút mất bình tĩnh.

Cậu nhún tìm kiếm để xem đối thoại của Sở Thiên và Ngụy Tề.

Hai người đó tùy tiện dùng mã giáp, không tra ID căn bản không thể biết được. Đối thoại khá dài.

Sở Thiên tất nhiên ủng hộ kịch tổ.

Đầu tiên là nói kịch tổ làm việc tốc độ rất nhanh, sau đó nói việc mời Ngụy Tề và Thủy Đường làm chủ dịch là ý của anh ta bởi vì nghĩ hai người họ vẫn luôn ăn ý nhau, thanh âm đối đáp rất phù hợp với Tần Khải và Triệu Tường mà anh cảm nhận. Về phần hậu kỳ, Sở Thiên chỉ có thể nói là cô bé tới kỳ thi cuối kỳ, tương đối bận rộn, thời gian làm chính kịch sẽ cố gắng làm tốt hơn.

Tiểu Trì xem xong, trên mặt đỏ bừng, vô cùng cảm động trước sự che chở của Sở Thiên đại thần với phối âm và hậu kỳ lưỡi biếng của cậu.

Khi đó là lúc Tiểu Trì đang điên cuồng chuẩn bị diễn kịch. Hậu kỳ là cậu cố gắng làm cho xong trong một tối rồi gửi cho Đại trọng mã, không quan tâm nữa. Về sau Đại trọng mã có sửa đổi gì hay không, cậu không hề biết. Đúng là rất bất cẩn, cậu tự kiểm điểm mình.

Tiểu Trì lại đọc tiếp bài post của Ngụy Tề. Người nọ chỉ đơn giản viết một câu cũng có thể khiến cậu thấy mũi chua xót.

Ngụy tổng công nói: Thủy Đường phối Triệu Tường là lý do duy nhất tôi tiếp bộ kịch này.

Phía sau tròn sáu trang là sự điên cuồng của fan chỉ vì một câu nói của Ngụy Tề, điên cuồng vì Thủy Đường và Ngụy tổng công...

Tiểu Trì nhìn tới đây, trong lòng đầy cảm giác khó nói nên lời.

Hóa ra Tề Ủy đã sớm biết chuyện này.

Anh đã sớm xem qua đánh giá kịch truyền thanh. Hiệu quả không tốt cũng không nói cho cậu.

Vậy nên, ngày ấy, trước khi lên sân khấu, anh mới nói một câu kia —— Em là diễn tấu gia trưởng duy nhất của anh.

...

Anh luôn bảo hộ cậu như vậy...

“Cạch cạch...”

Cửa phòng tắm mở, Tề Ủy ra ngoài.

Tiểu Trì cuống quýt tắt trang web, quyết định trước mặt Tề Ủy giả vờ không biết.

Yêu một người chính là muốn cho người ấy thấy được mặt tốt của mình đi. Cậu không muốn để Tề Ủy thấy mặt xấu kia của mình.

Tiểu Trì ngậy người nhìn Tề Ủy một lúc, khép lại vi tính, quay lại bên giường.

Tề Ủy vừa mặc quần áo vừa nói: “Làm sao vậy, mặt lại đỏ thế kia, xem anh thay quần áo nên ngại gì sao?”

“Không phải. Là vì...” Chẳng thể nào nói được, thấy vai mình phối bị mắng, thấy hậu kỳ mình làm bị phê bình, thật sự rất xấu hổ nha!

Vì vậy cậu chỉ có thể nói: “Nghĩ tới trở về sẽ lại chuẩn bị cho thi cuối kỳ, cả tháng này em đều chẳng học hành gì, sợ không qua.”

Tề Ủy tùy ý ngồi bên giường lau lau tóc, uống nước rồi nói: “Àn. Đang muốn cùng em nói chuyện này. Sau khi trở về, mỗi ngày theo anh tự học đi. Quy định của xã kịch, trượt là bị xóa tên. Đây là chỉ tiêu chính.”

“A...” Lúc này trong đầu Tiểu Trì chỉ có kịch truyền thanh, chỉ hơi gật gật một chút biểu thị có nghe.

Trong lòng đang nghĩ: Tề Ủy ra mặt nói giúp cậu thật là —— quá ngọt ngào.

Tiểu Trì lập tức bật dậy, ôm lấy Tề Ủy: “Yên tâm, em nhất định sẽ cố gắng hết sức, không khiến cho anh thất vọng.” Nói thật đầy khí phách.

Trong lòng cậu âm thầm quyết tâm, sau này tuyệt đối không để cho anh lo lắng nữa.

Tề Ủy buồn cực cười cười: “Được rồi, được rồi, đọc sách còn dễ hơn đọc kịch bản nhiều. Mau thay quần áo, anh đưa em đi ăn sáng.”

Tiểu Trì ôm anh còn chưa thỏa mãn, chủ động hôn tổng công vừa mới tắm xong, còn vương hương thơm ngào ngạt. Sau đó bị Tề Ủy đặt ở trên giường hôn tới thở dốc không ngừng.

Thăng tới khi bị nhắc mau đi thay đồ, cậu mới đi rửa mặt sửa soạn xuất môn.

Đây là cuối tuần tự do cuối cùng trước khi thi cuối kỳ.

Tiểu Trì cùng Tề Ủy như trước cùng đi dạo trên đảo, ăn kem ốc quế cùng uống nước chanh. Chạng vạng, hai người ngồi bên bờ biển ngắm mặt trời lặn, hưởng làn gió biển, thông thả một hồi một đáp, đối thoại buồn chán. Thế nhưng cả hai đều thấy thật thỏa mãn, vui vẻ.

Buổi tối, toàn bộ thành viên tập hợp ăn hải sản, rồi tới KTV bên cạnh trường hát hò cho tới giờ đóng cổng.

Cả một đám người rầm rầm chạy về trường. Khi giải tán, Tề Ủy hiếm khi lại thấy nói vài câu: “Học kỳ này mọi người đều rất vất vả rồi. Thi cuối kỳ cả nhà cố gắng lên, ai cũng không được trượt, hiểu chưa?”

“Rõ — Tề lão đại.” Cả nhà chỉnh tề hô, vui vẻ giải tán.

Tiểu Trì cùng Tề Ủy cùng đi tới dưới lầu phòng ngủ mới tạm biệt.

Cậu phát hiện trên tay có một vật lạnh lạnh. Đi tới chỗ sáng nhìn, hóa ra là một cái dây chuyền hình ống, giống hệt cái mà cậu đã tặng sinh nhật cho Tề Ủy.

Đang buồn bực, chợt nhận được tin nhắn của Tề Ủy.

“Lần trước tình cờ thấy, là một đôi với chiếc em tặng anh. Ôn tập cố lên, đừng có nghĩ lung tung. Ngày mai tan học thì tới thư viện, anh giúp em giữ chỗ.” Tràn đầy đều là tình cảm.

Tiểu Trì cười, nhanh chóng trả lời: “Vâng.”

Trước tiên đeo luôn vòng vào cổ, miệng ngâm nga khúc nhạc, quay trở về phòng ngủ.

Cả tổ kịch tuyên bố tạm nghỉ, cầu ngàn lần vạn lần đừng có cuộc thi nào, cầu phù hộ đừng ai trượt.

Nhưng mà vẫn còn có Tề Ủy.

Chỉ cần có tình yêu của Tề Ủy ở bên cậu, tất cả khó khăn đều không còn đáng sợ nữa. Đăng bởi: admin

## 14. Chương 14: Mèo Con, Anh Muốn Em (1)

### CHƯƠNG 14 TRƯỚC HOA DƯỚI NGUYỆT, MÈO CON, ANH MUỐN EM (1)

Tiểu Trì ổn định tâm tình, bắt đầu đối mặt với quá trình ôn thi điên cuồng.

Bởi vì gia nhập kịch xã, Tiểu Trì thoảng cái đã trở thành người nổi tiếng nhất lớp.

Trước đây cậu ít khi tham gia hoạt động tập thể, lại luôn im lặng, độc lai độc vãng. Từ giờ, các cô bạn trong lớp đều phải nhìn cậu bằng con mắt khác.

Đại khái là bạn học cũng có chút ngại ngùng. Dù sao thì nữ sinh năm hai khoa Ứng dụng tâm lý học thoát nhìn rất kích động. Khi tổ chức ôn tập nhóm môn chuyên ngành, có vài cô bạn cầm giấy tới hỏi Tiểu Trì này nọ. Còn có một cô cứ bám sau lưng cậu.

Tiểu Trì không chút thay đổi tiếp tục đi học, thế nhưng trong lòng có chút quẩn bách. Trước đây không phải chưa từng được thổ lộ, nhưng mấy cô gái lớp bên có chút quá. Cậu cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Trong tiết học cuối cùng, thầy giáo sẽ nhắc tới phần trọng điểm, mấu chốt của việc có qua kỳ thi hay không. Tiểu Trì cả học kỳ này cơ bản đều bị diễn kịch dần vật, bỏ rất nhiều tiết, hiện tại chỉ cầu bình an qua được kỳ thi, không muốn gì hơn nữa.

Cậu hoàn toàn chẳng để tâm tới mấy cô gái tới quấy rầy, bình tĩnh muốn chết.

Vì vậy, rất nhanh trong trường dấy lên tin hoang tử dương cầm rất lạnh lùng. Con đường tới trường của Tiểu Trì cũng yên ắng hơn.

Ngày đó khoa tâm lý học học xong các môn trọng điểm.

Bí thư chi bộ Diệp Hân Nhiên gọi Tiểu Trì ở thư viện. Hân Nhiên là một cô gái trong số ít các cô nàng của khoa tâm lý học. Vừa ôn nhu vừa trang nhã, năm ngoái người có thành tích xuất sắc nhất khoa chính là cô. Nghe nói ba cô là phó giáo sư khoa vật lý.

Tiểu Trì hai năm nay cũng chẳng mấy khi nói chuyện với Diệp Hân Nhiên. Với cậu, Hân Nhiên chỉ là một bạn nữ học siêu giỏi, một bạn nữ học siêu giỏi lại còn siêu đẹp, là người yêu trong mộng của hầu hết nam sinh năm nhất hệ ứng dụng tâm lý học.

Ngoài ra cũng chẳng có gì. Nghe nói Trường Tị cùng phòng với cậu hồi năm nhất cũng theo đuổi cô gái này, chỉ là bị lạnh lùng cự tuyệt, thành ra mới vùi đầu vào Warcraft.

Lúc này, mỹ nữ Diệp Hân Nhiên lại gọi cậu, đưa cậu một đồng ghi chú và bản phô tô các bài thi chuyên ngành.

Tiểu Trì ngậy ngẩn cả người —— Quỳ hoa bảo điển(2) của hoa khôi siêu giỏi?

Nhìn nét chữ hình như là của Diệp Hân Nhiên, Tiểu Trì vội hỏi: “Cái này cho tớ?”

Kỳ thực trong lòng cậu đã sớm vui tới nở hoa. Thần tiên ơi, Thượng Đế ơi, các vị cũng quá quan tâm tới cậu rồi, hoa khôi siêu giỏi cho cậu tài liệu, như vậy kỳ thi này không còn là vấn đề nữa rồi.

Diệp Hân Nhiên cúi đầu, mái tóc đen dài phủ trên bờ vai, lông mi khẽ chớp, nhẹ nhàng cười nói: “Tiểu Trì, ngày ấy tớ xem kịch cậu diễn. Cậu đánh đàn rất tuyệt.”

Tiểu Trì cả kinh, trong lòng thầm nghĩ, chết rồi.

Cũng may Diệp Hân Nhiên nói một câu làm cậu an tâm: “Đây là Tề Úy học trưởng nhờ tớ giúp cậu soạn ra. Cậu cầm đi. Kỳ thi này, cố gắng lên.”

Diệp Hân Nhiên nhắc tới Tề Úy, trên mặt càng đỏ hơn. Ngẩng đầu nhìn Tiểu Trì như đang sốt ruột muốn đi. Tiểu Trì nhận tập tài liệu, giữ cô lại: “Diệp Hân Nhiên, cái này... cảm ơn cậu. Để tớ gửi cậu tiền phô tô. Nhiều tài liệu như vậy cơ mà.”

Hân Nhiên ngại ngùng nói: “Không có gì, tớ in ở phòng làm việc của ba.”

“À, vậy thì chờ thi xong tớ mời cậu ăn.” Tiểu Trì suất khí cười.

Cả đoàn bí thư đang đứng ở cửa chờ cô cùng đi. Tiểu Trì còn nghe thấy thanh âm ồn ào của họ.

...

Thư viện trong kỳ thi đích thực là một chiến trường.

Sáng sớm 8 giờ còn chưa mở cửa, đã có đầy học sinh đứng chờ.

Buổi tối 10 giờ đóng cửa, không tới phút cuối cùng, học sinh còn chưa chịu về. Phải biết rằng trong cả học kỳ, chắc chỉ có chủ nhật mới có đông người tới đọc sách, nên giờ ai cũng liều mạng mà học.

Bên trong thư viện chật ních, khó mà tìm được chỗ.

Khi Tiểu Trì tan học, mới là hai giờ rưỡi, liền đi tới lầu ba thư viện quen thuộc tìm Tề Úy. Xa xa chỉ thấy một đồng người vùi đầu đọc sách, hoặc là ngủ, hoặc là nhìn chăm chăm vào sách mà lăm lăm ôn tập, giữa những người đó, Tề Úy đậm nhiên ngồi. Một tay chống đầu, một tay viết viết trên giấy, hẳn là đang tính toán. Vô cùng bắt mắt.



Cả cái bàn lớn còn có mấy người cùng ngồi học.

Vị trí đối diện Tề Úy được đặt túi xách và máy vi tính của anh. Là để chiếm chỗ cho cậu.

Tổng công nhìn thấy Tiểu Trì đi tới, hơi ngẩng đầu, xem như là chào hỏi, tay không hề ngừng lại.

Tiểu Trì thấy tờ nháp trước mặt tổng công đầy ký tự lạ lẫm, trong lòng thầm nói: Tổng công đại nhân, anh đừng có mà làm toán cũng đẹp trai như vậy chứ! Vừa vào phòng tự học đã thấy bắt mắt chẳng ai sáng được.

Tiểu Trì ngồi xuống đối diện, bình tĩnh si mê một chút.

Sau đó mở tài liệu Diệp Hân Nhiên cho cậu, bắt đầu nghĩ mình đúng là chiếm được tiện nghi lớn.

Con gái đúng là con gái.

Dù có siêu giỏi thì vẫn như thế. Tài liệu được chỉnh lý ngay ngắn, rõ ràng, phần trọng điểm còn được dùng bút highlight gạch rõ.

Tiểu Trì mừng như bắt được vàng, con mắt lóe sáng. Ôi ôi, cảm giác này giống như bỗng dưng từ trên trời rơi xuống một cuốn Quỳnh hoa bảo điển vậy! À không, quỳnh hoa cũng chưa là cái gì! Đây phải là Cửu âm chân kinh! Từ nay về sau có thể tiểu ngạo vô lâm, duy ngã độc tôn (3).

Tiểu Trì trong lòng vui như điên, chợt nghĩ tới nửa tháng trước được Tề Úy đưa lên Cổ Lăng Tự luyện đàn, anh đã nói sẽ giúp cậu chép tài liệu. Lúc đó, cậu chỉ cho rằng anh đang an ủi cậu. Không ngờ, tổng công xuất mã, nói là làm, còn là tài liệu cực phẩm.

Trong lòng cậu, Tề Úy là một tượng đài vô cùng vĩ đại.

Tiểu Trì mau chóng xem phần trọng điểm trong tài liệu, đúng là biển học vô biên.

Ôn tập thi học kỳ cực kỳ khô khan buồn chán. Về cơ bản chính là: lão sư nói trọng điểm, học xong nhất định có thể thông hiểu đạo lý, học bổng ở ngay trong tầm tay. Kỳ thực chẳng hề yêu cầu chỉ số thông minh phải cao, chỉ cần người nào có sức chịu đựng tốt, trí nhớ tốt mà thôi.

Tiểu Trì đọc sách có chút mệt mỏi, liền ngẩng đầu lên nhìn Tề Úy để giải tỏa áp lực. Cảnh đẹp ý vui, rất hiệu quả trong việc giải tỏa mệt mỏi.

Tiểu Trì chính là nghĩ như vậy, được cùng người yêu đọc sách bên nhau chính là điều vô cùng hạnh phúc. Trên con đường nỗ lực không còn cô đơn, so với việc một mình đối mặt với những khó khăn vô tận như một tháng trước đây, đối mặt với kỳ thi và lớp học, đối mặt với sự ủng hộ của nữ sinh, thì tốt hơn rất nhiều.

Lần đầu tiên Tiểu Trì ngẩng đầu, Tề Úy đang tính toán công thức sao Hỏa.

Lần thứ hai ngẩng đầu, phát hiện ra cô nàng ngồi cạnh anh đang chờ ra. Khi thấy Tiểu Trì ngẩng đầu, cô vội vàng cúi xuống, luống cuống tay chân tiếp tục đọc sách. Mà Tề Úy thì vẫn đang tính toán mấy ký tự sao Hỏa.

Lần thứ ba ngẩng đầu, Tề Úy đang nằm úp sấp ngủ.

Lần thứ tư ngẩng đầu, Tề Úy tỉnh, nhìn cậu, ý tứ bảo: “Đi ăn thôi.”

Hai người liền rời đi. Chợt phát hiện ra ngoài cửa sổ có một người nhìn họ chằm chằm, Tiểu Trì hoảng sợ.

Hóa ra là Hạ Mộng. Người nọ điên cuồng vẫy tay, hình dáng miệng mấp máy như đang nói: “Lão đại, Trì Tử, hai người cũng ở chỗ này à!”

Ba người ra khỏi thư viện, Hạ Mộng giống như đang đem hết những gì ghen ở trong thư viện tổng ra ngoài: “Lão đại, anh cùng Tiểu Trì Tử không cần tình cảm tốt như vậy chứ. Ngay cả tự học cũng học cùng nhau?! Vừa này mấy cô nàng cứ ở trước cửa sổ si mê chỉ trở, em còn tưởng là ai, kết quả vừa nhìn, hay thật —— tưởng đôi thần tiên quyến lữ nào, hóa ra là các người.”

Tiểu Trì buồn bực cầm đầu đi trước, làm bộ không nghe thấy.

Tề Úy thì bình tĩnh đối trọng tâm câu chuyện: “Cậu ôn tập thế nào rồi?”

Tổng công đã lên tiếng, đương nhiên rất hữu dụng, Hạ Mông trước đó còn hứng thú nghe hai người biện giải, vừa nhắc tới ôn tập liền tội nghiệp nói: “Lão đại, cứu em! Em sẽ mời anh cùng Tiểu Trì Tử ăn!”

Tiểu Trì hiếu kì nhìn hai người kia.

Tề Úy thản nhiên nói: “Đừng hỏi tôi môn toán học vật lí là tốt rồi.”

Hóa ra Hạ Mông thuộc hệ toán học nhưng lại dốt nhất môn toán học vật lí, suốt ngày kêu ca với Tề Úy rằng đi học giống như tụng kinh, bài tập không thể nào một người có thể làm được, tỉ lệ thi qua còn ít hơn năm Thành Đô, giáo viên của hệ toán học nổi danh là sát thủ máu lạnh.

Nhưng mà, nghe tới lão đại sẽ hỗ trợ, trong lòng vẫn thấy vui vẻ.

“A, lão đại thật đúng là lão đại. Ngày mai, cho em cùng đi học với đi. Em học một mình, luôn không thể tập trung, cứ nhịn không được lại cùng nhائن tin với bạn gái. Những người khác đều chê em phiền.” Hạ Mông giả bộ đáng thương.

Tiểu Trì nghĩ thầm, này thật đúng là làm khó Hạ Mông rồi, muốn anh bình thường luôn ầm ĩ ồn ào nay lại phải ngu người trong nơi yên tĩnh như thư viện, đúng là rất không dễ chịu.

“Vậy thì phải giúp chúng tôi chiếm chỗ.” Tiểu Trì nói.

“Tiểu Trì Tử thật tốt.” Hạ Mông khoác vai Tiểu Trì kéo cậu tới căn tin, đi rất nhanh.

Tề Úy ở phía sau hai người nhàn nhạt cười.

Quá trình ôn tập thi cuối kỳ, bởi vì đã có bộ Cũu âm chân kinh cùng với người luôn biết pha trò Hạ Mông, quan trọng nhất là có tổng công đại nhân để ngắm xả stress, mà trở nên chẳng quá mức khô khan.

Hơn nữa, hầu như mỗi ngày, chỉ cần không phải thi, Tiểu Trì đều được ở bên Tề Úy.

Cậu vô cùng thỏa mãn.

Nhưng mà cậu phát hiện ra nguyên lí khoa học thực sự rất khó hiểu. Tề Úy cùng Hạ Mông bình thường hay thảo luận mấy đề mục, sau lại viết viết, vẽ vẽ mấy sơ đồ, sau lại từ một cuốn sách nghiên cứu to dùng mà có thể viết xong hơn phân nửa.

Tề Úy cùng Hạ Mông đều học toán hồi lâu sẽ ngủ một chút, đại khái là để đại não nghỉ ngơi, sau đó lại tiếp tục làm bài.

Bình thường Tiểu Trì hay lấy biểu tình khổ sở tới khoa trương của Hạ Mông làm trò vui. Những lúc ấy, anh ta dù đang ở nơi nào, chỉ cần có một định lí không chứng minh nổi, nhất định sẽ phát điên.

Tiểu Trì nhớ tới trước đây, khi cậu ở sau sân khấu xin chữ kí của Tề Úy rồi bỏ chạy rất .

Cậu đã từng ở thư viện gặp anh vài lần, đã từng lướt qua nhau, thậm chí là mặt đối mặt. Tiểu Trì từng nghĩ, Tề Úy căn bản không nhớ rõ cậu là ai.

Khi đó, cậu tuyệt đối sẽ không tưởng tượng nổi, sau một học kỳ, hai người đã thân mật như vậy. Cùng tự học, cùng nhau chuẩn bị kỳ thi.

Sinh hoạt giản đơn mà an nhàn. Tuy rằng cuộc thi vô cùng khó khăn, nhưng nếu mỗi ngày đều như vậy, cậu tình nguyện lúc nào cũng thi.

Phải biết rằng vượt qua kỳ thi so với ở trước mặt cả ngàn người biểu diễn Chopin đơn giản hơn gấp vạn lần!

Trong mắt Tiểu Trì chỉ có tổng công và cuộc thi, tự nhiên sẽ không chú ý tới những chuyện khác.

Vậy nên cậu không biết vài chuyện xảy ra ——

Thứ nhất: Ảnh chụp cậu và Tề Úy mỗi ngày tự học cùng nhau bị mấy cô gái đăng lên diễn đàn trường. Đề mục là “Tôi có thể không có bạn trai, nhưng Chopin và Franz Liszt, xin hai người nhất định phải ở bên nhau.”

Trong bài post là hình ảnh buổi diễn cùng với ảnh mặt đối mặt trong phòng tự học của hai người. Bình luận phía dưới đại khái đều là do các vị hủ nữ up lên. Quần ma loạn vũ cái gì cũng có. Trong lúc đó, nhất thời tại BBS có một bài post treo nhãn Hot rất nhiều người xem.

Chỉ là bài post này cũng rất ly kỳ biến mất.

Tiểu Trì là nghe được từ mấy cô bạn cùng lớp nói khi đi thi. Chờ tới khi cậu lên BBS của trường thì cái gì cũng không còn nữa.

Một sự kiện khác: Hằng ngày Tiểu Trì đều tình cờ gặp Diệp Hân Nhiên ở lầu ba. Tiểu Trì cho rằng đó chỉ là trùng hợp. Mà trên thực tế, là bởi vì Hân Nhiên cô nương ngày nào cũng ở cách đó không xa tự học thôi. Lý do là...

Tiểu Trì không suy nghĩ nhiều, thế nhưng tổng công hiểu rõ lại không vạch trần.

Có đôi khi Tiểu Trì và Hân Nhiên đều phải thi, tình cờ gặp, liền cùng đi.

Vài lần Hạ Mộng thích tám chuyện hiểu kỳ thấp giọng hỏi Tề Úy: “Lão đại, có phải mỹ nữ khoa Tiểu Trì coi trọng cậu ta hay không vậy? Mỗi ngày đều cắm chốt ở đây thì không nói, con mắt còn dán chặt vào cậu ta.”

Khi đó Tề Úy đang viết báo cáo tổng kết cuối kì của kịch xã, mấy dòng văn nhàm chán khiến tâm tình anh không vui.

Giương mắt nhìn bóng lưng Tiểu Trì cùng Diệp Hân Nhiên rời đi, khó có khi lại nhíu mày.

Ngày 25 tháng 1.

Tiểu Trì thi xong môn cuối cùng. Vừa ra khỏi phòng thi, cậu mở điện thoại di động ra, liền nhận được tin nhắn của Tề Úy.

“... Buổi tối tới Cổ Lăng Tự.”

Tiểu Trì vô cùng nhẹ nhõm và vui vẻ, trả lời :”Em mời Hân Nhiên ăn đi. Không có tài liệu của cô ấy, làm sao em có thể thi thuận lợi như vậy. Ăn xong em sẽ tới tìm anh.”

Gửi tin xong, cậu gọi Hân Nhiên, cùng đi tới nhà hàng gần trường.

Hân Nhiên thi xong môn cuối cùng có vẻ không được hài lòng lắm. Đối với cô gái đã đạt học bổng hạng nhất toàn hệ năm ngoài mà nói, mỗi môn thi không được 90 điểm đều là thất bại.

Ngay từ đầu cô còn có chút mờ mịt thu dọn đồ đạc. Tiểu Trì cười tủm tỉm, vừa ưu nhã, vừa thành khẩn nói với cô: “Đi, tớ mời ăn.”

Trên mặt cô bạn ngay lập tức tươi sáng hẳn lên.

Hai người cùng tới quán Hàn Quốc gần trường.

Bibimbap, thịt nướng Hàn Quốc, bánh gạo cay, còn có canh rong biển. Tất cả đều là do Diệp Hân Nhiên gọi. Con gái rất thích mấy món này.

Tiểu Trì ăn không quen, nhưng vẫn biểu hiện rất vui vẻ.

Hoa khô đúng là hoa khô, ăn cơm cũng rất ưu nhã.

Tiểu Trì ăn không nhiều lắm, nhưng hầu hết dành thời gian ngắm con gái nhà người ta ăn.

Đại khái ánh mắt cậu nhìn cô rất ôn nhu, khiến cho Diệp Hân Nhiên càng ăn càng đỏ mặt, trên mặt tiểu ý càng sâu.

“Tiểu Trì... Ừm, cậu cùng Tề Úy học trường rất thân sao?” Cơm ăn được phân nửa, hai người trò chuyện về cuộc thi, xong hoa khô lại nhắc tới Tề Úy.

Về chuyện hoa khô nể mặt Tề Úy mà tặng cậu một bản võ lâm bí tịch, Tiểu Trì đại khái có thể đoán được cô nàng thích tổng công đại nhân. Nhưng mà cậu tuyệt không ghen, phải biết rằng cả trường này người thích lão đại nhiều lắm, cậu có ghen cũng ghen không xuể.

Tự nhiên trong lòng Tiểu Trì cũng mơ hồ cảm thấy tự hào.

Hắc hắc, Hân Nhiên cô nương, cô đừng si mê, Tề Úy học trưởng cô thích là người đàn ông của tôi nhé!

Tiểu Trì trong lòng rất đắc ý, ngoài miệng vẫn ôn nhu như trước: “Anh ấy là xã trưởng xã kịch, đối với thành viên trong đoàn đều rất chiều chuộng.”

Hân Nhiên nói: “Àn, đúng vậy. Anh ấy là học sinh của ba tớ, ba tớ nói, anh ấy rất lợi hại, hệ vật lý muốn đưa anh ấy đi Mỹ theo chương trình trao đổi. Thực sự tớ thấy Tề học trưởng cứ như siêu nhân, cái gì cũng có thể làm được...”

Tiểu Trì nghe xong, đột nhiên cười không nổi, trong lòng rét run: “A... Trao đổi học sinh, lúc nào? Học kỳ sau ư, hay là năm tư?” Cậu có chút luống cuống.

Tề Úy chưa từng nói với cậu về chuyện này. Chưa từng nói qua.

“Vốn là học kỳ này sẽ đi. Cuối kỳ trước đã nói với anh ấy rồi, nhưng bị cự tuyệt. Ba tớ nói, trường mình muốn để anh ấy tốt nghiệp xong rồi mới đưa ra nước ngoài bồi dưỡng, sau đó trở về nghiên cứu mấy dự án khoa học. Có thể là sang Mỹ học nghiên cứu sinh.” Hân Nhiên ước ao nói: “Cả trường một năm chỉ chọn có ba người, rất là khó có cơ hội.”

“Àn.” Tiểu Trì rầu rĩ nói.

Tề Úy muốn ra nước ngoài?

Ra nước ngoài?

Nơi đó thật xa, cũng là yêu xa...

Bên kia Hân Nhiên đỏ mặt tiếp tục nói: “Trước đây tớ vẫn thầm mến Tề Úy học trưởng, thấy anh ấy cái gì cũng tốt. Thế nhưng người này cao cao tại thượng, ngắm được mà không chạm được. Tiểu Trì, cậu cũng rất ưu tú, cậu không giống anh ấy, rất thân thiện, ấm áp. Nhắc tới cậu, tớ cảm thấy... rất an bình...”

Là người ngoài cũng biết được lúc này hoa khôi đang thổ lộ với Tiểu Trì.

Thế nhưng Tiểu Trì của chúng ta lại hoàn toàn chẳng để ý.

Đầy đầu cậu chỉ có:

Tề Úy muốn ra nước ngoài, Tề Úy muốn ra nước ngoài!

Ra nước ngoài!

Ra nước ngoài cái đầu anh!

Tiểu Trì đã thật lâu không mắng người, thật lâu không rít gào.

Thế nhưng, lúc này cậu thật sự khủng hoảng. Nếu như Tề Úy ra nước ngoài học nghiên cứu sinh, vậy thực sự là hai năm, tiến sĩ là ba năm, có khi còn học tới năm năm.

Cái quái gì thế này?

Muốn đi năm năm!

Năm năm, năm năm, đến con cũng có thể đẻ được rồi.

Cậu nên làm gì bây giờ?

Đầu óc Tiểu Trì có chút rối loạn, rất muốn ngay lập tức gọi điện hỏi Tề Úy về chuyện này. Một bên tai nghe được Hân Nhiên nhẹ nhàng nói: “Tiểu Trì, tớ biết con gái thích cậu rất nhiều, kỳ thực, tớ cũng là một trong số đó. Ha ha...”

Hoa khôi mặt đỏ bừng. Tiểu Trì lúc này mới nghe được câu then chốt.

Hồi thần. Nếu không nhận ra được hoa khôi đang thổ lộ với cậu, cậu ngay cả heo cún cũng không bằng!

Cậu không biết phải làm sao bây giờ. Con gái nhà người ta vừa cho cậu bí kíp vượt qua cửa ải khó khăn, giờ lại bị cự tuyệt...

Thế nhưng, cậu thật không có khả năng tiếp nhận nha.

...

“Kỳ thực, tớ...” Tiểu Trì xấu hổ mở miệng muốn cự tuyệt, bỗng dừng điện thoại kêu.

Tiểu Trì như được đại xá, nói một câu: “Xin lỗi, tớ nghe điện thoại.” Rồi ôm di động như ôm vị cứu tinh.

“Ở đâu?” Đầu dây bên kia vang lên tiếng của tổng công.

“Ở XXXX.” Tiểu Trì ngoan ngoãn báo tên nhà hàng.

“Còn bao lâu?” Bên kia vang lên tiếng loạt xoạt, hình như Tề Ủy đang trên đường.

“Anh đang ở đâu?” Tiểu Trì ngay lúc này rất muốn gặp Tề Ủy.

“Ngay gần các em.”

“A... Vậy anh cứ tới sát vách uống trà sữa đi, em tới ngay.”

“Không vội, em cứ từ từ tới.”

“Được.”

...

Tiểu Trì ngắt máy.

Hoa khôi ngẩng đầu hiếu kỳ hỏi: “Là Tề Ủy học trưởng?” Cô mơ hồ nghe được đầu dây bên kia là giọng đàn ông.

“Không, là bạn gái của tớ.” Tiểu Trì bình tĩnh trả lời. Mặt mày rạng rỡ, mang theo tiểu ý ngọt ngào. Một câu nói đối giải quyết toàn bộ, không có ướm át bắn thiu, chỉ có sạch sẽ lưu loát.

Vì vậy, bữa cơm rất nhanh đã kết thúc.

Tiểu Trì mang về mặt hoài nghi bất khả tư nghị cộng thêm thất vọng đưa hoa khôi về tận nhà, lần nữa cảm ơn cô đã giúp đỡ trong kỳ thi cùng chúc cô nghỉ đông vui vẻ.

Rồi cậu gọi điện thoại cho Tề Ủy, hai người gặp nhau, cùng đi phà.

“Bị thổ lộ rồi?” Chiếc phà chậm rãi rẽ nước đi về phía trước. Đối diện tới tiểu đảo càng ngày càng gần, Tề Ủy tựa ở lan can, mang theo tiểu ý, về mặt vẫn đậm phong khinh hỷ Tiểu Trì.

Chết tiệt, làm sao anh ấy biết vậy?

“Làm sao mà anh biết được?” Tiểu Trì quả nhiên ngây ngô hỏi.

“Diệp Hân Nhiên mỗi ngày đều mê mẩn nhìn em, kẻ ngu si cũng biết cô ấy thích em.” Tổng công nhân nhật trả lời.

“Ách...” Tiểu Trì biết tổng công đang khinh bỉ cậu ngay cả kẻ ngu si cũng không bằng.

“...” Tề Ủy không nói lời nào, chờ Tiểu Trì trả lời.

Cậu tất nhiên là biết tổng công đang đợi mình giải thích, thuận tiện cùng nhau chuyện trò, thản nhiên nói: “Vừa nãy em nói với cô ấy là bạn gái em gọi, vậy là xong.” Tiểu Trì trả lời có chút chột dạ.

Tổng công nghe xong, lắc đầu cười, xoa xoa đầu cậu nói: “Àn, tốt. Sau này còn phải cố gắng nhiều.”

Tiểu Trì nghĩ: lẽ nào cố gắng để cự tuyệt càng nhiều người hơn sao? Tổng công thật là một người tàn nhẫn.

Nhớ tới việc chính, Tiểu Trì hỏi: “Được rồi, buổi tối anh ăn gì chưa?”

Tề Ủy sờ sờ bụng, có chút oán niệm nói: “Vừa nãy anh nghe bạn trai nói tới uống trà sữa, sau đó bụng đói chờ cậu ấy được con gái thổ lộ.” Tổng công thở dài nói một câu.

Lời anh nói khiến cho Tiểu Trì đỏ mặt, cũng không quản trời còn chưa tối, trên phà còn rất nhiều người, cậu kéo tay Tề Úy, nhéo nhéo, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, tối nay bạn trai anh sẽ làm cho anh bữa tiệc hải sản lớn, còn có thể chịu đựng thêm một giờ không?”

“Có chút nguy hiểm...”

“Hay cho anh ăn cái này trước nè ——” Tiểu Trì xắn tay áo, đưa cánh tay trắng nõn ra trước mặt Tề Úy.

Tề Úy nhìn thẳng lắc đầu.

Lập tức “Phanh——” một tiếng, phà cập bến.

Lên đảo, Tề Úy cùng Tiểu Trì trước đi mua thức ăn, sau đó tay xách theo hai túi to hải sản cùng rau dưa hoa quả, trở về Tề Thủy Tiểu Trúc.

Ở bên trong có du khách đang ở phía sau viện nước thịt, có người có trong viện nằm nghỉ ở nhuỷên ghế. Tất cả mọi người dù mệt mỏi vẫn đều vui cười.

Trong nhà bếp có một đôi tình nhân làm cơm, nhưng thất bại, vì vậy chỉ có thể đi ra ngoài nhà hàng ăn cơm. Thành ra hai người chiếm luôn nhà bếp, Tiểu Trì nấu chính, Tề Úy rửa rau, nghe chỉ huy, hỗ trợ cậu.

Nửa tiếng sau, Tiểu Trì làm: tôm he nướng, canh ngao, súp hải sản đậu phụ, rau muống xào tỏi, còn có món măng đông lạnh được bán trong nhà hàng.

Hai người ở trên sân thượng lầu ba, ngồi trên ghế gỗ, đầy bàn thức ăn.

Mở bia, chạm cốc.

Chúc mừng đã vượt qua được kì thi khó khăn. Những ngày nghỉ hạnh phúc đang tới.

Sảng khoái uống một ngụm lớn, “A, thật thoải mái—— Em đói muốn chết, nào nào nào, anh mau ném thử hải sản mỹ vị do chính tay bạn trai của anh làm đi, đừng khách khí.” Tiểu Trì cắn dưa, bắt tổng công ăn.

“Em không phải vừa mới ăn xong sao?” Tề Úy gấp tôm vào bát, lột vỏ cho cậu.

“A, em không hề ăn đồ Hàn Quốc.” Tiểu Trì cắn một ngụm, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, trông y như chú mèo con.

Nhắc tới mèo con, bên chân Tề Úy và Tiểu Trì có cái gì đó nóng hổi mềm mại chạy tới chạy lui.

Ra là con mèo hoa ban Tiểu Mễ ở dưới lầu theo hai người chạy lên lầu ba. Lúc này mèo mẫm ở dưới chân bị hai người phát hiện ra, liền “meo meo meo meo

” vài tiếng thật to, giương đôi mắt tròn xoe nhìn hai người.

Tiểu Trì vui vẻ, lấy vỏ tôm Tề Úy bóc ra, để trong lòng bàn tay, cúi xuống cho mèo ăn.

Tiểu Mễ thăm dò ngửi ngửi, rồi quay đầu đi, quyết không ăn, sau đó dùng đôi mắt mèo ngáp nước nhìn Tiểu Trì.

Tiểu Trì nghi hoặc nhìn lại nó. Tề Úy tự mình uống bia ăn hải sản, không nói lời nào, nhưng cười rất ấm áp.

Tiểu Trì nghĩ nghĩ một hồi, liền lấy thịt ngao ra, cau mày cúi đầu thử lại.

Tiểu Mễ ngửi ngửi, lại liếm liếm. Đầu lưỡi gai gai thoáng cái kéo luôn cả con ngao trong tay cậu vào miệng.

Ăn xong rồi còn không quên liếm liếm tay Tiểu Trì, như là đang lấy lòng cậu, cũng tựa như đang liếm cho sạch nước canh trong tay cậu, khiến cho tâm Tiểu Trì mềm nhũn.

“Tề Úy, nó liếm em, thật quá khả ái, quá khả ái...” Tiểu Trì bị manh tới tột đỉnh, tiếp tục lấy ngao ra nuôi mèo, lưỡi quấn Tề Úy đang làm gì.

Tiểu Mễ biết chỗ này có đồ ăn ngon, thoáng cái nhảy tới ghế dài của Tiểu Trì, vẫy vẫy đuôi, ngoan ngoãn nhìn bàn ăn, lại nhìn Tiểu Trì. Vì vậy, Tiểu Trì triệt để quên ăn, cũng triệt để quên tổng công, chỉ mãi cho mèo ăn, cùng mèo con học kêu meo meo.

Tề Úy ngồi xem mà trong lòng nhin tới khó chịu.

Tiểu Trì nhìn Tiểu Mễ dễ thương, Tề Úy đương nhiên nhìn Tiểu Trì.

Qua hồi lâu, tổng công đại nhân rút cuộc nhin không được, đứng dậy, chồm qua cả bàn thức ăn, nâng cầm Tiểu Trì hôn sâu.

Tiểu Trì đột nhiên bị hôn trụ, con mắt vẫn còn nhìn Tiểu Mễ khả ái đang ăn thịt khô không thể không chuyển về người đang hôn mình.

Tề Úy cũng mở mắt, đôi mắt sâu tựa màn đêm, thâm thúy động nhân.

Tiểu Trì nhắm mắt lại, an tĩnh hưởng thụ, vô cùng mãn nguyện.

Hôn một hồi lâu, Tề Úy sau khi đã liếm hết mọi ngõ ngách trong miệng cậu mới thả người. Trong mắt mang theo \*\*\* nhẹ nhẹ, anh vẫn bình tĩnh ngồi xuống.

“Tiểu Mễ hay em cũng đều quen được chiều tới hư rồi. Khẩu vị của nó luôn bị mọi người khinh bỉ, ngay cả hải sản mà cũng ăn.” Tề Úy vươn tay ôm Tiểu Mễ vào lòng, oán giận nói.

Tiểu Mễ dường như rất thích anh, cả người nằm gọn trong lòng anh, tìm một tư thế thoải mái, nằm im.

Mèo con bị lấy mất rồi, Tiểu Trì có chút khó chịu, Tề Úy nhìn cậu nói: “Em mau ăn cơm đi.”

“A.” Tiểu Trì rửa sạch tay, lúc này mới ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm.

Không có mèo con, Tiểu Trì chợt nghĩ tới chuyện Hân Nhiên nói lúc nãy.

“Anh muốn ra nước ngoài nghiên cứu?” Tiểu Trì ăn tôm Tề Úy bóc cho, yếu ớt hỏi.

Trong lòng vẫn luôn lo lắng. Cậu không biết, nếu như Tề Úy đi rồi, cậu làm sao bây giờ?

“Anh không muốn đi.” Tề Úy trả lời phi thường thẳng thắn, chẳng chút do dự.

“A?”

“Tôi Mỹ nghiên cứu tối thiểu cần năm năm. Hơn nữa đi về còn phải quay lại X đại làm giảng viên. Quá dài, quá xa, quá buồn chán.”

Một câu hời hợt “Quá dài, quá xa, quá buồn chán” của Tề Úy tựa như phủ định tất cả.

Tiểu Trì những tưởng mình sẽ phải rất vui vẻ. Bởi vì hai người sẽ không phải xa nhau. Thế nhưng cậu vẫn không thấy vui lắm.

Cậu tưởng: Tề Úy không đi là vì cậu?

Cậu nghĩ: Tổng công mà không du học, thật quá đáng tiếc. Anh là nhân tài nha. Mọi người không phải đều muốn ra nước ngoài sao?

Trong nụ cười của Tiểu Trì vẫn pha thêm chút âu lo.

Tề Úy thấy được, bổ sung thêm một câu: “Ra nước ngoài không hẳn là con đường duy nhất của mọi người. Anh có lý tưởng của anh và sự kiên nhẫn.”

Tiểu Trì gật đầu, cười xán lạn.

Hai người hưởng làn gió đêm, uống bia. Mèo con ăn no rồi lại cuộn người nằm ngủ.

Tề Úy đặt nó ở bên bồn hoa \*\*\*g đèn tím tím đỏ đỏ, để nó tiếp tục giật giật lỗ tai ngủ ngon.

Xa xa, trăng tròn như cái đĩa, vừa to vừa tròn.

Trên sân thượng, ngọn đèn da cam nhẹ nhàng chiếu vào hai người.

Trên ghế, Tề Úy cầm lon bia vừa uống hết, ánh mắt sáng như sao nhìn thẳng vào Tiểu Trì thật lâu.

Lúc này, thanh âm khàn khàn của tổng công mới thì thào vang lên:

—— “Tiểu Trì, anh muốn em.” Đăng bởi: admin

## 15. Chương 15: Anh Cũng Không Cần... Nhịn!

### CHƯƠNG 15 EM KHÔNG SỢ, ANH CŨNG KHÔNG CẦN... NHỊN!

Trên ghế, Tề Úy cầm lon bia vừa uống hết, ánh mắt tựa vì sao nhìn thẳng vào Tiểu Trì, lẩm bẩm nói:

“Tiểu Trì, anh muốn em.”

...

Tiểu Trì thiếu chút nữa bị sặc bia.

Trong lòng cậu bắt đầu có vạn mã chạy rầm rầm, vừa khấn trương, vừa sợ hãi, còn có vui mừng vô tận và kích động vô cùng.

Tổng công muốn cậu, tức là cậu rất có mị lực nha! Chỉ là sao anh có thể bình tĩnh lạnh lùng nói như thế: Tiểu Trì, anh muốn mời em ăn.

Tiểu Trì vừa then vừa giận, cố gắng bình tĩnh uống ngụm bia cuối cùng, bình tĩnh đứng dậy, bắt chước dáng vẻ Tề Úy lúc hôn cậu, vươn qua ghế dài, hôn lên môi anh.

Gió khẽ thổi, làn gió lướt qua hai con người vẫn đang ôm ấp, hòa quyện đôi môi, làm mái tóc nhẹ bay.

Bên bồn hoa, chú mèo hoa ban lúc nãy len lén mở mắt, thấy một màn trước mắt, nó chỉ tròn mắt mèo nhìn một chút, tựa như biết nhìn lên người ta thân mật nhất định sẽ bị sét đánh, cho nên nó ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Thật lâu sau, Tiểu Trì hôn xong, vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng mình, lại liếm miệng Tề Úy, còn cố ý giả vờ lưu manh: “Để anh đợi lâu rồi, bạn trai anh nhất định sẽ không khiến anh thất vọng.”

...

Tiểu Trì cười rộ lên, tóc có chút dài tung bay trong gió, dáng vẻ vô cùng quyến rũ.

Tề Úy nhìn thấy cậu rõ ràng vừa ngượng ngùng vừa sợ sệt, vậy mà vẫn giả vờ cứng cỏi, không chịu thua chạy đi mê hoặc anh. Thực sự, dù là một giây anh cũng không muốn đợi nữa.

“Em dọn bàn đi. Anh đi mua chút đồ.” Tề Úy không chút khách khí, bắt đầu phân công công việc.

Tiểu Trì tất nhiên là biết anh đi mua cái gì, trên mặt càng ngày càng hồng.

...

Tề Úy đi thật là lâu, khi trở về, Tiểu Trì đã tắm rửa sạch sẽ, mặc áo ngủ kẻ ca rô, ôm máy tính ngồi bên bàn học.

Cậu vừa thấy anh về đã ngẩng đầu lên nhìn, mặt lại đỏ, tiếp tục bình tĩnh xem mạng. Rõ ràng là trên mạng người ta đang mắng kịch truyền thanh của cậu, vậy mà trong lòng lại thấy ngọt ngào mới chết.

Tề Úy cầm quần áo vào phòng tắm. Tiểu Trì lập tức đóng cửa sổ mạng, cũng tắt luôn máy tính, đứng ngây người ở cửa phòng tắm chờ người ta.

Thế này giống như cậu đang tự mình dâng tới miệng...

Số đam mỹ tiểu thuyết Tiểu Trì từng phối cũng hơn mười bộ, cùng Tề Úy phối H cũng không phải không có.

Hai người khi đó căn bản không có cảm giác gì, thế nhưng sau khi qua gia công hậu kì lại có thể làm cho người ta nghe tới đỏ mặt tía tai.

Thanh tuyến của Tiểu Trì tương đối cao, thanh tuyến của Tề Úy thì trầm thấp, hòa cùng một chỗ. Tất cả các cô gái từng nghe qua đều nói, tuyệt đối phải chuẩn bị khăn tay, máu mũi không thể nào cầm được.

Thanh đại tỷ cũng là một trong số đó. Khi chị ấy trao quyền kịch truyền thanh chỉ có một yêu cầu, đó là — không được cắt bỏ cảnh H. Chị nói lạc thú của chị chính là nghe H. Tuy rằng rất biến thái, thế nhưng đã tạo rất nhiều cơ hội cho Tiểu Trì hợp tác cùng Tề Úy.



Tiểu Trì nghĩ cậu đúng là khủng, sắp được cùng tổng công làm ấy ấy rồi, thế nào mà lại nghĩ tới Thanh đại tỹ vào lúc này?

A, ra là có nguyên nhân cả.

Tiểu Trì tất nhiên là rất mong chờ chuyện lát nữa, thế nhưng cậu cũng biết hiện thực tuyệt đối không giống trong tiểu thuyết. Chí ít là không tuyệt vời như vậy. Cậu rất sợ bị vỡ mộng, nếu như lát nữa bị xấu mặt thì làm sao bây giờ?

Tiểu Trì càng nghĩ càng khẩn trương, đầu tiên là tắt máy di động ngay, rất sợ lát nữa có người gọi tới. Sau đó khẩn trương mở lại máy tính mới tắt, muốn mở chút nhạc cho thư giãn. Kết quả máy tính vừa mở ra, 360 thông báo đã chiếm được 50% thị trường toàn quốc, Tiểu Trì lập tức tắt máy.

Âm nhạc cái đầu! Tổng công đại nhân mà thấy nhất định sẽ cười nhạo cậu! Còn muốn mở nhạc thả lỏng?! Phải giả vờ không hề gì, không hề gì! Sau đó cậu cứ luống cuống đi đi lại lại trước cửa phòng tắm, chột nghe được tiếng nước trong đó ngừng lại.

Lòng bàn tay Tiểu Trì bắt đầu đổ mồ hôi, hô hấp cũng trở nên gấp gáp. Cậu nhìn chằm chằm vào cửa phòng tắm, dường như là có thể đục thủng một lỗ.

Cạch cạch———

Cửa mở.

Tề Ủy mặc áo ngủ vừa đi ra vừa lau tóc, đập vào mắt anh là vẻ mặt ngốc ngếch vừa khẩn trương vừa suy nghĩ miên man của Tiểu Trì. Anh lau lau đầu, nói: “Sợ thì cứ nói, còn giả vờ gì chứ. Quá lộ liễu.”

Tề Ủy phun ra một câu, thành công đập cho một chút lòng tin Tiểu Trì vất vả lắm mới xây dựng được âm ỉ ngã xuống đất.

Cậu đứng tại chỗ, trong lòng niệm ba lần.

Tiểu Trì, mày không phải là Bạch liên hoa.

Tiểu Trì, mày không phải là Bạch liên hoa.

Tiểu Trì, mày không phải là Bạch liên hoa!!!!!!

Cậu xoay người, trực tiếp ngồi bên cạnh Tề Ủy đang lau tóc trên giường, đoạt lấy khăn lau của anh, tùy tiện vớt trên mặt đất.

“Em không sợ, anh cũng không cần nhìn.” Tiểu Trì nói một câu như thấy chết không sờn.

Nhào vào người anh.

Tấn công.

Ai, Tiểu Trì của chúng ta là loại người một khi đã căng thẳng sẽ chủ động để che giấu.

Tề Ủy tất nhiên biết cậu chủ động vì đang khẩn trương, trong lòng ngọt ngào như mật, tự nghĩ có lẽ anh đã dọa cậu sợ rồi.

Anh xoay người một cái, đem tên ngốc đang ở trên người anh liêm loạn đặt dưới thân, nắm lấy cổ tay lộn xộn của cậu, nhàn nhạt nói: “Đồ ngốc, ở trước mặt anh, không cần giả vờ mạnh mẽ cái gì... Em sợ cũng không sao... Là anh không muốn đợi nữa... Nếu không anh sẽ điên mất.”

Chỉ một câu đơn giản đã có thể khiến Tiểu Trì cứng ngắc sợ sệt thả lỏng hẳn.

“Tề Ủy...” Tiểu Trì thì thào gọi tên anh.

Cảm giác nút áo ngủ bị cởi ra từng cái một, bàn tay Tề Ủy lướt khắp thân thể cậu, rất nóng, rất nóng.

Tiểu Trì cũng không nhàn rồi, cậu bận cởi quần áo của Tề Ủy.

Cậu chột nghĩ trong tiểu thuyết thường hay xuất hiện lời kịch kinh điển: Đây, em nghĩ quần áo này có ý nghĩa gì chứ, không phải cũng bị đại gia đây cởi ra sao?

Vừa nghĩ thế, trong lòng càng dễ chịu sung sướng.

Kỳ thực, trong đầu tổng công đại nhân cũng là mấy lời này, chẳng qua không nói ra mà thôi.

Nhưng mà, rất nhanh Tiểu Trì sung sướng không nổi nữa, bởi vì Tề Úy vói tay vào trong quần cậu, chẳng biết từ lúc nào đã nắm trụ tiểu huynh đệ đang phấn chấn của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ngô...” Tề Úy hỏi cậu, Tiểu Trì bị xoa nắn rất thư thái, tiếng rên rỉ từ trong cổ họng bật ra.

Được rồi, tiếng rên này hình như hơi khác so với thanh tuyến của cậu khi phối âm. Ân, lần sau phối kịch phải nhớ kỹ cảm giác này.

“A...” Tề Úy đột nhiên dùng lực, Tiểu Trì thiếu chút nữa bắn tinh. Cậu ngẩng đầu nhìn Tề Úy, tổng công híp mắt nhìn cậu, nói” Trong đầu không được nghĩ lung tung.”

Rồi anh lập tức buông tay, nhìn chăm chăm Tiểu Trì, tựa như đang thưởng thức bảo bối vô giá của riêng anh.

Lâu sau, tổng công bình tĩnh nói: “Đắp chặn lên.” Sau đó anh đi tắt đèn trong phòng.

Trong bóng tối lập tức truyền đến âm thanh anh cởi quần áo.

Tiểu Trì nhìn thấy quần lót của mình bị cởi phân nửa, trên mặt lại đỏ bừng. Cậu tự cởi quần áo, chui vào trong chăn mỏng.

Rất nhanh Tề Úy sờ soạn tiến đến, đè lên người cậu, cắn cắn ngực cậu, rất cố sức.

Phía dưới, hai tiểu huynh đệ trần trụi ma sát chào hỏi lẫn nhau. Bàn tay Tiểu Trì mò xuống dưới, nắm lấy của hai người.

“Ân...” Tổng công thoải mái rên một tiếng, khiến Tiểu Trì thiếu chút nữa bật dậy.

Ôi mẹ ơi! Đây là live version rồi, thực TMD tiêu hồn!

Tề Úy liên tục hôn cậu, vỗ về Tiểu Trì tới vô cùng thoải mái.

Anh thở dồn dập, nhẹ giọng nói: “Anh muốn em.”

Tiểu Trì len lén trợn trắng mắt nghĩ, lão tử đã cởi hết rồi, giờ nói câu này còn có ý nghĩa gì sao! Ngoài miệng nói: “Được”, còn mang theo chút ngượng ngùng.

Tề Úy không khách khí nữa, ở trên ngực cậu cắn cắn, với lấy lọ bôi trơn vừa mua trên tủ đầu giường, đổ rất nhiều lên tay, mò xuống phía sau Tiểu Trì, còn cắn lên vai cậu, nói: “Đừng sợ, đau thì bảo anh.”

“Ân, đến đây đi.” Tiểu Trì đáp lại, ôm chặt lưng Tề Úy. Gập chân lại, sau đó cậu cảm thấy ngón tay Tề Úy đè ấn phía sau, chậm rãi tiến vào trong thân thể cậu.

Có chút lạnh lạnh, thế nhưng rất trơn nhẵn, cũng rất trường...

“Thả lỏng.” Nhiệt khí của Tề Úy phun bên tai.

Tiểu Trì hơi nâng thắt lưng, nhượng Tề Úy tiến vào càng sâu...

“Đau không?”

“Không đau.” Tiểu Trì tận lực thả lỏng.

Ngón tay ở bên trong co duỗi vào cái, Tiểu Trì chỉ cảm thấy vừa ngứa vừa tê dại, nhẹ nhàng rên rỉ vài tiếng.

Tề Úy vừa hỏi cảm thụ của cậu, vừa bỏ thêm vài ngón tay, không vội động, chờ cậu thích ứng.

Thật lâu sau, nơi nào đó của Tề Úy đụng vào người Tiểu Trì, nóng bỏng vô cùng, phía trên đều rỉ ra dịch thể.

Tiểu Trì biết tổng công đại nhân sắp chịu không nổi, cố gắng nhịn cảm giác khó chịu, vươn người hôn lên môi Tề Úy: “Anh... vào đi, em không sao.”

“Tiểu Trì...” Tề Úy vô cùng yêu thương hôn lên mắt cậu: “Có được em thật tốt...”

Rất nhanh, Tề Úy chậm rãi tiến vào, rất chậm, như là sợ Tiểu Trì không chịu nổi.

Tiểu Trì cả người mềm nhũn, phía sau vừa trướng vừa đau.

Cậu không nói ra, chỉ ôm chặt lấy Tề Úy, nói: “Không có việc gì, tiếp đi.”

“Đau?”

“Không đau.”

Tiểu Trì vẫn chịu đựng, thẳng tới khi Tề Úy tiến nhập toàn bộ mới nhận không được kêu “A——” một tiếng.

Nghĩ tới bản thân đã được anh lấp đầy rất thỏa mãn, huyết quản trong thân thể như sôi sục. Hai cơ thể đều rất nóng, bàn tay Tề Úy kéo thắt lưng cậu nóng tựa như bàn ủi. Nơi hai người hòa cùng một chỗ nóng tới không chịu nổi.

Tề Úy có chút do dự, liên tục hôn Tiểu Trì để cậu thả lỏng.

Qua hồi lâu, Tiểu Trì mới cảm thấy dễ chịu, thở hổn hển mấy hơi, chợt nhận ra Tề Úy đang nắm lấy tiểu Tiểu Trì có chút nhuyển, nhẹ nhàng vuốt ve, thẳng tới khi cậu có tinh thần mới thôi.

Hai đùi cậu bắt tri bắt giác mở rộng để Tề Úy tiến vào càng sâu. Anh chỉ đè trên người cậu, dịu dàng trấn an.

“Không sao, không sao...”

Tề Úy thực ra rất rất khó chịu, bản thân ở chỗ kia tiến không được lùi không xong, ngay cả hô hấp cũng giống như muốn lấy mạng anh, nhưng anh vẫn an ủi Tiểu Trì.

Cậu mò nắm lấy bàn tay ở trong chăn của Tề Úy, nói: “Không có việc gì, anh tới đi. Em chịu được.”

Tề Úy ngẩn người, cảm thấy Tiểu Trì khó có khi thả lỏng thân thể được như vậy, lúc này mới chậm rãi động.

“A——a.....” Tiểu Trì cắn bản không có biện pháp khống chế miệng mình ngừng rên rỉ. Tề Úy thông thả ra vào, không có đầu đá lung tung khiến cậu bị thương.

Ban đầu vốn không thể thích ứng, thể nhưng giờ cảm thấy thật dễ chịu, loại cảm giác bị chiếm hữu, bị lấp đầy như đang kích thích từng tế bào trong thân thể cậu.

Phía trước của Tiểu Trì rất nhanh bị kích thích tới muốn bắn, dứt quãng kêu: “Em... em... em... muốn bắn...”

Phía sau bị kẹp thật chặt, Tề Úy không chịu nổi, cũng gầm nhẹ, lực đạo thúc vào cũng mạnh hơn, tăng tốc độ, tiến vào thật sâu.

Dường như Tề Úy thẳng tiến đã đụng phải điểm mẫn cảm của Tiểu Trì. Cậu nguyên bản chỉ cúi đầu rên rỉ theo tiết tấu ra vào chợt ngấm cao giọng, mang theo chút nức nở. Phía sau siết chặt, Tề Úy cũng bắn ra. Toàn bộ bắn thẳng vào trong thân thể Tiểu Trì.

Tiểu Trì không biết cái quá trình này giằng co bao lâu, chỉ cảm thấy Tề Úy phía sau đột nhiên dừng lại, một dòng nước ấm chảy vào trong thân thể. Bản thân cậu phía trước cũng phun loạn thất bát tao, trong miệng còn “A——a——”. Cánh tay cậu ôm chặt lấy thân thể Tề Úy.

Hai người đều thấm mồ hôi.

“Ngô...” Tiểu Trì còn đang trong dư vị cao trào, toàn thân mềm nhũn. Phía sau bị sưng vẫn cảm giác được Tề Úy ở trong thân thể cậu.

Chỉ là cậu không nói gì, chỉ có thở dốc.

“Tề Úy...” Tề Úy biết Tiểu Trì mệt rồi, vẫn khống chế được bản thân không làm loạn, chịu đựng một chút, vươn người dậy. Giờ toàn thân cậu đầy mồ hôi, khí lực đều đặt trên người anh.

Hôn lên mắt, mũi, môi cậu. Nấn ná ở trên bờ môi tinh tế hôn thật lâu...

Tổng công đại thân chậm rãi cúi đầu nói một câu: “Hóa ra... chính là cảm giác này...”

Tiểu Trì thất thần nhìn Tề Úy hôn lên mặt cậu, hai tay lại lướt khắp người cậu, sau đó đơn giản nhắm hai mắt lại, hồi tưởng lại dư vị vừa rồi.

Cảm thấy rất không thực, mà cũng rất chân thật.

Cậu ôm lấy người cậu yêu, không giống trong tiểu thuyết phải vòng vào lưng nhau, hai người mới có thể ở bên nhau, cũng không có cái loạn làm tình bạo ngược, khuất nhục...

Tất cả đều tốt đẹp như vậy, tuy rằng từ đầu có chút khó chịu, phía sau lại ản ản đau. Thế nhưng Tề Úy đối với cậu rất ôn nhu, bản thân cậu cũng dùng tất cả để tiếp nhận.

Đây thực sự là ái tình đi.

Hai người yêu nhau, cùng làm chuyện thân mật, cùng nhau hưởng thụ sự sung sướng mãnh liệt, cùng nhau chia sẻ ái tình ngọt ngào.

Từ khi bọn họ quen nhau đến nay, từng có những hiểu lầm, thế nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, Tề Úy đối xử với cậu rất tốt, tốt tới mức cậu có xúc động muốn khóc...

Vành mắt Tiểu Trì đỏ rực lên. Tề Úy hôn lên mắt cậu, cảm thấy được...

“Làm sao vậy?” Tề Úy còn cho rằng Tiểu Trì khó chịu, sốt ruột muốn rời khỏi.

Tiểu Trì dè dặt lại, nói: “Anh đừng động... Em...” Thanh âm cậu nức nở nói: “Em rất hạnh phúc...”

“A...” Tổng công chỉ kêu một tiếng. Tiểu Trì thấy thật sát phong cảnh, vừa nãy ở trong lòng còn biểu dương anh, vậy mà giờ một câu tâm tình cũng không nói.

“A?” Tiểu Trì nhỏ giọng kháng nghị.

“—— Anh cũng rất hạnh phúc.” Tề Úy đã không còn thở dốc, trong thanh âm còn mang theo chút ý cười xấu xa, sau đó cúi xuống hôn cậu.

Hôn tới khi anh ở trong thân thể cậu lại cứng.

Tiểu Trì nhẹ nhàng hô “A——” .

“Sợ sao?” Tề Úy cắn cắn lỗ tai cậu.

“Ai sợ ai chứ. Anh... A!” Tiểu Trì nghĩ muốn giả mình không sợ, nhưng mà Tề Úy chỉ tùy tiện đụng một chút đã khiến cậu kêu lên.

Lúc này đây, Tiểu Trì không bị tâm lý lần đầu tiên cản trở, cũng không thấy đau đớn.

Ngược lại, cậu thấy người càng ngày càng mềm nhũn, thân thể càng ngày càng nóng, Tề Úy càng động càng mạnh mẽ, cậu càng rên càng đậm tình sắc. Tiếng tổng công gầm nhẹ cũng càng ngày càng tiêu hồn...

Lần này đặc biệt dài khiến Tiểu Trì có chút ăn không tiêu, thất thần hô to: “Từ bỏ... Ân... Sắp cọ ra lửa rồi...” Tề Úy mới buông tha cậu, nhượng cậu thỏa mái xuất tinh, sau đó đổi thành tư thế Tiểu Trì nằm úp sấp, bắt đầu chạy nước rút, toàn bộ lại bắn trong thân thể cậu.

...

Sau đó hai người dùng khăn tay lau sạch sẽ.

Tề Úy ôm Tiểu Trì nằm trên giường. Hai người đều mệt chết đi được, nhưng không ngủ được.

Tề Úy vuốt tay cậu, giúp cậu thả lỏng, vừa yêu thương vừa vui vẻ nói: “Em thật tốt.”

“Ân.” Tiểu Trì mệt muốn chết, miễn cưỡng đáp. Nhưng cậu rất nhanh nghĩ tới một chuyện, ngây ngốc hỏi Tề Úy: “Cái kia... Trước đây anh đã từng làm sao?”

Hỏi xong lại tự mắng mình khùng. Mấy chuyện này chỉ có đàn bà mới hỏi!

Nhưng mà trong lòng Tiểu Trì thật ra rất muốn biết: nếu như tổng công nói trước đây anh đã từng làm, như vậy cậu cũng muốn nói mình đã từng làm. Chuyện này không thể thua được!

Tuy rằng nếu đó là sự thật, cậu sẽ thấy khổ sở. Nhưng mà không sao, giờ người tổng công ôm là cậu, như vậy đủ rồi.

Tề Ủy thật lâu không trả lời.

Trong lòng Tiểu Trì có chút khẩn trương, sợ tổng công đáp là có, đồng thời tự an ủi bản thân.

Chợt nghe thanh âm ôn nhu vang lên: "... Trước khi vào đại học, mỗi ngày đều là mẹ anh đưa anh tới trường, nói anh lớn lên quá đẹp trai, dễ trêu hoa ghẹo nguyệt."

"Phốc——" Tiểu Trì bật cười. Trên đời này ở đâu lại có mẹ nói con trai mình như vậy chứ.

"Vậy nên anh mới thi vào một trường đại học ở xa thế này, để thoát khỏi ma trảo của mẹ. Hơn nữa khi đó ba anh cũng nói, ông ấy cùng mẹ ở bên nhau hai mươi năm, nói anh chỉ số thông minh cao thì phải tự quản lí hành vi của mình." Thanh âm của Tề Ủy nhẹ nhàng vang lên trong phòng, thật dễ nghe. "Sau đó, năm nhất, anh thoát được khỏi mẹ, thấy ở đại học cái gì cũng tốt, cái gì cũng muốn ném thử, một lòng một dạ làm rất nhiều chuyện, chỉ là có yêu đương này nọ thì anh không dính tới. Anh không cần, cũng không có ai đặc biệt thấy hứng thú... Tất nhiên là khuôn mặt của anh rất hấp dẫn người khác."

Tiểu Trì nghe xong vui mừng không nhịn được, nói: "Anh có cần tự dát vàng lên mặt mình thế không?"

Tề Ủy thần nhiên hỏi: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Tiểu Trì chỉ có thể gật đầu đồng ý.

"Kì nghỉ hè năm nhất, anh chợt nghe một thanh âm..." Tề Ủy tiếp tục chậm rãi kể.

Tiểu Trì đột nhiên căng cứng cả người, rầu rĩ ừ một tiếng.

Tề Ủy ôm sát cậu: "Khi đó chỉ cảm thấy, thanh âm này thật đặc biệt, rất nhu thuận. Nghe thấy người đó nói chuyện với ai khác cũng là văn văn tĩnh tĩnh, dường như đáng vẻ cũng rất an tĩnh. Khi đó mỗi lần anh phiền lòng, bất lực trước các hoạt động của trường học, chỉ cần nghe thấy thanh âm này, rất nhanh liền có thể bình tĩnh trở lại..."

"Ân..." Mũi Tiểu Trì có chút chua xót, trong lòng ầm ập dạt dào.

"Sau này, bọn anh hợp tác rất nhiều lần, mỗi lần người ấy đều khiến anh kinh hỉ. Anh chợt nhận ra, bọn anh đặc biệt ăn ý... Anh đi hỏi thăm một chút, ra người đó cùng sống chung một thành phố với anh. Anh đã từng nghĩ, liệu bọn anh có chung một trường đại học hay không, liệu bọn anh có từng lướt qua nhau... Biết đâu người ngồi bên anh trong thư viện chính là người đó..."

Cho tới một ngày, chủ nhân của thanh âm kia đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, ngốc nghếch xin anh kí tên. Người ấy giống hệt như trong tưởng tượng của anh. Anh ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng tuyệt không trấn định... Rất đáng yêu, rất thú vị, anh rất muốn làm quen với người đó..."

"Ân..." Đôi mắt Tiểu Trì đều đỏ.

"Sau này, người ấy ăn kem ốc quế, xuất hiện trước biển quảng cáo của anh. Anh chợt nhận ra, hóa ra anh có cảm giác đặc biệt muốn một người, rất muốn, rất muốn người ấy. Rất muốn rất muốn. Sau đó, anh kéo người ấy vào xã kịch, kéo đến bên người anh, kéo tới Cổ Lăng Tự, kéo thẳng lên giường... Biến người ấy thành của anh. Anh phát hiện người đó rất tốt, chỗ nào cũng tốt. Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều tốt..." Tề Ủy nói đến đây, cổ ý đỉnh đỉnh phía sau Tiểu Trì. Địa phương phía sau còn nóng rất trở nên thật mất cảm.

"Tiểu Trì, em nói thử xem, anh đã từng làm hay chưa? Ân?"

Tề Ủy mang theo tiểu ý ầm ập, nhẹ nhàng hỏi người trong lòng.

Tiểu Trì nhẹ nhàng bấu môi, trở mình một cái, hung hăng ôm Tề Ủy.

Gì cũng không nói, chỉ ôm thật chặt.

Tiểu Trì đột nhiên nghĩ, trong đam mê, thổ lộ này nọ căn bản đều là lừa đảo. Một cậu trước đây phối âm còn cảm động chết đi được. Chẳng thể nào so được với tổng công!

Tề Úy nói thật hay, thật cảm động.

“Em yêu anh.” Tiểu Trì thâm tình nói, không cần bất luận kỹ xảo gì, là lời nói từ nội tâm. Mềm mại tựa hồ nước, nhưng tràn đầy coils lòng tình nghĩa.

Tề Úy nâng mặt cậu lên, hôn lên môi, tựa vào trán cậu.

“Anh có thể tìm được em thật tốt quá. Anh cũng yêu em.” Đăng bởi: admin

## 16. Chương 16

### CHƯƠNG 16 ĐẦU DÂY BÊN KIA LÀ CON DÂY CỦA HAI NGƯỜI ĐÓ.

Ngày hôm sau, khi Tiểu Trì tỉnh lại, toàn thân đau nhức rã rời.

Tối hôm qua làm hai lần, nửa đêm mơ mơ màng màng, còn mơ thấy Tề Úy một mực hôn cậu.

Khi tỉnh lại, cậu vẫn nằm trong vòng tay bá đạo của anh. Động đậy một chút, thế nào cũng rất khó chịu. Thất lưng rất đau. Trong bụng thấy là lạ, cả người đều rất miễn cưỡng, còn chưa ngủ đủ.

Tề Úy cũng tỉnh. 4 giờ chiều, Tề Úy phải đi máy bay quay về S thị.

“Có khỏe không?” Tổng công hôm qua ngủ vô cùng sướng khoái, hôm nay tinh thần phấn khởi. Trong thanh âm mang theo nùng tình mật ý, ôn nhu vô hạn.

“Ừm... Hẳn là hoàn hảo...” Tiểu Trì cũng không rõ loại tình huống này phải diễn tả như thế nào.

Vì vậy, cậu định xuống giường, chợt phát hiện ra bản thân trần trụi. Với lấy cái áo ngủ cũng không thể che hết phía dưới, đành phải trực tiếp không mặc gì chạy vào nhà tắm.

Cảm giác thấy phía sau có gì đó chảy ra. Vào phòng tắm, cậu lấy tay sờ.

Nghĩ tới toàn thân đều đỏ. Chính là cái gì gì đó tối qua tổng công lưu lại, khiến cậu run cả người.

Mau chóng mở vòi hoa sen, đem mấy thứ bên trong rửa sạch sẽ, rồi nhẹ nhàng khoan khoái tắm rửa đi ra.

Tề Úy mặc áo ngủ đứng ở cửa phòng tắm chờ cậu. Thật giống như tối qua cậu đứng chờ anh.

Tề Úy ôn nhu cười với cậu, lấy tay sờ sờ trán cậu, hồi lâu nói: “May mà không sốt? Đói không?”

Tiểu Trì lắc đầu.

“Vậy đợi tóc khô rồi ngủ thêm chút nữa đi.” Tề Úy thân mật hôn lên môi Tiểu Trì một chút, xoa xoa mái tóc ướt sũng.

Hai người ăn điểm tâm ở Tề Thủy Tiểu Trúc do Đường Thuận, Đường Dao làm. Ở nơi này, khách nhân mỗi ngày đều có thể ăn bữa sáng miễn phí. Bữa sáng kiểu Trung Quốc làm món chính, còn có bánh mì nướng với mỡ và thịt xông khói.

Tiểu Trì thấy mệt, chỉ ăn từng miếng từng miếng, rất nhanh đã thấy no.

Cậu nghĩ tới Tề Úy chiều nay sẽ phải về S thị, trong lòng không khỏi trùng xuống.

Vừa mới có tiền triển đã lại phải chia xa.

Cái tên người sắt này ngày nghỉ còn muốn đi tới công ty quảng cáo của ba anh thực tập.

Mẹ anh rất nhớ anh, không đặt vé máy bay bắt anh về ngay đêm qua đã là tốt lắm rồi.

Đôi khi Tiểu Trì nghĩ, Tề Úy thực ra là một đứa con bị ba mẹ quản nghiêm.

Nhưng anh giải thích rất đơn giản: “Bọn họ nuôi anh từ bé tới lớn không ôm không đau, anh có thể làm gì thì sẽ tận lực làm để cho họ vui vẻ. Hiểu thuận mà. Con trai ở xa, không hiểu được, chỉ có thể dùng hết sức thuận theo thôi.”

Tiểu Trì nghe xong, sự sùng bái đối với tổng công đại nhân tăng gấp trăm lần. Thì ra những chuyện anh lo nghĩ đều không giống với những gì cậu nghĩ, là không cùng một đẳng cấp.

Tổng công bình thường thoát nhìn lạnh như băng, cũng không phải là loại người phi thường kề cận ba mẹ, mỗi ngày đều gọi điện thăm hỏi.

Thế nhưng ở sau lưng, anh vẫn làm rất nhiều việc để biểu đạt tình cảm của mình với họ.

Đến trưa, Tiểu Trì nói muốn tiễn Tề Úy ra sân bay.

Tề Úy không chịu, tới trường lấy hành lí, kéo vali, đưa Tiểu Trì trở về nhà.

“Trở lại nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày này đừng có ăn đồ lạnh. Có việc cứ nhắn tin cho anh. Mấy chuyện trên mạng loạn thất bát tao đừng cho là thật, ngày nghỉ thời gian dư dả, từ từ rồi mọi việc sẽ ổn.” Ở dưới lầu tiểu khu nhà Tiểu Trì, Tề Úy dặn dò.

“Ừm, gọi điện thoại đi. Mạng trường dù thế nào cũng không thông được, anh trở về S thị cũng có thể dùng đúng không?” Tiểu Trì biết nửa câu sau Tề Úy đang nhắc tới vụ kịch truyền thanh Tận thế ngân hà, cậu từng nghĩ mình đang kéo chân tổ kịch, quyết tâm trong mấy ngày nghỉ đông nhất định phải luyện tập, không khiến cho tổ kịch thất vọng. “Em thích nghe tiếng anh.” Tiểu Trì neho neho mắt.

“Được, cho em gọi điện thoại. Cái này em cầm đi.” Tề Úy đưa cho Tiểu Trì một cái chìa khóa. Trên đó còn treo một chiếc móc khóa hình ống tròn. “Là chìa khóa phòng anh trên đảo. Em ở nhà chán, nhớ anh thì có thể đến đó chơi với Tiểu Mễ.” Tề Úy ôn nhu nói.

Tiểu Trì cầm chìa khóa, nghĩ không có Tề Úy ở đó thì cậu đi làm gì, thế nhưng vẫn nhận, coi như giúp anh bảo quản.

Cảm giác phải xa nhau khi ái tình đang nồng nàn thật khó chịu. Nhưng mà không biết vì sao, Tiểu Trì nghĩ đối với cậu và Tề Úy, chuyện này chẳng đáng là bao.

Nghỉ đông còn có thể làm kịch, hai người bình thường có thể cùng làm. Hơn nữa cậu là đàn ông con trai, có phải là Bạch liên hoa đâu. Tuy rằng rất luyến tiếc, nhưng không thể giống đàn bà con gái gào khóc ầm ỹ được.

Vậy mới nói, con trai rất hay giả vờ kiên cường. Kỳ thực trong lòng, ai cũng mềm yếu như đàn bà.

Nghĩ tới điều đó, Tiểu Trì thấy kinh hãi. Bởi vì cậu thật sự rất luyến tiếc. Hai người vẫy tay tạm biệt, trên mặt đều vẫn đạm phong khinh.

Tiểu Trì vừa mở cửa tiến vào nhà, điện thoại của Tề Úy đã gọi tới.

Hỏi anh làm sao vậy, bên kia chỉ nói một câu: “Anh nhớ em rồi.”

Hai người đều cúi đầu nở nụ cười.

Hóa ra, trong lòng tổng công đại nhân cũng yếu đuối như con gái...

...

Sau đó, kỳ nghỉ đông hạnh phúc hòa cùng nhưng nhớ bắt đầu.

Tiểu Trì về nhà, bố Tiểu, mẹ Tiểu vui ơi là vui. Hai người làm đủ mọi thứ ngon lành cho cậu ăn. Ở nhà cũng không gọi tên cậu, trực tiếp gọi “Con trai bảo bối ơi” khiến Tiểu Trì lạnh sống lưng.

Tề Úy mỗi ngày đều gọi điện thoại cho cậu, đôi khi là cậu chủ động gọi cho anh.

Anh đang ở công ty quảng cáo vừa giúp đỡ ba vừa thực tập, công việc là sở trường của anh, chuẩn bị cùng phối âm.

Có đôi khi Tề Úy ngay trước khi ghi âm đã trực tiếp cầm điện thoại đọc cho Tiểu Trì những lời thoại anh phải thu, mỗi lần đều bảo rằng phải tập trước vài lần cho thuận giọng, rồi niệm vài lần với cậu “Anh không phải L’ Oreal, anh không xứng đáng(1)”, từ đầu vẫn là giọng phổ thông, dần dần trở nên y hệt giọng MC. Đầu dây bên kia vang lên có chút xa xôi.

Tiểu Trì nghe rồi hỏi anh có phải L' Oreal đã đổi chỗ cho anh không vậy.

Người bên kia suy nghĩ một chút, đột nhiên giả giọng nũng nịu: “Mẹ không cần lo cho việc học của con nữa đâu. So easy! Chăm bật lửa, chăm hộp quẹt, đâu sẽ ra đó

”

Tề Ủy dùng thanh tuyến giả bộ non nớt, ở đầu bên kia vui vẻ thành linh nói mấy câu như vậy. Cái đoạn So easy kia còn nhấn mạnh kéo dài.

Tiểu Trì nghe xong, một thân nổi da gà nói: “Ách... Anh cứ tiếp tục không đóng chính mình đi, tương đối tốt.”

Sau đó hai người đều bật cười.

Tề Ủy nhàn nhạt nói: “Kỳ thực anh chẳng có tế bào hài hước nào, là một người rất tế nhị. L' Oreal kia là chuyện đáng cười duy nhất anh biết, nghĩ em sẽ hài lòng.”

Tiểu Trì trong lòng sung sướng lại ngọt ngào, trong miệng nói: “Em không phải con gái, không cần anh dỗ dành... Được rồi, chỗ anh rất lạnh đi, em xem thời tiết, thấy bảo chỗ anh có tuyết rơi...”

Tiểu Trì lúc này đang ngồi trước bàn học, nhìn ánh mặt trời ôn hòa ngoài cửa sổ.

Trong ấn tượng của cậu, X thị chưa từng có tuyết rơi.

Giữa mùa đông lạnh lẽo, từng nụ hoa vẫn nở diễm lệ, ánh mặt trời vĩnh viễn mang theo ấm áp nhẹ nhàng, bầu trời vẫn trong xanh và mây bay vẫn trắng. Mùa đông ra đường chỉ cần mặc áo lông cũng đủ để giữ ấm.

Mà sau khi Tề Ủy đi, Tiểu Trì mới bắt đầu để tâm tới khí hậu thành phố phương bắc, mới phát hiện ra, nguyên lai, không phải nơi nào mùa đông cũng an nhàn ôn hòa như ngoài khung cửa kia.

Đầu dây bên kia truyền tới tiếng cười nhàn nhạt của Tề Ủy: “Thế nào, muốn nhìn thấy tuyết sao?”

“Àn, em hồi còn nhỏ được bố mẹ đưa tới phương bắc chơi mới được ngắm một lần. Chỉ nhớ là rất lạnh.”

“Vậy ngày mai em tới đây đi. Nếu không tuyết sẽ tan.” Người bên kia đáp rất nhanh, ngữ điệu mang theo nhưng nhớ khó quên.

“Em——” Chỉ trong chớp mắt, Tiểu Trì thực sự nghĩ lập tức đi mua vé máy bay. Nhưng khi bình tĩnh lại, thấy rất là không thỏa đáng.

Tề Ủy bên kia cũng nhanh chóng thở dài: “Không sao, sau này đưa em tới thành phố phía bắc ngắm tuyết, có thể còn lên núi tuyết. Tuyết ở S thị không cứng, rất phiền lại nhanh tan, cũng không có gì đáng xem. Được rồi, em đó, đừng có ở mãi trong nhà, ra ngoài đi dạo chút đi, hoặc là lên đảo giúp anh cho Tiểu Mễ ăn cũng tốt...”

Nửa câu sau đều là muốn Tiểu Trì phải ra đường một chút, ngày nào Tề Ủy cũng nói.

Cái tên nhóc Tiểu Trì này, thật sự là quá trạch, mỗi ngày hỏi cậu đang làm gì, đều đáp rằng đang ở nhà, không phải xem điện ảnh thì cũng là đọc truyện tranh. Sau đó Tề Ủy liền nói cậu trạch.

Sau khi Tề Ủy đi, Tiểu Trì thực sự nhốt mình trong nhà, ba ngày liền làm lại hậu kì dự cáo của Tận thế ngân hà. Cái cậu làm hồi trước thật quá tệ hại.

Khi đó tất cả người trong tổ kịch đều đứng ra nói đỡ cho hậu kì A Tiểu, trong lòng cậu rất xin lỗi mọi người.

Vì vậy, tới kỳ nghỉ đông, kịch tổ một lần nữa phát lại kịch. Lần này không thấy mắng hậu kì quá nhiều nữa, ngược lại về phân phối âm của Thủy Đường vẫn có nhiều ý kiến trái chiều.

Ngoài trừ mỗi tuần đều tới dạy dương cầm cho Tiểu Kiệt, thật đúng là không có chuyện gì để ra đường.

Cậu cũng không phải chiến sĩ thi đua như Tề Ủy, chẳng lúc nào rảnh rỗi.

...



Cách lễ mừng năm mới còn bốn ngày, Tiểu Trì nhận được điện thoại của lớp trưởng hồi cao trung Lương Hào.

Họp lớp cao trung, mọi người cùng góp tiền đi K.

Tốt nghiệp hai năm rồi, tất cả đều có sự thay đổi lớn. Rất nhiều nữ sinh hồi cao trung thì ngại ngùng, giờ học đại học bên ngoài trở về, khẩu âm cũng thay đổi, ăn mặc thời trang cũng hoạt bát hơn rất nhiều. Trước đây các cô đều chỉ cột tóc đuôi ngựa, giờ thì đủ màu đủ kiểu, thoát cái liên biến thành đại mỹ nữ. Trước đây các nam sinh luôn ăn mặc lôi thôi lếch thếch, hôm nay cũng nhanh nhẹn, đẹp trai hơn nhiều.

Hôm nay không phải là hôm qua.

Tiểu Trì hát rất êm tai, trước đây chính là ủy viên văn nghệ của lớp. Khi tới KTV, mọi người liền ồn ào yêu cầu ủy viên lên hát đầu tiên. Mấy người cùng học ở X đại đều huyền thuyên chuyện Tiểu Trì làm diễn viên chính vô cùng kì diệu, khiến cho mọi người đều gọi cậu là “Tiểu vương tử”.

Tiểu Trì cầm mic bị đẩy vào lô ghế giữa, cũng thoải mái hát một bài đang lưu hành. Các bạn học lâu ngày không gặp lại giống như điên cuồng, trước sau náo loạn nghịch ngợm tranh lên hát.

Nhưng cũng có một số người xấu hổ.

Tỷ như những người hồi cao trung yêu nhau, lên đại học khác trường, chẳng bao lâu liền chia tay. Khi còn ở cao trung thì dính sát rạt, giờ gặp lại chỉ thấy ngại ngùng, ngồi mỗi người một góc, ánh mắt trốn tránh.

Cũng có những nữ sinh khi cao trung thầm mến ủy viên thể dục, giờ gặp lại ủy viên thấy người ta đã có bạn gái, cả tối liền giận dữ không vui. Tất cả mọi người đều viết lí do vì sao cô không vui, chỉ có ủy viên thể dục không biết, cứ lảng xa lảng xăng chạy tới hỏi han, hỏi thế nào mà cô lại bắt đầu thành thực nữ rồi, không thích náo loạn nữa sao. Mọi người cùng cô gái đó chỉ có thể xấu hổ.

Cũng có mấy người bị bắt lên hát, thế nhưng không hòa đồng được. Bọn họ đa số trong tay lăm lăm cái điện thoại di động, cùng người khác nói chuyện cũng không ngừng đầu lên.

Tiểu Trì thỉnh thoảng cũng bị người ta ồn ào đẩy đi hát, thời gian còn lại chỉ ăn chút đồ, tinh tế quan sát biểu tình của mỗi người. Những người không cùng sở thích, không cùng tiếng nói chung, không cùng phương pháp biểu đạt tình cảm...

Cậu nhìn thấy, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Tiểu Trì đang quan sát hăng say, đột nhiên nghe được Lý Diệm cùng Đoàn Mộc Hạ ngồi cách đó mấy người trò chuyện rất kích động.

Tiểu Trì bật người dựng lỗ tai lên nghe ngóng, bởi vì cậu nghe được hai chữ “Ngụy Tề”.

Chỉ thấy Lý Diệm giơ điện thoại của mình lên, đưa cho Đoàn Mộc Hạ xem giới thiệu kịch truyền thanh đam mỹ. Tiểu Trì sau lưng ứa mồ hôi. Chợt nghe thấy một câu: “Ai nha, Ngụy Tề này thật quá kinh khủng, tổng công đó nha, hợp tác với nhiều người quá. Nhưng gần đây thế nào lại không ra kịch mới, có ra cũng đều là hợp thành CP với CV tên Thủy Đường. Ha ha ha, có rất nhiều tin nói bọn họ có cùng một chân nha. Cậu có muốn nghe kịch gần nhất của hai người họ không, gọi là Nhạc chương, cũng không tệ. A, hay là cái này, còn có một kịch mới sắp phát hành.”

Tiểu Trì nhớ kỹ Lý Diệm hồi cao trung là một hủ nữ, bình thường ở trong lớp hay ghép nam sinh thành công thành thụ. Một hủ nữ rất sắc bén. Tiểu Trì lúc nào cũng ngoan ngoãn, khi đó bị cô ta phối thành một đôi với lớp trưởng. Chỉ là Đoàn Mộc Hạ trước đây là ủy viên học tập, một nữ sinh siêu cấp giỏi, mới tới thủ đô học một năm rưỡi, thế nào đã biến thành hủ nữ rồi?

Càng kinh khủng hơn là, hai cô nương này nói hay khen tốt, lại có thêm các nữ sinh khác xông vào tán chuyện.

“Ai nha, đây chẳng phải là thần tượng của Tam tỷ trong ký túc xá tớ sao. Bộ kịch đó tôi đã xem rồi, rất hay, các cậu có bộ nào hay không thử đề cử đi. Cả nửa học kỳ tớ đều xem trọng sinh văn, hiện tại thấy người ta chết đi sống lại rất không thực, muốn đổi đề tài khác.”

“Ai nha, giờ đang lưu hành cao kien quân giáo văn (2), tớ đề cử cậu xem Trọng sinh chi xxx. Siêu cấp hay!”

“Trời, đó chẳng phải vẫn là trọng sinh sao?”

“Đây là cao kiền văn nha!”

“Có điểm gì đặc biệt? Có trọng sinh không?”

“Rất bình thường thôi. Trọng sinh là chuyện đã qua, không đi sâu vào đó, ...”

“...”

Tiểu Trì nghe sao mà giống với mấy câu mắng chửi kịch của cậu gần đây quá vậy.

Về đến nhà, Tiểu Trì khó có khi ra đường một chuyến liền gọi điện cho Tề Ủy, kích động kể lại chuyện họp lớp cao trung. Nói về những người bạn trước đây ngày nào cũng gặp gỡ, giờ gặp lại thấy khác xưa nhiều quá. Nói về các cô bạn trước đây vẫn ngoan ngoãn hiền lành, thế nào mà giờ trở thành hủ nữ...

Tề Ủy bên kia hình như đang ở trong xe, lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng mới đáp vài câu.

Tiểu Trì một mình thì thầm đã lâu, thấy Tề Ủy có chút kỳ quái, sau đó đột nhiên lóe lên một suy nghĩ trong đầu, hỏi: “Ách... Anh sẽ không phải là đang ở trong xe ba mẹ chứ...?”

Tiểu Trì không hiểu vì sao tìm bắt đầu đập gia tốc.

Nếu người bên kia nhà nhặt lên tiếng, không có hứng thú gì, Tiểu Trì sẽ không nói nữa.

Tề Ủy chỉ ôn nhu chiều chuộng cười nói: “Không có việc gì, cả nhà bọn anh đang tới nhà ông bà ngoại. Em cứ kể tiếp đi, anh nghe.”

Tiểu Trì trong lòng rít gào một tiếng. Tự dưng gặp phải tình huống xấu hổ này, thật là không biết phải làm sao. Tề Ủy, nếu anh sớm nói cho cậu, thì cậu đã chẳng chít chít meo meo cả nửa ngày. Đợi lát nữa ba mẹ anh hỏi lại, Tề Ủy chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

Thật là quá kinh khủng!

“Em... Em... Em sẽ nhắn tin cho anh. Cứ... Cứ chờ tới khi anh tiện thì nhắn lại cũng được. Bye.” Tiểu Trì cả tay cũng run rẩy, vội vàng treo máy.

Giống như là ra mắt ba mẹ Tề Ủy vậy.

Kỳ thực căn bản là hai thành phố cách nhau non nửa đất nước.

Ai, vợ dù có xấu tương lai vẫn phải ra mắt ba mẹ chồng nha.

Tiểu Trì nghĩ miên man, không khỏi càng thêm rối loạn. Cậu cùng Tề Ủy, tương lai, biết làm sao bây giờ. Hai người đều là con một, phía sau có bố mẹ yêu thương.

Con đường phía trước, thực sự, còn rất dài rất dài, rất khó rất khó. Không phải cậu sợ nên trốn chạy, ngất máy cũng là một phương pháp có thể giải quyết.

Tiểu Trì nghĩ hiện tại chính mình chẳng thể làm gì... Mơ hồ thấy có lẽ nên xin lỗi Tề Ủy.

Bên kia, trên đường cao tốc từ S thị tới H thị, Tề Ủy ngồi ở ghế sau bình tĩnh ngắt máy, rồi cầm lấy cuốn Câu chuyện triều Minh (3) đang đọc dở tiếp tục xem.

Trước khi Tiểu Trì gọi tới, anh đang đọc rất chăm chú.

Sau đó, hai vị gia trưởng không phải không nghe ra khi con trai gọi điện thoại, dùng ngữ khí vô cùng chiều chuộng, vô cùng ôn nhu.

Ba Tề cùng mẹ Tề trao đổi ánh mắt, khẳng định có vấn đề.

Con trai họ từ trước tới nay chưa từng dùng ngữ khí đó để nói chuyện điện thoại với ai bao giờ.

Mẹ Tề cẩn thận mở miệng hỏi: “Tiểu Ủy, là bạn gái con à?”

Tề Ủy không chút nghĩ ngợi, vô cùng thuận miệng dùng tông công âm đáp: “Àn, là con dâu của hai người đó.”

“...” Mẹ Tề lúc này không biết nói gì hơn.

Bà đã chuẩn bị tâm lí sẵn rồi. Con trai mình học kỳ này trở về có hơi khác, không thể nói rõ là khác chỗ nào, thế nhưng linh tính của người mẹ đã đặc biệt mẫn cảm nhận ra.

Mà ba Tề lái xe, qua kính chiếu hậu nhìn Tề Úy ngồi ở ghế sau, giọng nam nghiêm túc vang lên: “Tề Úy, con dâu của bố và mẹ con là nam sao?”

Trong xe vẫn rất an tĩnh. Âm thanh phát ra trong cuộc gọi của Tề Úy lúc đó, không phải ba mẹ nghe không ra, trong điện thoại là ... một nam sinh. Tiếng cười của người đó rất nhẹ nhàng, ngoan ngoãn, êm tai.

Thế nhưng nam nữ rất dễ phân biệt.

Tề Úy không trả lời, nhìn trang sách, tựa như đang rơi vào dòng lịch sử.

Cách cuốn sách, tâm tình gì cũng đều nhìn không ra...

Ba Tề còn muốn nói gì đó, bị mẹ Tề trừng một cái, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Xe tiến thẳng thật nhanh.

Rất nhanh, năm mới sắp tới rồi. Đăng bởi: admin

## 17. Chương 17

### CHƯƠNG 17 ANH ĐANG LÀM GÌ? VỪA XEM MẮT XONG.

Mấy ngày tết nhất này, Tiểu Trì vẫn không dám gọi điện cho Tề Úy, cậu biết anh luôn ở cùng với ba mẹ.

Cậu ở X thị cũng cùng bố mẹ đi thăm viếng khắp nơi, thật sự rất bận rộn. Đến khi được rảnh rỗi, cậu lại nhận được bản phản âm Tận thế ngân hà do Trọng mã tỹ gửi tới.

Tiểu Trì đã vô số lần tự thôi miên bản thân rằng: Lão tử là cường thụ, ngạo kiều thụ, cường thụ, ngạo kiều thụ!

Chỉ là thanh âm thu được đến chính cậu cũng không hài lòng.

Tiểu Trì một mình đóng cửa trong phòng cả ngày, cuối cùng nghĩ mình thật TMD là Bạch liên hoa thụ, mình thật là nhu nhược. Cậu phiền muộn, giao âm cho Trọng mã tỹ, hỏi cô có lúc nào rảnh rỗi, hai người trực tiếp login thu lại một lần.

Đừng nghĩ Tiểu Trì làm vậy là chủ động tìm ngược, đó là chuyên nghiệp. Cậu không mình kéo chân tổng công và Sở đại thần.

Mùng tám tết, Tiểu Trì tới nhà cậu ở Phúc Châu. Ăn xong cơm tối, cậu đưa tiểu biểu đệ xuống lầu tản bộ tiêu thực.

Cậu nhận được điện thoại của Tề Úy.

Anh đã trở về tới S thị, hỏi thăm cậu mừng năm mới thế nào.

Tiểu Trì nói em đang đưa tiểu biểu đệ tản bộ trong tiểu khu.

Tề Úy cười, tán thưởng cậu cuối cùng cũng biết phải ra đường tản bộ, rất có tiến bộ.

Tiểu Trì nghĩ tới cuộc điện thoại năm ngoái, liền hỏi: “Ách, ngày đó ba mẹ anh không nói gì sao?”

Tề Úy ở đầu bên kia yên lặng một chút, mới đùa giỡn nói: “Anh nói với họ là do con dâu gọi tới.”

“Thật sao, ba anh không đánh anh sao?”

“Ông ấy hỏi anh, con dâu của họ sao lại là nam.”

Tiểu Trì nắm tay tiểu biểu đệ chột dưng chân. Tổng công thật là, come out cũng quá khí phách đi. Đây không phải là nói giỡn chứ.

“Tề Úy...” Thanh âm Tiểu Trì đều run lên.

“Anh không giải thích. Loại chuyện này, che giấu không phải là biện pháp tốt, ba mẹ anh rất thông minh... Tiểu Trì, em sợ?” Đầu dây bên kia có tiếng cười, thanh âm rõ ràng làm người ta cảm thành bình yên.

“Lão tử có cái gì phải sợ, núi đao biển lửa cũng cùng nhau đi.” Tiểu Trì sợ là thế, nhưng ngữ khí thoải mái. Bàn tay tiểu biểu đệ đột nhiên giật giật tay cậu, nghiêm túc nói: “Biểu ca, ma ma nói không được dùng từ “lão tử”. Rất không văn minh. Cái này em không muốn ăn.”

Tiểu biểu đệ đưa chiếc kem nó cắn được một nửa cho Tiểu Trì.

Cậu ngồi xổm xuống, lấy khăn tay ra lau miệng cho nó, vội vàng ăn nốt chỗ kem còn lại. Vị bơ thơm lừng, không quá ngọt.

“Biểu đệ của em đang dạy dỗ em sao?” Tề Úy cười.

“Ách...” Tiểu Trì có chút . “Được rồi, hôm nay anh bận gì?”

Loại câu hỏi vụn vặt này luôn giúp cậu thoát khỏi sự đùa giỡn của Tề Úy.

“A, vừa đi xem mắt, mới về nhà.”

“Phụt...” Tiểu Trì thiết chút nữa phun hết cả kem trong miệng.

Cậu bị sặc, vội vàng giơ điện thoại ra xa, ho khan vài tiếng.

“Đang ăn cái gì? Trước tiên nuốt đồ ăn xuống đã.”

“A———” Tiểu Trì cố gắng nhanh chóng nuốt kem xuống, cũng không nói gì, để tiểu biểu đệ tự ra chơi cát với mấy đứa trẻ trong tiểu khu, chính mình ngồi ở trên một cái ghế hình cây nấm. Đột nhiên phát hiện bên cạnh không biết từ lúc nào đã có một con chó ngồi chồm hổm, cái lưỡi dài lè ra nhìn cậu.

Tiểu Trì cùng với chú chó bốn mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nói: “Nhìn cái gì vậy, lẽ nào làm nũng cái gì? Nũng nịu đáng xấu hổ! Có hiểu hay không hả?”

Xem mắt. Xem mắt cái đầu anh!

“Anh đi làm gì?” Tiểu Trì khinh bỉ con cún xong, bình tĩnh hỏi lại một lần. Cậu muốn nghe một đáp án khác.

Người bên kia rõ ràng rất hài lòng trả lời: “Gặp con gái ông chủ quán rượu của mẹ anh. Đang học F đại hệ ngoại ngữ.”

“Đẹp không?” Tiểu Trì vẩy vẩy tay với con Tiểu Kinh Ba(1), chú cún ngoan ngoan ngốc ngốc vẩy vẩy đuôi, nhích cái mõng béo mằm lại gần.

“Ân.” Tề Úy ừ một tiếng. Đầu dây bên kia vang lên tiếng từ bàn phím.

“Nga.” Tiểu Trì vươn tay bắt lấy cằm của Tiểu Kinh Ba, con chó ngốc kia còn dăng đầu lên cho cậu tùy tiện gãi, bày ra một bộ dáng hưởng thụ. “Anh giờ còn tiếp tục cùng cô ta lên QQ hàn huyên sao?”

Bên kia truyền đến tiếng của MSN, Tiểu Trì lạnh lẽo nói: “Nga, hóa ra là MSN. Hai người cứ chậm rãi trò chuyện, em ngắt máy trước.”

Trong ngực Tiểu Trì lạnh đi phân nửa, không biết Tề Úy đang nói giỡn với cậu hay nói thật.

Lòng cậu đau đớn vô cùng, ngay cả bộ dáng quần bách của cậu trong tương lai khi tham gia hôn lễ của Tề Úy và người con gái khác cũng đều tưởng tượng tới. Trên tay túm lấy chú cún càng thêm dùng sức.

“Ngao ô——” Nó hét thảm một tiếng, bị Tiểu Trì bóp cổ.

Tiểu Trì nhớ Tề Úy từng nói anh cắn cậu một ngụm, giống như con cún.

Vậy nên cậu nhìn thấy Tiểu Kinh Ba mà hờn giận.

Đầu bên kia Tề Úy cười nói: “Làm sao vậy, em ngược đãi động vật?”

“Không. Em cúp.”

Tiểu Trì rất nhanh ngắt máy, đem Tiểu Kinh Ba ôm vào trong lòng.

Sờ sờ đầu, vuốt vuốt lông, sờ cái mông phì nộn của nó. Thở dài một hơi.

Con mẹ nó!

Cậu mắng trong lòng, đang muốn lấy con chó ra trút giận, chợt thấy trước mặt có một lão nhân gia đi tới.

Ông tóc đều đã xám trắng, chống gậy đi tới. Đến bên cạnh ghế dài, nhìn Tiểu Trì và con cún trong lòng cậu.

“Bối bối, sao mày lại tới đây hả? Ha ha.” Ông đi rất chậm, Tiểu Trì vội vàng buông nó ra, tới đỡ người.

“Gia gia hảo, đây là chó của ông?” Tiểu Trì chợt dạ, mong rằng bộ dạng cậu khi dễ chó nhà người ta lúc này không bị nhìn thấy.

Điện thoại trong túi rung lên, Tiểu Trì mặc kệ.

“Ha ha...” Ông lão cười thật to, tinh thần không tệ lắm. “Bà nhà ông ra đi thật sớm, con trai con gái đều ở bên ngoài. Một năm cũng chả gặp được mấy lần, cũng chỉ có Bối Bối đã bồi ông nhiều năm. Nó là người nhà của ta.”

Tiểu Trì vội vàng đưa chó cho ông, trong lòng khinh bỉ chính mình.

Tiểu Trì, mày tổn thương người nhà ông ấy, nhất định là muốn bị trời phạt đây mà. Được rồi, trời đã phạt rồi, trốn cũng không được.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, ông lão lôi kéo Tiểu Trì kể rất nhiều chuyện.

Khi ông còn trẻ đã làm công nhân đường sắt, sau đổi thành tài xế xe lửa, đi qua khắp mọi miền đất nước. Bà nhà ông cũng là nhân viên của hệ thống đường sắt, hai người cùng đi làm, cùng tan tầm. Ở bên nhau vài chục năm, có chuyện gì cũng không xa nhau. Chỉ là mấy năm nay, bà nhà đi rồi, con cái đều thành gia, rất có tiền đồ, thế nhưng đều ở bên ngoài. Bọn họ cũng muốn đón ông tới ở cùng, nhưng: “Chúng nó đều có gia đình của mình, một ông già như ông tới ở, chúng nó lại phải nhân nhượng ta, ta cũng muốn nhân nhượng chúng, tất cả đều không thoải mái, cần gì phải thế. May mà ta có Bối Bối, nó mỗi ngày đùa vui vẻ ở cùng ông, ông cũng không cô đơn...”

Tiểu Trì nghe, trong lòng thấy chua xót.

Hóa ra con cún này rất quan trọng.

Cậu nhìn ông lão, trong lòng như thấy bản thân mình của rất nhiều năm sau này.

Hắn là không có con cái gì...

Nếu như Tề Ủy không ở bên cậu, cậu phải một mình chậm rãi già đi... Biến thành một ông lão, sau đó...

Sau đó phải đi cùng với một con chó.

Trốn tới trại dưỡng lão ở Cổ Lăng Tự.

Àn, chính là như thế.

...

Chắc do đêm tối khiến người ta cảm thấy u buồn, Tiểu Trì càng nghĩ càng bi quan.

Ông lão nói một hồi lâu, quay sang nói với chú chó giống như đang nói với một con người: “Bối Bối, chúng ta trở về có được không?”

Tiểu Kinh Ba ngẩng đầu nhìn chủ nhân, “Gâu gâu——” kêu một tiếng, đặc biệt vang dội. Nó giống như là nghe hiểu tiếng người, nhảy tới nhảy lui trên mặt đất, lắc lắc đuôi, rồi lại nhìn Tiểu Trì một chút, rồi tới bên chân ông lão chạy chung quanh ba vòng.

“Chàng trai trẻ, cùng cậu nói chuyện thật thoải mái. Cháu nội ta đặc biệt âm ỉ, không thân với ta, nói cũng không nói được vài câu. Nhưng thật ra nói với cậu, thật sự rất vui vẻ. Cậu nghe điện thoại đi, người bên kia đã gọi thật nhiều lần.” Ông lão đứng lên, chỉ chỉ di động vẫn một mực rung trong túi áo, đôi mắt cười nheo lại.

Ông giờ gầy chỉ chỉ về phía nhà mình. Chú chó Tiểu Kinh Ba tên Bối Bối chạy như bay về phía trước, chạy được một quãng, nó quay lại, hướng bên chân ông sung sướng quay ba vòng, ngồi xổm xuống lè lưỡi, rồi tiếp tục chạy.

Ông lão đi thật chậm, chó con chạy thật nhanh, chậm rãi biến mất trong màn đêm.

Cuối cùng, chỉ nghe thấy tiếng chú chó vọng lại từ một nơi thật xa.

Tiểu biểu đệ chơi cũng mệt rồi, chạy tới bên Tiểu Trì, trên mặt vẫn còn những hạt cát chưa lau hết.

Tiểu Trì vươn tay giúp nó lau mặt, lúc này mới lấy điện thoại ra.

Đều là cuộc gọi của Tề Úy.

Còn có tin nhắn. Bốn năm cái, toàn bộ đều là ba chữ “Nghe điện thoại.”

Điện thoại lại kêu.

“Tiểu Trì!” Vừa nghe máy, trong nháy mắt đã nghe thấy tiếng Tề Úy rống lên.

“Ân?” Tiểu Trì bình tĩnh đáp. Bình tĩnh tới mức người ở đầu dây bên kia đang nôn nóng cũng thoáng thấy lạnh lẽo.

“Em... Làm sao vậy?” Tổng công nhẹ giọng lại, sốt ruột hỏi.

“Vừa cùng một lão gia gia nói chuyện phiếm, nên không tiếp điện thoại của anh.” Thanh của Tiểu Trì nhẹ nhàng như từ nơi xa xôi vọng lại, giống như tan vào trong gió.

“Cô gái kia. Là mẹ anh bắt anh đi... Sau khi về nhà anh đã nói rõ chuyện của chúng ta cho bà rồi.” Tề Úy chậm rãi nói.

“Tề Úy...” Trong lòng Tiểu Trì khó chịu vô cùng.

“Tiểu Trì?”

“Anh phải đối xử tốt với ba mẹ, đừng chọc giận họ. Em cũng vậy... Sau này... Em không muốn xa bố mẹ. Em muốn mỗi ngày đều có thể thấy họ, muốn chờ họ cùng già, rồi ở bên họ. Đừng để bố mẹ cô đơn.” Ngực Tiểu Trì có chút khổ sở.

Bên kia Tề Úy an tĩnh một chút, nghĩ tới chuyện việc ba mẹ và việc Tiểu Trì gặp lão nhân gia chắc là có liên quan, trong lòng phỏng đoán, rất nhanh, thanh âm ổn trọng vang lên, luôn đáng tin như trước: “Chúng ta còn mười năm. Tới khi đó, em cũng chưa có già, chúng ta sẽ trở nên cường đại hơn, thành thực hơn, có thể chiếu cố họ không phải sao? Đừng có gấp. Thời gian tới cũng không kinh khủng như em nghĩ đâu. Mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.”

Nghe được những lời này, trong lòng Tiểu Trì chưa xót vô cùng, nhìn biểu đệ ngây thơ ăn kẹo ở trước mặt, cậu ngẩng mặt lên nhìn vầng trăng trên cao, nhẹ nhàng nói: “Ân. Em tin anh. Tề Úy... Em nhớ anh lắm...”

...

Treo điện thoại, tiểu biểu đệ hỏi Tiểu Trì: “Biểu ca, anh có bạn gái rồi à?”

Tiểu Trì cười nói: “Ân. Biểu ca có một bạn gái rất tuyệt. Vậy nên, biểu ca cần phải rất rất nỗ lực, không đúng, là người ấy ở quá xa, biểu ca đuổi không kịp.”

Tiểu Trì đưa nó về nhà. Biểu đệ ngẩng đầu hỏi: “Như vậy, bạn gái anh có đẹp hơn Dương Mịch không? Cô ấy là nữ thần của em.”

“A?” Tiểu Trì bất khả tư nghị nhìn tiểu biểu đệ, nó mới học lớp hai tiểu học, đã có nữ thần rồi?

“Ân. Mịch Mịch tối cao!” Tiểu hài tử bày ra bộ dáng hoa si.

“Ha ha, bạn gái anh... So với nữ thần của em còn đẹp hơn.”

“Em không tin!”

“Đây là sự thật! Về thôi!” Tiểu Trì nhấn mạnh, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, kéo tay tiểu biểu đệ sung sướng trở về nhà.

Trở lại nhà cậu, tiểu biểu đệ cấp trạng với người lớn, nói: “Biểu ca nói bạn gái của anh ấy đẹp hơn cả Dương Mịch, con không tin!”

Mấy người lớn trong nhà đều nhìn Tiểu Trì. Cậu chỉ tùy ý cười, nheo nheo mắt, cho dù ai hỏi cái gì cũng không đáp lại, chỉ nhéo nhéo cái má của biểu đệ.

...

Lúc này, Thanh đại tỷ ở bên kia Trái đất vừa mới từ phòng thí nghiệm trở về nhà, còn cầm di động liên tục phát ra thanh âm của QQ.

“Trọng mã... Cái này là thật sao? Nếu như tôi có thể nghe được hiện trường pia âm, tôi nhất định sẽ yêu cô một vạn năm!” Thanh đại tỷ nói lời buồn nôn, vẻ mặt lấy lòng.

“Có một chuyện, đến lúc đó cô đổi một cái ID không ai biết, tôi sẽ nói cô là hậu bối tôi đưa tới hiện trường pia âm để học hỏi. Lần này không cho Thủy Đường trực tiếp pia âm là vì tạo cơ hội cho cô đó, thân!” Bên kia vang lên một giọng nữ thành thực ổn trọng.

“Ai nha, yêu cô chết mất!!!! Chờ tôi về nước sẽ mời cô ăn. Ai nha, làm sao đây, thật kích động!” Thanh đại tỷ không thể nào bình tĩnh nổi.

“Đại tỷ, tới lúc đó đừng có quá khích đấy! Ngụy đại thần thì tôi không dám, nhưng Tiểu Thủy Đường đối xử với người khác rất tốt, dù biết cô làm vậy với cậu ấy cũng không tức giận với cô.” Trọng mã tỷ lại ra sức bán đứng Thủy Đường.

“Ai! Không có cách nào khác mà, quyền hạ của Tiểu hậu kì cùng tổng công đại thần tôi làm không nổi, khẩn cấp cần tư liệu sống nha. Nga, được rồi, hôm này vậy xem mấy bài post trên diễn đàn, nghe nói có một CV rất nổi tiếng lui giới, sau đó tôi xem mấy lần, kết quả qua một giờ vẫn không hiểu họ đang nói cái gì, thật sự quá phiền muộn.” Thanh đại tỷ rẽ vào siêu thị, mua một con gà, một hộp nấm, mua ít hành, bình tĩnh tính tiền, ra khỏi cửa, dùng tốc độ cực nhanh mà thành thạo khiến người ta bất ngờ.

Bên kia đại trọng mã thở dài nói: “Ai, tỷ, đừng có xem mấy cái đó làm gì, cẩn thận tức chết, trái lại nên tập trung vào mà nghiên cứu mấy cái tế bào JJ của tỷ, viết manh văn là tốt rồi.”

“Đủ rồi nha! Cô nói vậy sẽ làm tôi mất bình tĩnh, không được, tôi muốn nghe. Dù sao tôi làm vông phổi vẫn, không thể quá tiêu bạch. Trong mắt độc giả, tôi phải thật chuyên nghiệp.” Thanh đại tỷ ở cửa siêu thị hét to.

“Cô cho rằng mới nghe mấy vở kịch đam mỹ đã thành chuyên gia được sao? Giới vông phổi rất rộng lớn, cô trước cứ viết văn cho tốt đi.” Đại trọng mã hung hăng giáo dục.

“Trọng mã tỷ

Cầu cô nói cho tôi!!!” Thanh đại tỷ bắt đầu làm nũng, bản thân cô nghe cũng thấy buồn nôn.

“Câm miệng, tôi còn nhỏ hơn cô hai tuổi.” Đại trọng mã ở đầu dây bên kia rít gào.

“Lão nương rất muốn biết!!!! Để viết truyện!!!! Viết xong truyện sẽ trao quyền cho cô nha. Cô có thể giúp tôi tìm Ngụy Tề tới phối đại thần, tôi sẽ trao quyền cho cô!!! Hắc hắc~~” Thanh đại tỷ từ trước tới nay để đạt được mục đích thì không từ thủ đoạn, trên đường có người dùng ánh mắt quái dị nhìn một nữ nhân cầm điện thoại cười đến là bỉ ổi, khê lắc đầu.

“Muốn tổng công phối âm? Được, cô phải tâm vô tạp niệm ngoan ngoãn viết truyện cho tôi. Truyện cô viết không tốt thì tôi lấy cái gì đi tìm người sửa kịch bản?” Đại trọng mã âm trầm nói, mười phần khí thế nữ đế.

“Nga, được rồi. Như vậy, tiểu hậ kì trong truyện... Cô giúp tôi mời Thủy Đường đi? Tỷ cầu cô đấy, tỷ yêu cô lắm.” Thanh đại tỷ sáng khoái bỏ qua mấy vụ ồn ào gần đây, bởi vì cô nghĩ hai CV phối kịch là quan trọng nhất. Xì căng đan gì đó, tự họ xử lí là tốt rồi.

Một lúc lâu sau.

Thanh đại tỷ mang theo con gà, tắt âm QQ, ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Ánh trăng thật đẹp, nửa cung trong lơ lửng nơi xa vời. Đầu năm mừng tám, cô chỉ có thể chưng cách thủy một con gà với nấm. Ai, quá là đáng thương.

...

Tiểu Trì nhận được điện thoại của Hạ Mông, đó là vào mừng mười.

Năm nay Hạ Mông cùng bạn gái chưa tới khai giảng đã tới X thị. Hai người đều bận học, thời gian ở bên nhau rất ít. Vì vậy định cùng tới Tề Thủy Tiểu Trúc, trước khi khai giảng tận hưởng thế giới hai người.

Hôm nay, khi đôi tình nhân tới ở Tề Thủy Tiểu Trúc, trước cửa sổ, Hạ Mông thấy Tề lão đại của bọn họ đang cùng một mỹ nữ ở dưới lầu hôn môi. Sau đó mỹ nữ vô cùng thân thiết nắm tay anh ra khỏi Tề Thủy Tiểu Trúc. Còn có ảnh chụp làm chứng.

“Tiểu Trì nha, thật không ngờ bạn gái của lão đại đẹp như vậy. Tóc rất dài, mặc một thân hàng hiệu, bạn gái anh nói, cái túi xách cô gái kia dùng đã từng xuất hiện trên tạp chí. Không tới mấy vạn đồng không mua được. Ai nha, cậu với lão đại thân như vậy, chẳng lẽ không biết sao? Quá bất ngờ luôn. Anh chưa bao giờ thấy lão đại cao hứng như hôm nay!”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng Hạ Mông kích động.

Trong lòng Tiểu Trì lạnh ngắt, ngoài miệng vẫn miễn cưỡng cười: “Sao, thật tốt, nữ thần trong lòng lão đại cuối cùng cũng xuất hiện rồi, anh cứ tiếp tục quan sát đi. Có trò hay để xem đó.”

Sau đó hai người tiếp tục nói chuyện một chút, Hạ Mông kích động cúp máy, rất nhanh có một tin nhắn gửi tới.

Ảnh chụp rất rõ ràng, trong hoa viên Tề Thủy Tiểu Trúc, Tề Ủy ăn mặc một kiện áo khoác kẻ bình thường, cúi đầu, nữ nhân tóc dài hôn lên mặt anh.

Một tấm ảnh khác, nữ nhân vô cùng thân thiết kéo tay Tề Ủy ra khỏi Tề Thủy Tiểu Trúc. Cô tựa bên vai Tề Ủy, anh ôm vai cô.

Tất cả vừa xem là hiểu ngay.

Chỉ là Tiểu Trì thấy rất không chân thực. Cậu nhìn chăm chăm hai bức ảnh vô số lần, cuối cùng đóng điện thoại, mở cửa sổ trong phòng.

Bên ngoài, nắng vàng X thị vẫn nhẹ nhàng như trước.

Không khí thoáng lạnh lẽo.

Đăng bởi: admin

## 18. Chương 18

### CHƯƠNG 18 TRÁI TIM MẠNH MẼ VÀ KHÍ CHẤT BÌNH TĨNH

Tiểu Trì rất muốn gọi điện thoại cho Tề Ủy. Thế nhưng cậu lại nghĩ, nếu như giờ cậu gọi cho anh, liệu có ảnh hưởng tới cuộc hẹn ngọt ngào của đôi tuần nam mỹ nữ kia không?

Lần đầu tiên Tiểu Trì yêu, lần đầu tiên cậu gặp phải chuyện này, lần đầu tiên cậu ném thử tư vị này. Thật chẳng dễ chịu chút nào.



Tiểu Trì thở dài một hơi, cậu đi tới trước đàn dương cầm, từng nốt từng nốt đàn lên ca khúc cậu đã hát vào ngày sinh nhật anh.

Chỉ là từng lời từng câu kia, chẳng thể nào cất lên được nữa.

Tiểu Trì trông có vẻ đặc biệt bình tĩnh.

Bề ngoài trông thực bình tĩnh. Trong lòng cậu cũng bình tĩnh như nước lặng. Cậu không muốn nghĩ về cô gái kia, người con gái mà Tề Ủy đã đi xem mặt, hay là một người nào khác. Điều đó có quan hệ gì với Tiểu Trì cậu đây chứ?

Mặc kệ là ai, chuyện gì phải đến vẫn cứ đến, cậu không ngăn cản được. Ngay cả mắng chửi cậu cũng không muốn.

Cậu chỉ có thể đánh đàn, đàn từng nốt từng nốt.

Buổi chiều, bố Tiểu và mẹ Tiểu trở về. Hai người cùng nhau làm cơm trong nhà bếp. Tiểu Trì sợ hai người lo lắng cho cậu, vì vậy đành phải ôm bản nhạc phổ của Rachmaninoff(1) tự ngượng.

Mấy khúc nhạc của vị thiên tài đã lâu rồi cậu không đàn, giờ cảm thấy khá lạ lẫm nên cứ ngồi đàn đi đàn lại nhiều lần.

Âm nhạc là một điều kì diệu, khi bạn bình thần muốn diễn tấu thật hoàn mỹ, trong đầu chỉ còn giai điệu và nốt nhạc, không còn gì khác.

Bố Tiểu nghe không nổi nữa, từ trong nhà bếp thò đầu ra nói, “Con trai à, cô bạn gái Dương Mịch của con thật là có phúc, đầu tiên là được làm người yêu của Chopin, lại còn thường làm cơm cho con. Bố rất cảm kích cô ấy đã thức tỉnh được hoàng tử đàn dương cầm của nhà mình đấy!”

Tiểu Trì quay đầu đi, không lên tiếng, rồi tiếp tục cúi đầu, mặt không cảm xúc, đánh đàn.

Buổi tối, bố mẹ Tiểu Trì tới nhà bạn bè đánh bài. Cậu ở nhà một mình, đành lên QQ. Hôm nay là ngày pia âm với Trọng mã tỷ.

Bây giờ, Tiểu Trì đăng nhập ẩn vào chim cánh cụt của CV Thủy Đường. Trọng mã tỷ đã onl rồi.

Đại trọng mã: Thủy Đường, hôm nay chị muốn dẫn theo một đạo diễn mới, muốn để cô ấy nghe em pia em, có được không?

CV Thủy Đường: Không vấn đề gì. Chỉ là hôm nay em khó có thể thuận lợi thu âm, chị thông cảm nhé.

Đại trọng mã: Được, được, Thủy Đường cứ cố pia đi. Chị yêu em!

Tiểu Trì lên mạch, mở ghi âm, thử mấy âm rồi điều chỉnh lại tần số và âm thanh.

Bên kia Skype, đạo diễn mới cũng mở mạch, bắt đầu pia.

Trong nhóm vẫn có một ID tới dự thính gọi là “Mỉm cười siêu SB(2)”. Người này không mở mạch, yên tĩnh không tiếng động.

Tận thế ngân hà kể về ngày Trái Đất diệt vong, loài người bắt đầu cuộc hành trình gian khổ ngoài vũ trụ mệnh mông.

Hai nam chính trong cuộc lữ hành hủy diệt ấy, vượt qua giai cấp bất đồng mà yêu nhau không rời. Mà sau ngày diệt vong, tiểu công Tần Khải vốn là quân nhân xuất ngũ ở tầng lớp bình dân thấp kém nhưng lại đứng lên nhận trọng trách tìm kiếm tân đại lục mà loài người có thể tồn tại. Tiểu thụ Triệu Tường, một hậu duệ quý tộc, lẽ ra nên an nhàn sống trong sự che chở an toàn, lại cùng Tần Khải thám hiểm, chiến đấu...

Cũng vì xuất thân của mình, Triệu Tường là một ngạo kiều thụ, rất khó nắm bắt được tính cách.

Nửa giờ pia, Trọng mã tỷ có chút đau đầu.

“Thủy Đường, em xem như này, Tần Khải biết mình mang trách nhiệm tìm tài nguyên để cứu sống nhân loại, cần phải rời xa Triệu Tường. Em nghĩ thử đi, nếu Triệu Tường biết nguyên nhân hai người chia tay không phải vì tiểu công không còn yêu cậu ấy nữa, mà chỉ bởi vì tình thế bắt buộc, chuyển đi lần này có

đi mà không có về. Vậy liệu em có thương xót không, chắc chắn là có. Nên câu này phải mạnh mẽ lên một chút. Đọc lại câu “Được, chia tay đi, chúng ta sau này sẽ không gặp lại nhau nữa” này một lần. Mạnh mẽ một chút nha. Cái cảm xúc này khó mà diễn tả được, dù bên ngoài không thể hiện, nhưng trong lòng phải cảm nhận rõ, hiểu không?”

Đã thử đến chín lần, cậu vẫn không nắm bắt được. Tiểu Trì thử lại lần thứ mười.

Đại diện vẫn nói không được.

Sau đó, Đại trọng mã lấy cho cậu nghe âm thô của Ngụy Tề, để cậu phối với câu chia tay của Ngụy Tề, giúp cậu tìm cảm xúc.

Lần thứ mười, Tiểu Trì mở phần âm Trọng mã tỷ gửi. Công âm của Tề Úy truyền đến thật rõ ràng.

“Triệu Tường, em đừng có lỗi trước kia ra đây, bây giờ... Chúng ta không còn hợp nữa... Anh chúc em hạnh phúc. Chúng ta chia tay đi...”

Âm thanh bằng lãnh, không một chút sức sống. Là Tề Úy muốn chia tay với cậu. Muốn chia tay, muốn chia tay...

Đại trọng mã gọi cậu thử lại một lần. Tiểu Trì nghe xong, ngây ngốc muốn mở miệng.

Chỉ là phát hiện cậu chẳng thốt lên được lời nào.

“Được, chia tay đi, chúng ta sau này sẽ không gặp lại nhau nữa...” Tiểu Trì nói, trong lòng rất chua xót.

Cậu nghĩ tới nửa năm cậu ở bên Tề Úy. Anh đứng bên bảng quảng cáo nhìn cậu ăn kem ốc quế, cùng nhau thử kịch bản, hát cho cậu nghe. Anh còn ôm cậu ngủ, còn cho cậu ăn đầy bàn hải sản. Cậu nhớ tới chú mèo Tiểu Mễ bên bồn hoa, còn nụ hôn cách một bàn thức ăn. Còn có lần đầu tiên thân mật, cậu nhớ từng chi tiết...

Một câu “Chúng ta chia tay đi” thật quá mức chân thực.

Tiểu Trì nói, đôi mắt nóng nóng, giọng nghẹn ngào.

Trên Skype, Đại trọng mã cùng Mỉm cười siêu SB nghe cùng nhau —— SB rồi.

Trên QQ, Khổ bức nữ bác ti gửi tới một loạt dấu chấm hỏi cho Đại trọng mã, sau đó là một loạt chữ đỏ rực: “Đã từng có chuyện đạo diễn pia khiến CV khóc bao giờ chưa?”

Đại trọng mã rất lâu sau mới trả lời: Đắm chết giờ! Sao mà có được, cho tới giờ vẫn chưa từng xảy ra chuyện này, tôi có cần phải mổ bụng chứng minh hay không?

Khổ bức nữ bác ti: ...

Lúc này, Đại trọng mã tay chân luống cuống không biết phải làm sao, tình cờ thấy Ngụy tổng công login QQ. Giống như gặp được vị cứu tinh vậy, cô tóm lấy anh hỏi ngay: “Ngụy Tề! Cứu mạng! Anh có biết gần đây Thủy Đường gặp chuyện gì không? Tôi đang pia âm như bình thường, hình như... Đã có chuyện gì đó xảy ra với cậu ấy.”

CV Ngụy Tề rất nhanh đáp lại: Cô đã làm cái gì?

Một câu chữ màu đen đậm nét gửi tới khiến Đại trọng mã chấn động, trong lòng căng thẳng, trong đầu tự động xuất hiện thành âm chất vẫn lạnh lùng của tổng công.

“... Tôi chỉ pia âm bình thường, sau đó, Thủy Đường đột nhiên khóc. Tôi thề trên JJ của chồng tương lai, tôi chỉ pia âm rất bình thường, không bạo lực, không mắng chửi, cái gì cũng không có.” Đại trọng mã nhanh chóng giải thích.

Bên kia Ngụy Tề không trả lời nữa, ava cũng xám xịt.

Trong tai nghe, Đại trọng mã nghe được tiếng chuông điện thoại, không phải là của cô, vậy chỉ có thể là của Thủy Đường.

“Trọng mã tỷ, em đi nghe điện thoại, chờ một chút.” Thanh âm ghen ngào của Thủy Đường vang lên, cô biết cậu đã bỏ tai nghe để đi nghe điện thoại.

Skype không được tắt, tình huống bên kia cũng truyền tới.

Ava QQ của Đại trọng mã còn đang nhảy nhót điên cuồng.

Khổ bức nữ bác ti: Đây là tình huống gì vậy? Thủy Đường nghe điện thoại? Của ai? Cô à?

Đại trọng mã: Đương nhiên không phải, cô tự nghe đi.

Trong tai nghe, tiếng Thủy Đường ghen ứ vang lên một tiếng “Alo”.

Bên kia điện thoại nói gì đó, Thủy Đường có chút lạnh lùng trả lời: “Không có gì, đang phản âm... Bọn họ không có nhà, đi ra ngoài rồi... Ân... Em rất khỏe...Ân... Anh bận hả?”

Nghe thế nào cũng thấy kì quái. Thủy Đường bình thường là một người rất nhu hòa, chưa từng nghe thấy cậu nói chuyện cứng nhắc như vậy, tựa như là không muốn trò chuyện với người ở đầu dây bên kia.

Ngắt máy. Tiểu Trì cầm lấy tai nghe, tiếp tục nói: “Trọng mã tỷ, tiếp thôi.”

Đại trọng mã bình thường là một cô gái rất mạnh mẽ, nhưng khi nghe ra sự kì quái trong âm thanh của Thủy Đường, cô cảm thấy mềm lòng.

“Thủy Đường... Em có ổn không? Hay là chúng ta để lúc khác lại pia?”

Chị gái tri âm của cậu đương nhiên rất đồng cảm.

Tiểu Trì lại nói: “Không cần đâu, tiếp tục đi.”

Thanh âm vang lên rõ ràng, một chút tức giận cũng không có. Đại trọng mã cẩn thận, một nửa câu nặng lời cũng không nở nói. Mặc kệ Thủy Đường diễn thế nào, cô đều nói: “Được, rất tốt rồi, em nghĩ sao?”

Thế nhưng Thủy Đường dường như không chịu buông tha cho bản thân, nói đi nói lại: “Em thấy chưa được, chị có thấy thế không?” Sau đó lại tiếp tục thử.

Toàn bộ quá trình không phải là đạo diễn pia CV mà là CV đang ngược đạo diễn.

Đại trọng mã chẳng biết phải nói gì ngoại trừ cho Thanh đại tỷ mấy emo và liên tục giải thích, bình thường pia âm không phải như thế này đâu.

Thanh đại tỷ cứ ba mươi giây lại gửi tới một icon khinh bỉ cho cô, Đại trọng mã xem mà khóc không ra nước mắt.

Khi Tiểu Trì tự pia chính mình tới lần thứ mười sáu, điện thoại trong tay cậu lại vang lên.

Thanh đại tỷ ở bên kia rốt cuộc ngừng gửi emo khinh bỉ mà hỏi Đại trọng mã: “Trọng mã, sao tôi cứ cảm thấy cuộc gọi kia có vấn đề? Rốt cuộc người gọi là ai?”

Đại trọng mã: Tôi không biết. Tôi chỉ muốn biết giờ nên tiếp tục pia âm hay là tìm một lý do để hủy bỏ. Thủy Đường bình thường đâu có thế này.

Khổ bức nữ bác ti: Vậy nên tôi mới nói có vấn đề nha.

Đúng lúc này, Tiểu Trì nói câu em phải nghe điện thoại, rồi bỏ tai nghe xuống.

Điện thoại được thông, bên kia truyền tới thanh âm nồn nóng của Tề Úy: “Tiểu Trì, ra mở cửa cho anh.”

“Cái gì?” Tiểu Trì có chút mờ mịt.

Thanh âm của anh mang theo sự tức giận không cho phản đối: “Em ra mở cửa cho anh ngay! Anh đang ở trước cửa nhà em!”

“!!!” Tiểu Trì khiếp sợ tới không tin nổi.

Sao Tề Úy lại biết nhà cậu, mà sao đã tới được đây rồi?

Tiểu Trì hoàn toàn quên mất Skype vẫn đang mở, chạy thẳng ra phòng khách mở cửa.

Ở bên ngoài, Tề Úy một thân tây trang, đẹp trai vô cùng, dường như là mới tham gia một hôn lễ trở về, cầm điện thoại đứng ở nơi đó, cau mày nhìn cậu.

“Anh... Sao lại tới được đây?”

“Đạo diễn nói em khóc.” Bàn tay Tề Úy vuốt ve khuôn mặt cậu. Hai người đã hai mươi ngày không gặp nhau, anh rất nhớ cậu.

Tiểu Trì vội vàng né tránh, nghiêng người cho anh vào nhà.

Tề Úy nhìn chăm chăm vào động tác của cậu. Trên đường tới đây, anh đã nghĩ về chuyện xảy ra mấy ngày này, đã nghĩ thế nào cũng phải gặp được cậu, trong lòng luôn có chút thấp thỏm.

Chỉ là nhìn thấy Tiểu Trì lạnh lùng như thế, anh rất đau lòng, muốn giải thích với cậu chuyện buổi sáng, nhưng Tiểu Trì chỉ cho anh vào nhà tự tìm chỗ ngồi, còn cậu vào nhà bếp lấy đồ uống.

Nhà Tiểu Trì là một căn hộ phổ thông ba phòng nhỏ một phòng khách. Cửa phòng cậu để mở, Tề Úy đi thẳng vào bên trong.

Trong phòng, phía trước cửa sổ đặt một cây dương cầm. Đàn được mở ra, bên trên đầy những bản nhạc phổ phức tạp. Trên nhạc phổ còn có những câu chú thích cũ kỹ.

Bên cạnh đàn dương cầm là giường ngủ. Bên kia là bàn học. Trên bàn còn có máy tính đang hoạt động, mở một file nghe, một bên còn có notebook đang mở, đã hiện lên chương trình bảo vệ màn hình.

Rất nhanh Tiểu Trì đi tới, đưa cho anh một ly thủy tinh: “Chiều hôm nay mẹ em làm trà lúa mạch. Có đá đấy. Anh ngồi đi.”

Tiểu Trì ngồi vào ghế của đàn dương cầm, trên tay cũng cầm một ly nước.

Tề Úy ngồi xuống trước bàn học. Anh không uống nước mà chỉ nói: “Tiểu Trì, rốt cuộc em làm sao vậy?”

Chỉ một câu như thế, lại khiến cho hai cô gái ở bên kia Skype thộn mặt ra.

Đại trọng mã nhanh chóng điên cuồng gửi QQ cho Thanh đại tỷ.

Hai người hầu như là cùng nhau gửi: “Ngụy tổng công!!!!!!”

Chỉ là dấu chấm than của Đại trọng mã không có nhiều như Thanh đại tỷ.

Hai người gửi xong một dòng này đều ăn ý ngậm miệng, dựng thẳng lỗ tai lên nghe lén.

Tiểu Trì ở trước đàn dương cầm thử dài một hơi, đặt xuống ly trà đã cạn, cũng không trả lời mà nói: “À, em vừa rồi nói hơi nhiều, còn rất khát.”

Nói xong liền muốn đi ra ngoài. Tề Úy cản cậu lại, “Bộp——” một tiếng, thanh âm quần áo ma sát vang lên, anh trực tiếp ôm cậu vào lòng.

Tiểu Trì phản kháng, nhưng rất nhanh đã đầu hàng.

“Hôm nay có phải là Hạ Mông đã nói với em cái gì không?” Tề Úy giống như điên cuồng ôm chặt lấy cậu, ghé vào tai cậu nói.

Tiểu Trì không muốn nghe những lời này. Cậu sợ lát nữa Tề Úy cũng sẽ giống như Tần Khải nói với Triệu Tường câu chia tay. Cậu khóc, cậu không muốn nghe.

Chỉ là trốn tránh cũng không phải là cách.

“Đúng thế, bạn gái của anh rất xinh đẹp.” Tiểu Trì nhàn nhạt nói. Trong lòng trống rỗng.

Thân thể của cậu vô cùng vô cùng nhớ cái ôm của Tề Úy, rất ấm áp, nhớ mùi hương của anh, quấn quít với nhau thành mùi vị của hai người.

“Cái gì?” Đầu óc Tề Úy chợt khó hiểu, anh cứ tưởng chuyện kinh hỉ anh muốn tặng Tiểu Trì bị Hạ Mông nói toạc, sợ Tiểu Trì chê anh không lãng mạn. Ở đâu lại rơi ra một cô bạn gái thế này. Đầu óc tổng công lúc này có chút ngẩn.

Bạn gái? Vợ anh anh còn đang ôm trong tay đây, ở đâu ra bạn gái?

Tiểu Trì nhẹ nhàng đẩy Tề Úy ra, miễn cưỡng cười nói: “Hạ Mông nhìn thấy, nói là một cô gái rất xinh đẹp lại sành điệu. Lão đại, ánh mắt của anh không tệ.”

Tề Úy nào chịu buông tay, anh ôm chặt lấy thắt lưng cậu, kéo sát cậu dính vào người mình.

“Tiểu Trì, em đang nói cái gì đấy? Ở đâu ra cô gái vừa xinh đẹp vừa sành điệu? Hôm qua mẹ anh nhận được thông báo họp khẩn cấp ở X thị, sáng sớm nay bay tới. Anh nhớ em, bảo trợ lí của mẹ mua cho anh một vé bay cùng mẹ luôn. Anh không nói với em là vì muốn em bất ngờ. Mẹ anh không quen nơi này, cả ngày hôm nay anh đều ở cùng với mẹ. Vừa rồi còn cùng mẹ đi ăn tiệc tối, tiện tay lên QQ bằng điện thoại đã nhận được tin Trọng mã nói em khóc, anh lo lắng. Anh nhớ em đến điên rồi.”

Tiểu Trì nghe xong, vẻ mặt nghi hoặc.

Cậu giãy dụa, lấy điện thoại trên giường đưa cho anh xem, “Đây... Hạ Mông gửi tin nhắn cho em.”

Tiểu Trì đột nhiên muốn tự vả mình, trong lòng thầm nghĩ, đây lẽ nào... lẽ nào... lẽ nào là mẹ vợ sao? Chết cha ——

Nếu như là thật, Hạ Mông, tôi nhất định sẽ phết anh!

Tề Úy xem hai bức ảnh Tiểu Trì nhận được, dở khóc dở cười. “Vị mỹ nhân xinh đẹp sành điệu này chính, là, mẹ, anh! Hạ Mông chết tiết, vở kịch lần sau nhất định anh sẽ để cậu ta đóng vai chính, phải dẫn vật chết cậu ta!”

Tổng công nổi bão, miệng lảm bảm.

Tiểu Trì đã hiểu ra rồi, cúi đầu nhìn ảnh chụp. Cô gái này, rõ ràng tuổi còn rất trẻ, vóc dáng rất đẹp, sao có thể là mẹ của Tề Úy được.

Lão tử mất ngày nay mất hồn mất vía tự ngược là vì cái gì chứ??

Anh kéo đầu cậu lên, hôn xuống.

“A——” Tiểu Trì giận dữ làm lớn chuyện, giờ cũng biết mình đuối lí, đành để mặc Tề Úy hôn cậu, vẫn nỗ lực phối hợp, ôm lấy thắt lưng của Tề Úy, thả lỏng thân thể. Hai đôi môi hòa quyện vào nhau thật chặt...

“Ồng ngốc!” Hôn xong, Tề Úy mắng, “Sao em lại không tin anh, buổi sáng nhận được ảnh cũng không chịu tới hỏi anh? Em cho rằng đây là phim truyền hình chắc? Còn hiểu lầm vớ vẩn? Em muốn phim đến tập mấy mới lộ ra chân tướng rõ ràng?”

Mặt Tiểu Trì đỏ bừng, nói: “Cái đó... Sáng sớm em buồn lắm... Sau đó buổi tối thu âm, ảnh hưởng tới tâm trạng.”

“Cái gì? Phản âm quan trọng hơn anh sao?” Tề Úy cố ý nghiêm túc hỏi.

“Không phải...Anh ăn mặc trang trọng như vậy, còn phải đi về sao?” Tiểu Trì không phải kẻ ngốc, nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

“Ừ. Mẹ anh một mình anh cũng lo lắng, phải trở về xem thế nào. Hôm nay em mệt mỏi rồi cũng đừng phản âm nữa, hẹn ngày khác với Trọng mã. Đừng làm khó chính mình. Còn có, thanh âm của Triệu Tường ôn nhu một chút cũng không vấn đề gì. Trong suy nghĩ của anh, người đàn ông của anh hùng không nhất định phải mạnh mẽ, có thể trái tim mạnh mẽ nhưng khí chất lại an tĩnh, ôn nhu, giống như em vậy. Đừng làm khó bản thân. Biết chưa?” Tề Úy hôn lên đôi môi mềm của cậu, lại nói.

...

Tiểu Trì tiễn Tề Úy ra xe. Anh nói cậu cứ vào nhà đi, tối nay anh sẽ gọi điện cho cậu.

Taxi đi rồi, Tiểu Trì đỏ mặt gãi đầu, quần bách nghĩ bản thân thật ngốc nghếch.

Trên đường lên lầu, tâm tình của cậu sướng như trên mây. Thế nhưng khi cậu nghĩ tới điều gì đó, cả người như cứng đờ, thậm chí là sắp phát điên luôn.

Xong đời rồi, vừa này sốt ruột nghe điện thoại, quên, tắt, mạch.

Tiểu Trì giống như người điên lao về phòng, nhìn lại Skype trên máy tính.

!!!!!!!!!!!!

Cảm tạ trời đất.

Vừa rồi có phải cậu đã tiện tay tắt hay không, cậu cũng không nhớ rõ.

Nhưng khi cậu đăng nhập trở lại, chỉ thấy có một dòng tin nhắn, nhắn với Đại trọng mã “Em bận, lát nữa giải quyết.”

Tiểu Trì ngồi phịch trên ghế, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Cậu thật sự là quá ngốc mà!

Chỉ cần gặp phải chuyện liên quan đến Tề Ủy, cậu luôn ngốc như vậy! Thật sự... ai~ Đăng bởi: admin

## 19. Chương 19

### CHƯƠNG 19 CÔ KỂ CHO TÔI VỀ CÁC TIN ĐỒN TRONG GIỚI VÕNG PHỐI ĐI?

Đại trọng mã ở H thành và Thanh đại tỷ ở Anh lúc này đang ở trên QQ nói chuyện.

Chủ yếu là Thanh đại tỷ kích động rít gào: “Trọng mã, Trọng mã, đây là sự thật nha!!! Tỷ không bình tĩnh nổi!!! Tỷ lỡ biết một bí mật lớn như vậy rồi, làm sao đây, từ trước tới nay tỷ không biết giữ bí mật đâu!”

Trọng mã tỷ vô cùng bình tĩnh nói: “Tỷ tỷ, cô rống cái gì mà rống, tôi bị cô làm cho điếc luôn rồi. Chuyện này cô phải ngậm chặt miệng, ngàn vạn lần không được để lộ. Tôi ở bên này sẽ cố gắng giả ngu, cô ở bên kia cũng phải vờ như không biết gì hết. Giới vông phối đã đủ loạn rồi. Ít nói chính là cách tốt nhất để bảo vệ hai người họ. Cô hiểu chưa?” Đại trọng mã nghiêm túc giáo dục Thanh đại tỷ. Cô gái này EQ cực thấp, bình thường hay làm ra những chuyện kỳ quái, cần phải phòng ngừa trước.

Thanh đại tỷ cắn cánh gà, mơ hồ nói: “Ặc... Nhưng đây là chuyện tốt mà, có rất nhiều fan thích CP thật mà.”

“Đương nhiên không phải!” Đại trọng mã lên giọng, nói: “Trong giới không phải chưa từng có chuyện này, trước đây cũng có. Có khi là các xã đoàn tung tin, có khi là chính CV tung tin, nhưng tất cả đều rất thâm. Cô cũng biết hủ nữ luôn có hỏa nhãn kim tinh, công lực vô cùng cao. Ngụy Tề cùng Thủy Đường trước giờ vẫn rất khiêm tốn, từ khi gia nhập giới đều chưa từng có tin đồn thất thiệt nào. Nếu cô để lộ chuyện này, tôi đảm bảo không quá nửa năm, cô sẽ không được nghe thanh âm của họ nữa.”

Thanh đại tỷ yên lặng một chút rồi cắn nhai: “Trọng mã tỷ

~~Hay là... Cô kể cho tôi về các tin đồn trong giới vông phối đi?”

“Câm miệng, lão nương nhỏ tuổi hơn cô.” Trọng mã tỷ ghét nhất Thanh đại tỷ giả vờ nũng nịu.

“Ai nha, cô kể cho tôi, tôi sẽ tặng cô một bộ tiểu thuyết có chữ kí của tôi? Hay là tôi hôn cô một cái? Sau lễ mừng năm mới, tôi sẽ viết một bộ Vông phối chi chuyện tình hạnh phúc của nữ đạo diễn có được không? BL, BG, GL tùy cô chọn, cô muốn NP cũng được. Thanh đại tỷ đã ra tay, đảm bảo chất lượng!”

Đại trọng mã khinh thường nói: “Cút đi, truyện của cô lúc nào cũng là câu chuyện tình đơn giản, viết tới viết lui đều như nhau, biên kịch rảnh tay, hậu kỳ dễ dàng... Có quỷ mới làm kịch truyền thanh cho cô.” Đại trọng mã căn bản không thèm nhìn đến hối lộ của Thanh đại tỷ.

Thanh đại tỷ bị chạm trúng tim đen, “Trọng mã! Tôi không có công lao cũng có khổ lao mà! Tốt xấu gì weibo của tôi cũng có tới 200 fan, đều là fan cuồng của tôi đó! Người ta là tác giả đại nhân mà mỗi tổ kịch đều cung kính, vì sao lần nào cô cũng bắt nạt tôi!”

Bên kia Đại trọng mã thản nhiên nói: “Tỷ tỷ, chỉ có chuẩn bị mới phải cung kính với cô thôi, tôi là đạo diễn, mỗi đạo diễn đều có cá tính riêng... Hơn nữa weibo của tôi có hơn 2000 fan, có cần tôi phải kí tên cho cô không? Hình như tôi nổi tiếng hơn cô...”

Thanh đại tỷ ở bên kia bán cầu im thin thít, không biết phản bác thế nào, chỉ có thể tức giận thở phà phò.

“Được rồi, không trêu cô nữa. Tôi kể cho cô, nhưng mà cô đừng có quá trớn. Còn có, chuyện của Ngụy Tề và Thủy Đường, cứ coi như không biết, hiểu chưa?” Đại trọng mã là người công tư phân minh, bắt đầu bàn công việc.

“Được, lão nương là người rất có nguyên tắc. Trọng mã tỷ, tôi yêu cô nhất! Hôn một cái!”

“Biến đi, tôi không phải les!”

“Người ta cũng chỉ thích đàn ông chân chính mà!”

“...”

Giới vông phổi năm qua rất náo nhiệt, Đại trọng mã nói tới hơn một tiếng đồng hồ.

Các chuyện trên mạng, ngoài đời về các CV đã lui giới trở thành cuộc hỗn chiến, rất nhiều người vô tội bị quần vào.

Thanh đại tỷ vẫn an tĩnh lắng nghe, chỉ thỉnh thoảng chen vào vài câu, “Quá ngốc”, “Quá điên”, “Thật hay giả vậy”, “Không phải chứ?”, “Tiện nhân này đúng là già mồm cãi láo mà”, “Thao”, “Kháo” đủ các loại từ ngữ bất nhã.

Cuối cùng Trọng mã cũng yên lặng, hai người đều trầm mặc. Thanh đại tỷ muốn nói gì đó, nhưng không nói nên lời. Các tin đồn trong giới đều có ảnh hưởng tới mạng ảo và đời thật, có những người vô tội, có những người làm sai.

Nói trắng ra là các chuyện tình cầu huyết ngày nào chả xảy ra ở bất cứ nơi nào trên thế giới này. Chỉ là chuyện liên quan tới những người nổi tiếng thì luôn được quan tâm và phóng đại hơn thôi. Con người ta luôn mang tính ích kỷ và hư vinh, thậm chí những câu chuyện vô vị cũng được nói quá lên gấp mấy lần. Toàn bộ đều trở nên đáng sợ.

Cuối cùng, Đại trọng mã thản nhiên nói: “Cô đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi. tôi chẳng còn muốn viết vông phổi văn nữa.” Thanh đại tỷ bị dọa sợ rồi.

“Cô viết xong truyện không muốn người ta phối thành kịch nữa sao?”

“Tôi YY quá mức, sợ tự làm hại mình.” Thanh đại tỷ nghiêm túc kiểm điểm.

“Được rồi, được rồi, không cần sợ. Chúng ta chỉ cần tránh để bị bắt lỗi là được, không cần làm gì. Văn của cô viết về những chuyện nhạy cảm thì đưa tôi biên kịch là được rồi. Tỷ tỷ, tôi xin cô, cô chuyên nghiệp một chút được không. Tôi giúp cô tìm staff, cô mà dám lằng nhằng, tôi mất mặt lắm.”

“Được rồi, hay là... hôm nay tôi mở một cái topic, xong rồi viết ở cuối rằng: “Tất cả chỉ là hư cấu, do các cô nằm mơ mà thôi.”

“Tỷ, EQ của cô thật sự quá thấp, đó chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi sao?”

“A...” Thanh đại tỷ vô cùng đau đớn hiểu ra.

...

“Được rồi, Trọng mã, cô còn muốn tôi kí tên cho cô không?”

“Quên đi, cô kiên trì như vậy, muội muội tôi đây đành phải vất vả một chút.”

...

X thị.

Đêm đã khuya, Tiểu Trì lắng nghe thanh âm ôn nhu của Tề Úy truyền ra từ điện thoại, chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Một ngày mệt mỏi thật dài, cuối cùng cũng qua đi. Mọi chuyện lại đầu vào đó, ôn nhu của anh vẫn là của cậu.

Buổi trưa ngày thứ hai, Tề Úy gọi điện cho cậu, nói rằng chiều này mẹ anh bay, buổi trưa anh muốn cậu cùng đi ăn.

Tiểu Trì có chút rầu rĩ, trong lòng rất muốn từ chối, nghĩ thầm, đây chính là phải đi ra mắt mẹ vợ sao?

Nếu như mẹ Tề Úy không thích cậu thì phải làm sao bây giờ?

Chắc chắn là không thích, nếu như mẹ anh biết quan hệ giữa hai người là cái loại quan hệ gì, không chém chết cậu đã là may rồi, thích mới là lạ.

Trong lòng cậu vô cùng sợ không muốn đi.

Nhưng nghe trong giọng nói của Tề Úy mang theo chờ mong, cậu đành đồng ý.

Tiểu Trì mặc quần áo mới mẹ cậu kéo đi mua lúc đầu năm, chỉ là tóc có chút dài, cậu phân vân không biết có nên đi cắt tóc hay không.

Nghĩ tới nghĩ lui thấy bản thân đúng là bị bệnh tâm thần. Chỉ là đi ăn cơm thôi mà.

Khi Tiểu Trì nhìn thấy mẹ của Tề Úy, hai mắt tròn tròn. Cậu thầm nghĩ: “Đây... Đây thật sự là mẹ anh ấy sao? Vậy thì hôm qua vụ cậu hiểu lầm tuyệt đối có thể thông cảm được, miêu tả của Hạ Mông cũng không hề sai.”

Mẹ Tề thoát nhiên rất trẻ tuổi, mái tóc dài buông sau lưng, khuôn mặt không thể nào nhìn ra là bốn mươi tuổi, nhiều nhất cũng chỉ hơn ba mươi.

Nét đẹp của bà khác với mẹ Tiểu Trì. Mẹ Tề cao quý trang nhã, điển hình của quý phu nhân giàu có xinh đẹp. Trên người bà còn đeo trang sức tinh xảo thanh lịch, cứ như là ngôi sao điện ảnh. Tiểu Trì nhìn muốn đui mù con mắt, nhìn tới choáng váng.

Trách không được tổng công đẹp trai như vậy, gien nhà thật tốt.

“Mẹ, đây là Tiểu Trì.” Tề Úy giới thiệu, khi nói chuyện với mẹ, thanh âm của anh cũng mềm mại nhẹ nhàng.

“Cháu chào cô, cháu là Tiểu Trì.” Tiểu Trì ngoài miệng muốn nói mình chỉ là bạn cùng tổ kịch, trong lòng lại muốn nói cháu là con dâu của cô đấy ạ. Vì vậy đành lược bỏ phần tự giới thiệu thân phận.

Mẹ Tề đứng lên cầm tay cậu, ôn nhu nói: “Tiểu Trì à, Tề Úy luôn luôn nhắc tới con. Ha ha, ngồi đi.”

Mẹ Tề nói giọng S thị, rất nhẹ nhàng, rất dễ nghe.

Hai người hàn huyên vài câu rồi cùng nhau ngồi vào bàn chọn thức ăn.

Mẹ Tề thực là một người năng động, trong suốt thời gian ăn cơm, bà thường kể nhiều về chuyện thuở nhỏ của Tề Úy. Ba người ăn cùng nhau rất vui vẻ tự tại, biết bao nhiêu tình cảnh cầu huyết đánh mắng chửi mà Tiểu Trì tưởng tượng ở nhà đều không xảy ra.

Bữa cơm này rất ung dung, hòa thuận vui vẻ.

Hai người tiễn mẹ Tề ra sân bay, Tiểu Trì nhìn hai mẹ con Tề Úy khăng khít thâm tình ôm hôn tạm biệt nhau.

Mẹ Tề đi xa rồi, Tiểu Trì nhìn theo bóng lưng bà, lén lút hỏi một câu: “Tề Úy, đây có phải là bạn gái anh đóng giả mẹ anh không?”

Tề Úy quay đầu lại nhìn cậu, dở khóc dở cười.

“Mẹ anh năm đó là hoa hậu giăng đường đấy. Ba anh thì chỉ là người bình thường thôi.

“A... Vậy sau đó thế nào?”

“Ba anh theo đuổi mẹ anh, hát hò cửa cấm. Mẹ anh thích thanh âm của ông, liền yêu ông.”



“VẬY à...” ẢO VẬY.

“Anh được di truyền thanh âm của ba và vẻ ngoài của mẹ, may mà không phải ngược lại.” Tề Úy đúng là tự kỷ, chưa bao giờ khiếm tốn.

Tiểu Trì cúi đầu cười nói: “Rất tốt, em đúng là có phúc mà.”

Tề Úy nhìn cậu, ôm vai cậu nói: “Buổi tối...”

“Em đã nói với bố mẹ rằng sẽ đến trường học để thảo luận kịch bản...”

Hai người dù không nói ra nhưng trong lòng đều mong muốn được ở bên nhau.

“Tiểu Trì...”

“Àn?”

Bên tai còn văng vẳng tiếng của nhân viên phát thanh trong sân bay, Tiểu Trì bị anh hôn, rồi tay bị kéo đi.

Hai người trở về Tề Thủy tiểu trúc, Tiểu Trì cầm theo chìa khóa của tầng cao nhất.

Tề Úy nhìn Tiểu Mễ nằm ở trong lòng cậu, nói: “Đưa chìa khóa cho em mà sao em không ghé qua lần nào. Em xem, Tiểu Mễ bị khách nhân cho ăn đến béo mập rồi.” Toàn là oán giận.

Tiểu Trì ôm Tiểu Mễ lên lầu, nói: “Nó đã béo sẵn rồi mà.”

Tề Úy cố nhịn cười.

Lâu không tới, trên sân thượng mọc một đàn hoa uất kim cương thật lớn, còn có những đóa mai vàng...

Hai người đi vào phòng, Tiểu Mễ rất tự giác nhảy ra từ lòng Tiểu Trì tới sofa mềm mại nằm xuống.

“Rầm rập ——” Thanh âm đóng cửa nhẹ nhàng vang lên, cùng lúc đó, Tiểu Trì bị Tề Úy ôm thật chặt, trên vai tê dại.

Người kia lại cắn cậu.

Hai người chia xa thực ra cũng không lâu lắm, nhưng đối với đôi tình nhân đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt mà nói, hai mươi mấy ngày còn dài hơn một thế kỷ.

Hai người đều cấp bách muốn tìm lấy mùi hương và sự an ủi quen thuộc của đối phương, không cần nói nhiều lời vô ích, chỉ có động tác ngày càng gấp gáp.

Tiểu Trì cởi dây lưng của Tề Úy.

Tề Úy lại tháo từng cúc áo sơ mi của cậu.

Bàn tay hai người đều có chút run rẩy, cởi bỏ từng món quần áo cũng mất hết nửa ngày. Rất nhanh, trên mặt đất có thêm vài món, trên giường có hai người.

Tiểu Trì bị anh liềm xương quai xanh, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hừ một tiếng: “Này, Tiểu Mễ còn nằm ở sofa.”

Tề Úy căn bản không dừng lại, bàn tay tiến vào trong quần lót cậu đùa giỡn: “Anh đã sớm kiểm tra nó, trên người nó không giấu camera, yên tâm đi.”

“Ngô...” Tiểu Trì cởi nốt quần của Tề Úy ra, bàn tay nắm lấy vật đã trưởng lớn, lực đạo trên tay thật mạnh.

“Au—— Em nhẹ chút.” Người nó không vui, kháng nghị.

Hai người an ủi lẫn nhau, nhìn sâu vào mắt nhau rồi cùng nở nụ cười.

“Thật thoải mái.” Tề Úy ôm lấy cậu, chậm rãi rên rỉ.

Anh lấy ra bôi trơn trong ngăn tủ, Tiểu Trì nhìn thấy, nhắm mắt lại, thả lỏng chui vào lòng anh.

Tề Úy cúi đầu nở nụ cười, đem hai chân Tiểu Trì đặt trên vai, đổ bồi trơn ra tay, từ từ tiến vào tiểu huyết. Tiểu Trì chỉ nhẹ nhàng rên rỉ rồi thả lỏng cho tay anh tiến vào khai thác. Một tay cậu túm lấy gối đầu bên cạnh kéo ra che mặt.

Ban ngày ban mặt, cậu vẫn rất ngại ngùng.

Tề Úy thấy được, lấy đi gối trên mặt cậu, hôn lên khuôn mặt đỏ bừng, “Đừng sợ, em đẹp lắm.”

Dưới thân vang lên âm thanh của ngón tay Tề Úy nhanh chóng ma sát trong tiểu huyết.

Khuôn mặt cậu đỏ ửng lên, bắt lấy tay Tề Úy.

“Được rồi... Anh vào đi...”

“Ừ.” Tổng công bình tĩnh ừ một tiếng, kéo chân cậu nâng lên càng cao.

Dưới thân bắt đầu cảm nhận được trường đau. Dù vậy Tiểu Trì vẫn thấy chưa thỏa mãn, người đang tiến vào thân thể cậu là người cậu yêu, cần thận nhẹ nhàng, mang theo tình ý dạt dào.

Tề Úy tiến vào toàn bộ, sau đó hôn lên bắp đùi đang giương cao của Tiểu Trì.

Cậu cảm thấy trên người tê dại, toàn thân đều mẫn cảm dị thường. Khi Tề Úy bắt đầu chậm rãi cử động, hai người đều rên rỉ theo tiết tấu.

“Anh...A...Thả em xuống, em muốn ôm anh...”

Tề Úy ậm ừ một tiếng, thả hai chân Tiểu Trì xuống, đặt ở hai bên sườn. Cả người thấp xuống để Tiểu Trì ôm anh.

Vật kia của Tiểu Trì ma sát ở bụng hai người, rất nhanh đã cương cứng.

“...Em thật tuyệt.” Tề Úy say sưa, động tác càng lúc càng nhanh. Anh phát hiện ra điểm nhạy cảm của cậu, lập tức liên tiếp tiến công vào đó.

Mỗi lần bị đâm tới, Tiểu Trì đều thất lại thật chặt. Thân thể hai người sát rạt vào nhau, ướt đầm mồ hôi.

“... A...” Tiểu Trì cảm nhận được khoái cảm quá mức cường liệt từ ma sát kia mang tới, sự sung sướng từ phía sau tiến thẳng tới tận đầu, cả người tê dại như có vô số con kiến đang bò.

“Em muốn... muốn... bắn...” Thân thể cậu cong thành một góc thật đẹp, hai tay xiết chặt lấy gra giường, đầu vô thức lắc lư. Thanh âm nức nở nghẹn ngào, thì thào gọi: “Tề Úy— a...”

Tề Úy bị dáng vẻ quyến rũ của Tiểu Trì kích thích tới mức máu nóng toàn thân tụ vào một chỗ, động tác trên người càng điên cuồng. Đôi môi thăm hỏi hai điểm phấn hồng nổi lên trên ngực cậu, một tay hung hăng xoa nắn vật kia của cậu, làm cho cậu kêu càng thêm tiêu hồn, tiết ra càng nhiều.

Đến cao trào, Tiểu Trì thấy toàn thân mình đều run rẩy, tiếng rên rỉ tràn ra ngoài miệng, cậu không dám nghe.

Thân thể được anh ôm thật chặt, toàn thân đều dán vào người anh.

Tề Úy gằm nhẹ bắn vào bên trong cậu. Thân người ở trên cậu cũng giật giật một chút, vô ý thức cọ vào đỉnh đầu phân thân của Tiểu Trì khiến cậu tê dại.

Tiểu Trì cũng bắn ra thật nhiều, cảm giác so với lúc trước được Tề Úy vuốt ve đến bắn thật khác biệt. Tề Úy còn đang ở trong người cậu, thật thoải mái, thật thỏa mãn, thật hạnh phúc...

Lâu sau, tiếng thở dốc bên tai dần bình ổn. Tề Úy rầu rĩ nói: “Anh còn muốn.”

Tiểu Trì thần nhiên trả lời: “Được. Hay đợi lát nữa đi...Em nghĩ mình không chịu nổi nữa.”

“Anh làm em đau à?” Tề Úy yêu thương nắm tay cậu, mười ngón tay chặt chẽ đan vào nhau.

“Là thoải mái đến chịu không nổi.” Tiểu Trì cười.

Tề Úy trở mình, phía dưới rút ra khỏi người cậu.

Tiểu Trì rên rỉ thật dài.

Hai người lấy khăn tay lau người, xong Tiểu Trì bị anh ôm lấy, gồng lên vai Tề Úy.

“Bà xã.” Tề Úy gọi.

“Anh đang gọi chính anh hả?” Tiểu Trì cười.

“Gọi em đó. Ba anh là người phương bắc.”

“Ha ha. Chúng ta nói tiếng Mân Nam, phải gọi vợ là mor(1) mới đúng.” Tiểu Trì suy nghĩ một chút, kêu một tiếng, “Mor?”

“Ừ.”

“Bà xã?”

“Ừ.”

Hai người trao cho nhau mấy cái xưng hô buồn nôn, sau đó Tề Úy đi xuống lấy đồ uống cho cậu. Cả hai nghỉ ngơi một chút, rồi lại dính vào nhau.

Lần này Tề Úy ở dưới, để Tiểu Trì ngồi khóa trên người anh, tự mình ngồi xuống. Phần thân của anh cương cứng thật lớn để lộ ở bên ngoài. Vừa \*\*\* mỹ vừa kích thích.

Tiểu Trì căn bản không dám nhìn, toàn bộ quá trình đều nhắm chặt mắt lại, cổ sức đang đưa thắt lưng.

Tư thế này đi vào đặc biệt sâu, thân thể hai người va chạm vang lên thanh âm dạt dạt.

Tiểu Trì không động chạm gì, cứ như thế bị anh đâm đến bắn ra, sau đó một mối ngồi phịch trong lòng Tề Úy, trực tiếp chìm vào giấc ngủ...

Hai người ngủ một chút, đến tám giờ tối mới tỉnh dậy.

Tề Úy tinh thần phấn chấn giúp Tiểu Trì rửa sạch sẽ, lôi kéo cậu xuống lầu ăn.

Tiểu Mễ bị họ nhốt trong phòng xem hai người ân ái, tuy rằng rất ngoan ngoãn nằm yên, nhưng ngay khi Tề Úy mở cửa phòng, nó lập tức phóng ra ngoài.

Tề úy nói, con mèo này trực tiếp nhảy luôn xuống từ tầng cao nhất.

Tiểu Trì sợ hãi muốn đi tìm, anh lại nói không có gì đâu. Con mèo đó liều lĩnh kiểu này cũng không phải lần đầu, chắc là vừa nãy hai người đã làm nó sợ.

Tiểu Trì quả nhiên vừa xấu hổ vừa sốt ruột, vẻ mặt vừa tức vừa vội.

Tề Úy lại cố tình trêu chọc cậu. Cũng may cách đó không xa, cậu vẫn nghe thấy tiếng mèo kêu.

Tề Úy nói: “Xem đi, Tiểu Mễ lại chạy đi đánh nhau với con mèo đực nhà hàng xóm rồi. Không có việc gì đâu.”

Buổi tối, hai người cùng nhau ăn tối ở nhà hàng trên đảo.

Cả hai câu được câu không trò chuyện về lễ mừng năm mới ở nhà. Tiểu Trì nói về ngày cậu gặp được ông lão nọ, Tề Úy nghe xong cũng im lặng thật lâu.

Cuối cùng, Tiểu Trì cười hì hì nói: “Sau này hai chúng ta cùng cố gắng là được rồi.”

Ăn xong, hai người cùng nhau đi dạo một chút, rồi trở về Tề Thủy Tiểu Trúc.

Tề Úy ở trước máy tính xem kịch bản, Tiểu Trì thì rất mệt mỏi, nằm trên sofa xem sách một lúc liền ngủ gật. Tề Úy thương cậu, bế cậu lên giường ngủ.

Tiểu Trì mơ hồ tỉnh lại, nhớ ra điều gì đó, lấy từ trong túi một sợi dây đỏ đeo lên tay Tề Úy.

“Nhà em tin Phật. Đầu năm có đi xem bói. Năm nay anh phạm vào sao Thái Tuế, vậy nên em giúp anh xin sợi dây này, mang theo sẽ gặp may mắn.”

Tề Úy nhìn sợi dây trên tay, trong lòng vô cùng cảm động, ôm lấy Tiểu Trì hôn thật lâu.

Lâu tới mức Tiểu Trì tội nghiệp nói: “Này... anh còn muốn à?” Về mặt của cậu như muốn kêu cậu mệt chết đi được.

Tề Úy buông cậu ra, tắt máy tính, lên giường ôm cậu vào lòng, cách áo ngủ cắn lên lưng cậu hai miếng mới tha.

“Được rồi, không chọc em nữa, mau ngủ đi.”

...

---

Tên nào lần trước kêu thích ngược mau lặn ra đây cho bốn đại nhân \*đập bàn\* Chương sau ngược kia kìa, ngược mất vài chương kia kìa, bắt đền đây \*mài dao\* Đăng bởi: admin

## 20. Chương 20

### CHƯƠNG 20 ANH PHẢI ĐỐI XỬ TỐT VỚI HỌ NHÉ, CHÚNG TA CHIA TAY THÔI.

Trước khai giảng mấy ngày, Tiểu Trì cùng Tề Úy hầu như đều ở bên nhau.

Hai người cùng nhau tìm kịch bản thích hợp cho kịch mới của học kì đầu, rồi cùng nhau nắm tay đi dạo, cùng nhau tìm những quán cà phê ít người biết tới nơi Cổ Lăng Tự này, cùng nhau ở trên bờ biển ngắm mặt trời lặn, cùng ăn kem ốc quế, cùng xem ngư dân lên bờ mỗi trưa, cùng đi chợ mua thức ăn, cùng làm cơm rồi cùng ăn...

Toàn bộ đều như hình với bóng, cuộc sống thần tiên quyến lữ.

Chỉ là từ sau lần kia, Tiểu Mễ luôn không chịu tới gần Tiểu Trì nữa. Mấy ngày liền, Tiểu Trì dùng hải sản dụ dỗ nó, con mèo kia vẫn luôn lắc mõng rời đi.

Tiểu Trì không nói gì, chỉ có thể thầm lặng buồn ỉu xiu, cuối cùng Tề Úy an ủi nói: “Trẻ con còn nhỏ cái gì cũng không biết, chờ nó sau này lớn lên biết yêu sẽ hiểu thôi.”

Tiểu Trì cảm lạnh không nói được gì.

Âm thô của kịch truyền thanh Tận thế ngân hà Tiểu Trì đã bớt thời gian thu lại một lần nữa, là đích thân Tề Úy ở bên cạnh cậu pia âm, sau đó gửi cho Đại trọng mã, nghe nói cô rất hài lòng rồi đưa cho hậu kì.

Ách, thực ra sau đó mấy âm này rồi cũng về tay cậu mà thôi.

Khai giảng tới, Tiểu Trì nhận được âm thô của chính mình, trong lòng cậu đột nhiên thức tỉnh, quát: “Đáng ghét, cái chân hậu kỳ tuyệt đối không phải dành cho người làm!”

Cậu không hề nói với Tề Úy cậu chính là hậu kỳ A Tiểu. Vốn cậu nghĩ rằng Tề Úy nghe xong sẽ nói cho cậu bởi vì cậu là fan cuồng của anh mà.

Làm hậu kỳ thế nào mới tốt đây. Chết mất chết mất chết mất!!!

Vì thế, kỳ nghỉ đông này đã triệt để kết thúc cùng với tiếng gào thét trong nội tâm Tiểu Trì.

Khai giảng, tuyển khóa mới, liên hoan lớp, chuẩn bị giáo trình, đi học.

Còn có các bạn học phải thi lại, mỗi học kỳ đều là quá trình như vậy.

Tiểu Trì tất nhiên sẽ không lo lắng những chuyện này. Kỳ trước cậu tốt xấu gì cũng nhận được Quý hoa bảo điển lại còn ngày nào cũng chôn thân trong thư viện tự ngược với Tề Úy và Hạ Mông, thi môn nào cũng qua, hơn nữa thành tích còn nằm trong top giữa của lớp.

Trong một chuyên ngành hầu hết đều là con gái học siêu giỏi mà nói, có thể chen chân vào top giữa đã là một kỳ tích với Tiểu Trì rồi.

Cuộc họp đầu học kỳ của xã kịch được tổ chức. Tề Úy tổng kết lại những thành tích của mọi người trong kỳ trước, và giới thiệu hai bộ kịch của kỳ này, thuận tiện biểu dương những cố gắng của cả nhà trong kỳ thi vừa rồi.

Anh từng nói: “Nếu như ngay cả kỳ thi cuối kỳ cũng không qua được, vậy thì là do công tác trong xã kịch quá ít, năng lực còn chưa được trui rèn đủ.”

Một câu này phán ra, mọi người ngày càng trở nên nhạy bén sáng tạo trong công tác ở xã kịch, luôn cố gắng để không cảm thấy buồn chán, cứng nhắc trong kỳ thi tại trường.

Anh nói không nhiều lắm, cuối cùng, anh tuyên bố muốn chọn ra xã trưởng xã kịch tiếp theo.

Tiểu Trì từ trước chưa từng nghe Tề Úy nhắc qua chuyện này, có chút sững sờ.

Vậy tức là sau này Tề Úy sẽ chẳng còn lí do gì đến tới xã kịch nữa?

Những người mới tới cũng cảm thấy rất hoang mang.

Buổi tối, xã kịch tổ chức liên hoan. Sau khi được Hạ Mông kính rượu, Tề Úy bình tĩnh nói cho anh ta biết nhân vật chính trong vở kịch tới chính là anh ta, còn nói, “cô bạn gái” mà anh ta xôn xao kể khắp nơi, chính là mẹ Tề Úy.

Hạ Mông đứng hình ba mươi giây, sau đó ôm đầu rít gào: “Lão đại, anh không nên đùa giỡn người ta như thế nha!!!!”

Mọi người cười vang, thuận tiện chúc mừng Hạ Mông đăng quang ngôi “diễn viên chính”.

Bao nhiêu rượu vốn định mời Tề Úy, cuối cùng đều rơi vào bụng Hạ Mông.

Cuối cùng, anh ta say khướt, nhóm Tiểu Trì phải giúp đỡ anh ta trở về. Khi đưa tới trên giường, Hạ Mông còn gào: “Tôi không muốn diễn Tề Lợi Ca(1), tôi muốn diễn Hoạ Lô Phong(2)!”

Uống quá nhiều, say tới đần độn luôn rồi.

Sau khai giảng, thời gian Tiểu Trì ở bên Tề Úy không nhiều lắm. Tề Úy luôn bề bộn công việc, Tiểu Trì thì phải đi học và dạy đàn, còn làm hậu kỳ.

Nhưng mà, mỗi khi tám giờ tối, hai người đều tới trước sân tennis gặp nhau, cùng ăn kem ốc quế, trò chuyện một chút, rồi lại vội vàng rời xa.

Ngày đó, ba Tề Úy đột nhiên đi một chuyến tới Hạ Môn. Tề Úy chỉ nói là ba anh đi công tác nên ghé qua.

Thế nhưng sau hôm đó, ba ngày liền tổng công không hề tới sân tennis tìm Tiểu Trì.

Buổi tối thứ bảy, sau cả một chiều làm đạo cụ, xã kịch tan rồi, Tề Úy đột nhiên gọi cậu đi Tề Thủy Tiểu Trúc.

Đã tối muộn, hai người bắt kịp chuyến phà cuối cùng. Mọi con đường đều vắng lặng, những người gác đêm thấy họ còn có chút giật mình.

Tiểu Trì thấy sắc mặt của Tề Úy không tốt, lại không dám hỏi nhiều, trực giác nói cho cậu biết, nhất định là có liên quan tới chuyến thăm Hạ Môn của ba Tề Úy. Hai người đi thẳng lên lầu ba. Tề Úy kéo Tiểu Trì ngồi xuống bàn gỗ quen thuộc trên sân thượng.

Nửa đêm trên đảo vắng vẻ, Tiểu Mễ cũng không biết đã chạy đi chỗ nào.

...

Tề Úy cứ ôm chặt lấy Tiểu Trì, ôm thật lâu.

“Ba anh muốn anh du học.” Tề Úy rầu rĩ nói.

Tiểu Trì chưa được chuẩn bị tinh thần, lập tức giật mình phản ứng: “Anh đã nói chuyện của chúng ta cho họ?”

Tề Úy gật đầu: “Ngay từ đầu anh đã không hề giấu diếm.”

“VẬY... LẦN TRƯỚC MẸ ANH TỚI...”

“MẸ TỚI ĐỂ XEM EM.” TỀ ỦY THĂNG THẦN NÓI.

Trong lòng Tiểu Trì ngổn ngang, Tề Ủy rút cuộc giấu cậu bao nhiêu chuyện, cái gì cũng không nói cho cậu biết.

Giờ thì tốt rồi, anh thật là ngốc quá đi, đọc đam mỹ nhiều như thế, cũng phổi nhiều kịch truyền thanh như thế, vậy mà cũng không rút ra được rằng đầu cùng với ba mẹ chính là tự sát. Đúng là đồ siêu ngốc. Tốt rồi, giờ bị đuổi ra nước ngoài. Đồ ngốc, đồ ngốc...

Tiểu Trì cảm thấy đau lòng vô cùng, này mà làm lớn chuyện thì ai cũng sẽ bị tổn thương.

“VẬY ANH CÓ MUỐN RA NƯỚC NGOÀI KHÔNG?” TIỂU TRÌ HỎI.

“QUÁ XA, QUÁ LÂU, QUÁ BUỒN CHÁN.” TỀ ỦY TRẢ LỜI, KHÔNG HỀ NÓI MUỐN HAY KHÔNG.

Hai người đều trầm mặc. Sau đó, Tiểu Trì mở miệng trước.

“VẬY... ANH NÓI VỚI BA ANH ĐI, NÓI... CHÚNG TA CHIA TAY RỒI... XIN BA ANH ĐỪNG LÀM KHÓ ANH NỮA.” TIỂU TRÌ NHÌN NHỮNG VÌ TINH TÚ TRÊN BẦU TRỜI, THĂNG THẦN NÓI.

Tề Ủy ôm chặt lấy cậu, hung hăng nhéo tay cậu, trừng mắt.

“TIỂU TRÌ!” THANH ÂM TỔNG CÔNG MANG THEO TỨC GIẬN: “TRONG LÒNG EM NGHĨ TÌNH CẢM CỦA CHÚNG TA CHỈ CÓ THỂ THÔI SAO?”

Tiểu Trì trái lại rất bình tĩnh, cũng rất lạnh lùng, dường như biết bao xúc cảm khác đều đã nguội lạnh rồi, mang theo chút bất đắc dĩ.

“VẬY THÌ CÒN CÓ THỂ THẾ NÀO? ANH CÓ NHỚ BỘ TIỂU THUYẾT ĐẦU TIÊN CỦA THANH ĐẠI TỶ MÀ CHÚNG TA PHỐI KHÔNG? TRONG ĐÓ VIẾT VỀ HAI NGƯỜI YÊU NHAU VÀ CHUYỆN TIỂU THỤ COME OUT.” TIỂU TRÌ THẢN NHIÊN NÓI, “TIỂU THỤ COME OUT VỚI GIA ĐÌNH CẬU TA. QUÁ TRÌNH CŨNG KHÔNG QUÁ THÊ THẨM, CUỐI CÙNG, NGƯỜI NHÀ CẬU CŨNG PHẢI THỎA HIỆP. BỘ KỊCH THỨ HAI CỦA CHÚNG TA, EM THẤY NÓ RẤT CHÂN THỰC, CŨNG RẤT MỘNG ẢO. LÀM GÌ CÓ CHUYỆN TIỂU CÔNG BỊ BỆNH PHẪU THUẬT LÀ CÓ THỂ NHẬN ĐƯỢC SỰ ỦNG HỘ CỦA BA MẸ... EM NGHĨ, CÓ THỂ LÀ VÌ TÁC GIẢ LÀ CON GÁI, DƯỚI NGÔI BÚT CỦA BỌN HỌ, THẾ GIỚI LUÔN BỊ TÔ ĐIỂM QUÁ ĐẸP. BA MẸ NGHIÊM KHẮC SẼ BỊ CẢM HÓA VÌ CON CÁI CHỦ ĐỘNG XUỐNG BẾP NẤU BỮA CƠM, BA MẸ CỔ HỦ SẼ CHẤP NHẬN TRƯỚC KHOẢNH KHẮC CON MÌNH GẶP HIỂM NGUY. EM NGHĨ TRONG TIỂU THUYẾT, MỌI NHÂN VẬT ĐỀU QUÁ ÍCH KỶ. LÚC NÀO CŨNG CHỈ MUỐN LỢI DỤNG TÌNH THƯƠNG CỦA BA MẸ ĐỂ ĐƯỢC NHƯỢNG BỘ. SỰ LO LẮNG CỦA NGƯỜI LÀM CHA LÀM MẸ NÀO CÓ THỂ BIẾN MẤT ĐƯỢC, CUỐI CÙNG NGƯỜI ĐAU KHỔ CŨNG CHÍNH LÀ BỌN HỌ. ANH CÓ THẤY BUỒN CƯỜI KHÔNG KHI LỢI THỂ DUY NHẤT CỦA CHÚNG TA CHÍNH LÀ SINH MỆNH MÀ HỌ ĐÃ BAN CHO CÙNG TÌNH THƯƠNG VÔ BỜ BẾN ẤY. NẾU ANH LÀ BA MẸ ANH, ANH CÓ ĐỒNG Ý KHÔNG?”

Tiểu Trì chỉ muốn suy nghĩ thật đơn giản, lúc này, cậu thừa nhận cậu chính là Bạch liên hoa (thánh mẫu).

Cậu cũng có thời kì bướng bỉnh phản nghịch, thế nhưng hôm nay, cậu không muốn chống đối lại người nhà Tề Ủy.

Lúc này, trên mặt Tề Ủy đã lạnh như băng, bàn tay nắm lấy tay cậu cũng buông lỏng: “VẬY EM NGHĨ CHÚNG TA NÊN THUẬN THEO HỌ SAO? ANH SẼ MẤT EM, SẼ KHÔNG TÌM ĐƯỢC MỘT TIỂU TRÌ THỨ HAI. EM RỜI BỎ ANH, CŨNG SẼ KHÔNG TÌM ĐƯỢC MỘT TỀ ỦY NÀO NỮA.”

“EM BIẾT.” TIỂU TRÌ GẬT ĐẦU, QUAY ĐẦU SANG NHÌN ANH, “CHỈ LÀ NẾU NHƯ PHẢI LÀM LOẠN TỚI MỨC CẦN CÓ MỘT VỤ TAI NẠN XE CÔ, CẦN CÓ MỘT CUỘC PHẪU THUẬT, CHÚNG TA MỚI CÓ THỂ Ở BÊN NHAU... THÌ EM TÌNH NGUYỆN KHÔNG Ở BÊN ANH. CHỈ CẦN ANH KHỎE MẠNH, CHĂM SÓC TỐT BA MẸ, SỐNG THẬT TỐT, VẬY LÀ ĐƯỢC RỒI. BA MẸ CHÚNG TA, BỐN NGƯỜI HỌ, MUỐN CHO TỪNG NGƯỜI ĐỒNG Ý, MUỐN HỌ TIẾP THU... ANH HỒI ĐÓ NÓI RẤT ĐÚNG, CHÚNG TA CÒN CÓ NHỮNG MƯỜI NĂM.”

Ánh mắt Tiểu Trì nhàn nhạt. Trong lòng Tề Ủy thì trăm ngàn phiền não. Thế nhưng từng lời Tiểu Trì nói, anh đều không phản bác được.

“NẾU NHƯ, CHÚNG TA KHÔNG THUYẾT PHỤC ĐƯỢC HỌ, PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ?”

“KHÔNG LÀM SAO HẾT. CHÚNG TA CÙNG ĐỢI HỌ GIÀ ĐI, ĐỢI KHI HỌ RA ĐI, EM LẠI TỚI TÌM ANH.”

Tề Úy cười lạnh, “A, nhờ đâu tới lúc đó anh đã có con cháu đầy cả sảnh...?”

“Đó là số mạng của anh rồi. Nhưng mà...” Tiểu Trì cười khổ, ngẩng đầu nhìn ra xa tựa như đang nhìn lại hai mươi hai năm qua cậu đã sống, trừ có bố mẹ bên cạnh, chỉ có người đàn ông quan trọng nhất này, “Em cũng đã từng hạnh phúc.”

Tề Úy giận tới phát điên, thế nhưng nhìn Tiểu Trì, anh không thốt nên lời.

Dường như nói gì cũng là sai, dường như chỉ có Tiểu Trì nói hai người không nên ở bên nhau, là đúng.

Tổng công vạn năm triệt để bị sự lạnh lùng tỉnh táo của người yêu dần vật đau đớn. Cuối cùng, anh tức giận đâm một quyền vào bức tường phía sau họ, cho tới khi Tiểu Trì kiên quyết giữ tay anh, anh mới ngừng lại.

Đêm đó, hai người nằm ở cùng giường, quay lưng lại với nhau.

Tới nửa đêm, Tiểu Trì len lén quay sang bên Tề Úy, giống như lúc trước anh luôn ôm cậu, rón rén ôm sát anh.

Vẫn là mùi hương của người mà cậu thích nhất. Nhưng trong lòng sớm đã không còn bối rối cuống cuống. Hai người đã từng hôn, đã từng thân mật, những chuyện này sớm đã trở nên thân quen.

Không được anh ôm, cậu khó ngủ.

Tề Úy trợn tròn mắt cảm nhận hô hấp phía sau lưng, cơn tức lại trào lên, thế nhưng anh luyến tiếc sự ấm áp của người kia vô cùng.

Anh suy nghĩ về những lời Tiểu Trì nói rất nhiều lần. Anh tức giận, giận mình thật ngu xuẩn không thể nào nói được một lời phản bác, giận mình không tìm ra được lí do.

“Em thích thanh âm của anh khi phối âm...” Tiếng cậu nhẹ nhàng vang lên phía sau, giống như đang lẩm bẩm tự nói tự nghe, “Rất sinh động, cảm xúc rất thật.”

“Em thích dáng dấp anh lạnh như băng an bài công việc trong xã kịch, có đôi khi rõ ràng rất sốt ruột, vậy mà vẫn giả như không... Điểm ấy anh rất giống em. Trong lòng em dù có loạn cào cào, bên ngoài em vẫn cố gắng như bình thường.”

“Em thích anh lúc anh tựa vào vai em, xem em ăn kem ốc quế. Cũng thích anh ôm eo em, dắt tay em, hôn em, ôm em, cùng em làm tình...”

“Em thích anh kéo em đi dạo trên đảo, cùng em ăn thật nhiều đồ ăn ngon no tới mức không lết nổi.”

“Em thích lúc anh đã say còn cậ mạnh.”

“Em thích khi anh ghen còn làm nũng với em, còn có thể giả vờ đáng thương.”

“Em thích...”

...

Tiểu Trì nói thật lâu, thật lâu.

Lâu sau, trong khi kể cho bản thân cùng Tề Úy nghe những cảm xúc ngọt ngào, Tiểu Trì chìm vào giấc ngủ.

Đêm tối qua đi, ánh bình minh lạng lẽ tới.

...

...

“Ba, mẹ, con thất tình rồi.” Tiểu Trì đứng trước cửa phòng, thanh âm không cao không thấp.

Tám giờ sáng cuối tuần, ba Tiểu mở cửa phòng.

Ông bị Tiểu Trì đánh thức, nhìn thấy đôi mắt con trai sưng đỏ lại càng thêm hoảng sợ.

“Trì Trì, con làm sao vậy?”

Mẹ Tiểu cũng đi ra, tóc tai còn toán loạn, thế nhưng Tiểu Trì rất muốn ôm bà một cái.

Tiểu Trì rất cô đơn, nhưng cậu cố gắng nặn ra một nụ cười, thanh âm thì thảo nhẹ như nước, “Ba, mẹ, con thích một người đàn ông, người ấy cũng thích con. Con đàn nhạc Chopin cho anh ấy nghe. Con hát cho anh ấy nghe. Anh ấy giúp con luyện đàn, cho con rất nhiều niềm hạnh phúc bất ngờ, cho ăn nhiều kem ốc quế, còn đưa con đi nhiều nơi phong cảnh tuyệt đẹp... Thế nhưng, chúng con không thể ở bên nhau. Vậy nên, con rất đau khổ...”

Tiểu Trì đứng đó, chờ phản ứng của ba mẹ, muốn đánh muốn mắng thế nào cũng được...

Cuộc tình cùng Tề Úy, cậu rất muốn cho người thân của cậu biết, sau đó, chỉ có trời mới biết sau này sẽ thế nào.

Mẹ cậu lấy tay che miệng, vẻ mặt sững sờ.

Ba cậu lại tương đối trấn định, dù ban đầu có chút hoảng loạn nhưng đã nhanh chóng bình tĩnh lại. Nhìn quanh thăm dưới mắt Tiểu Trì, ông ôn hòa nói: “Con đã thức suốt đêm rồi, đi ngủ trước đi, tỉnh táo lại, ăn điểm tâm nhé?”

Tiểu Trì gật đầu rồi lại lắc đầu.

Mẹ Tiểu làm cho cậu chút cháo cùng với quẩy cộng thêm nướng ít bánh ngọt rồi trở về phòng, một câu cũng không nói.

Ba cậu ngồi trước mặt cậu, nhìn con trai ăn, sau đó thu dọn bát đĩa, cầm điểm tâm cho vợ vào phòng.

Tiểu Trì ngồi một mình trong phòng khách một lúc lâu, rồi mới vào trong.

Dạ dày ầm ập lên một chút, cả người chui trong chăn, che kín đầu.

Tiểu Trì, Tiểu Trì.

Sau này một mình mày...

Phải làm sao bây giờ?

Đăng bởi: admin

## 21. Chương 21

### CHƯƠNG 21

Tình yêu tuổi trẻ luôn luôn đẹp nhất, tựa như những đóa hoa nở rộ trong năm tháng rực rỡ nhất của cuộc đời.

Chỉ là đoạn tình cảm này cũng sẽ giống cánh hoa kia, vội nở vội tàn, trở về với cát bụi.

Tiểu Trì biết bản thân cậu thật hèn nhát, gặp phải chuyện gì khó khăn cũng chỉ biết trốn tránh. Chỉ là cậu không biết phải đối mặt thế nào.

Tiểu Trì hiểu bản thân đúng là Bạch liên hoa. Tề Úy giận cậu, cậu biết.

Sau đó, cậu trở về trường học, ba mẹ không nói gì với cậu. Cậu không biết ba đã nói gì với mẹ, chỉ là tối chủ nhật, mẹ đã làm nói cá kho cải trắng mà cậu thích nhất. Mẹ còn nói: “Làm gì thì làm cũng đừng làm khổ chính mình.” Rồi chỉ lau nước mắt nhìn cậu ăn.

Mỗi ngày, Tiểu Trì đi học bình thường, buổi tối đi dạy đàn, hoặc là tới thư viện tự học, thứ bảy tới xã kịch, chủ nhật về nhà.

Sinh hoạt vẫn giống như trước kia, ngày qua ngày không có gì đặc biệt.

Công việc hậu kỳ kịch truyền thanh cũng hoàn tất, chỉ cần chờ đạo diễn làm nốt phần còn lại.

Cuộc sống cơ bản không có chút áp lực nào.



Thậm chí phải nói là nhân rồi, nhân rồi tới mức khiến cậu sợ hãi.

Tề Úy không hề nhắn tin cho cậu, cũng không gọi điện thoại. Thậm chí ngay cả hoạt động tại xã kịch vào thứ bảy, hai người họ một người ở phòng tập, một người ở tổ đạo cụ, cũng chưa từng nhìn mặt nhau.

Có gặp được, cũng chỉ có thể cứng ngắc tránh đi, hàn huyên cùng người khác, ánh mắt vội vã di dời để che giấu xấu hổ trong đáy mắt.

Hình như, mọi chuyện đã quay trở về với rất lâu trước đây, khi đó, Tề Úy không biết cậu thích anh, mà Tiểu Trì cũng không biết rằng anh thích cậu.

Khoảng cách của hai người dần lùi xa, lùi qua cả những gì vô cùng quen thuộc, lùi qua những ngọt ngào, trở thành hai người xa lạ.

Tiểu Trì trước đây chưa từng yêu, tất nhiên sẽ chẳng có thất tình. Thế nhưng cảm giác chia xa là thế nào, cậu hiểu được. Chưa từng ăn thịt heo chẳng lẽ chưa thấy qua heo chạy.

Chính là khi tự bản thân trải nghiệm qua, cảm giác thật sự rất khó chịu.

Giống như là bảo vật trân quý nhất đời người bị người ta cướp mất, tiếc nuối chẳng khác gì một đứa trẻ mất kẹo, trong lòng chỉ còn khoảng không trống rỗng.

Cảm giác này giống như ăn kem ốc quế đã không còn vị ngọt, cái cảm giác không còn được người ta yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay. Cái hình ảnh người hát, người nhớ, người ăn ý tiếp lời trong đêm đó cũng biến mất không sót lại chút gì.

Dường như anh chưa từng bước vào cuộc đời cậu, kỳ thực cuộc sống cũng chỉ có thế.

Thế nhưng cậu đã đánh mất chính mình rồi. Những hối hận cùng không cảm lòng thật quá khó chịu.

Càng khó chịu hơn chính là bàn tay luôn nắm lấy tay cậu mỗi đêm đã biến mất. Trước đây, Tiểu Trì chỉ tùy tiện là có thể ngủ ngon, giờ bắt đầu mất ngủ.

Lần đầu tiên cậu trợn tròn mắt thức tới hừng đông, cậu cảm thấy không có gì khác biệt, cứ coi như đã thức trắng đêm để làm hậu kì, buổi tối ngủ bù một giấc là đủ.

Thế nhưng khi cậu mất ngủ tới lần thứ ba, Tiểu Trì bắt đầu sợ hãi. Cậu sợ nếu cậu còn không ngủ được, liệu có ngày nào đó sẽ chết không, âm thầm lặng lẽ chết đi.

Cậu cố gắng điều tiết tâm tình của chính mình, mỗi ngày đều nghe nhạc nhẹ thả lỏng. Chỉ là dù thế nào, đêm tối vẫn trở thành sợ hãi.

Tinh thần của cậu càng ngày càng xuống dốc.

Tiểu Trì mơ hồ tới căn tin ăn, ăn xong ngay cả túi cũng không cầm, cứ ngây ngốc rời đi.

Có người gọi cậu lại, đem túi trả cho cậu. Cậu cúi mặt nhìn sàn nhà, nói lời cảm ơn, sau đó lại cầm đầu đi.

“Phù—— Phù——” “Àm——” một tiếng, Tiểu Trì đập mặt vào cửa thủy tinh trong căn tin.

Đập rất mạnh, mạnh tới mức cậu nhìn thấy sao quay xung quanh luôn. Đập một phát khiến cậu ứa nước mắt.

“Tiểu Trì! Tiểu Trì!” Có người gọi cậu, cậu thấy từ mũi có nước chảy ra. Sờ một chút, là máu mũi, đỏ đỏ, rất cực cũng tỉnh táo lại.

Cái người gọi cậu chạy tới nơi. Là Lưu Hiểu Hiểu.

Cô sốt ruột lấy khăn tay ra giúp cậu lau mặt và cầm máu.

Tiểu Trì luôn miệng nói: “Lưu tỷ, cảm ơn, Lưu tỷ, cảm ơn...” Rồi hoảng loạn cầm khăn tay bịt mũi, trong mắt thấy đau xót vô cùng.

Cậu oán thăm một câu: Ngay cả cửa thủy tinh cũng muốn đối đầu với cậu. Sao máu me chết tiệt này lại không cầm được vậy?

Tiểu Trì sốt ruột, càng rối loạn, máu chảy càng nhiều.

Lưu Hiểu Hiểu lo lắng lôi cậu ra bãi cỏ ngoài căn tin ngồi, để cậu ngửa đầu lên một lúc. Giờ máu mới chậm rãi ngừng chảy.

Lưu tỷ mua cho cậu chai nước, “Em uống đi, trong miệng toàn là máu.”

Tiểu Trì dạ một tiếng rồi uống.

Cậu biết chính mình bây giờ thật thảm

“A, cảm ơn Lưu tỷ. Em làm việc cứ hay mơ mơ màng màng. Ha ha.” Tiểu Trì vội vàng giải thích.

Lưu Hiểu Hiểu ngồi ở bên cạnh cậu, một câu hỏi trúng tim đen cậu(1): “Tiểu Trì, em và Tề Ủy rốt cuộc là làm sao vậy?”

“...” Tiểu Trì không biết vì sao Lưu Hiểu Hiểu lại hỏi vậy, cậu nhìn cô, chỉ thấy ánh mắt mang đầy vẻ lo lắng. Vẻ mặt cô như đang muốn nói, tiểu tử em đừng có ở trước mặt chị giả vờ giả vịt.

“Em chưa từng mất hồn mất vía tới mức đập mặt vào cửa thủy tinh, Tề lão đại hôm trước còn bị xe đụng trong khu vực nội thành.” Khuôn mặt Lưu Hiểu Hiểu nhăn lại rất khó coi, “Hai người không phải vẫn rất tốt sao, rốt cuộc là làm sao?”

“Cái gì?” Tiểu Trì nghe tin Tề Ủy bị đụng xe, cả người đều nhảy dựng lên, tim đập cực nhanh, toàn thân uể oải thoáng cái liền bị dọa tới nhảy nhót.

Trên mặt cậu vẫn còn những vết máu chưa lau sạch, lúc này khô bám thành một mảng đen thật lớn, Lưu Hiểu Hiểu nhìn mà thấy thật phức tạp: “Anh ta không sao, chỉ là qua đường không nhìn đèn, bị trầy da một chút thôi. Không sao đâu. Chị quen biết anh ta ba năm, chưa từng thấy anh ấy thê thảm đến thế. Em cũng thật là. Đã lớn như vậy rồi, ngay cả cửa thủy tinh mà cũng đâm vào, em có bị cấn đâu.”

Tiểu Trì nghe được Tề Ủy không làm sao, rốt cuộc cũng thả lỏng. “Lưu tỷ, chuyện của chúng em... rất phức tạp. Nhưng tất cả đều thành quá khứ rồi, không còn gì nữa.”

“Có phải là anh ta công khai với người nhà rồi không?” Lưu Hiểu Hiểu không có hứng thú với câu trốn tránh của cậu, tiếp tục đâm trúng trọng tâm.

“Lưu tỷ...”

Cô chần chờ một chút rồi nói: “Chị biết anh ta nhiều năm như vậy, Tề lão đại là người nói là làm, lần trước ba của anh ấy tới, hai người ăn cơm ở nhà hàng XX. Tổ bọn chị cũng tới ăn cùng lão sư ở ngày phòng sát vách. Thấy người quen, vốn là định tới chào hỏi, không ngờ mở cửa ra lại thấy ba anh ấy tát anh ấy một cái. Sau đó lại lặng lẽ nói chuyện với bọn chị. Chị thấy hai người thế này, đoán ra ngay.” Lưu Hiểu Hiểu ôm gối nhìn Tiểu Trì.

Giờ tư thế ngồi của hai người giống nhau. Tiểu Trì nhìn chăm chăm vào bình nước trong tay, cậu yêu Tề Ủy, yêu muốn chết. Lưu Hiểu Hiểu đã biết chuyện, cậu cũng không muốn giấu diếm nữa: “Lưu tỷ... Là em nói ra lời chia tay. Bởi vì em cũng không có cách nào khác. Cảm ơn chị trước đây đã nói với em những lời đó, nếu không, một đứa hèn nhát như em ngay cả muốn ở bên anh ấy một thời gian ngắn cũng không được.”

Lưu tỷ hiểu, nhìn vào đôi mắt cậu, thở dài vỗ vỗ bờ vai cậu, “Con đường này vốn không dễ đi, chỉ là chúng ta còn quá trẻ, lúc nào cũng thích đi những đường khó nhất. Nhưng thời gian không phải là vô hạn, bản thân mỗi người không được suy sụp, phải biết tranh thủ phần đầu vì tương lai. Em trước tiên phải bảo vệ chính mình, sau đó mới có thể bảo vệ người khác. Hiểu không?”

Tiểu Trì yếu ớt hỏi: “Lưu tỷ, sao chị lại giúp em?”

Lưu tỷ nhàn nhạt nói: “A, em đừng nghĩ lung tung. Chị có bạn trai rồi. Chỉ là chị biết hai người gặp khó khăn.”

“Ách... Em không phải có ý đó. Chỉ là chị có bạn trai từ bao giờ thế?” Tiểu Trì lúc này còn không quên hóng hớt một chút.

“Ha ha, là bạn học thời cao trung của chị, thích chị đã nhiều năm mà chị vẫn không đáp ứng, lúc đó chị vẫn quá thích Tề Ủy. Sau này biết chuyện của hai người, chị cũng bỏ cuộc, rồi nhận lời người kia. Cậu ta không ở X thị, nhưng bình thường vẫn hay tới thăm chị. Lần sau chị giới thiệu cho em.” Lưu tỷ thản nhiên nói, trên mặt đỏ ửng còn mang theo chút hạnh phúc.

Tiểu Trì biết, đã từng có lúc cậu cũng như thế, mỗi khi nghĩ tới Tề Ủy liền tự hào mỉm cười...

“Lưu tỷ, chúc mừng chị. Còn có...chuyện của bọn em... không phải là thất tình nhỉ. Ngủ một giấc rồi chuyện gì cũng sẽ quan, đúng không?” Tiểu Trì phấn chấn trở lại.

“Được rồi, được rồi, nhìn em mọi người ai cũng vui lây. Trở về ngủ đi, lần sau nhớ cẩn thận. A? Nghe lời tỷ, chăm sóc bản thân cẩn thận một chút.”

Lưu Hiểu Hiểu ngoài trừ khuyên cậu nghỉ ngơi cũng không giúp được gì, chỉ có thể thở dài.

Tiểu Trì trở về phòng ngủ, nằm ở trên giường mãi vẫn không ngủ được. Trong đầu cậu chỉ toàn tưởng tượng ra cảnh Tề Ủy bị ba đánh, còn bị xe đụng.

Chỉ cần nhắm mắt lại, mọi thứ cứ như sờ sờ ngay trước mắt. Trong lòng không đau đớn là nói dối, cậu rất sợ rất sợ, chuyện đáng sợ nào cũng tưởng tượng ra.

Cậu rất muốn gọi điện thoại cho Tề Ủy, hỏi xem anh có làm sao không, rất muốn rất muốn.

Lúc này, cậu hận bản thân bất lực, vô dụng.

“Fuck! Có cái gì hơn người, TMD mà đúng là Bạch liên hoa, một chút việc nhỏ cũng không làm được, lại còn ngu dốt đến thế, đúng là đồ đần độn!”

Tiểu Trì liên tục mắng bản thân, buộc chính mình không được lo lắng, không được sợ hãi, buộc bản thân phải ngủ...

Rốt cuộc cậu cũng mơ màng được hơn mười phút, rồi lại bật dậy, phải tới dạy Tiểu Kiệt.

Tiểu Trì chạy ngay tới nhà cô Chúc, dạy học xong lại chạy ngay về đi ngủ.

Đã hai ngày liên tục không ngủ, hôm nay trời phạt phù hộ nhất định phải ngủ. Tiểu Trì tự nhủ.

Khi về tới phòng ngủ, máu mũi lại đột nhiên chảy, cậu đành phải bưng mũi ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời hôm nay đầy sao, còn có những cánh hoa phượng rực đỏ tung bay trong gió đêm.

Tiểu Trì biết bản thân lúc này thật ngốc, cũng may bầu trời đêm tháng ba rất đẹp.

Qua một hồi, đầu cậu bắt đầu cảm thấy mơ màng, đột nhiên trước mắt xuất hiện một chiếc khăn tay trắng tinh.

Tay cậu nhận lấy khăn, bôi lên khăn những vết đỏ.

“Sao máu mũi vẫn không ngừng?” Thanh âm của tổng công vang lên, thanh âm mà Tiểu Trì yêu nhất, thanh âm mang theo ba phân tức giận, bảy phần yêu thương.

Sau đó, anh đỡ lấy gáy cậu, dùng khăn tay mềm mại bưng mũi cậu.

Tiểu Trì cúi đầu, thấy Tề Ủy đang cau mày giúp cậu.

“Mẹ nó...” Máu mũi của Tiểu Trì vẫn tiếp tục chảy, Tề Ủy hiềm khi vắng tục, “Em tự bịt vào.”

Rồi anh kéo cậu đi.

Toàn thân Tiểu Trì như muốn tan ra, trên tay truyền tới nhiệt độ cơ thể ấm nóng quen thuộc. Cậu quá mệt mỏi, chỉ muốn ngủ.

“Em rất mệt, em muốn ngủ. Anh muốn mang em đi đâu?” Tiểu Trì lẩm bẩm nói.

“Đi bệnh viện cầm máu.” Tề Ủy ngừng lại.

“Không sao đâu. Em là quá mệt mỗi thôi. Anh để em về ngủ.” Thanh âm của Tiểu Trì cũng chẳng còn hơi sức.

Tề Úy nhăn mặt, anh suy nghĩ vài giây rồi kéo cậu về phòng ngủ.

Trở về phòng, trong đó không có người.

Tiểu Trì rút thật nhiều khăn giấy ra cầm máu, cởi giày leo lên giường.

Tề Úy kéo cậu lại, lo lắng nói lớn: “Cởi quần áo ra, em như vậy mà có thể ngủ ngon á?”

Tiểu Trì biết Tề Úy trong lòng cũng rất kiềm chế chua xót. Cậu không nói gì, cởi quần áo, thay áo T shirt vào, yên lặng leo lên giường ngủ.

“Anh đi đi. Em không sao.” Tiểu Trì trốn trong chăn, rầu rĩ nói.

“Em ngủ đi, em ngủ rồi anh sẽ đi.” Tề Úy không hề có ý định rời đi, ngồi xuống trước bàn học của cậu.

Tiểu Trì quá mệt mỏi, trong lòng lại ngổn ngang trăm bề.

“Tề Úy, anh không cần phải như vậy.”

“Dù sao em cũng là thành viên của xã kịch, em có chuyện gì anh sẽ phải chịu một phần trách nhiệm.” Tề Úy mượn cớ, nói rất đương nhiên, “Em đừng nghĩ nữa, anh rất khỏe, đừng lo lắng, ngủ đi...”

Tiểu Trì nằm trong chăn, khi nghe thấy ba chữ “anh rất khỏe”, rốt cục cơn buồn ngủ như lũ ùn ùn kéo tới, bao lấy toàn thân cậu, kéo cậu vào giấc ngủ.

Nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ mất.

Tiểu Trì ngủ rất an ổn, không có cái gì đánh thức cậu.

Tề Úy cũng không đi, chỉ ngồi ở trên ghế, lấy ra chiếc móc khóa hình trụ, nhìn đến đờ người.

Lúc anh xem Tiểu Trì thay quần áo, trên cổ cậu vẫn đeo một vật hình trụ.

Cùng với móc khóa của anh, chính là một đôi.

Rõ ràng trông xứng đôi đến thế...

Đăng bởi: admin

## 22. Chương 22

### CHƯƠNG 22

Khi Tiểu Trì tỉnh lại đã là mười giờ sáng hôm sau.

Buổi sáng cậu có tiết, hoảng sợ bò xuống giường, thấy trên bàn có điểm tâm. Còn có lời nhắn của đàn anh hệ vật lí cùng phòng để lại cho cậu:

“Tiểu Trì, hôm qua xã trưởng xã kịch của cậu nói cậu bị ốm. Nghỉ ngơi cho khỏe nha, anh đã nhờ lão Chương giúp cậu xin nghỉ phép. Buổi trưa anh mang bữa trưa về cho cậu.”

Điểm tâm toàn là những món cậu thích, Tiểu Trì đói bụng, lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống ăn.

Sau này, cái bệnh mất ngủ của cậu mà biến mất luôn thì tốt rồi.

Mỗi ngày đều ăn được ngủ được, sinh hoạt bình thường. Tề Úy lại gọi cậu xuống lầu ăn kem ốc quế, cùng nhau tán gẫu về chuyện trong học viện, chuyện trên lớp, chuyện trong đoàn kịch, chỉ là không nói về chuyện đôi lứa.

Tề Úy mệt mỏi sẽ ngả đầu tựa vào vai cậu.

Hai người sẽ cùng nhau ngâm nga một khúc ca, hoặc cùng nhau cười khúc khích vì những chuyện cười thiếu muối.

Nhưng điều đó không xảy ra.

Cuối tháng ba, bắt đầu tiến hành 36 tiếng kinh khủng để chuẩn bị cho bộ kịch đầu tiên của học kỳ, kịch Kỳ vũ phi dương với diễn viên chính Hạ Mông.

Tuy rằng bộ kịch này vốn là trò đùa dai của Tề lão đại dùng để nghiêm phạt cái tội miệng rộng của Hạ Mông, để anh làm diễn viên chính, nhưng thực ra cũng không phải vô duyên vô cớ mà xếp đặt thế. Đây là một vở kịch nói về một thanh niên đam mê vũ đạo, luôn mơ ước được bước tới vũ đài sân khấu tối cao.

Đừng thấy bình thường Hạ Mông cà lơ phơ phất, thực ra từ trước khi tốt nghiệp sơ trung, anh đã luôn theo mẹ anh học nhảy hiện đại, rất giỏi đấy.

Diễn viên chính ngoài trừ anh ra, toàn bộ đoàn kịch không tìm được ai thích hợp hơn.

Mấy ngày nay Hạ Mông bị lấn qua lấn loại, còn bị Lưu tỷ dẫn vật cho gầy đi vài vòng.

Tiểu Trì len lén tới hỏi Lưu tỷ sao lại làm thế với Hạ Mông, cô chỉ cười nói: “Tiểu tử kia không phải là vì chị nên mới thế, mà là do cậu ta tự thấy đáng người không đẹp, nhảy sẽ xấu, nên ép bản thân giảm cân. Ngày công diễn, bạn gái của cậu ta sẽ tới trường mình, cậu ta muốn thể hiện ấy mà.”

Tiểu Trì nghe xong mới hiểu, lại hỏi một câu: “Bạn gái của anh ấy... Là do Tề lão đại mời tới sao?”

Cậu thấy cái kiểu “cổ vũ kích thích” diễn viên này chắc chắn là do Tề Ủy nghĩ ra.

Lưu tỷ gật đầu, còn nói thêm: “Đến lúc đó vị kia nhà chị cũng tới.”

Tiểu Trì thấy Lưu tỷ vui vẻ, cậu cũng vui lây.

Hoàn tất mọi việc, tất cả mệt chết khiếp quay về phòng ngủ.

Tiểu Trì cố ý ở lại lè mề dọn đạo cụ, cậu muốn chờ người tắt đèn cuối cùng, chờ Tề Ủy.

Anh biết cậu vẫn ở phía sau sân khấu, chờ cậu đi ra rồi anh mới tắt đèn.

Người kia vẫn uể oải như trước, giống như mọi lần chuẩn bị kịch.

Cậu đưa anh chai nước tăng lực, sau đó hai người tạm biệt. Tiểu Trì gọi anh, “Lão đại.”

“Lão đại, nghe nói lần này bạn trai của Lưu tỷ sẽ tới, bạn gái của Hạ Mông cũng tới, đến lúc đó nhất định sẽ rất náo nhiệt.”

Tiểu Trì nói ra thật dễ dàng. Cậu biết trước đây khi Tề Ủy mệt mỗi thường thích nghe cậu nói. Lần này, cậu chỉ phụ trách vai phụ cùng âm thanh, so với lúc trước làm diễn viên chính, quả thực rất thoải mái.

Tiểu Trì tìm chuyện để nói, muốn anh nhẹ nhõm một chút, muốn dùng hết các biện pháp để đối xử với anh thật tốt.

Tề Ủy chỉ ừ một tiếng, đồ uống kia cũng uống hết phân nửa. Tiểu Trì còn cho rằng anh khát.

Hai người tiếp tục bước đi, đi được vài bước, Tiểu Trì lại nói những câu chuyện không đầu không đuôi. Tề Ủy đột nhiên bước tới bên bồn hoa ven đường, đi tới dưới tầng cây, nôn mửa.

Tiểu Trì choáng váng. Anh đang nôn tất cả chỗ nước tăng lực, có phải dạ dày anh không tốt không?

Ba giờ trước mới ăn cơm tối! Anh không ăn sao? Anh bị bệnh à?

Tiểu Trì mượn khăn tay của mấy nữ sinh đi cùng đường, sau đó mua một bình nước.

Tề Ủy nôn xong, khó chịu thở phì phò.

Tiểu Trì giúp anh lau miệng, để anh súc miệng. Cậu phát hiện ra người anh rất nóng, sờ lên trán thấy bỏng rát.

Cậu kêu: “Làm cái gì mà người anh nóng như vậy chứ!”

Tiểu Trì không biết bản thân điên cái gì, cậu cho tới giờ vẫn không phải là người như thế. Nhưng đêm đó, cậu mắng anh, trong lòng thấy vô cùng ủy khuất, ngọt ngào, đau đớn và yêu thương. Cậu không thể giúp anh cái gì...

“Tề Úy, đầu óc anh có vấn đề đúng không? Không ăn no ngủ kỹ, để chính mình ra nông nổi này là sao? Cho dù anh có ốm chết, ai sẽ thương xót mà tới chăm sóc anh chứ!” Tiểu Trì điên cuồng mắng anh, bao lời khó nghe đều nói ra.

Xung quanh đều là sinh viên, mọi người hiếu kì nhìn cậu.

Tiểu Trì hoàn toàn không quan tâm tới ánh mắt của người khác, đỡ anh đi về trạm xá.

Trạm xá của đại học, tất cả mọi người đều truyền tai nhau rằng —— Cực kì không đáng tin.

Một trạm xá to như vậy mà chỉ có một bác sĩ thường trực.

Tiểu Trì đợi ở cửa cả nửa ngày, bác sĩ mới tới.

Đo nhiệt độ cho Tề Úy, 40 độ. Bác sĩ nói Tiểu Trì nên đưa anh tới bệnh viện gần đó truyền nước, trong trường không có hộ sĩ, chỉ có thuốc hạ sốt.

Tiểu Trì chưa từng cấu tiết như lúc này. Cậu trừng mắt nghe bác sĩ giải thích, liên tục hỏi: “Vì sao trong trường mặc kệ sinh viên bị bệnh, trạm xá trường coi sinh mệnh của sinh viên như trò đùa sao? Ở đây tốt xấu gì cũng có tới hơn một vạn sinh viên. Các người sao có thể vô trách nhiệm như thế?”

Tề Úy chưa từng thấy Tiểu Trì thích gây sự như hôm nay, lời cậu đi. Bàn tay nóng hổi bị Tiểu Trì gắt gao túm lại, anh căn bản không còn sức đâu mà kéo người nữa.

Người nào đó không nghe anh, còn tiếp tục chất vấn, mắt đỏ bừng vì giận, mắt đỏ ửng vì lo. Từng câu lại từng câu nói ra, cứ như hôm nay bác sĩ mà không chữa hết bệnh cho Tề Úy thì cậu sẽ không buông tha.

“Tiểu Trì!” Tề Úy gọi một tiếng, sau đó loạn xạ, ngồi cũng không ngồi vững.

Tiểu Trì lúc này mới tỉnh táo lại.

“Anh còn chịu được bao lâu, nửa giờ được không?” Tiểu Trì ngồi xổm trước mặt Tề Úy, hỏi.

“Không sao đâu, uống thuốc hạ sốt là được rồi.” Tề Úy lắc lắc tay, hữu khí vô lực nói: “Em đừng giận bác sĩ. Hôm nay là chủ nhật mà.”

Tiểu Trì yên lặng vài giây, suy nghĩ một chút rồi nói: “Bác sĩ Vương, bác đưa thuốc truyền và ống tiêm cho cháu. Cháu đưa anh ấy đi truyền dịch.”

Bác sĩ tất nhiên không đồng ý: “Phải do hộ sĩ có chuyên môn mới được tiến hành truyền dịch.”

“Mẹ cháu là hộ sĩ!” Tiểu Trì quát. Cậu vợ lấy cái bút viết tên và mã sinh viên, còn có địa chỉ bệnh viện mẹ cậu làm việc và mã công tác. Sau đó cậu lạnh lùng nói: “Hệ thống của bệnh viện, chỉ cần dùng dãy số này là có thể tra được tên và chức vụ.”

Tiểu Trì gọi điện cho ba cậu.

“Ba, ba có thể lái xe tới trường con một chuyến không?”

————— Tề Úy vẫn mơ mơ màng màng, trong cổ họng như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Tiểu Trì đỡ anh lên xe, xuống xe, lên lầu, nằm xuống.

Sau đó có người giúp anh uống thuốc, dòng nước lạnh lạnh tiến đến, cổ họng thư thái hẳn.

Cuối cùng, Tề Úy nghe được tiếng nói nhẹ nhàng của Tiểu Trì: “Ba, con xin lỗi, muộn như vậy còn...”

Rồi bên tai vang lên tiếng người nhỏ giọng, là thanh âm của Tiểu Trì và một giọng nói rất giống Tiểu Trì, còn có tiếng một người phụ nữ.

Sau đó thân thể càng ngày càng nhẹ nhàng...

Có người đặt lên trán anh một túi chườm nước đá lạnh lạnh.

Có người giúp anh thay quần áo.

Có người nắm lấy tay anh.

Có người hôn anh...

...

Khi Tề Ủy tỉnh lại, trời đã sáng rồi.

Trên trán anh còn đặt một chiếc khăn lạnh và một túi nước.

Anh vừa nghiêng đầu, khăn mặt liền rơi xuống. Đầu khê động, trong đầu đau đớn và khó chịu vô cùng.

Tề Ủy nhớ anh bắt đầu sốt từ hôm thứ sáu, chỉ tùy tiện ăn rồi uống thuốc kháng sinh, sau đó liên tục làm việc, bất chấp thân thể không khỏe. Không ngờ tới hôm nay là ngã gục.

Không gian xung quanh vô cùng quen thuộc, anh biết căn phòng này, đàn dương cầm đặt ở bên giường, bàn học ở bên kia —— Là phòng của Tiểu Trì.

Toàn thân Tề Ủy rã rời, nghỉ rất lâu mới phục hồi khí lực mà ngồi dậy.

Quần áo đang mặc trên người không phải là của anh.

Anh gian nan ho vài tiếng.

Cửa mở, một người phụ nữ tóc ngắn tiến đến.

Tề Ủy sững sốt một chút, mở miệng gọi một tiếng: “Mẹ Tiểu.” Cổ họng đau như có dao cắt.

Anh đã xem hình mẹ Tiểu Trì trong điện thoại của cậu, đó là ảnh bảo vệ màn hình của cậu.

“Cháu tỉnh rồi.” Bà híp mắt cười với anh, vô cùng hiền từ.

“Xin lỗi, cháu làm phiền mọi người. Khụ khụ——” Tề Ủy gian nan nói.

Mẹ Tiểu dùng nhiệt kế điện tử đo nhiệt độ cho anh, rồi cười nói: “Cháu cuối cùng cũng đỡ rồi. Tối hôm qua sốt tới 41 độ, rất nguy hiểm, cháu bị viêm phế quản đó. Giờ vẫn còn sốt, cháu cứ nằm yên đừng nhúc nhích, cô đi lấy điểm tâm cho cháu. Trì Trì nói cháu là người S thị, trong nhà có bánh bao hấp đông lạnh, thế nhưng cái đó rất nhiều mỡ. Hôm nay ăn cháo có được không?”

Tề tổng công ở trước mặt mẹ Tiểu hiền từ chỉ biết ngây ngốc gật đầu.

“Tiểu Trì... đâu?” Tề Ủy muốn hỏi nhất chính là câu này.

“Sáng sớm nó có tiết, ba nó đã đưa đi rồi. Chắc trưa này học xong nó sẽ về.” Nhắc đến con trai mình, sắc mặt mẹ Tiểu có chút thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Tề Ủy thêm vài phần cảnh giác.

Tối hôm qua đột nhiên Tiểu Trì gọi điện cho ba, nói rằng có một bạn học bị ốm rất nặng, trong trường lại không có bác sĩ.

Tiểu Trì nói rất bình thản, khi ba Tiểu lái xe tới nhìn thấy Tề Ủy, trong lòng tất cả đều rõ ràng. Khi đó Tiểu Trì ở Cổ Lăng Tự luyện đàn, ba Tiểu đã từng nói chuyện với Tề Ủy, ông bỗng hiểu ra tất cả, rằng người đàn ông mà Tiểu Trì nhắc đến kia chính là anh.

Ba Tiểu cảm thấy vô cùng phức tạp, thế nhưng làm một người cha, nhìn thấy đứa trẻ bị bệnh đến như vậy, ông không thể mặc kệ.

Mẹ Tiểu lúc đầu còn tưởng đây là bạn thời trung học của Tiểu Trì, sốt ruột đánh giá tình hình chữa trị.

Chờ tới khi Tề Ủy truyền thuốc xong, mê man ngủ, mẹ Tiểu mới phát hiện ra ánh mắt con trai mình nhìn người kia chưa từng dời đi.

Hỏi ba Tiểu, ông cũng chỉ gật đầu, thở dài.

Tất cả vừa nhìn đã hiểu.

Mẹ Tiểu trong lòng dù có oán hận cũng không thể làm gì một đứa trẻ đang ốm. Mà con trai của bà căn bản không bước chân ra khỏi phòng, cả đêm đều ở trong đó trông chừng, không nhúc nhích. Đăng bởi: admin

## 23. Chương 23

### CHƯƠNG 23

Mẹ Tiểu rất nhanh bưng một bát cháo thịt nạc cùng với hai quả trứng muối vào phòng Tiểu Trì. Bà điều chỉnh lại tâm tình, tươi cười đúng kiểu hộ sĩ: “Cô làm không giống ngoài hàng, nhưng Tiểu Trì rất thích ăn, sáng sớm phải ăn hai quả mới rời đi. Cháu thử xem, không ăn được thì để cô đổi cho cháu món khác.”

Tề Úy an tĩnh nhận lấy bát cháo, cổ họng của anh vẫn đau rát, nhưng anh cố gắng nói câu cảm ơn: “Cô làm rất ngon ạ.”

Anh đẹp trai dù bị bệnh thì vẫn đẹp trai, trọng điểm chính là hai chữ “rất ngon” mà.

Tề Úy quay sang cười cười với mẹ Tiểu.

Trong lòng bà có chút mất bình tĩnh nghĩ, ai nha, nét đẹp chết người. Thảo nào mà có thể mê hoặc con trai bảo bối của bà đến thế. Nếu mà bà trẻ lại 20 tuổi, nhất định...

Trời ạ, bà đang nghĩ lung tung cái gì vậy!

“Đừng cố nói, cô biết cổ họng cháu đau. Ăn xong rồi ngủ thêm một chút.” Mẹ Tiểu nói.

“Cô không đi làm ạ?” Tề Úy thấp thỏm hỏi.

“Hôm nay là ngày nghỉ của cô. Bọn cô làm hộ sĩ ba ngày được nghỉ hai ngày, tương đối nhàn nhã.” Mẹ Tiểu đi tới mở cửa sổ đằng sau đàn dương cầm. Không khí tươi mát ủa vào phòng, mang theo chút phong vị đặc biệt của mùa xuân.

“Cảm ơn cô.”

...

Tề Úy ăn xong cháo, dạ dày trở nên ấm áp, mí mắt lại trùng xuống. Anh cảm thấy khó tỉnh táo, vì vậy mơ màng đi ngủ.

Chờ tới khi anh tỉnh lại, Tiểu Trì đã ngồi ở trên ghế đàn dương cầm, chờ người ra nhìn anh.

Tổng cộng mấp máy miệng, nhưng một âm cũng không phát ra. Tiểu Trì thấy anh đã tỉnh lại liền ra ngoài gọi người.

“Mẹ. Tề Úy tỉnh. Mau tới truyền dịch đi.”

“Được rồi, con đem móc treo quần áo tới.”

Tiếng hai người đối thoại ở bên ngoài, mẹ Tiểu rất nhanh đã tiến vào. Tề Úy thấy có một cây treo quần áo được mang vào, dùng để treo bạch thuốc.

Tay của Tề Úy bị Tiểu Trì lôi ra từ trong chăn, bên trên còn dính một chiếc băng ok. Tiểu Trì bóc chiếc băng ok ra, quay đầu hỏi mẹ: “Mẹ, có thể đổi tay không?”

Mẹ Tiểu nhìn một chút rồi nói: “Không sao đâu. Con trai làm sao mà mảnh mai như vậy được.”

Sau đó bà lấy cồn i ốt thoa lên da anh, giúp anh châm kim truyền, rồi ra ngoài.

Còn Tiểu Trì lại tiếp tục ngồi bên đàn dương cầm giương mắt nhìn anh.

Tề Úy choáng váng cả đầu, cổ họng đau nhói, muốn nói gì cũng không được.

Lâu sau, Tiểu Trì ôn nhu lên tiếng: “Hôm nay mẹ em phải trực, vậy nên phải truyền dịch cho anh trước, lát nữa em rút ra giúp anh.”

Tề Úy khó chịu ho khan.

“A—— Để em lấy nước cho anh. Anh chờ một chút.” Tiểu Trì đứng lên định đi, bị Tề Úy tóm lấy góc áo.

Tề Úy gian nan lắc đầu.



Tiểu Trì cầm lấy tay anh, ngồi vào bên giường. Cậu vuốt ve mái tóc vì ngủ nhiều mà rối loạn của tổng công, vô cùng thân thiết nói: “Em phải đi rót nước, anh cũng nên ăn gì đó, đợi lát nữa ăn xong hãy ngủ thêm một chút.”

Tề Úy vẫn không buông cậu ra, đôi mắt dán chặt vào cậu, rất suy yếu, giống như có chút sợ hãi.

Mắt Tiểu Trì nóng lên, cậu nghĩ sau này Tề Úy nhất định sẽ ghét cậu lắm, vì tất cả những lúc anh yếu đuối nhất, cậu đều nhìn thấy.

Nghĩ tới đây, đột nhiên cậu không kiềm chế nổi, nghịch ngợm cúi đầu hôn lên mặt anh.

“Anh đang làm nũng với em sao, Ngụy tổng công?” Tiểu Trì híp mắt cười Tề Úy.

Người nọ quả nhiên ngại ngùng, quay mặt đi. Mặt vốn có chút hồng hào, giờ càng thêm đỏ, tay cũng buông lỏng.

Tiểu Trì đứng lên đi lấy nước và đồ ăn. Tề Úy ăn xong, nhưng không ngủ nổi nữa, đành nửa nằm nửa ngồi trên giường của Tiểu Trì.

Cậu chơi đàn cho anh nghe.

Một buổi chiều dài dằng dặc qua đi.

Tề Úy mỗi lần thoải mái ngủ dậy, Tiểu Trì lại chèn thêm gối mềm vào phía sau lưng anh. Cậu lập tức giúp anh đo nhiệt độ. Đã xuống còn 38 độ.

Người anh cũng không còn khó chịu như trước nữa.

Khi ba Tiểu trở về, trong nhà vang lên tiếng đàn dương cầm êm ả, còn có tiếng Tiểu Trì cười.

Trong phòng, một chàng trai đang truyền dịch, nghiêng đầu nhìn người ngồi trước đàn. Tiểu Trì đang đàn một bản xô nát của Beethoven, vừa đàn vừa tán ngẫu cùng Tề Úy. Chỉ nhìn bóng lưng cũng cảm thấy hạnh phúc tràn ngập khắp căn phòng.

“Anh biết không, kỳ thực vở kịch Chopin của chúng ta không có tốt như vậy đâu. Khi em luyện diễn Chopin, em rất là ghét ông ấy. Sau này em mới đi tìm các mẫu truyện về Chopin để đọc, càng phát hiện ra nhiều điểm xấu. Ông ta không chỉ có tình cảm với George Sand mà còn có quan hệ với nhiều phụ bà khác. Nghe nói ông ta là một tên đa tình thứ thiệt. Trước khi Chopin qua đời, còn có một vị quý phu nhân gửi cho ông hai ngàn năm trăm đồng frăng. Chỉ là do điện ảnh đã tô điểm thêm thôi... Hắc hắc, cái này anh chắc cũng không biết đâu. Thực ra so với Chopin, Rachmaninov Cardiff mới là giỏi. Rachmaninov năm đó đã từ hai bàn tay trắng, tự kiếm tiền mở buổi hòa nhạc để nuôi gia đình, còn lãng mạn như vậy, các khúc ca của ông lại rất hay. Tuy rằng Rachmaninov hơi kì quái, nhưng mà em thích ông ấy... Chỉ ít, ông ấy là đại trượng phu, đàn ông chân chính!”

Tiểu Trì nói liên miên, động tác trên tay cũng không dừng lại.

Ngoài cửa sổ, ánh dương nhuộm khung cảnh một màu vàng rực rỡ. Trong căn phòng này, dường như cũng ấm áp theo.

Buổi tối, Tề Úy hạ sốt rồi.

Anh ở nhà Tiểu Trì tắm rửa, rồi thông thả ăn cơm tối do ba Tiểu nấu.

Tề Úy phải về trường học, nói không muốn làm phiền gia đình cậu.

Ba Tiểu và Tiểu Trì đều can ngăn, giờ hạ sốt chỉ là do dùng thuốc kháng sinh, vẫn còn phải truyền dịch thêm một ngày đêm nữa. Anh mà trở lại trường, trạm xá trường thật sự không đáng tin.

Vì vậy Tề Úy đành phải ngủ lại nhà Tiểu Trì một đêm.

Buổi tối, Tiểu Trì cùng anh nói chuyện đến khuya.

Tề Úy ngủ rồi, cậu mới ôm gối sang ngủ cùng ba.

“Ba, cảm ơn ba và mẹ. Anh ấy bị bệnh, con sợ tới hoảng hốt. Trăm xá trường đúng là lừa đảo, con chỉ có thể nhờ hai người.” Đã lâu Tiểu Trì không ngủ cùng ba, lúc mới nằm xuống, trong lòng cậu rất thấp thỏm, cứ sợ rằng ba sẽ hỏi những điều cậu không tài nào trả lời được, sợ ba sẽ bắt cậu nói thật.

Cậu rụt rè giải thích xong. Cậu biết ba mẹ từ nhỏ nuông chiều cậu, sẽ không đánh, nhưng họ sẽ rất đau đớn trong lòng. Ba mẹ chỉ muốn tốt cho cậu mà thôi.

“Hai đứa...” Ba Tiểu quay lưng về phía Tiểu Trì, nói được hai chữ, rồi thở dài: “Hai đứa... Từ nhỏ tới lớn, ba mẹ chỉ mong con vui vẻ hạnh phúc cả đời, những gì chúng ta có thể làm cho con, chúng ta đã làm cả rồi. Đã tới lúc con phải tự mình bước đi... Ba con dạy đánh đàn một đời, một nghệ sĩ dương cầm tất nhiên phải biết ít nhiều về tình yêu, ngày đó ba cùng con nói chuyện về cuốn sách “Khóc, suýt, cuồng, phách, duệ” đó, ba đã lên mạng xem hết. Hài có hài, nhưng xã hội trong tiểu thuyết quá ảo tưởng, quá đẹp đẽ, còn trong hiện thực, con có biết là con đường tương lai rất quanh co, phải chịu sự đối xử lạnh lẽo thế nào không?”

Đã nhiều năm Tiểu Trì không nghe ba mình nghiêm túc nói như thế, lần cuối cùng là trước khi cậu vào đại học. Ba nói cậu đã trưởng thành rồi, sau này sẽ có rất nhiều chuyện chính ba mẹ cũng không giúp được, cậu phải tự giải quyết, tự chịu đựng áp lực, nếu thực sự không chịu nổi, dù sao nhà vẫn luôn ở đây, quay về với ba mẹ cũng tốt.

Mũi Tiểu Trì chua xót, cậu nghẹn ngào nói: “Ba, con biết mà. Con sẽ bảo vệ chính mình, sẽ không xằng bậy, cũng không khiến hai người thất vọng.”

Ba Tiểu là người thông minh, trực tiếp hỏi: “Vậy nên các con chia tay nhau?”

“Vâng, anh ấy nói với ba mẹ, hai người họ muốn anh ấy ra nước ngoài. Con không muốn anh ấy đi.”

“A... Con trai ngốc, vậy sau này con tính thế nào?” Ba Tiểu hỏi.

“Ba, con còn thích anh ấy.” Tiểu Trì khóc, nói cũng nghẹn ngào.

Ba Tiểu trở mình, vỗ về con trai đang khóc nhe.

“Trì Trì, con có can đảm nói với ba mẹ rằng con thích nam nhân, sao mới có chút trắc trở đã muốn rút lui?” Ba Tiểu nghiêm túc hỏi.

Trong lòng Tiểu Trì chấn động nặng nề, cậu không biết phải làm thế nào cho phải. Ba cậu là đang khinh bỉ cậu vô dụng.

“... Con phải làm sao bây giờ. Con không muốn anh ấy ra nước ngoài, cũng không muốn chia tay. Anh ấy ở trước mặt người khác lúc nào cũng cây mạnh, thực ra rất yếu đuối. Anh ấy sẽ sinh bệnh, sẽ tức giận, sẽ thất vọng, sẽ mất mát...”

“Được rồi, được rồi. Con trai ngoan.” Ba Tiểu nghe mà chua xót. Con trai ông thật lòng thích người kia, “Chỉ một chút khó khăn có là cái gì. Cuộc đời con còn rất dài, tương lai sẽ gặp những ngăn trở đau khổ mà không thể một chốc một nhát là giải quyết được. Trốn tránh không phải phương pháp để giải quyết vấn đề. Con phải đối mặt, dũng cảm tiến tới mới đúng. Con xem, tác phẩm con thích nhất là bản xô nát của Beethoven, một nghệ sĩ điếc sáng tác ra. Nhà dương cầm con sùng bái là người tàn tật, khó khăn và khổ sở tới sống không nổi. Nếu là con, con sẽ làm thế nào? Con thử nghĩ xem, điều gì đã khiến tên tuổi của họ lưu danh sử sách?... Được rồi, ba không phải đang giảng đạo, chỉ là nếu con hèn nhát trốn chạy, ba sẽ rất thất vọng. Con thích đàn ông, ba thông cảm. Thật đấy.”

Tiểu Trì nghe, ở trong chăn gật đầu.

“Ba, cảm ơn ba và mẹ.” Tiểu Trì cảm thấy thật hạnh phúc.

Ba Tiểu thản nhiên nói: “Được rồi, đây là bí mật của cánh đàn ông chúng ta, mẹ con trong lòng còn đắn đo, còn được kích động bà ấy. Cứ để đó ba lo. Chỉ là con phải hứa với ba sẽ chăm sóc cho bản thân thật tốt. Con đường này rất chông gai, ba mẹ không sợ con thích đàn ông, chỉ sợ con làm ra chuyện không thể挽 hồi, chúng ta không thể mất con.”

Tiểu Trì rầu rĩ đáp ứng.

Lâu sau, cậu đột nhiên thò đầu ra hỏi: “Ba, ba đã đọc Tổng tài khóc suốt cuồng phách duệ trên trang web trả tiền sao?”

“A?” Ba Tiểu vẻ mặt khó xử, “Ba tìm trên Baidu, nó có rất nhiều. Ba xem một lượt thấy trang nào tốc độ mạng quá chậm thì đổi sang trang khác. Nhưng chẳng có trang nào bắt trả tiền!”

Tiểu Trì nói: “Ba, đó là sách lậu, muốn ủng hộ tác giả phải xem ở trang chính thức. Tuy rằng load chậm nhưng tác giả viết sách rất vất vả. Hầu hết đều phải trả tiền để xem tiếp.”

“Vậy sao? Lần sau ba sẽ chú ý.”

Còn có lần sau??? “Ba, ba đừng xem mấy loại sách này nữa.”

Tiểu Trì bị ba đùa giỡn nha.

Nửa đêm, sát vách vẫn truyền tới tiếng ho khan của Tề Úy không dứt.

Tiểu Trì ngủ không sâu, thoáng cái tỉnh lại, bò xuống giường sang phòng bên cạnh, cũng không quay về phòng.

Ba Tiểu đợi một chút rồi đứng lên, từ tủ đầu giường lấy ra bao thuốc và bật lửa, châm một điếu, chậm rãi thở hắt ra.

Không phải là ông cởi mở đến thế, ông vẫn hoảng hốt và lo sợ. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Tiểu Trì vẫn là con ông. Ông không có sự lựa chọn nào khác.

Làm một người cha, ngoại trừ ở một bên lặng lẽ ủng hộ con mình, đúng là không còn sự lựa chọn nào...

Ai~ Đăng bởi: admin

## 24. Chương 24

### CHƯƠNG 24

Buổi chiều thứ ba, Tề Úy trở lại trường học, ba Tiểu tan tầm lái xe đưa anh về. Ở trên xe, ba Tiểu đã cùng Tề Úy hàn huyên nhiều chuyện.

Chỉ là những chuyện này Tiểu Trì không hề biết.

Buổi tối Tiểu Trì dạy học cho Tiểu Kiệt xong, sốt ruột về nhà. Chợt cậu nhận được điện thoại của Tề Úy.

“Em sắp về tới nơi rồi. Anh có đỡ hơn chút nào không?” Tiểu Trì vội bước, sợ anh lại phát sốt, nhanh chóng về nhà.

Thanh âm của Tề Úy vẫn có chút nghẹn, nhưng đã trở nên có sức sống hơn: “Anh đã về trường rồi, ba em đưa anh về.”

“A, mẹ em nói anh đã khỏe rồi sao?” Tiểu Trì sốt ruột.

“Cô nói anh không sao, chỉ bảo mấy ngày này anh phải uống nhiều nước và vitamin C.” Tề Úy ho khan vài tiếng.

Tiểu Trì nghe được bên kia đầu dây vang lên tiếng mở cửa xe.

“Anh đang ở đâu?”

“Em đang ở đâu?”

Hai người đồng thanh hỏi.

“Tiểu Trì, em đứng yên.”

Lúc này, Tề Úy đang đứng ở con đường ngoài trường, liếc mắt đã thấy người đang sốt ruột đứng đợi đèn ở đối diện. Dưới ánh đèn nhạt nhòa, từ xa nhìn lại, vẻ mặt cậu vừa lo lắng vừa khấn nguyện, đôi mày nhíu chặt.

“A?” Người đối diện nhìn xung quanh thấy không có xe, đang định sang đường. Nhưng cậu vừa ngẩng đầu lên đã thấy anh.

Đèn vừa chuyển xanh, Tề Úy liền bước về phía cậu.

Cho tới khi đèn chuyển sang đỏ, Tề Úy đã đứng trước mặt cậu. Sau mấy ngày ốm, tổng công hình như đã gầy đi một vòng.

Xe chạy qua, ánh đèn chói lòa chiếu rọi lên một nửa khuôn mặt Tề Úy. Gầy đi một chút, ngũ quan nguyên bản cân đối lại càng trở nên sâu sắc. Đặc biệt là ánh mắt anh, vốn luôn sáng trong sâu thẳm, nay lại thêm chút âm đạm.

Rõ ràng mới chia xa, vậy mà cứ như đã lâu không gặp, người ở gần như vậy, cái gì cũng không muốn nói, chỉ cần nhìn nhau thôi cũng thấy thỏa mãn.

Chợt có những chiếc xe phóng qua, còn có những người trẻ tuổi cùng nhau đứng đợi đèn xanh đèn đỏ.

Tề Úy khẽ cười, lặng lẽ mò nắm lấy tay Tiểu Trì.

Đèn xanh, bọn họ cũng chậm rãi theo dòng người tiến về phía trước.

Tiểu Trì muốn Tề Úy trở về nghỉ ngơi. Anh không chịu, kéo cậu đi ăn kem ốc quế.

Hai người đến ngồi ở chỗ cũ. Tiểu Trì cúi đầu bóc vỏ kem.

“Tiểu Trì, anh muốn phản bác lại lời em nói hôm trước.” Tề Úy nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc mềm mại của cậu.

“Hả?” Miệng Tiểu Trì đầy chocolate, trầm nghĩ lâu rồi cậu không ăn đồ ngọt như vậy.

“Anh sẽ ra nước ngoài.”

“Ừhm.” Cậu không nói gì.

“Em đi cùng anh đi.” Tổng công khẳng định, ngữ khí không cho phép thương lượng.

“Hả?” Tiểu Trì khó tin nhìn anh.

Tề Úy chỉ cười, trong ánh mắt anh tràn đầy kiên định.

“Anh đã thương lượng với ba rồi. Tháng chín sang năm anh tốt nghiệp, sau đó sẽ ra nước ngoài.”

“Tới Mỹ sao?”

“Không. Nơi đó quá xa, quá lâu, quá buồn chán.” Tề Úy nhanh chóng trả lời.

“Vậy anh đi đâu?”

“Anh. Bên đó học thẳng lên tiến sĩ chỉ mất ba năm.”

“Em nghe học tỷ khoa em nói ở Anh rất khó xin học bổng.”

“Em không cần lo điều này. Giờ anh đang làm một đề án có thể xin bên Anh cấp kinh phí. Còn em, sau khi tốt nghiệp hãy tới Anh học thạc sỹ rồi lên tiến sĩ. Chúng ta có những mười năm, trong mười năm nay, nhất định phải trở nên thật mạnh mẽ, sau đó trở về đàm phán với ba mẹ. Đến lúc đó chúng ta có lợi thế, phần thắng sẽ lớn hơn.”

Tiểu Trì nghe Tề Úy nói về tương lai, không phải cậu không khao khát, nhưng cậu chưa từng nghĩ tới một tương lai xa vời đến thế.

Tề Úy dường như đã lên kế hoạch tất cả rồi. Anh nói, chỉ cần đi làm là tốt rồi, hơn nữa nhất định sẽ thành công.

Tiểu Trì nhàn nhạt nói: “Chẳng phải anh đã nói anh không thích ra nước ngoài sao?”

Tề Úy cười: “Rời xa em lâu như vậy, tới một nơi xa như vậy, em nghĩ anh sẽ thích sao?”

Thanh âm tổng công chân thành tha thiết, dù cho vẫn còn chút ồm ỹ, nhưng vẫn vừa bá đạo vừa ôn nhu.

“Em... Em cũng không biết nữa, em chưa từng nghĩ tới.” Tiểu Trì biết muốn du học không hề dễ dàng, cần phải có bằng điểm thật cao, còn cần thư giới thiệu, còn phải có năng lực nghiên cứu khoa học, nếu không xin được học bổng sẽ phải tốn rất nhiều tiền. Những cái này Tiểu Trì đều không có. Nhưng là vì Tề Úy, cậu muốn thử một lần. “... Em có thể thử xem. Chỉ là, nếu em thất bại, anh đừng thất vọng.”

Tề Úy cười nói: “Ha ha, em sẽ không thất bại đâu. Hơn nữa, dù em có thất bại, anh cũng chỉ đi ba năm, sẽ rất nhanh. Lời chia tay của em, anh không chấp nhận.”

Thấy anh nhắc tới chia tay, Tiểu Trì phiền muộn gãi đầu: “Haiz... Trước đây em luôn học hành nhàn nhã, giờ đột nhiên có mục tiêu, thật khó thích ứng.”

Tề Úy nói: “Là lỗi của anh. Anh biết một mình anh phải làm nhiều chuyện như vậy đã quá mệt mỏi. Vậy nên anh muốn kéo em theo.”

“Không sao. Em còn lo mình đàn độn, không có chí lớn, ăn hại tổ quốc.” Tiểu Trì cười, “Tề Úy, anh nói xem, nếu như anh ra nước ngoài bị người khác mê hoặc, thích người khác thì phải làm sao bây giờ?” Tiểu Trì ngẩng đầu nhìn bầu trời, cúi đầu hỏi một câu.

“Còn lâu, cái đó phải là anh lo mới đúng, nếu như em gặp một người có thanh âm hay hơn anh, liệu em có ghét bỏ anh không?” Tề Úy nghiêm túc hỏi.

Tiểu Trì nhăn nhó như nhìn thấy quái vật, nói với anh: “Còn lâu, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra.” Ở đâu có người tốt hơn anh chứ?

Tề Úy cũng nghiêm túc cãi lại: “Anh cũng sẽ không.” Ở đâu có người tốt hơn cả em?

Hai người nhìn nhau, cùng cười, thâm nghĩ, đối phương thật dễ ghét.

...

Sau đó, thân thể Tề Úy hồi phục. Tiểu Trì cũng làm xong phần hậu kỳ.

Tâm tình của cậu mỗi ngày đều sáng sủa thoải mái, dường như làm cái gì cũng cảm thấy hứng thú hơn.

Cậu đặc biệt đi kiểm tra lại bằng điểm của mình trong ba học kỳ qua, cũng may miễn cưỡng được 3.0. Rồi cậu tới tìm kiếm tư liệu về các trường tại Anh, giống như Tề Úy đã nói, dù rất vất vả, thế nhưng không phải là không làm được.

Một ngày, Tề Úy gọi Tiểu Trì đi ăn cơm chiều. Anh đưa cho cậu một thùng sách. Tất cả đều là đề thi và sách tham khảo IELTS còn có các phần chú giải. Tiểu Trì đại khái biết là cái gì, giật mình nói: “Cái này... Thật nặng.”

“Anh đã xem qua ngành tâm lý học của em yêu cầu IELTS không qua 7.0, những tài liệu này anh đều đã dùng qua.” Tề Úy cầm vài cuốn lên đặc biệt dặn dò: “Bắt đầu từ IELTS trước.”

“Sao anh lại có những thứ này?”

“Từ hồi năm hai anh đã soạn ra.” Tề Úy thản nhiên nói.

“Lúc đó... anh đã định du học rồi?”

“Ừ, khi đó thấy ra nước ngoài có vẻ vui, muốn thử xem, nên ôn thi IELTS. Chỉ là sau này em tới xin chữ ký anh, anh thấy em còn thú vị hơn chuyện ra nước ngoài.”

Tiểu Trì then thùng nghĩ, người này lần nào cũng nhắc đi nhắc lại vụ chấn động đó.

Nhưng mà khi nghĩ lại những khoảnh khắc ấy, tâm tình cũng trở nên tốt hơn...

Lại qua một tuần.

Tề Úy phụ trách vở kịch cuối cùng, công diễn thuận lợi.

Xã kịch cùng tới Cổ Lăng Tự liên hoan ăn mừng, nhưng lần này có chút khác.

Lưu Hiểu Hiểu mang theo bạn trai cùng tới, tên là Lương Quảng Phàm.

Hạ Mông giảm cân thành công, trông còn đẹp trai thêm vài phần. Bạn gái anh vừa cười vừa nói đã quen anh nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Hạ Mông đẹp trai như lúc này.

Bữa tối tất nhiên vẫn là hải sản, thịt nướng, bia rượu. Bởi vì đây là lần cuối cùng Tề Úy tham gia với xã kịch, vì vậy mọi người đều hướng về anh mà chúc rượu.

Bạn trai của Lưu tỷ là một người hiền hòa, cao ráo khỏe mạnh, rất nhanh đã hòa nhập với mọi người. Người phụ trách nướng thịt phải phục vụ quần chúng, không có cách nào khác, ai bảo tay nghề của người này rất ngon, bị một đám nữ sinh thích ăn cánh gà vây bắt. Phân nửa hải sản trong bữa tối đều là do người đó làm.

Lưu Hiểu Hiểu kéo Tiểu Trì ra một góc trò chuyện.

Tiểu Trì kính rượu cô: “Lưu tỷ, lần trước thực sự cảm ơn chị.”

Lưu Hiểu Hiểu ghé vào tai cậu nói nhỏ: “Này, hai người vừa làm hòa. Em xem khuôn mặt của Tề Úy ngày nào cũng cười như nở hoa.”

Tiểu Trì ngó sang người đang phải uống liên tục, nói: “Vâng, anh ấy nói làm xong bộ kịch này, chết cũng không làm xã trưởng gì nữa, ai thích làm thì làm. Giờ anh ấy triệt để bỏ trọng trách này xuống.”

Đây là nguyên văn lời anh nói.

Lưu Hiểu Hiểu cười: “Ha ha, sau này không biết trọng trách đó sẽ rơi vào vai ai đâu nha.”

Nói xong, cô đánh giá Tiểu Trì từ trên xuống dưới.

“Lưu tỷ, chị làm gì đấy?” Tiểu Trì bắt đầu có dự cảm không tốt.

Cô xấu xa cười, kéo Liêu Thiên đi ngang qua: “Đại Liêu, cậu nói xem, sang năm để Tiểu Trì làm xã trưởng, thế nào?”

Tiểu Trì hoảng hốt, vội vàng xua tay.

Liêu Thiên ôm San San, thăm dò nói: “Này, Tiểu Trì, cậu muốn tranh giành ghế xã trưởng với anh sao? Tới đây, trước cạ một chén!”

Liêu Thiên uống hơn phân nửa chén rượu.

Tiểu Trì bắt đắc dĩ cũng phải uống.

Liêu Thiên đột nhiên hạ chén xuống, nói: “Nhưng mà này, nếu như Tiểu Trì Tử làm xã trưởng, Tề lão đại thế nào cũng ở lại giữ một chức gì đó. Sau này chúng ta không cần buồn chán nữa, địa phương ăn chơi cũng có rồi. Tốt. Anh ủng hộ Tiểu Trì Tử làm xã trưởng!”

Mọi người cười, đều nhìn Tiểu Trì và Tề Úy.

Mặt Tiểu Trì đỏ bừng, hai người họ lẽ nào lộ liễu đến thế, khiến cho Liêu Thiên nói vậy? Cậu chột dạ nhìn Tề Úy.

Anh tất nhiên là nghe được, bình tĩnh uống rượu, phản đối: “Em ấy không được.”

Tuyệt đối là bao che bảo vệ người yêu, thuận tiện tròng mắt liếc Liêu Thiên.

Liêu Thiên cũng tự giác ngậm miệng.

Buổi tối, mọi người đều tự trở về phòng. Tề Úy uống say, Tiểu Trì đỡ anh lên lầu. Hai người ngồi trên ghế dài trước cửa phòng một lúc rồi mới vào trong.

“A, sau này em sẽ bận rộn nhiều việc, công việc ở xã kịch lại rất vất vả.” Tề Úy vừa vào phòng đã giải thích.

Chắc là anh sai rồi, vừa đóng cửa đã đặt Tiểu Trì ở trên cửa mà hôn.

Hôn xong, anh tự vào vai Tiểu Trì, thở dốc.

Hai người từ khi khai giảng cho đến nay rất ít khi thân mật, ngay cả hôn môi cũng ít có cơ hội.

Tiểu Trì bị hôn đến ngáy ngất, anh lại còn ở bên cổ cậu cắn cắn, khiến cậu ngứa, nhịn không được cười mãi.

“Được rồi, được rồi, đó chỉ là Liêu Thiên với Lưu tỷ đùa giỡn em mà thôi.” Tiểu Trì bị Tề Úy hôn đến tê dại, vội vàng đưa anh ngồi xuống giường.

Người say ngồi, Tiểu Trì đứng.

“Rốt cuộc cũng thành công nghỉ công việc xã trường, sau này anh sẽ không phải vất vả nữa. Nè, anh muốn tắm trước hay muốn ngủ trước, hay cứ ngủ đi rồi tắm sau?” Tiểu Trì cúi đầu hỏi con ma men.

“Anh muốn em.” Tề Úy ôm lấy thắt lưng cậu, kéo về mình. Tiểu Trì bước vài bước, mặt đỏ bừng, giãy ra, “Anh say rồi. Đi tắm trước đi... Anh có tự tắm được không? Hay để em giúp anh?”

Tề Úy tiếp tục mượn rượu giả điên: “Không, anh chỉ muốn em.” Một câu như thế làm Tiểu Trì thấy ngọt ngào vô cùng, nhưng cũng thật bất đắc dĩ.

“Được, vậy tắm trước rồi... Ấy ấy.”

“Rồi làm gì?” Tề Úy tiếp tục giả bộ. Đôi mắt mơ hồ quan sát phản ứng của cậu, ôm chặt lấy thắt lưng người ta, muốn cởi bỏ nút buộc.

“Rồi... Làm... Tình...” Tiểu Trì xấu hổ. Nhưng lời này nói ra thật nhẹ nhàng, rõ ràng người say không phải là cậu. Thế nhưng tổng công thật không biết tiết tháo. Anh còn ở đây giả vờ trinh tiết liệt phu!

Tề Úy đột nhiên dựa vào bụng cậu, nói: “Em chia tay với anh, em là người xấu.”

Tiểu Trì không nói gì, ngán ngẩm nhìn trời, chấp sao được người say, chỉ có thể nói: “Tề Úy, em yêu anh.”

“Lặp lại lần nữa.”

“Em yêu anh.” Dù phải nói bao nhiêu lần cũng sẽ không thay đổi.

“Lặp lại lần nữa.”

Tiểu Trì giận, cao giọng quát: “Tề Úy”.

Đánh anh một phát.

Người nó lập tức buông tay, thậm chí còn cởi quần áo đi tắm.

Tiểu Trì không ngờ cậu hung dữ một chút cũng có ích phết, đỡ khóc đỡ cười đứng ở cửa phòng tắm nghe động tĩnh bên trong. Cậu sợ người kia ngã ở trong đó.

Nghe một chút, thanh âm đều bình thường, cậu muốn đi uống nước, chợt nghe thấy tiếng có gì đó rơi xuống đất.

Tiểu Trì hoảng sợ mở cửa chạy ào vào phòng tắm.

Rèm tắm được thả xuống.

Tiểu Trì muốn tìm xem thứ gì rơi xuống đất, từ trong rèm đột nhiên vươn ra một cánh tay, kéo cậu vào bên trong.

Dòng nước ấm áp chảy ào ào chảy ra từ vòi hoa sen. Tiểu Trì bị anh trần truồng ôm ấp, đè trên bức tường bằng gạch trắng men hung hăng hôn.

Tiểu Trì sợ anh xảy ra chuyện, nhìn thấy ————— thiếu chút nữa chọc cậu tức chết rồi.

Được chưa?

Người này giờ đây thanh tỉnh, cười xấu xa, đầu có chút dáng vẻ say rượu. Hóa ra vừa nãy đều là đùa giỡn cậu.

Cả người Tiểu Trì đều ướt đầm, cũng may điện thoại di động và những thứ khác đều vứt ở ngoài.

Tề Úy cởi quần áo của cậu ra, vừa hôn vừa cắn.

Trong lòng Tiểu Trì xấu hổ vô cùng. Chuyện chia tay khiến hai người đều khổ sở, thật vất vả mới trở lại như hiện tại, vậy thì chiều theo anh đi.

Tiểu Trì rất nhanh bị anh khiêu khích đến phản ứng, toàn thân đều mềm nhũn, men rượu cũng bắt đầu phát huy tác dụng, khiến cậu say mê.

Từng giọt nước ẩm áp chảy ra từ vòi hoa sen xả lên người Tề Úy. Anh ôm chặt lấy cậu, để nước chảy xuống người cậu.

Quần áo ướt rất khó cởi, cuối cùng Tiểu Trì tự mình cởi quần lót, xoay người lại tựa vào tường, để Tề Úy muốn làm gì thì làm.

Cậu cho rằng Tề Úy sẽ làm cậu ở chỗ này.

Chỉ là bàn tay to lớn của anh ôm lấy thắt lưng cậu, phân thân thẳng tắp chạm vào hông cậu nhưng dường như không định đi vào.

Phía trước của Tiểu Trì bị Tề Úy nắm lấy, ôn nhu xoa bóp, cực kì lấy lòng cậu.

Tiểu Trì thoải mái rên rỉ “A——a——”, quay đầu lại ôm lấy cổ Tề Úy, chăm chú hôn môi.

Cậu bị anh xoa tới cao trào, cả người đều choáng váng. Tề Úy tắt vòi sen, qua loa lau khô hai người rồi kéo cậu lên giường, xốc chần chui vào.

Tiểu Trì còn đang trong dư vị cao trào chưa kịp hồi phục, phía sau đã có gì đó lạnh lạnh tiến vào, kiên trì khai thác, khiêu khích.

Cậu rất nhanh lại rên rỉ...

“Tiểu Trì. Anh yêu em.” Anh nói.

Tiểu Trì lầm bầm: “Đừng nói lời vô ích, mau vào đi.”

“Hắc hắc...” Chỉ nghe thấy Tề Úy cười xấu xa.

Tiểu Trì chợt nghĩ, không ngờ người này cũng có một mặt thú vị như vậy.

Hai người cuốn lấy nhau làm tình, cho tới khi Tiểu Trì xin tha, anh mới buông tha cho cậu. Các loại tư thế đều làm thử. Cuối cùng, Tiểu Trì mệt tới nhúc nhích cũng lười.

Người nọ vòng tay ôm cậu, cậu dùng chút khí lực sót lại hất tay anh ra.

“Giận rồi?” Tề Úy xấu xa hỏi.

“Còn lâu...” Tiểu Trì nằm úp sấp, thở dốc, trong lòng điên cuồng mắng Tề Úy biến thái, uống say mà còn khỏe như vậy.

“... Anh làm em đau à?” Tay Tề Úy xoa xoa phía sau Tiểu Trì, nhẹ nhàng đè ép lên tiểu huyết khiến cậu nhin không được rên rỉ. Vừa thẹn vừa giận, Tiểu Trì rống lên.

“—— Tề Úy!”

Người nọ lại trêu cậu.

Anh ôm chặt lấy cậu, thân thiết nói: “Được rồi. Là do anh lòng dạ hẹp hòi, cứ nghĩ tới lần trước ở chỗ này em muốn chia tay với anh, anh rất đau lòng. Đáp ứng anh, sau này dù có thế nào cũng không nói vậy nữa, có được không? Tiểu Trì, anh yêu em.”

Tiểu Trì nhớ cậu mơ màng mắng anh ấu trĩ.

Trong lòng vừa đau xót vừa ngọt ngào. Cuối cùng, cậu lên tiếng: “Em cũng yêu anh.”

Sau đó, Tề Úy vươn tới hôn lên môi cậu.

Hôn hôn, cậu dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, cậu còn đang ngọt ngào hôn nhẹ Tề Úy...

Dù là mơ hay thực, hai người vẫn ở bên nhau... Đăng bởi: admin



## 25. Chương 25

### CHƯƠNG 25

Đệ nhất kỳ kịch truyền thanh Tận thế ngân hà , Tiểu Trì cùng Tề Ủy ngồi nghe ở bậc thềm trước sân tennis. Cậu có chút khấn trương nhìn phản ứng của Tề Ủy, thấp thỏm đợi anh nhận xét về phần phối âm và hậu kỳ của cậu.

Kịch này vẫn chưa được phát hành, giờ còn phải chờ tuyên truyền và trang trí làm việc.

“Nếu như để anh phối đoạn biệt li một lần nữa, nhất định không phải là cảm giác này.” Tề Ủy nghe xong chỉ nói một câu như vậy.

Tiểu Trì không nói gì, cậu đang nhớ tới một chuyện rất quan trọng rất là quan trọng.

“Được rồi, khi đó sao tự nhiên anh lại muốn làm chuẩn bị của bộ kịch này? Trước đây chưa từng thấy anh làm mà. Là Trọng mã tỷ tới tìm anh hả?” Tiểu Trì hỏi.

“Khi đó Trọng mã tỷ tới tìm anh, anh vốn cũng rất thích rồi. Hơn nữa cô ấy còn nói với anh rằng bộ kịch này do thần tượng của Thủy Đường làm, anh nghĩ cần phải tìm một người đáng tin chút, không bằng để anh làm chuẩn bị, anh tương đối thân với Sở Thiên.” Tề Ủy mở mp3 lên nghe lại một lần.

Mắt Tiểu Trì sáng rực lên: “Anh biết Sở Thiên?”

“Ừ, rất tình cờ trong một lần đi nghỉ ở Lệ Giang, vừa lúc anh ở tại khách sạn anh ta mở.”

“À?” Tiểu Trì nghe được tin tức lớn, cả người đều hăng hái hẳn lên, “Anh chưa từng kể em nghe nha. Lễ nào đó chính là khách sạn bình dân mà anh ấy viết trong tiểu thuyết?” Tiểu Trì nhớ bộ tiểu thuyết nhẹ nhàng của Sở Thiên có nhân vật mở khách sạn bình dân ở Lệ Giang, tuyệt đẹp như trong mơ.

“Em có hỏi anh đâu.” Tề Ủy nói, “Khách sạn kia là do anh ta cùng bạn mở, anh ấy chỉ góp cổ phần thôi. Ngày ấy anh thấy có một người ngồi đánh máy tính trong sân, đi ngang qua thì thấy anh ta đang trả lời bình luận của độc giả ở trang web cá nhân. Anh đoán có thể là người quen, liền tới gần.”

“Oa, sau đó hai người cứ như thế quen biết nhau?” Tiểu Trì sùng bái tổng công vô cùng, không ngờ anh có thể kỳ ngộ như vậy.

Tề Ủy vân đạm phong khinh nói: “Ừ, cứ như thế quen biết nhau. Anh ấy là một con người rất hiền hòa, anh nói anh là độc giả trung thành, còn trao đổi số điện thoại. Anh đã từng phối qua các tác phẩm kịch truyền thanh khác của anh ấy, lại còn tình cờ quen biết dần trở nên thân thiết, vì vậy anh ấy mới chịu giúp anh cái này.”

Tề Ủy nói xong, xoa xoa cái bản mặt si mê của Tiểu Trì, nói: “Nhưng thật ra em chừng nào mới định nói cho anh biết, em chính là hậu kỳ A Tiểu?”

Tiểu Trì

Không phải đang nói về Sở Thiên đại thần sao, thế nào đột nhiên lại nhảy sang hậu kỳ A Tiểu? Rốt cuộc cậu bị lộ lúc nào, cậu cũng có biết đâu?

Tiểu Trì bình tĩnh nói: “A.... Hóa ra anh không biết nha, em cứ nghĩ anh biết rồi.” Lại giấu đầu lòi đuôi.

“Tiểu Trì?” Tề Ủy nhướn mày.

Tiểu Trì trưng ra vẻ mặt vô tội: “Chuyện này rất là quan trọng nha, em không phải đã rất chăm chỉ làm hậu kỳ sao... Anh đừng dùng ánh mắt này nhìn em, cứ như em làm chuyện gì xấu vậy. Được rồi, về tự học thôi.”

Không được ngồi lại đây nữa, cậu thực không muốn chuyện bí mật này bị Tề Ủy phát hiện.

Rất mất mặt đó.

“Tiểu Trì...” Thanh âm của tổng công trở nên xấu xa, gọi tên cậu thật mê hoặc, “Em không phải sốt ruột lo kịch của chúng ta bị hậu kỳ khác trễ nải, cho nên mới đích thân đi làm hậu kỳ chứ? Chả trách... CP Ngay

Tề và Thùy Đường nổi nhanh như vậy, từng bộ từng bộ nối tiếp nhau...Càng khen ngợi em, em càng nóng ruột...” Tề Úy cười xấu xa.

Tư thế chuẩn bị chạy trốn của Tiểu Trì trở nên cứng đờ, bị anh nói trúng tâm tư, Tiểu Trì chỉ có thể chấp nhận sự thật.

“Sao anh phát hiện ra?”

“Mấy hôm trước anh nghe lại “Nhạc chương”, thấy nhạc nền đàn dương cầm bên trong giống với tiếng em đàn. Nghe kĩ lại, quả nhiên——“ Tổng công híp mắt nhìn Tiểu Trì “Hóa ra em đã sớm thích anh? Anh phát hiện ra khi A Tiểu xuất hiện... Là từ bộ kịch thứ hay của anh, khi ấy em vừa tiếp bộ đầu tiên?”

Mặt mày nóng như lửa đốt, Tiểu Trì trong nháy mắt đỏ bừng, hóa ra người này đã sớm đào hố chờ cậu nhảy xuống.

Cậu đột nhiên nghĩ, từ khi quen biết Tề Úy, anh trêu cậu, bắt nạt cậu, đùa giỡn lưu manh, càng ngày càng vô lại. Trước đây người này rất chi là hiền hòa, ôn nhu. Tất cả đều là biểu hiện giả dối nha!

Tiểu Trì ngoài miệng vẫn không chịu thua: “Anh đừng tưởng bở, em chỉ thấy làm hậu kỳ rất thú vị, rảnh rồi thì học làm. Anh thật tự kỷ.”

“A? Vậy sao, mắt công anh vui vẻ mãi, trước đây Trọng mã tỷ hay nói với anh: “Ngụy Tề à, cậu tiếp kịch đi, chỉ cần là kịch của cậu, Thủy Đường sẽ tiếp, A Tiểu cũng sẽ tiếp, hai người bọn họ đều rất đáng yêu, dễ đẩy ngã, chúng ta cứ hợp tác vui vẻ, cùng tiến tới vũ đài hoàng kim của giới vông phối nha!” Tề Úy thất vọng bắt chước giọng nữ mạnh mẽ của Trọng mã tỷ.

Tiểu Trì càng nghe càng xấu hổ, nổi giận: “Tề Úy, anh cần phải ép em nói: “A, lần đầu tiên em nghe thấy thanh âm của tổng công đại nhân anh đã không thể kiềm chế mà yêu anh” mới thỏa mãn sao?”

“Ừ, nghe rất thoải mái, nói lại lần nữa đi.”

“Tốt nhất là kỳ sau của Tận thế ngân hà anh tự làm đi. Em mặc kệ!” Tiểu Trì giả vờ tức giận nhảy xuống khỏi thềm đá, đi thư viện.

Tề Úy vui vẻ hơn hử theo sau, còn bưng bình lấy tay chọc chọc lưng Tiểu Trì: “Bà xã xấu hổ rồi. Anh không trêu em nữa.”

...

Cuộc sống của bọn họ cứ trôi qua bình yên như vậy, Tề Úy buông xuống trách nhiệm xã trưởng xã kịch, trở nên rảnh rỗi không ít.

Nhưng thực ra cũng có khá nhiều chuyện.

Ví dụ như trong kịch xã.

Liêu Thiên tiếp nhận chức xã trưởng, Trương Cường thay chức Lưu tỷ, Hạ Mông làm tổ trưởng tổ ánh sáng đạo cụ, còn lại các tổ trưởng khác đều do sinh viên năm nhất phụ trách.

Khi chọn xã trưởng, Tiểu Trì đã rất lo lắng, không biết ai đã đề bạt cậu vào danh sách ứng cử, hết lần này tới lần khác cậu có số phiếu bầu rất cao. May mà cuối cùng Liêu Thiên có kết quả cao hơn, cậu mới thoát khỏi kiếp làm xã trưởng.

Sau đó, Tiểu Trì thương lượng với Tề Úy, không bằng học kỳ sau cậu rời hẳn khỏi kịch xã, chuyên tâm học hành. Dù sao thì Tề Úy cũng không ở trong xã kịch nữa.

Tổng công đại nhân đầu tiên là hỏi một phen về động cơ cậu gia nhập kịch xã, bị Tiểu Trì rống tên mới ngoan ngoãn, nói cậu cứ ở lại trong xã, anh sẽ giúp cậu.

Ví dụ như, Tề Úy thoáng cái trở nên rảnh rỗi, bình thường không có việc gì sẽ kéo Tiểu Trì đi chạy bộ, đánh bóng rổ.

Tiểu Trì là một tên siêu cấp vô tích sự ở trên sân vận động.

Chạy một nghìn mét đã mệt đến không thở nổi, Tiểu Trì tức giận giải thích: “Từ nhỏ em đã không hợp với thể dục. Anh thích chạy thì chạy một mình đi, em xin anh đừng có kéo em theo, được không?” Nói xong bèn lết đến bên cạnh thao trường nghỉ ngơi.

Tề Úy dừng tư thế oai hùng hiên ngang, chạy N cây số ngoại trừ thở dốc một chút thì không có gì khác biệt. Anh tung một câu khiến cậu đỏ mặt tới tận mang tai, muốn giết người vô cùng: “Này, trách không được một lần làm có một lúc em đã xin tha, còn không chịu rèn luyện thân thể sao?”

Thấy anh vừa cười vừa nói, thành công làm cho Tiểu Trì giận điên lên mắng to: “Anh... Đồ khốn!”

Vì vậy Tề Úy tiếp tục chạy, Tiểu Trì muốn chứng minh mình không kém cỏi như vậy, cũng cố gắng chạy theo.

...

Rất nhanh đã tới kỳ nghỉ mừng một tháng năm. Tiểu Trì bị Tề Úy kéo đi chạy bộ đến tận khi được nghỉ.

Anh nói đưa cậu đi du ngoạn.

Tiểu Trì hỏi anh đi đâu.

Tề Úy nói cùng anh quay về S thị.

Tiểu Trì trầm mặc.

“Sao nào, em sợ gặp ba mẹ chồng hả?” Tổng công ở đầu dãy bên kia khiêu khích nói.

“Anh thì sao, muốn trở về lại ăn tát à?” Tiểu Trì nhớ trước đây có người nhìn thấy Tề Úy bị ba anh đánh, trong lòng lại ghen đố.

“Không sao, họ có muốn đánh cũng sẽ đánh anh, không đánh em.” Tề Úy cười nhẹ.

“Anh ok là tốt rồi, em tất nhiên không sợ.” Không sợ mới lạ! Tiểu Trì cảm thấy trái tim cậu bây giờ đập với tốc độ khác thường, cứ lo lắng hốt hoảng những chuyện sẽ xảy ra.

Tề Úy ở bên kia đang đi đường, rất âm ỉ: “Anh muốn đưa em đi xem nơi anh lớn lên. Mừng một tháng năm rất đông người, nhưng cũng rất náo nhiệt.”

Trong phòng ngủ, Tiểu Trì nhìn đồng tài liệu IELTS trước mặt, xác nhận lại một lần: “Anh chắc chắn không sao chứ?”

“Anh có lúc nào lừa em chưa?”

“Vậy... anh đáp ứng em đi, đến lúc đó đừng giận ba mẹ anh, cùng đừng làm khó dễ chính mình, có được không?” Tiểu Trì yếu ớt nói, trong tay bắt giắc xiết chặt vòng cổ trước ngực, bọn họ rất vất vả mới có thể ở bên nhau, chỉ hy vọng mọi chuyện đều tốt đẹp.

Bên kia, Tề Úy trầm mặc thật lâu.

“Tề Úy?”

“Haizz, em muốn anh phải làm sao mới bớt yêu em đây?” Người bên kia thở dài. Ngàn lời vạn chữ cuối cùng cũng chỉ thốt ra được một câu: “Anh nhớ em mất rồi, xuống ăn kem ốc quế đi...”

...

Về phần chi phí đi chơi.

Tiểu Trì đi dạy đàn dương cầm cả một học kỳ. Cô Chúc đều dựa theo học phí dạy gia sư một người mà trả cho cậu — Một buổi một giờ 150 tệ.

Rất nhiều đó.

Ngay từ đầu, Tiểu Trì thấy như vậy có chút quá nhiều. Nhưng nghĩ tới khi còn nhỏ, ba Tiểu Trì dạy đàn ở nhà cũng lấy giá này, cậu an tâm nhận tiền.

Tiểu Trì là một trạch nam thứ thiệt, không có nhu cầu tiêu quá nhiều tiền. Vì thế tiền kiếm được đều tiết kiệm, ngoại trừ lúc năm mới biếu ba mẹ mua quà, vẫn còn rất nhiều.

Vì vậy lần này cùng Tề Úy đi du lịch, cậu có thể sử dụng.

Tuy rằng nói kỳ nghỉ này chỉ có ba ngày, nhưng Tề Úy đã là sinh viên cuối năm ba, không có nhiều tiết.

Còn trước kỳ nghỉ một ngày, Tiểu Trì không có tiết nào, vì vậy lớn gan trốn hai tiết, thoáng cái đã có thêm hai ngày nghỉ.

Tiểu Trì thực ra rất mong chờ —— nơi tổng công sinh ra.

Buổi chiều ngày 28 tháng 4, Tiểu Trì ngao ngán đi học. Giờ giải lao, các sinh viên đều ra ngoài chơi đùa bàn về kì nghỉ. Có người về quê, có người đi du lịch, ai cũng rất mong chờ kỳ nghỉ này.

Vì thế hai tiết cuối cùng trước kì nghỉ, hầu hết đều công khai trốn học.

Tục ngữ nói rất đúng, học đại học mà không trốn tiết thì không phải là học đại học.

Năm giờ chiều, Tiểu Trì ở sân bay X thị chờ Tề Úy.

Buổi chiều Tề Úy đến Tề Thủy Tiểu Trúc, phụ trách kiểm tra việc chuẩn bị tiệc gia đình trong khách sạn. Mừng một tháng năm là ngày nghỉ lễ, mỗi lần năm mới nghỉ lễ, khách sạn thường rất nhiều việc cần chú ý, mấy vụ tiệc tùng này thường xuyên phải có người tự mình kiểm tra.

Sáu giờ rưỡi, máy bay cất cánh. Tề Úy tựa ở trên vai Tiểu Trì, oán giận nói: “Mỗi lần anh nghe tiếng Mân Nam thì lại đau hết cả đầu.”

Tiểu Trì nghe xong dựng thẳng người, hất đầu Tề Úy, hỏi: “Tiếng Mân nam làm sao?”

Tề Úy vội vàng sửa lại: “A, là anh nghe không tốt, không có ý gì.”

“Sau này em sẽ thường xuyên nói tiếng Mân nam cho anh nghe là được rồi.” Tiểu Trì vốn định giúp Tề Úy xoa xoa huyết Thái dương, sau đó lại nghĩ đối xử với anh tốt quá cũng vô dụng, người ta còn khinh bỉ tiếng địa phương của mình mà. Vì vậy chỉ tùy tiện xoa hai cái, rồi lật miếng che nắng bên cửa sổ lên, ngắm mặt trời chiều bên ngoài.

Tề Úy nhỏ giọng hỏi cậu: “Thế nào, có cảm giác trốn nhà theo anh hay không?”

Mặt Tiểu Trì đỏ lên, không quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Em đã báo với ba mẹ là em đi chơi với anh rồi.”

Tề Úy sững sốt mở mắt ra, nắm chặt tay Tiểu Trì, nhéo nhéo. “Bọn họ có nói gì không?” Tổng công thật ra rất khẩn trương, ba mẹ vợ chứ đùa à...

“Ba em cho phép em đi cùng anh, phải chú ý an toàn, mừng một tháng năm từ trước tới nay đều rất nguy hiểm. Mẹ em bảo chúng ta xuống máy bay phải gọi điện về nhà báo bình an.” Tiểu Trì cúi đầu nói.

Tề Úy nghe xong, thật lâu không nói gì.

Máy bay bình an đáp xuống S thị.

Đêm Thượng Hải. Trên đỉnh đầu, mưa rồi lất phất nền trời đen, ánh trăng chỉ le lói, thấy được chút viền trăng khuyết.

Tiểu Trì ngồi trong taxi, nhìn ánh đèn rực rỡ của thành thị phồn hoa, lẳng lặng đánh giá một thành phố xa lạ.

Tề Úy chỉ cho cậu những địa danh và kiến trúc nổi danh. Tiểu Trì nghe xong cũng không nhớ được toàn bộ.

Xe tới trước cửa một dãy biệt thự xa hoa.

Tiểu Trì xuống xe trước: “Nhà anh?”

Trước khi tới Thượng Hải, Tề Úy chưa hề nói với cậu tới đây rồi sẽ nghỉ ở đâu. Tiểu Trì hỏi cái gì anh cũng chỉ hời hợt nói anh đã chuẩn bị xong hết rồi, cứ đi theo anh là được.

Vì vậy giờ đây Tiểu Trì có chút mờ mịt.

Ặc, hy vọng là vừa xuống máy bay, đón chờ cậu không phải là tiết mục kinh khủng kia.

Mấy cái cảnh này hay có trong tiểu thuyết, tiểu công mang tiểu thụ về nhà ra mắt, sau đó bị ba mẹ phần nộ đánh cho tàn phế luôn.

Tiểu Trì đang suy nghĩ nếu lát nữa ba Tề mẹ Tề đánh Tề Úy, cậu có phải nên giống trong tiểu thuyết là lao ra đỡ, rồi nhìn trời rít gào: Cô ơi, chú ơi, tất cả đều là cháu sai, là cháu quyến rũ con trai hai người, đừng tổn thương anh ấy!

Tiểu Trì nghĩ mà nổi da gà, lạnh cả sống lưng.

Tề Úy nhìn vẻ mặt thấy chết không sờn của Tiểu Trì, đại khái cũng đoán ra được trong đầu người này đang YY ra cái gì.

Anh xoa đầu cậu, nói: “Ba mẹ anh đều biết em tới. Nhưng mà trước kì nghỉ, mẹ anh đã tới Châu Âu khảo sát, ba anh giờ công tác ở B thị, vài ngày nữa mới về. Ngày kia chúng ta đi H thị, sẽ không gặp bọn họ.”

“A?” Tiểu Trì nhìn Tề Úy, bước vào theo anh.

Trước đây ở X thị, nơi Tiểu Trì lớn lên, cậu đúng là không sợ cái gì.

Hôm nay ở trong thành phố của Tề Úy, đâu đâu cũng xa lạ, người này còn trực tiếp kéo cậu vào trong.

Thực sự là có cảm giác bị lừa bán.

Trách không được khi ba cậu hỏi cậu tới Thượng Hải chơi cái gì, cậu vừa nói không biết, ba đã dùng ánh mắt kỳ dị nhìn cậu!

Đó là ánh mắt khinh bỉ vô cùng nha.

Tiểu Trì trong lòng xoắn xuýt, bước được nửa bước lại lùi một bước.

Coi như chính mình là đồ ngốc đi. Con đường khó khăn này do mình lựa chọn, người này là người mình thích mà. Cứ tiến lên thôi.

Tiểu Trì tự cho mình rất bình tĩnh, bước thật nhanh, nào ngờ Tề Úy không theo kịp.

Quay đầu lại nhìn anh, Tề Úy đứng trong màn đêm nghiêng đầu nhìn cậu, khóe miệng mỉm cười, nét mặt ôn nhu.

“Đi nào.” Tiểu Trì chịu không nổi người này giữa đêm hôm trêu chọc cậu, quay lại kéo anh đi.

Tề Úy một tay kéo hành lí, một tay ôm cậu: “Đừng bày ra cái bộ dạng anh lừa em vào ổ sói có được không? Em là ân nhân cứu mạng của anh, em nghĩ là ba mẹ em thấy anh còn có thể ăn thịt em sao?”

“Em đâu có nói em sợ.” Tiểu Trì cứng miệng nói.

“Tốt. Vậy em đem ánh mắt vừa rồi thu lại. Anh nhìn mà yêu lắm.” Tề Úy cúi đầu cười.

“... A”

Tuy nhiên, sau đó Tiểu Trì vẫn hỏi Tề Úy tới ba lần, ba mẹ anh thật sự không có nhà sao?

Tổng công đều gật đầu nói đúng vậy.

Khi hai người tới trước cửa nhà Tề Úy, cậu có chút .

Trong sân đậu hai chiếc xe có rèm che, cộng thêm chung quanh đèn đuốc sáng trưng.

Trong nhà cũng sáng đèn.

Tiểu Trì nhận mệnh nhắm chặt hai mắt.

Chính Tề Úy cũng có chút bất ngờ, gọi điện thoại mở cửa.

Mẹ Tề mặc tạp dề hồng nhạt, bộ dáng bà nội trợ đi ra.

“Cô mới về chiều hôm qua, chiều nay lại vội vàng cùng ba Tề Úy làm cơm tối nên không tới đón hai đứa được. Trên đường đều thuận lợi cả chứ?” Mẹ Tề mang theo nụ cười ấm áp, rất là nhiệt tình tiếp Tiểu Trì.

Cậu chỉ ngây ngốc nói: “Cháu... chào cô.”

Thanh âm của Tề Úy có chút kì quái: “Mẹ, không phải mẹ đang ở Tây Ban Nha sao?”

Mẹ Tề oán giận nhìn con trai, nói: “Con còn nói nữa, hôm trước mới nói cho mẹ biết là hai đứa cùng về. Mẹ ở bên kia rất nhàm chán, nên về sớm chút thăm... A, con về rồi, mẹ rất nhớ con.”

Tiểu Trì dám cựa một bịch kem ốc quế, bà trở về là vì xem cậu.

Đang nói chuyện, ba Tề Úy cũng đi ra. Ông cũng mặc tạp dề, trong tay còn cầm đôi đũa.

“Mọi người đứng bên ngoài làm gì, mau vào ăn!”

Thanh âm tổng công vang lên, uy nghiêm mười phần.

Đây không phải là Tề Úy nói mà là ba Tề nói. Thanh tuyến của Tề Úy giống ba như đúc.

Tiểu Trì giật cả mình, chân có chút nhuyễn. Đăng bởi: admin

## 26. Chương 26

### CHƯƠNG 26

Nói thật, Tề Úy cùng Tiểu Trì hiện tại đều phải đang đối mặt với tình huống phát sinh ngoài dự kiến.

Trong nhà họ Tề đèn đuốc sáng trưng.

Hai vị gia trưởng lẽ ra đang ở nước ngoài du ngoại, lúc này lại đang bận túi bụi ở phòng bếp lâu một.

Trên bàn tràn đầy thức ăn, tùy tiện đếm sơ sơ cũng đã hơn sáu bảy món, mà dường như trong nhà bếp vẫn còn đang nấu.

“Đói bụng rồi đúng không? Các con đem đồ đạc lên lầu, rửa tay đi đã rồi xuống ăn.” Mẹ Tề bưng một cái nồi ra, nói với hai người còn ngây ra như phỗng ở phòng khách.

“Lên lầu đi.” Tề Úy huých huých tay Tiểu Trì. Cậu chắc chắn đã nhìn thấy khóe miệng Tề Úy bất đắc dĩ giật giật.

Cho tới giờ vẫn chưa từng tổng công lộ vẻ mặt này.

Hai người lên gác đem hành lí để trong phòng Tề Úy. Phòng của anh rất lớn, sạch sẽ lại gọn gàng.

Tiểu Trì túm lấy cánh tay người ta, nói: “Cái kia... Em nên làm gì vậy giờ, có phải nên lánh mặt đi không?”

Tề Úy gãi gãi đầu: “Chả trách mẹ anh cứ nằng nặc bắt anh về nhà, hóa ra phục sẵn ở đây chờ chúng ta... Yên tâm, không sao đâu.”

Tề Úy thực ra cũng không dám chắc.

“Họ liệu có đánh anh không?” Tiểu Trì chỉ sợ cái này.

Trong lòng khó chịu tới tức nghẹn. Tề Úy cười như không cười, nói: “Không sao đâu, cùng lắm thì họ đánh anh xong, em xoa cho anh?”

Bữa tối rất chi là phong phú.

Vốn hai người định về nhà sẽ gọi cơm bên ngoài, giờ đúng thật rất đói.

Tiểu Trì vừa nhìn thấy ba Tề đã sợ hãi, khi ngồi vào bàn lễ phép nói: “Cháu chào chú.”

Kỳ thực trong đầu đều tưởng tượng ra cảnh ba Tề đánh Tề Úy.

Ông nhìn có chút mập mạp, mặc một bộ đồ ở nhà thoải mái, trông rất nghiêm túc, thanh âm cũng nghiêm túc, thế nhưng khi nói, biểu tình lại hòa ái, còn mang theo ý cười.

Ba Tề chỉ cho Tiểu Trì tên của từng món hải sản trên bàn ăn, có vài món là do ông làm, còn lại do mẹ Tề làm. Khi nhắc tới món đậu hũ chiên trứng muối, ba Tề nói: “Món đậu chiên trứng muối này là món Tề Ủy thích nhất, mỗi lần trở về nhà đều phải ăn.”

Trong lòng Tiểu Trì rất sợ hãi, căn bản không biết mùi vị là gì. Thế nhưng ngoài mặt, cậu vẫn bình tĩnh mỉm cười gật đầu, cứ nghe giới thiệu tới đâu, cậu lại gắp đến đó. Đó là phép lịch sự, hơn nữa, cậu cũng không biết phải làm cái gì vào thời điểm này. Cậu đã ăn sườn xào chua ngọt, thịt viên chiên xù, tôm rang me, đậu cô ve xào...

Nhưng vì tâm trạng khấn tưởng, mỗi món có vị thế nào cậu đều có biết.

Giờ cậu đang ở trong nhà tổng công.

Cậu đang ăn cơm cùng với ba mẹ tổng công.

Không biết với thân phận gì.

Không biết phía sau sự ôn nhu nhiệt tình của ba mẹ Tề liệu có phải là một trận đòn đang chờ đợi hay không?

Không biết cậu nên nói cái gì...

Tiểu Trì lúc này hoàn toàn là phản xạ có điều kiện nhìn đậu hũ trắng được bọc trong rau thơm. Muốn múc một thìa đậu hũ lên ăn.

Tề Ủy ngồi bên cạnh cậu cả buổi tối lặng im rồi cuộc cũng chịu mở miệng: “Em đừng chỉ ăn đậu hũ, không đủ chất dinh dưỡng.”

Vốn Tiểu Trì khấn tưởng vô cùng, bàn tay lúc này đang vươn ra bỗng cứng đờ, còn có chút run rẩy.

Tề Ủy rất tự nhiên lấy đi cái muối trên tay cậu, khi đụng tới bàn tay ấy mới phát hiện tay cậu lạnh lắm, cả cái muối cũng ướt mồ hôi của cậu.

Tề Ủy lấy đũa cùng muối múc một phần đậu hũ vào bát Tiểu Trì. Anh trả cái muối cho cậu, nói: “Em nếm thử đi, đậu hũ ba anh làm ngon hơn cả ngoài tiệm, đậu hũ đặc biệt truyền thống Thượng Hải.”

Cùng một chất giọng, khi nghe Tề Ủy nói, rõ ràng khiến cho Tiểu Trì thả lỏng đi không ít.

Cậu nhanh tay cho một miếng đậu hũ vào miệng —— cảm giác mềm mềm, lạnh lạnh, hương vị của rau thơm hòa cùng trứng muối, rau cải hòa cùng vị ngọt của đường. Rau cải giòn giòn, đậu hũ mềm mềm, thêm trứng muối cùng rau thơm, vừa ngọt vừa ngậy, rất thơm ngon...

Tiểu Trì hồi hồn, đôi mắt bị mỹ thực mê hoặc nheo lại, ngây ngốc gật đầu, “Ngon, ngon lắm.”

“Vậy ăn nhiều một chút. Ăn thêm món này nữa.” Tề Ủy gắp cho Tiểu Trì một con tôm đã bóc vỏ, “Mẹ anh làm món này rất ngon, khi anh còn bé mỗi ngày đều phải ăn, vì thế lớn lên mới cao.”

Tiểu Trì ngay lập tức bị cuốn hút, ăn tất các món, phát hiện tôm vô cùng ngon, rất vừa miệng. Trước đó khi ba Tề giới thiệu cho cậu, cậu gần như nuốt chửng, chẳng cảm nhận được mùi vị gì.

...

Sau đó Tề Ủy gắp cho Tiểu Trì từng món từng món, Tiểu Trì cứ ăn một lần lại một lần.

Lúc này cậu đã không còn cứng ngắc như người máy ăn cơm nữa, vừa thưởng thức đồ ăn ngon vừa hướng về mặt kính nể tới ba mẹ Tề.

Món sườn xào chua ngọt, Tiểu Trì còn thảo luận cách chế biến với ba Tề. Tiểu Trì nói nhà bọn họ sau khi rán sườn còn hấp. Mà ba Tề lại rán rồi trực tiếp đem xào. Hai người nói càng ngày càng hăng say.

Bữa cơm trôi qua không nhanh cũng không chậm.

Sau khi Tiểu Trì bình tĩnh lại có thể cùng hai người lớn nói chuyện dễ dàng hơn.

Cậu tự nhận mình không phải là một thanh niên hư hỏng, cũng không phải con nhà không có gia giáo. Nếu như cậu và Tề Ủy có quan hệ với nhau, hai vị gia trưởng nhất định sẽ rất thích cậu là bạn thân của Tề Ủy. Nhưng hiện tại...

Muốn giả bộ cũng không giả bộ được.

Buổi tối đó, Tiểu Trì ngủ ở phòng khách, ngay sát vách Tề Ủy.

Trong phòng khách đầy đủ mọi thứ. Cậu ở đây cũng không dùng cái gì.

Nhưng nghe tiếng từ phòng bên cạnh truyền tới, đều là tiếng mở cửa đóng cửa.

Tiểu Trì ngẫm lại cũng mơ hồ đoán ra tình hình.

Buổi tối cậu lại mất ngủ, đứng ở ban công chờ người nhìn ra xa.

Phong cảnh buổi tối trong khu biệt thự rất đẹp, nhìn ra một rừng trúc bạt ngàn. Ở phía sau là sân vận động. Nhưng đêm đã khuya, chẳng còn ai ở đó nữa.

Tiểu Trì nhìn tới nhập thần, chợt nghe được tiếng tổng công truyền từ ban công bên cạnh.

“Tiểu Trì?”

Là ba Tề.

Tiểu Trì hoảng sợ.

“Chú Tề.”

Người đàn ông mặc áo ngủ, trong tay cầm điều thuốc, ý bảo: “Không ngại chứ?”

Tiểu Trì lắc đầu.

Cậu nghĩ hẳn là mình xuyên vào tiểu thuyết cầu huyết rồi, cùng ba của tiểu công tâm sự. Về cơ bản, trong tiểu thuyết, ba mẹ công sau khi cùng tiểu thụ đưa ra các loại điều kiện, câu đầu tiên sẽ là: cậu muốn bao nhiêu tiền mới chịu buông tha cho con tôi?

Tiểu Trì hít sâu một hơi chuẩn bị nghênh đón các loại tình huống cầu huyết, nào ngờ chỉ nghe tiếng ông thở dài ra một làn khói mỏng manh.

“Ha ha, cháu so với tưởng tượng của ta...thật khiến cho người ta yêu mến.” Thanh âm tổng công lần thứ hai vang lên, chỉ cần chăm chú nghe sẽ phát hiện ra có chút khác biệt với giọng của Tề Ủy. Là thanh âm của những thành thực tích lũy trong hàng chục năm tháng cuộc đời.

May mà câu đầu tiên không phải là hỏi cậu muốn bao nhiêu tiền. Không phải cậu có muốn mấy trăm vạn hay mấy nghìn vạn? Chỉ là nếu như họ không ra giá như vậy, cậu sẽ không thể bỏ đi cùng Tề Ủy. Tiểu Trì suy nghĩ lung tung.

Bên kia, ba Tề tiếp tục nói: “Khi Tề Ủy còn nhỏ, chú cùng mẹ nó hàng năm đều dẫn nó tới chùa Linh Ẩn ở núi Bắc Cao(1) cầu thần tài. Lúc cầu cho thằng bé, sư trụ trì đã nói thằng bé sau này sẽ có sự nghiệp rạng rỡ nhưng về gia đình lại xảy ra chuyện kinh hãi thế tục... Khi đó, chú cùng mẹ nó rất hoảng sợ, hàng năm tới núi Bắc Cao, liên tiếp ba bốn năm đều chỉ nghe được điều này. Hai chúng ta càng thêm sợ.”

Ba Tề thay đổi tư thế, tám lạng tựa vào lan can, nhìn Tiểu Trì mà nói: “Trước khi thằng bé vào đại học, mẹ nó quản rất nghiêm, sợ nó học trung học lại làm chuyện kinh hãi thế tục không thể cho chúng ta bế cháu... Mẹ nó mỗi ngày đều lái xe đưa đón nó, còn sợ nó lâm vào tình yêu thầy trò, lớp nó lại có giáo viên xinh đẹp nhất trường, chú cùng mẹ nó đều muốn đích thân tới trường học giải quyết... Cũng may cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì. Thằng bé cứ vậy vào đại học. Khi đó, chú cùng mẹ nó nghĩ, cái tuổi yêu đương bông bột cũng qua rồi, nếu có chuyện gì xảy ra, chúng ta đã xác định cùng lắm thì sớm làm ông bà nội, sớm thấy con trai kết hôn cũng không có gì không tốt... Chỉ là thế nào cũng không ngờ, người con trai chú thích, là cháu...”

Ba Tề ngừng một chút.

Tiểu Trì trong lòng thấy xấu hổ, cúi đầu nói một câu: “Xin lỗi.”

Ba Tề nở nụ cười: “Đứa nhỏ, cháu không sai. Tên nhóc Tề Ủy này rất có chủ kiến, đại khái chắc là do học từ chú, suy nghĩ cũng rất linh hoạt. Trước tiên nó ở trước mặt chúng ta nói mập mờ, sau đó đối phó với mẹ của nó, cuối cùng mới nói cho chú biết. Bởi nó chắc rằng chú sẽ không dám ở trước mặt mẹ nó nổi giận.



Chú đành tìm một cố đi Hạ Môn, hung hăng tấn nó một trận. Tề Úy cũng không phản ứng gì, ăn đòn xong còn chúc chú về Thượng Hải bình an, càng khiến chú tức giận—“

Tiểu Trì nghe tới đây mà muốn cười vô cùng, chỉ có thể chịu đựng, liên tục nói: “Xin lỗi.”

“A, cháu biết không, sau khi chú về nhà bị mẹ nó phát hiện ra, lập tức bị vợ hung hăng đánh đòn. Ai, chỉ trách từ nhỏ mẹ nó đặc biệt thương thằng bé, khi sinh ra nó bị khó sinh, còn phải mổ khẩn cấp. Khi bà ấy được đẩy ra, mặt mày tái xanh, chú vừa nhìn vừa khóc, nghĩ cả đời này sẽ nghe lời bà xã... Giờ thì tốt rồi, chuyện của hai đứa, bà xã chú đã nói chú không được quản, vậy thì chú chỉ có thể nghe theo. Chỉ là... Tiểu Trì à, người cha nào chả muốn con mình được hạnh phúc. Đánh con thì đau lòng cha mẹ, thế nhưng lúc nổi giận lại không nghĩ tới. Làm sao mà con trai chú lại...”

Ba Tề hút thuốc xong, lại rút một điếu, chỉ là không châm lửa, đặt ở trước mũi ngửi, rồi lại cất trở về.

“Sau khi bị vợ đánh, trong lòng chú cũng nghĩ bà ấy đứng về phía hai đứa không phải là không có lý do. Năm ấy khi chú gặp mẹ nó ở đại học, chú chỉ là một thằng nhóc ở một trấn nhỏ phía bắc, còn bà xã là con gái cưng của phó thị trưởng H thị, chẳng hề môn đăng hộ đối. Cả gia đình bà ấy đều phản đối, thế nhưng cuối cùng vẫn là bà ấy quyết đoán nói với chú: Không sao đâu, không cưới nhau được cùng lắm thì bỏ trốn, nếu như sinh ra một đứa con, gạo nấu thành cơm rồi thì càng tốt... A, khi đó tư tưởng trong xã hội trong thoáng như bây giờ, bà ấy bình thường thoát nhìn chỉ là một cô gái yếu đuối được cưng chiều trong gia đình danh giá, như vì chú, ngay cả danh tiếng của mình cũng không để ý. May mà năm đó bà ấy không vì gia đình phản đối mà chia tay chú, chúng ta mới có gia đình ngày hôm nay.”

“Khi đó chú vừa tốt nghiệp, sự nghiệp còn bấp bênh, từng tháng chỉ kiếm được ít tiền, ngay cả mua cho bà xã một bộ quần áo đẹp để cũng không được. Khi đó chưa từng nghĩ tới sau này sẽ như vậy... Thế nên, giờ thấy hai đứa, là tốt hay xấu ai mà biết được. Tên nhóc Tề Úy này khi học đại học chú còn lo lắng cho nó, cái gì cũng thích thử một lần, lại ít khi thất bại, làm cho tầm nhìn hẹp đi. Khi đó chú muốn cho nó du học, nó lại không chịu đi, lúc này lại vì cháu mà chấp nhận... Không phải là ép buộc nó, chỉ là làm một thằng đàn ông, phải nhìn xa trông rộng, thất bại rồi tương lai mới có được thành công. Chú chỉ sợ nó tự cho mình là giỏi, rồi gây ra chuyện gì...”

Ba Tề ở trước mặt con trai thì biểu hiện không thoải mái, nhưng ở trước mặt Tiểu Trì lại có thể nói nhiều như vậy, chính ông cũng có chút kinh ngạc.

Ông nhìn đứa trẻ đang ngơ ngác, trông giống như học sinh tiểu học, trong lòng vừa phiền muộn vừa bất đắc dĩ, còn có chút thích thú.

Phiền muộn vì con trai mình thích đàn ông, hơn nữa còn thích đến không còn đường lui.

Bất đắc dĩ vì chính mình có đánh con cũng vô dụng, nếu như còn dùng thủ đoạn ép buộc khác, bà xã nhất định sẽ đánh mình...

Còn thích là vì đứa nhỏ Tiểu Trì này lớn lên sạch sẽ, ánh mắt trong sáng, căn bản không phải loại người tâm tư thâm sâu. Hơn nữa còn an an tĩnh tĩnh, ông rất thích.

Chỉ ghét nhất là buổi tối khi hai người con trai cùng ngồi ăn với nhau, có cần hài hòa tới như vậy không. Cứ nhìn hai người, ông sẽ có một loại lỗi giác rằng ông có tới hai con trai bảo bối.

Lâu sau, Tiểu Trì mới tiêu hóa hết những lời ba Tề nói. Từng câu từng chữ đều hiểu rõ ràng, cảm nhận được như lo lắng cùng bất đắc dĩ của ba Tề, tràn đầy tình thương của người cha.

Trong màn đêm, Tiểu Trì cười: “Chú à, Tề Úy sẽ không làm chú và cô thất vọng.”

Kỳ thực, Tiểu Trì đã sớm quên mất chính mình từng nghĩ sẽ cho ba mẹ thấy con dâu. Trong lòng cậu biết, kỳ thực ba mẹ Tề Úy đều rất thương cậu, lúc nào cũng vô cùng bao dung cậu, đã vì bọn họ mà trần trở suy tư.

Ba Tề nghe Tiểu Trì nói vậy, nhanh chóng nói thêm một câu: “Ai, chú nói với cháu những điều này không phải vì muốn hai đứa chia tay. Chỉ là muốn nói cho cháu nghe những chuyện về Tề Úy mà thôi.”

“Vâng, chú yên tâm, cháu sẽ không chia tay với Tề Úy đâu.” Tiểu Trì cười, xoa xoa đầu, “Không biết sau này sẽ ra sao, nhưng khi bọn cháu quyết định ở bên nhau cũng đã biết tương lai sẽ rất khó khăn, cùng nhau

tiến tới là được rồi. Đàn ông con trai mà, có gì phải sợ.”

Trong lòng ba Tề chấn động, nghe một đứa nhóc nhỏ hơn Tề Úy một tuổi nói những câu này, ra vẻ thành thực với mình sao? Ba Tề vừa muốn nói gì đó, Tiểu Trì chợt nghe có tiếng đập cửa phòng mình.

Tiểu Trì quay đầu nhìn, là thanh âm của Tề Úy, cậu nói: “Vào đi.” Lại quay về nhìn ban công bên cạnh. Ba Tề đã gần vào trong phòng, lộ ra nửa thân thể chỉ chỉ vào miệng mình, rồi dùng ngón trỏ làm tư thế xua tay.

Tiểu Trì hiểu ý gật đầu, nghĩ ba con nhà này ở chung với nhau thật kì quái.

Tề Úy đã đi vào, anh mặc áo ngủ, lo lắng nhìn cậu.

“Em đang nói chuyện với anh, không phải là ba anh chứ?” Tề Úy ra ban công nhìn xung quanh, phòng của ba mẹ vẫn đóng chặt cửa, rèm cửa cũng kéo xuống.

Anh lại nhìn Tiểu Trì.

Cậu quay đầu, lắng sang chuyện khác: “Em đang ngắm cảnh. Khu biệt thự của nhà anh thật đẹp, ban công không có rào phòng hộ, không sợ trộm sao?”

Tề Úy lúc này mới an tâm nói: “Ở đây chi phí đắt đỏ, thế nhưng rất an toàn, nếu như còn lắp thêm rào phòng hộ vậy thì có khác gì ở những nơi khác. Em— không sao chứ? Anh thực sự không biết hai người họ đột nhiên trở về.”

Tề Úy kéo tay Tiểu Trì ngồi vào trên giường, bàn tay xoa xoa mặt cậu.

“Em không sao. Ba mẹ anh rất tốt, làm cơm rất ngon. Ha ha.” Tiểu Trì làm nũng, trong lòng cậu thật sự nghĩ thế.

Tề Úy thì nghĩ Tiểu Trì chỉ đang giả bộ nói vậy thôi, “Ngày mai sáng sớm chúng ta sẽ đi, không thì buổi tối lên trốn đi cũng được.”

“A? Đi đâu?” Tiểu Trì hỏi.

“Đi H thị, ở lại đây anh sợ em không thoải mái.” Tề Úy xoa xoa đầu Tiểu Trì.

Tiểu Trì vội vàng cự tuyệt, “Em xin anh đừng có nghĩ tới chuyện bỏ trốn có được không. Anh thật vất vả mới trở về nhà với ba mẹ, em thật sự không sao.”

“Khó có dịp cùng nhau đi du lịch, thoải mái là rất quan trọng.” Tổng công kiên trì nói.

Tiểu Trì hết nói nổi, túm lấy đầu Tề Úy, bẹp— hôn môi. Cậu nghiêm túc nói: “Là ai nói muốn dẫn em đi xem nơi anh lớn lên?”

“Anh sợ họ nói chuyện kỳ quái với em.” Tổng công nhú mày.

“Tề Úy!” Tiểu Trì tung đòn sát thủ.

Tổng công im hẳn.

Tề Úy thở dài: “Mẹ anh nói trước chúng ta đi thăm miếu Thành Hoàng, giờ ở đó không đông người. Mấy ngày này ngay cả người địa phương cũng ít đi tới đó.”

“Được.” Tiểu Trì gật đầu.

Tề Úy tiếp tục nói: “Em tới đúng kì nghỉ của bà ngoại, có thể ngày mai sẽ tới chỗ bà...”

Tiểu Trì nghe được hai chữ “bà ngoại”, mặt có chút đỏ: “Được, đi thăm mẹ của mẹ vợ, em nhất định sẽ biểu hiện thật tốt, không để anh mất mặt, yên tâm đi.”

Tề Úy nghe cũng không giận, kéo Tiểu Trì buồn ngủ.

Lúc này cậu đã có chút mơ màng, “Này... Anh ngủ ở đây à?”

“Ừ, anh vừa mới đem nước trái cây đổ lên giường.” Tề Úy đóng cửa ban công, leo lên giường, vỗ vỗ gối đầu bên người, nói: “Không còn sớm nữa, em không ngủ sao?”

Trong mặt tràn đầy xấu xa mời gọi.

Tiểu Trì có chút .

Từ khi Tề Úy không làm lão đại ở xã kịch nữa, chính xác mà nói từ sau khi hai người họ chia tay rồi tái hợp, người này ngày càng trở nên — thích trêu cậu, đùa giỡn cậu.

Tiểu Trì nhìn chăm chăm Tề Úy suy nghĩ. Tề Úy cũng híp mắt đợi cậu.

“Nghĩ gì thế?” Tổng công hỏi.

“Nghĩ tại sao trước đây không phát hiện ra anh lưu manh như vậy.” Tiểu Trì ăn ngay nói thật.

“Chắc chắn, giờ em biết cũng chưa muộn.” Tổng công bình thường rất chính trực, nhưng hiện tại cười nhếch mép, ngoắc ngoắc ngón tay, nhìn thế nào cũng thấy thực cmn du côn.

Tiểu Trì nghĩ ba mẹ anh đang ở sát vách, anh còn không sợ thì em có gì phải sợ.

Không suy nghĩ nữa, cậu lên giường nằm xuống, còn rúc vào người Tề Úy.

Hôm nay buổi sáng đi học, chiều đi máy bay, về tới đây còn gặp chuyện sốc, cậu rất mệt mỏi.

Tề Úy đắp chăn mềm cho cậu. Anh nằm xuống nhìn người con trai mỗi một bên cạnh, cậu ngủ rất nhanh.

Mà tổng công đại nhân nhìn Tiểu Trì hô hấp đều đều, chỉ nhìn thật lâu, rồi hôn lên môi cậu một cái.

Anh dịch chăn cho cậu, nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Sát vách đang có hai cặp mắt và hai đôi tai đang theo dõi bọn họ chăm chăm, tổng công dù mạnh tới đâu cũng không dám xằng bậy. đành phải ủ rũ về phòng.

Nằm ở trên giường mình, anh nghĩ: Tiểu Trì vì anh mà cố gắng giả vờ trấn định thật quá đáng yêu mà! Hơn nữa... hình như ba mẹ cũng không quá bài xích bọn họ.

Tựa hồ, cách mạng có hy vọng thành công... Đăng bởi: admin

## 27. Chương 27

### CHƯƠNG 27

Ngày hôm sau, Tiểu Trì một mình tỉnh lại trong phòng ngủ.

Cậu thầm khinh bỉ xem thường tổng công đại nhân tối hôm qua giả vờ lưu manh, đến cuối cùng vẫn phải ảo não về phòng sao?

Chợt nghĩ bình thường dù Tề Úy có là một lão đại siêu nhân, kỳ thực ở trước mặt ba mẹ vẫn chỉ là một đứa con ngoan, trong lòng cậu tràn đầy vui sướng.

Cậu đã gặp được một người đàn ông có tấm lòng thật đẹp.

Sáng sớm, Tiểu Trì lại bị một bàn điểm tâm ở dưới lầu dọa cho nhảy dựng.

Cũng may bốn người cùng nhau ăn. Ba Tề nhìn cậu bằng ánh mắt vô cùng hàm xúc, chỉ yên lặng ăn, cũng không giới thiệu các món điểm tâm sáng cho cậu.

Tiểu Trì rất thích ăn, không ngừng ăn rất nhiều món.

Sau đó ba Tề tới công ty đi làm, mẹ Tề gọi hai người đi thay quần áo, bà đi trang điểm.

Chín giờ.

Tề Úy lái xe, chở mẹ cùng Tiểu Trì rời khỏi nhà.

Khi tổng công tốt nghiệp cấp ba đã đi thi lấy bằng lái. Mẹ Tề có chứng sợ lái xe, ngoài trừ hồi cao trung có Tề Úy mỗi ngày đưa đón, bình thường bà đều có ông xã kiêm tài xế, con trai đã về nhà thì tất nhiên là

con trai chở. Nếu cả hai người đều không ở nhà, bà tốt xấu gì cũng là quản lí một khách sạn bốn sao, gọi một cú điện thoại là thiếu gì tài xế.

Mẹ Tề trang điểm xong, thực sự trẻ trung vô cùng, hôm nay còn mặc một bộ âu phục xanh nhạt, đặc biệt trông xinh đẹp động lòng người. Tiểu Trì ngồi ở ghế phó lái mà cảm thấy thật . Nói thế nào thì ghế này lẽ ra phải do mẹ Tề ngồi mới đúng. Mà lúc này, bà lại đang chăm chú nhìn vào máy vi tính, thỉnh thoảng còn tiếp vài cuộc điện thoại công việc.

Ngày đó, ba người đi chơi rất vui vẻ. Phải nói là Tiểu Trì chơi rất vui vẻ. Về cơ bản là mẹ Tề kéo tay cậu, dẫn cậu đi xem cái này, ăn cái kia, đi dạo có một vòng miếu mà cậu đã no căng cả bụng.

Buổi chiều, xe tới viện bảo tàng Hải dương học, mẹ Tề chưa từng buông tay Tiểu Trì ra.

Trong viện bảo tàng, tiết mục biểu diễn cá mập, Tiểu Trì còn nghe được có cô gái ngồi phía sau oán giận nói với người yêu: “Anh xem, người ta yêu nhau tình cảm đến thế, ra ngoài đều nắm tay, anh thì cứ không chịu!”

Tiểu Trì nghe xong mà chảy mồ hôi ròng ròng, quay đầu nhìn sang sắc mặt không thể nào tốt nổi của tổng công ngồi ngay bên cạnh cũng nghe rõ ràng rành mạch.

Người kia ít khi tâm sự trò chuyện cùng mẹ, tất nhiên mẹ Tề sẽ thích Tiểu Trì mềm mại đáng yêu hơn rồi.

Buổi chiều, cả ba người đều mệt mỏi, tìm một quán cà phê nghỉ ngơi.

Mẹ Tề ngồi ngay bên cạnh cậu, thỏa mãn nói: “Tiểu Trì, cháu biết không, từ khi lên cao trung Tề Úy đã không còn thân thiết với cô nữa. Mỗi ngày cô đều quản nó, nó cũng rất nghe lời, nhưng mà trong lòng thì ghét cô lắm đấy. Đã nhiều năm rồi không đi chơi với cô.”

Tiểu Trì nghe xong, nhìn tổng công với ánh mắt: Anh thật đúng là vô tình.

Tề Úy không thèm nhìn.

Mẹ Tề thấy biểu hiện của con trai thật đáng yêu, tiếp tục nói: “Nó với cô còn đỡ, chứ với ba nó lại càng thêm xa cách.”

Tiểu Trì cười.

“Được rồi, Tiểu Trì. Cô vẫn chưa cảm ơn cháu. Lần trước Tề Úy bị bệnh, cảm ơn gia đình cháu đã chiếu cố nó. Từ nhỏ, thân thể Tề Úy vẫn rất tốt, thế nhưng một khi bị ốm sẽ rất khó khỏi. Khi nó ba tuổi bị sốt đến nửa tháng không khỏi, cô cùng ba nó còn cho rằng nó sẽ sốt đến ngu người luôn, cũng may lớn lên vẫn thông minh.” Mẹ Tề nhắc tới chuyện cũ, mắt đỏ lên. Từng có người nói con mình đẻ ra, chẳng thể nào nhìn nó chịu khổ được.

Tiểu Trì vội vàng lắc đầu, thoải mái nói: “Không có gì đâu cô. Mẹ cháu là hộ sĩ, vừa lúc có thể chăm sóc anh sy. Bình thường trong trường học, đều là Tề Úy quan tâm cháu.”

Tiểu Trì ngọt ngào nói.

Nụ cười trên mặt mẹ Tề thoáng chững lại, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy thư thái.

Tuy rằng chỉ là mấy đứa trẻ, nhưng thoát nhìn Tiểu Trì đúng là một đứa bé hiểu chuyện.

Hơn nữa, rõ ràng thành bé dễ ở chung hơn Tề Úy.

...

Ba người ngồi ở bên cửa sổ, người bán hàng niềm nở giới thiệu cho họ những món đặc sắc của tiệm.

Cô gái bán hàng cười ngọt, lộ ra má lúm đồng tiền xinh xắn, nhìn mẹ Tề cùng Tiểu Trì, nói: “Xin chào, cửa tiệm chúng tôi tuần này có món đặc biệt là lê ngâm rượu vang đỏ, là dùng lê ngâm đường chưng cất với rượu vang mà thành, đợi bốc hơi hết cồn, vị rất thanh, vô cùng thích hợp với các đôi tình nhân.”

Mấy chữ cuối cùng làm Tiểu Trì chỉ biết , cũng có chút buồn bực.

Mẹ Tề che miệng cười.

Lúc này, tổng công vốn yên lặng cả một ngày chợt lạnh lùng lên tiếng: “Không cần, đó là mẹ tôi.”

Tiểu Trì nhin không được cũng bật cười.

Nụ cười cùng đôi má lúm của cô gái ngay lập tức cứng đờ.

Rốt cuộc, mẹ Tề thấy thương, trấn định nói với cô: “Hai người này đều là con tôi, món lễ này chúng tôi gọi một phần.”

Cô gái nhìn vẻ mặt nhin cười của Tiểu Trì, rồi lại nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tề Úy, lại nhìn mẹ Tề, trong lòng thở dài nói: “Cô trông thật trẻ quá...”

Mẹ Tề rất thích nghe khen như vậy, cười dịu dàng, thuận tiện tròng mắt liếc thẳng con trai dám vạch trần bà.

Mà Tề Úy cùng Tiểu Trì khi nghe được câu “Hai người này đều là con tôi.”, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

...

Buổi trưa ngày hôm sau, Tiểu Trì đã ngồi trên xe đi thành phố H.

Tề Úy mặt không chút biểu tình ngồi bên cạnh cậu. Tiểu Trì nghĩ, từ ngày hôm qua, Tề Úy đã kì quái rồi. Buổi tối trong bữa cơm, ba Tề hỏi anh ngày mai hai người sẽ làm gì. Tề Úy ngay lập tức trả lời: đi H thị.

Sau đó buổi tối đi ngủ, Tiểu Trì không thấy Tề Úy sang tìm cậu.

Sáng sớm hôm sau, người này kéo cậu một mạch ra trạm xe lửa.

Tổng công không nói lời nào. Tiểu Trì cũng chỉ yên lặng ngồi ở trên xe. Đây là lần đầu tiên cậu đi tàu hỏa, vậy nên khi đi qua đường hầm, tai cậu bị ù rất khó chịu.

Tiểu Trì ngoáy ngoáy tai. Tề Úy quay sang nhìn, xoa xoa đầu cậu: “Không sao chứ?”

“A, không sao. Chỉ là bị giật mình một chút.” Tiểu Trì nói.

“...” Tổng công không nói gì nữa.

Hồi lâu sau, Tiểu Trì mới hỏi anh: “Anh sao vậy, từ hôm qua đến giờ vẫn không nói lời nào? Em còn chưa kịp ngắm hết Thượng Hải đã bị anh kéo đi rồi.”

Tề Úy chỉ nói: “Mẹ anh ở đó.”

Tiểu Trì nhin cười nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xem ra tổng công đang ghen rồi. Lại còn ăn dấm chua của chính mẹ mình. Cậu vô cùng sung sướng len len cười nhạo.

Tề Úy nhàn nhạt nói một câu trúng tim đen: “Em đừng có cười, lần trước không phải em cũng thế sao?”

Một câu khiến Tiểu Trì cười không nổi nữa. Người này thực là...

Tới H thị.

Rốt cục, bọn họ cũng có thể trải qua thế giới hai người.

Tề Úy cùng Tiểu Trì không phải loại người tới nơi nào đó là nhất định phải tới thăm những địa điểm nổi tiếng. Hai người đều rất lười biếng.

Tề Úy thần thông quảng đại, giữa ngày mừng một tháng năm đông kinh khủng khiếp này, lại có thể tìm được một khách sạn dạng biệt thự ở gần sát Tây hồ.

Buổi chiều, hai người cùng tới những quán ăn vặt rồi dạo quanh Tây hồ một vòng. Cả hai chợt phát hiện ra hồ nay thật sự quá đẹp. Giống như biển xanh nơi X thị, một bên mãnh liệt phóng khoáng, một bên tĩnh tế âm áp. Thảo nào có biết bao vị thi nhân đã vì nó mà khuyhnh đảo.

Trong một thành phố mang hơi thở của hiện đại, những tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, kề bên đó là Tây Hồ lặng lẽ cùng những đợt sóng nhẹ bồng bềnh, dập dờn như làn tóc mỹ nữ trong truyện cổ, lại như mang theo một phen phong vị tĩnh lặng.

Hai người cùng nhau đạp xe quanh hồ rồi trên đê Tô.

Buổi tối, Tề Ủy cùng Tiểu Trì ăn tối ở nhà ăn trong khách sạn. Cô chủ quán mời khách, có nói rằng lần trước tới Tề Thủy Tiểu Trúc, cô đánh mất ví tiền, tất cả chi phiếu, tiền mặt, giấy tờ tùy thân đều mất hết, tiền thuê khách sạn còn không trả nổi đừng nói tới tiền về nhà. Khi đó Tề Ủy đã giúp đỡ cô rất lớn, lần này nhất định phải đền ơn.

Phương Tiểu vừa tự mình xuống bếp nấu thức ăn, bạn trai cô còn cùng hai người uống trà trò chuyện đến khuya.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Phương Tiểu đã đi hết hai mươi mấy quốc gia trên thế giới cùng vài trăm thành phố lớn. Cô cùng bạn trai đã quen nhau nhiều năm, cuối năm nay chuẩn bị làm đám cưới.

Cả một buổi tối đều nghe cô chủ quán kể chuyện nơi họ đi mấy năm qua, trong lòng Tiểu Trì đều rộn ràng cả lên, rất muốn tương lai có cơ hội đi tới những nơi như vậy thăm thú.

Buổi tối.

Tề Ủy như thường lệ muốn đùa giỡn lưu manh, nhưng Tiểu Trì cũng không phải nằm im chịu trận. Khi tổng công muốn giả bộ háo sắc, lời chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị Tiểu Trì nói trước, dù sao ở chung lâu cùng tổng công học hỏi được ít nhiều: “Tới đây đi. Em biết anh ghen đến phát hoảng rồi.”

Nói khiến cho mặt Tề Ủy đỏ lên.

Sau đó, tổng công ho vài tiếng biểu thị mình không có hoảng đến thế, bình tĩnh ngồi trên sofa ôm laptop lên mạng.

Tiểu Trì thấy anh vẫn hăng hái lên QQ, cũng tập trung xem TV.

TV trong khách sạn đều là các kênh địa phương của H thị, không giống với kênh X thị, rất nhiều tiết mục dùng ngôn ngữ địa phương khiến Tiểu Trì bật cười, trong lòng nghĩ, tiếng H thị thật thú vị.

Các chương trình chiếu được một nửa thì tới phần quảng cáo.

Tiểu Trì vẫn tiếp tục xem quảng cáo trên TV. Đột nhiên, thanh âm quen thuộc của tổng công truyền ra từ TV, Tiểu Trì có chút mất bình tĩnh nhìn người đang cười đắc ý trên sofa, giật mình hỏi: “Đây là anh?”

Tiểu Trì nhận ra thanh âm vô cùng quen thuộc này.

Tề Ủy bình tĩnh ngắt đầu, nhắm mắt nói: “Ừ. Phối lúc nghỉ đông.”

Tiểu Trì chỉ vào trong TV, kêu từng từ: “Thế nhưng, anh. vừa. mới. ở. trong. quảng. cáo!”

Lúc này TV đã sớm sang quảng cáo khác/

Nhưng Tiểu Trì chắc chắn mình vừa nhìn thấy một người trong quảng cáo sắm vai nhân viên ngân hàng của ngân hàng H thị. Là Tề Ủy.

Tề Ủy nhàn nhạt nói: “A, ngày đó anh đi phối âm, vừa vận diễn viên của cái quảng cáo đó không tới được, anh đành lên thay. Lớn lên đẹp trai cũng đành chịu thôi.”

Tiểu Trì “ba—” một tiếng, tắt TV. Cậu ngồi xếp bằng trên ghế, càng nghĩ càng khó chịu.

Vì sao mỗi lần cậu nghĩ rằng tổng công chỉ là một người bình thường mà thôi, anh sẽ làm ra được những chuyện cậu cho là rất không bình thường để tuyên bố với cậu rằng anh là tổng công vĩ đại biết bao nhiêu?

Mà Tiểu Trì thật đúng là chẳng có gì đặc biệt để so sánh.

Được rồi, cậu biết đánh đàn, tổng công thì không.

Cậu rất dễ hòa đồng cùng trưởng bối, tổng công không thể.

Cũng chỉ có hai điểm đó.

À còn có, cậu biết làm hậu kì, tổng công không biết.

Cuối cùng là, cậu có thể phối tiểu thụ, tổng công đời này không thụ nổi.

Sau đó...

Đào đâu ra sau đó!

Mà những cái tổng công có thể làm —— Tiểu Trì cơ bản đều không thể!

Quên đi, không cần tự dả kích lòng tin của chính mình.

Tiểu Trì nhìn chằm chằm vào màn hình TV tối đen như mực mà ngây người.

Bên kia, Tề Ủy đang gõ gô đó rất nhanh, sau đó “ba—” một tiếng, thanh âm đóng máy tính vang lên.

Tề Ủy ngồi lên bên giường, “Ngủ đi, ngày mai còn đi chơi phố Hà Phường. Nghe nói ở đó đều là kiến trúc từ thời Nam Tống.”

Tiểu Trì chán nản ừ một tiếng, rồi quay mặt sang một bên.

Cậu nằm xuống, trở mình một cái, đưa lưng về phía người kia.

Ép chính mình không được đổ kị.

Ai lại đi đổ kị với người yêu bao giờ.

Nhưng cái loại cảm giác vừa chua xót vừa ngọt ngào này là sao vậy?

Tề Ủy vẫn rất an tĩnh ngủ. Chỉ có Tiểu Trì càng cố ngủ lại càng tỉnh táo.

Trở mình cái nữa, Tiểu Trì cùng chân đá đá Tề Ủy hỏi: “Anh ngủ chưa?”

Tổng công nói: “Rồi.”

Tiểu Trì nói: “A, vậy cùng em trò chuyện một lát. Anh còn có chuyện kinh khủng gì đã làm, mau sớm nói cho em chuẩn bị tâm lí, đừng để tới lúc em biết được lại bị dọa tới xỉu.”

Tề Ủy thản nhiên nói: “Không có.”

Tiểu Trì: “Gạt người.”

Tề Ủy nhin cười: “Mau ngủ đi.”

“Vừa rồi không phải ngủ sao?” Tiểu Trì tự nhiên thấy trong lòng khó chịu không rõ vì sao.

Cậu nằm thẳng tắp, nhìn trần nhà.

Tề Ủy biết Tiểu Trì tị nạnh, tiếp tục nhin cười nói: “Đừng tức giận, là anh thích lăn qua lăn lại. Nếu không em qua đây, anh đỡ em ngủ nhé?”

Hai người ở cùng một nơi, qua đây là qua đâu?!

Tiểu Trì nghĩ thâm, ngoài miệng lại nói: “Vì sao không phải anh qua đây?” Ngữ khí đủ hung hăng.

Biết là người ta đang đổ kị buồn bực, anh vẫn nhin không được mà bật cười.

Tề Ủy cười ra tiếng, nghĩ không nên tiếp tục đùa như vậy, mò lấy tay Tiểu Trì nắm chặt rồi nhéo nhéo, “Phải tận dụng thời cơ, bà xã thật không muốn cùng anh thân thiết một chút sao?”

Tiểu Trì còn định nói không cần, nhưng chưa nói ra, cậu đã xoay người áp đảo Tề Ủy xuống dưới rồi.

Đề lên người kia, cậu hung hăng nói: “Đừng tưởng anh phối một đồng vai tiểu công là em sẽ sợ anh, em...”

“Em làm sao?” Tề Ủy bắt chéo tay gối sau gáy, vẽ mặt hân hoan hưng phấn nhìn Tiểu Trì đang túm lấy áo ngủ của anh, cố tình giả bộ nghiêm túc.

Bình thường, Tiểu Trì là bé ngoan, một câu hạ lưu cũng không nói nên lời, mặt đỏ không chịu được, cởi quần áo ra cũng lung tung beng hết cả.

Một hồi lâu sau, Tiểu Trì ngẹn ra một câu: “Anh nhắm mắt lại đi, không được nhìn.”

“A.” Tề Ủy cười, nhắm mắt lại chờ đợi.

Tổng công rất phối hợp cởi áo, cũng rất phối hợp nhắc mông lên cho người ta cởi quần mình.

Kỳ thực, trong lòng tổng công luôn nghĩ, nếu như Tiểu Trì muốn đè anh, thật sự chẳng sao cả. Chuyện chăn gối vợ chồng, ai đè ai rất quan trọng sao? Hơn nữa... anh chủ yếu chỉ muốn nhìn thấy dáng dấp quần bách, thẹn thùng, không biết làm thế nào cho phải của Tiểu Trì mà thôi.

Tề Ủy nhắm mắt chờ đợi. Tiểu Trì lại thật không có động tĩnh gì.

Đến khi Tề Ủy cho rằng Tiểu Trì chắc là đang suy nghĩ làm công như thế nào, thì đột nhiên — động tác của cậu khiến tổng công đại nhân sợ hãi.

Mở choàng mắt ra.

Toàn thân căng cứng —— Đăng bởi: admin

## 28. Chương 28

### CHƯƠNG 28

Đột nhiên——

Một động tác của Tiểu Trì khiến cho tổng công sợ hãi ——

Mở choàng mắt ra.

Toàn thân căng cứng ——

“Tiểu Trì——” Tề Ủy nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn.

Thân dưới của anh vậy mà lại bị Tiểu Trì ngậm vào trong miệng.

Tuy rằng mấy cái cảnh này tổng công không phải chưa từng thấy trong phim, mấy cái kịch đam mỹ không phải tự nhiên mà anh phối được, thế nhưng anh không hề nghĩ tới một ngày, Tiểu Trì sẽ vì anh mà làm điều này.

Hôm nay, tổng công đại nhân toàn thân trần trụi nằm ở trên giường, Tiểu Trì khoác áo ngủ cúi đầu ở bên dưới anh chăm chỉ cố gắng.

Dường như máu trong người anh đều dốc về phía đó. Phân thân vốn đã rất có tinh thần, hôm nay lại càng trưởng lớn hơn. Cảm giác được hàm răng của Tiểu Trì, đầu lưỡi của Tiểu Trì, môi của Tiểu Trì... Lạnh lạnh, mềm mại, ấm áp...

Quá mức tiêu hồn, quá mức kích thích.

Tề Ủy rất hưởng thụ, thế nhưng anh càng thương yêu Tiểu Trì hơn. Chợt nghĩ chắc hôm nay anh đã đùa cậu quá. Tổng công cảm thấy hối hận vô cùng.

“Được rồi, a~~ Được rồi...” Tề Ủy muốn kéo người đang ngậm phân thân căng cứng của mình lên. Thế nhưng Tiểu Trì lại không chịu, cúi đầu đỏ mặt tiếp tục động tác, ngay cả mắt cũng không thèm nhắc lên một chút.

“Tiểu Trì!” Tổng công bắt chước Tiểu Trì giả vờ giận, nâng cao thanh âm. Chỉ là được liếm quá sức thoải mái, anh lại nhanh chóng rên rỉ ra tiếng...

Cuối cùng, tổng công đành dùng sức kéo người ta dậy.

Thân dưới ẩm ướt. Anh trở mình ngăn chặn Tiểu Trì, nhìn đôi môi khê thở dốc cùng khuôn mặt đỏ ửng, vội vã hôn xuống.



“Đồ ngốc...” Tề Úy hôn hồi lâu. Vừa rồi thiếu chút nữa đã bị Tiểu Trì liếm cho bắn ra, giờ trên người anh đặc biệt mẫn cảm, cọ cọ thân thể Tiểu Trì, kỳ thực muốn thật nhiều thật nhiều. “... Rốt cuộc em làm sao vậy, cả tối cứ giận dỗi?”

Tiểu Trì bị anh hôn liến, dưới thân cũng bị cọ đến ngứa ngáy, thành thành thực thực nói: “... Em sợ... Em không xứng với anh...”

Thanh âm của Tiểu Trì nhẹ nhàng như thế, nhưng đôi mắt đã ảm ướt hồng hồng.

Chỉ một câu: Em sợ em không xứng với anh, khiến cho Tề Úy cả kinh, mau chóng ôm chặt lấy cậu.

“Em đang nghĩ lung tung cái gì vậy!” Tề Úy nghe cậu nói vậy lại càng hoảng sợ.

Tiểu Trì thấy tổng công cứ một mực hôn lên mặt cậu, nhưng lại không cọ nữa.

“Anh thật sự quá giỏi giang. Cái gì cũng tốt... Gia cảnh tốt, học giỏi, năng lực giỏi, dường như cái gì cũng có thể làm được. Anh còn có thể đóng quảng cáo... Anh muốn nghịch thiên sao? Em... Chỉ là một người bình thường, sinh ra trong một gia đình bình thường... Có đôi khi em nghĩ em ở gần anh như vậy, chúng ta đều là những người giống nhau. Nhưng càng ở lâu, em càng thấy khoảng cách này thật quá xa vời. Em sợ sau này anh sẽ tới những nơi thật xa thật cao, em không thể nào đuổi kịp...”

Tề Úy nghe, biết là Tiểu Trì đang khen mình, nhưng sao khen mà toàn vị chua. Anh chẳng ngờ một người thoát nhìn vô ưu vô lo như cậu, trong lòng lại nghĩ tới những chuyện này. Hóa ra anh quá ưu tú... Là không tốt! Tất cả đều tại cái quảng cáo chết tiệt kia!

Mau chóng cúi đầu chặn môi, không cho Tiểu Trì nói. Hôn xong, tổng công chỉ đơn giản dùng chút sức xoa người, để cho Tiểu Trì nằm úp sấp trên người anh.

Anh vừa nghiêm túc, vừa mang theo ba phần tức giận nói: “Tiểu Trì, em nghe cho rõ đây. Trên đời này còn rất nhiều người giỏi giang hơn anh. Những thành tích anh có ngày hôm này đều nhờ vào ba mẹ anh, chẳng có liên quan gì tới anh cả. Đẹp trai là ba mẹ đẻ ra, thông minh cũng là ba mẹ cho, cơ hội là ba mẹ tạo, tiền là ba mẹ kiếm... Bao giờ anh có thể giống như ba anh dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, lúc đó em tuyên dương anh cũng chưa muộn.”

Tiểu Trì ngay tức khắc ngắt lời: “Em ghét anh ngay cả khiêm tốn cũng mang đậm cảm giác siêu việt.”

...

“Xin lỗi.” Tổng công đại nhân ngoan ngoãn nhận sai, trong lòng oán thầm: Anh chỉ nói thật thôi mà.

“A, không phải...” Tiểu Trì hối hận, câu vừa rồi cậu nói không kịp suy nghĩ.

“Anh nói thật mà.” Tề Úy cười, đặt Tiểu Trì ngồi xuống bên người: “Tiểu Trì, em tốt lắm, chỉ là em không biết em tốt như thế nào thôi. Ở trong mắt anh, rất nhiều việc anh không làm được, em đều có thể... Hơn nữa, em đừng quên, dù anh có giỏi đến đâu, nhưng anh thuộc về em. Vậy nên, em là giỏi nhất. Nè, anh đã là của em rồi, em còn không bằng lòng cái gì chứ?”

Tổng công cười cười, cầm tay Tiểu Trì đặt lên thân thể trần trụi của mình, con mắt híp lại: “Đến đây nào, để anh chứng minh cho em thấy anh là của em. Anh thương em lắm nè.”

Trời đất chứng giám! Tổng công đại nhân an ủi Tiểu Trì liền chấp nhận hiến thân này!

Trong đầu Tiểu Trì đinh — một tiếng: Tề Úy đây là muốn an ủi cậu hay là muốn nói lời tâm tình với cậu, hay là cosplay dụ thục?

Có lẽ là vừa an ủi, vừa tâm tình, vừa cosplay dụ thục...

Thế nhưng này cũng quá giả dối đi.

Tiểu Trì nghe xong trong lòng tất nhiên rất thoải mái, nhưng ngoài miệng lại giả vờ thản nhiên cười nhạt nói: “Ai nha, anh quá thiếu sức quyến rũ, em không có hứng, làm sao đây?”

Tổng công rất chi là phối hợp mà cứng đờ người.

Bày ra biểu tình như bị táo bón, anh còn cho rằng mình nghe nhầm.

“Em ghét bỏ anh sao?” Tổng công giả bộ tội nghiệp chớp chớp mắt.

“Ừ, thấy anh, em không cứng được.” Tiểu Trì vờ gãi gãi đầu, còn khe khẽ thở dài.

Thực ra cậu ở trên người tổng công, có phản ứng hay không anh đã sớm cảm giác được rồi.

“Vây thôi.” Tề Úy cũng thở dài, vẻ mặt cực độ bi thương, tắt đèn đầu giường. Anh kéo Tiểu Trì lại, đè cậu xuống, bắt đầu dã man lột quần áo.

Trong bóng tối, hiện ra nụ cười xấu xa.

“Anh không làm dụ thụ được, như vậy, đành để em làm thụ!” Công âm hư hồng vang lên bên tai Tiểu Trì.

Tổng công mạnh mẽ nhanh chóng, rất nhanh đã dùng phương pháp khi nãy Tiểu Trì làm với anh, ngâm lấy thân dưới của cậu.

Tiểu Trì không kịp chuẩn bị tâm lí, giật mình kêu lên, muốn nói dừng lại. Nhưng tổng công đại nhân đâu thể buông tha cho cậu.

Bị Tề Úy làm cho vừa thẹn vừa giận, Tiểu Trì dùng tay che mặt mình khi cao trào phát tiết ra trong miệng anh. Cậu xấu hổ tới mức cả người muốn chui xuống hầm.

“A—— Xin lỗi——”

Khi Tề Úy từ trong toilet trở ra, Tiểu Trì vẫn ôm mặt không dám nhìn anh.

“Được rồi, em đã làm vậy với anh, giờ anh là người của em rồi chứ?” Tổng công cười, búng búng bàn tay che mặt của cậu, hôn lên môi Tiểu Trì, tiếp tục nói: “Anh cho em, em cũng không chịu. Nè, sau này em đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, cứ ngoan ngoãn làm tiểu thụ Thủy Đường của Ngụy tổng công anh đây là được rồi.”

Tiểu Trì nghĩ mình nên xin lỗi Tề Úy, đành ô ô đáp ứng.

Sau đó...

Tiểu Trì tự nhiên cũng rất ý thức làm tròn bổn phận của tiểu thụ Thủy Đường, để Tề Úy ở trên người cậu vui thích đến tận khuya...

Vừa nghĩ tới cậu Tề Úy nói “Anh thuộc về em, vậy nên, em là giỏi nhất.”, cả người cậu đều cảm thấy đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào khủng khiếp, làm cả đêm sung sướng hơn cả trước đây.

Hai người lăn lộn tới sau nửa đêm. Tề Úy rốt cuộc hạnh phúc ôm Tiểu Trì thật chặt, yên tĩnh nằm trong chăn.

Tiểu Trì quá mệt mỏi, thế nhưng vẫn chưa buồn ngủ. Cảm thấy hơi thở vương vấn của người phía sau, cậu hỏi: “Ba mẹ anh, hình như... không có ghét em.”

Tề Úy nói: “Là anh thích em, bọn họ muốn đánh cũng sẽ đánh anh. Đương nhiên sẽ không ghét em. Anh đã sớm nói họ thích em mà.”

“Nhưng hai người họ đối với anh rất tốt, sẽ không đánh anh chứ...”

“Không đâu, anh hiểu mẹ anh nhất. Nhất là sau này, nếu anh không ở bên em, mẹ anh sẽ mắng anh là: “Đồ vô dụng, Tiểu Trì tốt như vậy mà cũng không giữ được, uống công nuôi con hơn hai mươi năm.”

Tổng công giả vờ giọng mẹ, trêu chọc Tiểu Trì cười không ngừng.

“Anh thật độc.”

“Vậy nên em đừng miên man suy nghĩ nha.”

“Vâng.” Tiểu Trì gật đầu.

...

“Này, anh hát cho em nghe có được không? Vốn định để tới sinh nhật em, anh sẽ hát cho em nghe. Nhưng ngày hôm nay... anh là người của em mà...” Tổng công giả vờ đau khổ coi như hôm nay là ngày anh chính thức thất thân.

“Vâng.” Tuy rằng trong lòng Tiểu Trì khinh bỉ tổng công làm nũng, nhưng cậu rất muốn nghe Tề Úy hát. Anh có giọng rất hay mà.

Tề Úy ôm người ta, bắt đầu cất tiếng.

Trước khi hát còn nói một câu: “Nhạc rất chậm, em vừa nghe vừa ngủ là được rồi.”

Sau đó, trong phòng thật tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng hít thở của hai người, còn tiếng một người ngân nga ca khúc.

“Thuở niên thiếu giống như dòng nước, khúc nhạc tựa làn gió,

Mơ màng như trong giấc mộng, ngày ấy có em ở bên anh.

Vung tay lên sẽ thấy khoe miệng nở nụ cười,

Đôi chân nhẹ bước lên phía trước, cái thuở niên thiếu xưa.

A~ Tiếng vọng khắp bầu trời sâu thẳm, đưa mắt nhìn lại năm tháng khinh cuồng,

A~ Năm tháng khinh cuồng,

Ngày cơn gió tự do thổi, mưa phùn lất phất, trái tim trong sáng,

Ở trên mây trôi bồng bềnh, ở trên mây nhìn lại, theo đám mây trôi đi...”

...

Thuở niên thiếu giống như dòng nước.

Là nói đến Tiểu Trì chăng?

Khúc nhạc tựa làn gió, hay Tề Úy đang hát thay cho tình mình.

Mà những năm tháng tuổi trẻ hết sức khinh cuồng này, cũng như trong lời ca, tựa nước tựa gió, không bị cản trở, tự do chảy, tự do bay...

...

Năm hai của Tiểu Trì rất nhanh đã kết thúc. Khi sinh nhật cậu, Tề Úy hát tặng cậu một bài.

Tiểu Trì đàn, Tề Úy hát, ở trong Tề Thủy Tiểu Trúc, ngay tại sảnh lầu hai, còn có một đôi vợ chồng người Mỹ vỗ tay khen ngợi.

Nghỉ hè, Tề Úy cần phải theo thầy giáo làm đề tài nên cả kì nghỉ hè đều phải một mình vùi đầu nghiên cứu khoa học trong phòng thí nghiệm. Tiểu Trì bị anh bắt phải học tiếng Anh, viết luận văn. Hai người vẫn ở bên nhau.

Nửa học kì đầu năm tư, Tề Úy được nhận học bổng cho ba năm Ph.D ở đại học U của Anh Quốc, còn nhận được thư thông báo.

Tiểu Trì cũng tự hồi bản thân trong suốt kỳ nghỉ hè. Đồng thời, khi khai giảng năm học mới, cậu đột nhiên phát hiện, thành tích chẳng có gì nổi bật của mình không ngờ lại nhận được học bổng hạng nhất.

Hóa ra hoạt động tại xã kịch cho cậu rất nhiều điểm cộng, hơn nữa Khúc nhạc cuối cùng của Chopin bắt ngờ lại đạt được giải nhất giải kịch nói sinh viên toàn quốc, làm cho diễn viên chính Tiểu Trì được cộng thêm rất nhiều, đánh bại đủ loại nữ sinh siêu giỏi trong khoa, trở thành niềm tự hào của nam sinh cùng lớp.

Sau đó, toàn bộ năm ba, Tiểu Trì đều góp mặt trong xã kịch, rồi cùng học bài với Tề Úy, nói chuyện yêu đương, du lịch, dạy Tiểu Kiệt đánh đàn...

Mà trong hơn một năm này, tiểu CV cùng tổng công đại nhân cũng không phải hòa thuận qua ngày, không phải không có mâu thuẫn gì mà cứ quẩn quít lấy nhau.

Ví dụ như Tiểu Trì vì lười biếng học tiếng Anh giao tiếp mà bị Tề Ủy trách. Tổng công nói có chút quá đáng, ba ngày sau Tiểu Trì hoàn toàn chẳng nói một lời với anh, chỉ cắm đầu vào buồn bực học bài.

Cuối cùng, tổng công nhịn không được, lấy lí do “anh giúp em luyện giao tiếp” mà chặn cậu trước cửa phòng, trực tiếp kéo người tới Cổ Lăng Tự gì đó một chút.

Đương nhiên không phải mục đích của anh là cái đó cái đó, mà là muốn cùng Tiểu Trì đi dạo quanh đảo, chơi đùa với mèo con, vui vẻ ăn vặt, ngắm phong cảnh, thuận tiện, nhớ nhá, là thuận tiện, nhận lỗi với người yêu.

Chờ tới khi Tiểu Trì hết tức giận rồi, tổng công đại nhân lập tức sẵn tới kéo cậu mỗi ngày đi luyện tập. Khả năng ngược người ta của anh từ trước đến nay đều rất kinh khủng, ngược qua ngược lại, giao tiếp tiếng Anh của Tiểu Trì thấy tiến bộ hẳn.

Lại ví dụ, giáo viên trong phòng thí nghiệm là nữ nghiên cứu sinh coi trọng tổng công của chúng ta, bắt đầu điên cuồng theo đuổi anh. Tề Ủy đương nhiên come out với cô ta, giải thích rằng nam sinh mỗi ngày đi ăn cùng anh chính là bạn trai anh. Kết quả học tỷ này bị đả kích nghiêm trọng, về khóc lóc kể lể với bạn cùng phòng, không ngờ, nửa trường học đều biết Tề Ủy với Tiểu Trì là một đôi.

Trong khoảng thời gian đó, trên trang web BBS của trường có xuất hiện một bài: “Tôi có thể không có bạn trai, nhưng xin các học trưởng nhất định phải yêu nhau!”. Hơn nữa bài này còn siêu hot.

Tề Ủy cùng Tiểu Trì vì chuyện này còn bị chủ nhiệm khoa mời lên uống trà. Nhưng không ai biết họ đã nói chuyện gì.

Lúc đó, hai người đều bình tĩnh đối mặt với sự việc, người khác hỏi cái gì cũng không trả lời, hơn một tháng đi đâu cũng có đôi có cặp. Cuối cùng, vị nữ nghiên cứu sinh kia áy náy vì mình chuyện bé xé ra to, tự đi bác bỏ tin đồn trên BBS, sự tình mới chậm rãi lắng xuống.

Sau đó, Tề Ủy cùng Tiểu Trì vẫn tiếp tục như hình với bóng ở bên nhau, rất tự tại.

Khi chuyện này xảy ra, toàn bộ thành viên trong xã kịch đều ủng hộ cho Tiểu Trì và Tề lão đại của bọn họ. Xã trưởng Liêu Thiên chịu áp lực thật lớn tìm những kịch bản có đề tài liên quan đến đồng tính để dựng thành kịch, Chúc lão sư cũng chịu trách nhiệm về đề tài này, cuối cùng danh tiếng không tệ. Điều này làm cho Tiểu Trì đặc biệt cảm động.

Còn có chuyện khác: ví dụ như đêm trước lễ tình nhân, Tiểu Trì cùng lớp phó đi khu phố trung tâm mua quà tặng cho chủ nhiệm, vừa vặn đụng phải tổng công đại nhân đang ở cùng phố mua quà valentine cho Tiểu Trì.

Đại khái lần trước Tiểu Trì cũng là đi mua đạo cụ cho hoạt động trong lớp với lớp phó, bị Tề Ủy bắt gặp. Lần này lại bị bắt quả tang, tổng công lập tức đập đổ bình dấm chua. Quà cũng không thèm mua, ủ rũ đi về, cộng thêm cả một đoạn thời gian Tiểu Trì gọi điện cho anh, đều bị anh kỳ quặc nói rằng mình bận viết luận văn rồi cúp máy.

Cuối cùng, Tiểu Trì phản ứng chậm, qua một ngày đêm mới nhận ra rằng tổng công đang ghen.

Sau khi hết tiết, Tiểu Trì tới thư viện tìm Tề Ủy. Cậu ngồi xuống bàn lớn trong phòng tự học, trừng mắt nhìn tổng công, người kia còn giả vờ như không thấy cậu, mở laptop đánh luận văn.

Cuối cùng, Tiểu Trì chỉ có thể bất đắc dĩ nhắn tin cho người ngồi đối diện: “Lớp phó lớp em có vị hôn phu rồi.” Còn phải nói thêm chuyện nhà người ta, chuyện năm ngoái nghỉ hè người ta gửi thiệp mời tham dự lễ đính hôn, viết hết vào tin nhắn gửi cho tên hẹp hòi ở trước mặt.

Tổng công đại nhân lúc này mới “phát hiện” ra Tiểu Trì đang ngồi trước mặt anh.

Sau đó, anh bình tĩnh gửi tin nhắn trả lời: “Không cần phải nhắn tin cho anh thế này, anh rất tin tưởng vào mị lực thiên hạ vô song của mình.”

Thấy Tiểu Trì lạnh lùng giả vờ tùy tiện mượn sách, tổng công đại nhân liền chân chó thu dọn đồ đạc, xách mũ điên cuồng chạy theo Tiểu Trì Tử đi ăn trưa...

Lại ví dụ, bộ kịch Tận thế ngân hà do Tiểu Trì cùng Tề Ủy chủ dịch thuận lợi ra mắt. Sau đó, Trọng mã tỷ lần qua lần lại gửi cho Tiểu Trì một kịch bản mới ngay lập tức: “Cái này là tác giả nửa cưỡng ép nửa dụ dỗ yêu cầu nhất định phải là Thủy Đường cùng Ngụy tổng công chủ dịch. Các em không thể mặc kệ nhìn cô ta phi tới nhà chém chết chị nha, bạn bè với nhau mà.”

Lúc đầu, Tiểu Trì cũng không biết đây là cái gì. Chờ tới khi nhìn được kịch bản trong hòm thư, cậu khẽ nở nụ cười. Không ngờ là kịch bản do Thanh đại tỷ viết, Tiểu hậu kỳ cùng vồng phổi tổng công. Tiểu Trì gọi điện hỏi ý kiến Tề Ủy, anh chỉ tùy tiện nói một câu: Em cứ quyết đi. Chính là đồng ý rồi.

Quả nhiên, ngày hôm sau, Tiểu Trì nhận được icon ôm ấp điên cuồng đầy màn hình của Thanh đại tỷ.

Ngay từ đầu, Tiểu Trì không nghĩ gì nhiều, vài ngày sau đọc kịch bản, cậu không bình tĩnh nổi.

Bởi vì trong tiểu thuyết có một chi tiết. Đó là khi tiểu hậu kỳ ở nhà cùng đạo diễn Pia âm CV, do hiểu lầm tổng công đại nhân, áp lực quá lớn, hậu kỳ nhịn không được mà khóc, rồi tổng công đại nhân tự mình chạy tới an ủi người yêu, quá cầu huyết!

Tiểu Trì rốt cục cũng biết hóa ra ID vậy xem lúc đó chính là Thanh đại tỷ. Hơn nữa, hôm ấy cậu thật sự không có tắt mic.

Nhưng mà Tiểu Trì cũng không quá xấu hổ. Mấy năm nay cậu cùng Tề Ủy gặp phải nhiều chuyện, sự việc lớn nhỏ gì cũng đã trải qua rồi, đã có kinh nghiệm. Ngay cả rít gào cũng không. Quan trọng nhất là, cậu tin ở Thanh đại tỷ...

Về chuyện trong giới vồng phổi, còn có một sự kiện khác.

Đó là: giới vồng phổi vốn đang yên ắng, có một ngày, thông báo của vị CV nổi tiếng đã gây nên đợt sóng to gió lớn.

Vị CV đó là một đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Nếu như nói Ngụy tổng công được tất cả mọi người công nhận là vồng phổi tổng công, thì vị CV có ID Bạch Miêu này được tôn là vồng phổi tổng thụ đại thần.

Trong quá khứ, Bạch Miêu từng có rất nhiều tác phẩm xuất sắc, thể nhưng cư xử rất là thần bí. Vậy mà đột nhiên có một ngày, Bạch Miêu ở chính trên weibo của mình chân thành thổ lộ với một vị CV nổi tiếng khác — Không phải là loại ngưỡng mộ đồng nghiệp, mà là tổ tình sâu sắc.

Mà đối tượng thổ lộ chẳng phải ai khác, chính là Tề Ủy của chúng ta, Ngụy tổng công!

Mà đó là khi Tề Ủy nộp luận văn tốt nghiệp, sau khi Tiểu Trì tham gia lễ tốt nghiệp của Tề Ủy và Lưu tỷ...

Cách ngày Tề Ủy đi càng lúc càng gần... Đăng bởi: admin

## 29. Chương 29

### CHƯƠNG 29

Tháng sáu năm ấy.

Tề Ủy tốt nghiệp năm tư đại học. Xã kịch cùng nhau đi ra quán ngoài trường vừa hát hò vừa liên hoan vui vẻ tới bình minh.

Cuối cùng, mọi người đều có chút buồn bã.

Cả một học kỳ cuối của Tề Ủy hầu hết đều ở trong phòng thí nghiệm làm nghiên cứu khoa học. Chờ tới khi Tiểu Trì bước vào kì thi thì hằng ngày cùng cậu đi tới thư viện ôn bài.

Hai người đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, cái loại tình cảm mỗi ngày đụng chạm cùng nhau lâu dần bén lửa mãnh liệt ngày càng trở nên dày đặc. Hơn nữa lúc nào cũng có cảm giác không thấy được người ta thì cũng không nhớ tới nhiều, nhưng nhưng nhớ trong lòng thì ngày càng trở nên sâu sắc.

Tề Ủy đã liên hệ với phòng thí nghiệm bên đại học U, tháng tám sẽ bay sang, bắt đầu thời gian nghiên cứu Ph.D. Khi anh nhận được bằng tốt nghiệp cùng với bằng điểm và thư trúng tuyển, liền đi xin visa.

Tề Úy cùng thương lượng với Tiểu Trì, rằng đi sớm hay muộn thì cũng như nhau, vì vậy đừng nên lãng phí thời gian.

Sau khi Tiểu Trì thi xong, cậu cùng Tề Úy đi tới Vân Nam chơi nửa tháng.

Hai người cùng trèo lên núi tuyết, cùng ở trong các loại khách sạn mới lạ, cùng thân mật hôn môi ở những nơi khác nhau, cùng lưu lại dấu chân trên mỗi con đường góc phố, cùng cầu nguyện cho ba mẹ khỏe mạnh dưới cảnh sắc diệu kì, nắng ấm nơi Kim Sơn, nguyện rằng hai người sẽ học hành thành đạt, sẽ yêu nhau mãi mãi...

Từ núi tuyết Vân Nam trở về, Tiểu Trì cùng Tề Úy đều bị ánh nắng mặt trời nơi cao nguyên hun cho đen đi vài phần. Ba Tiểu, mẹ Tiểu biết con trai mình luyện tiếu Tề Úy, không sót ruột gọi cậu về nhà. Vì vậy, Tề Úy đưa Tiểu Trì cùng trở về Thượng Hải.

Ba Tề, mẹ Tề nhìn thấy cậu đều rất vui mừng.

Visa học sinh của Tề Úy rất nhanh đã được chấp nhận, cùng đặt vé máy bay rồi.

Mẹ Tề vốn còn lo lắng cho con trai, muốn làm một cái visa du lịch đi theo con, Tiểu Trì nghe xong chỉ len lén cười, Tề Úy thì nghiêm mặt từ chối. Lý do là: “Mẹ, con không cần mẹ dẫn đi đâu.” Ba Tề cùng lải nhải: “Đúng đó, con trai đã lớn như vậy rồi, em còn đi theo là muốn người Trung Quốc mất mặt sao.” Mẹ Tề đành phải thôi. Chỉ là nửa tháng liền đều ở nhà với con trai, sau đó ngay cả chiến sĩ thi đua danh dự – ba Tề cũng nghỉ không đi làm nốt.

Khi Tề Úy thu thập hành lí, Tiểu Trì thấy mẹ Tề len lén khóc vài lần, mấy ngày này đôi mắt đều đỏ. Ba Tề cũng nhân cơ hội cùng Tiểu Trì trò chuyện ở ban công, chỉ nói con đi lâu ngày làm mẹ lo lắng, dù sao thì ba mẹ nào cũng thích lo ngược lo xuôi, luôn luôn lo lắng chuyện không may. Dẫu Tiểu Trì có thấy anh là tổng công vận năng vô địch, trong mắt ba mẹ, anh vẫn chỉ là một đứa nhỏ cần quan tâm chăm sóc mà thôi.

Chắc là do sắp phải xa nhà, mấy ngày này Tề Úy cũng trở nên thật kì lạ.

Đôi khi, anh sẽ lái xe đưa Tiểu Trì đi khắp một vòng thành phố. Tiểu Trì có nói gì, Tề Úy cũng chỉ lắng nghe. Thỉnh thoảng, Tề Úy đột nhiên dặn cậu không được vận động nhiều, không được đi chơi lung tung khi anh không ở nhà. Thỉnh thoảng, anh sẽ tìm chỗ cho xe dừng lại, ôm lấy Tiểu Trì hôn thật lâu, không sợ người qua đường nhìn thấy.

Chỉ là bình thường hai người ở nhà Tề Úy, hai vị phụ huynh đều có nhà, thời gian thân mật thực sự rất ít ỏi. Tiểu Trì cảm thấy Tề Úy đang bất an. Anh từ trước tới nay đều bộc lộ hết với cậu, không hề lừa dối.

“Được rồi, không phải chỉ là đi học thôi sao. Tổng công đại nhân, anh cố lên, sớm ngày học xong trở về nuôi nghệ sĩ dương cầm quen em đây nha.” Tiểu Trì vỗ vỗ lưng Tề Úy.

“Ừ.” Tề Úy ôm chặt lấy người ta, liếm liếm cái cổ, nói: “Tiểu Trì, anh muốn em.”

Khi cái người này nhắc tới mấy chuyện ấy ấy đều chưa từng khách khí.

“Được.” Tiểu Trì cũng rất thẳng thắn trong vấn đề này.

“Về nhà.” Tề Úy buông cậu ra, lái xe.

Tiểu Trì còn cho rằng hai người sẽ làm ở nhà tổng công đại nhân, trong lòng có chút . Nào ngờ, Tề Úy cùng cậu vừa bước vào biệt thự, anh đã nói với ba mẹ: “Con đưa Tiểu Trì về nhà. Ba ngày sau quay lại.”

Rồi đặt vé máy bay cùng cậu bay về Hạ Môn ngay trong đêm đó.

Ba Tề, mẹ Tề cũng không có cản, dù sao cũng muốn cho hai đứa con nhà mình được ở riêng với nhau.

Trở về Hạ Môn.

Trở về Tề Thủy Tiểu Trúc.

Hai người cùng mua vài chai rượu vang đỏ. Vốn định mua bia như thường lệ, nhưng Tiểu Trì thì thầm gì đó vào tai Tề Úy, tổng công nghe xong nhướng mày, khước miệng giường lên, liền đổi thành mua rượu vang đỏ.

Bọn họ ở trên sân thượng quen thuộc ăn hải sản, hứng gió đêm, chơi với mèo con. Uống ly rượu tiễn biệt.

Tiểu Trì dường như vô cùng hưng phấn, uống hết một chai. Cậu vốn nghĩ muốn cho say mình, rồi cùng Tề Úy điên cuồng một phen, muốn anh phải khắc sâu cậu trong lòng. Dù sao sau này cũng là xa nhau khoảng cách từ Á tới Âu.

Cũng may rượu vang say hơn bia. Tề Úy nhìn cậu uống, không ngăn cản, chính anh chậm rãi nhấp từng ngụm.

Chờ tới khi Tiểu Trì mặt mày đỏ ửng, lần đầu tiên anh nhìn thấy hình dáng người yêu khi say.

Tiểu Trì túm lấy quần áo của Tề Úy kéo về phòng, đóng cửa lại, tự cởi quần áo của mình.

Nhưng dường như cậu quá say, quần áo cởi được một nửa đã rồi rồi một mỗi ngã xuống giường, tất nhiên là kéo theo cả Tề Úy. Cả người mềm nhũn, thở ra hơi nóng hổi, mang theo hương rượu nồng nàn.

Tề Úy tỉnh táo nhìn Tiểu Trì đỏ mặt ở dưới thân, cười đến mơ hồ choáng váng, vươn tay lên định tóm lấy anh, nhưng thử vài lần mới nắm được.

Bờ ngực trần trắng bóng, đôi môi bĩu ra, lầm bầm nói: “Nè... anh đi Anh Quốc, không được ngoại tình... Ngoại tình với mấy... cô gái xinh đẹp... Hứa đi, nghe không? Nè, mỗi ngày anh đều phải gọi điện thoại báo bình an. Không gọi... Em sẽ... Qua bên đó đánh anh.”

Tề Úy nghe xong, miệng khê mỉm cười. Đầu gối quỳ ở hai bên thân Tiểu Trì, một tay cố định cái miệng nhỏ nhắn cứ hé ra khấp vào của cậu, cúi người hôn xuống.

Tiểu Trì rất say, ánh mắt mơ hồ, bàn tay liên tục tóm lấy không khí, cuối cùng cũng đáp được lên người Tề Úy. Miệng bị bịt kín chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô bất mãn.

Trong miệng đầy hương vị ngọt ngào.

Bàn tay Tề Úy trêu đùa bên ngực trái của cậu, cứ vân vê vòng tròn, thỉnh thoảng lại ấn dè. Không biết có người say luôn rất mẫn cảm hay không, hoặc có thể là do hai người đã lâu không làm chuyện này, đêm nay Tiểu Trì vô cùng kì lạ. Mỗi một chút kích thích đều khiến cậu rên rỉ mất hồn. Tiếng rên tuyệt không như bình thường, vừa êm dịu, còn mang theo chút than nhẹ như tiếng mèo con.

Bị anh trêu chọc đến khó chịu, chỉ có thể co người trốn, hai tay cậu liên tục khuỵu loạn.

Tề Úy chưa từng thấy Tiểu Trì như vậy, vừa đáng yêu, vừa gợi cảm không gì sánh được. Anh biết Tiểu Trì cố ý cho say bản thân để cho anh muốn làm gì thì làm. Trong lòng ghen lại cảm xúc dạt dào, muốn bộc lộ hết ra. Động tác vô cùng ôn nhu.

Anh cởi hết quần áo trên người Tiểu Trì, thân thể trắng nõn hiện ra trước mặt.

Điều hòa trong phòng mở có chút thấp, cậu cảm thấy lạnh, mơ màng với lấy chăn. Mò mãi không được, lại bắt được một bàn tay, cậu lôi nó lên, áp nó vào trong ngực mình.

Thật ấm áp.

Còn có cái gì mềm mềm liếm tới liếm lui trên cổ cậu.

Có chút ngứa ngứa.

Tiểu Trì khê rên rỉ. Trước ngực bị vuốt ve giống như có luồng điện chảy qua người.

Thân dưới của cậu cũng thành thật đứng lên, cương cứng dán vào người Tề Úy.

Phân thân bị Tề Úy bao vây trong khoang miệng, Tiểu Trì mang theo tiếng khóc nức nở đạt tới cao trào, toàn bộ đều bắn vào trong miệng anh. Người kia như đùa dai hôn cậu, cùng cậu thưởng thức mùi vị của chính mình, mang theo ý cười mơ hồ, đầu lưỡi cuốn lấy nhau, trong mắt chứa hơi nước mỏng manh...

Khi hậu huyệt bị xô xuyên qua, Tiểu Trì theo bản năng \*\*\* đóng đưa hòa theo Tề Úy, nức nở nhỏ giọng hô “Mạnh một chút. Ân, em muốn anh... Mạnh một chút...” cực độ \*\*\* mỹ...

Tề Úy chưa từng thấy Tiểu Trì phóng túng như thế bao giờ.

Ở trong không gian quen thuộc của họ, ở trên chiếc giường hai người đã làm tình lần đầu tiên, Tiểu Trì say rượu ngon miệng như vậy, quyến rũ như vậy, khiến anh nhìn không được mà đánh mất toàn bộ lí trí.

Tiếng hít thở hỗn loạn hòa cùng tiếng rên la của Tiểu Trì.

Một lần lại một lần, hai người cùng nhau đạt tới cao trào. Tiểu Trì mỗi lần bắn ra đều kêu khóc rất tiêu hồn.

Thẳng tới khi Tiểu Trì mơ màng bị đâm tới mức không bắn ra được cái gì, ngay cả tiếng gào cũng trở nên yếu ớt, thẳng tới khi Tề Úy cũng mệt tới không muốn động, mới đổ xuống người Tiểu Trì. Dùng tư thế dán chặt tấm lưng trần trụi của cậu với bờ ngực của anh, ôm lấy người ta, chậm rãi ngủ.

Chỉ là đêm dù có mỹ lệ tới đâu...

Bình minh vẫn đến...

...

Tại sân bay X thị, Tiểu Trì đi tiễn Tề Úy.

Ba ngày sau.

Máy bay của anh đáp xuống London Anh Quốc.

Mà năm thứ tư của Tiểu Trì, cũng bắt đầu.

Trích lời tác giả:

Trường của Tề Úy là UCL (University College London).

Trường của Tiểu Trì là Imperial College London. Đăng bởi: admin

## 30. Chương 30

### CHƯƠNG 30

Tiểu Trì vừa mới khai giảng. Năm tư cũng chẳng có mấy tiết, sau khi cậu rời khỏi xã kịch thì không cần tham gia hoạt động xã đoàn nữa, cũng rời khỏi kí túc xã, chuyển về nhà ở.

Bên kia, Tề Úy yên ổn hạ cánh xuống Anh Quốc.

Mỗi ngày, anh đều cùng Tiểu Trì gọi điện bằng Skype. Có lúc gọi video, anh cho cậu xem cảnh vật London cùng với kiến trúc của đại học U, cho cậu xem phòng thí nghiệm và phòng làm việc của anh, có đôi khi lại thăm thì nói muốn nghe giọng Tiểu Trì, có đôi khi gọi tới mà cái gì cũng không nói, chỉ lắng nghe thanh âm của đôi bên, lặng yên thật lâu...

Hai người bị chênh lệch thời gian, nhưng đã hẹn trước, khi bên Tiểu Trì bảy giờ sáng, là lúc bên Tề Úy mười giờ đêm, hai người cố định mỗi ngày đều trò chuyện.

Một người vừa tỉnh dậy, chuẩn bị bắt đầu ngày mới, mỗi người sắp đi ngủ, chuẩn bị tạm biệt ngày dài.

Hai người cùng kể cho nhau nghe ngày qua đã làm gì, ngày mới muốn làm gì.

Nhẹ nhàng mà ấm áp, mang theo ý cười hạnh phúc, khẽ truyền cho nhau sức mạnh và động lực.

Lúc đầu, Tề Úy oán giận đồ ăn Anh Quốc khó ăn muốn chết.

Tiểu Trì thương anh, muốn anh tới phố Trung Hoa ăn món Trung Quốc.

Cũng may sau hơn một tháng mua đồ ăn Trung Quốc ngoài quán, lại quen biết thêm nhiều lưu học sinh cùng nước, mỗi cuối tuần anh đều có thể ra ngoài ăn ngon, không đến mức bị thức ăn Anh làm cho buồn nôn chết.

Một chuyện khác mà Tề Úy suốt ngày bàn cùng Tiểu Trì chính là chuyện xin học bổng thạc sĩ của cậu.



Học bổng thạc sĩ của Anh có tỷ lệ cực nhỏ, Tiểu Trì cũng không dám mơ tới. Học thạc sĩ một năm ở Anh tương đương với 30 vạn nhân dân tệ. Tề Úy ở London, Tiểu Trì tất nhiên cũng sẽ chọn đại học ở London. Nơi đó phí sinh hoạt rất cao.

Mà đối với nhà Tiểu Trì mà nói, 30 vạn nhân dân tệ không phải là con số nhỏ.

Ý của Tề Úy là dù sao cũng phải dùng tiền, vậy thì cứ chọn trường tốt. Năm hai, năm ba đại học của Tiểu Trì có thành tích rất tốt, điểm tổng kết cao. Còn có các loại giãiar thưởng, còn được làm luận văn, thành tích năm tư cũng đủ, về cơ bản khả năng trúng tuyển rất cao.

Tề Úy chọn cho cậu trường đại học I, Tiểu Trì tán thành, liền gửi đơn xin, rất nhanh đã nhận được thư trúng tuyển.

Cậu về nhà thương lượng với ba mẹ. Ba Tiểu, mẹ Tiểu nhìn phần học phí cùng chi phí sinh hoạt, không hề do dự đồng ý. Điều này làm Tiểu Trì cảm thấy có lỗi vô cùng, từ nhỏ đến lớn việc học hành của cậu không tốn nhiều tiền của ba mẹ tới vậy, hôm nay thoáng một cái đã mất một khoản tiền lớn. Cậu băn khoăn lắm, vậy nên trước đó mới không dám đề cập chuyện này với ba mẹ.

Chỉ là thấy biểu tình ngày hôm nay của hai người, cậu chợt nhận ra, phải chăng đã có người nào đó sớm nói cho ba mẹ biết.

“Ba, có phải Tề Úy đã nói chuyện này với hai người không?” Tiểu Trì cầm cuốn sách giới thiệu đại học I, cười xấu hổ.

“Nói cái gì, con trai ba tương lai rộng mở, có thể du học, ba mẹ vui còn không kịp. Ba con tốt xấu gì cũng là giáo viên dạy dương cầm, lương cao, con biết mà. Tiền cho con ăn học, con không cần lo lắng.” Ba Tiểu nói rất bình thản.

Chỉ là không phải Tiểu Trì không biết, ba mẹ cậu đều là người bình thường, không giống với gia đình Tề Úy, mua biệt thự giống như mua cái trứng, mua xe có rèm che như mua củ cải.

“Ba, có phải là nhà Tề Úy...” Tiểu Trì lo lắng chính là Tề Úy ở sau lưng cậu đưa tiền cho ba mẹ để cậu đi học, điều này quá tổn thương lòng tự trọng rồi.

May mà ba cậu nghiêm túc nói một câu: “Con chỉ biết tưởng tượng lung tung. Học hành là chuyện tốt, cũng không phải hút máu ba mẹ con. Vốn ba có để dành chút tiền cho con kết hôn mua nhà, kết quả nhà đắt lên giá cao quá, lẽ ra đủ mua một căn, giờ chẳng đủ nữa. Còn không bằng đem tiền đó cho con đi học, mở mang tầm mắt. Chuyện sau này, hai người các con tự thương lượng. Cho đến bây giờ, ba mẹ vẫn rất tự hào về con.”

Ba Tiểu nói xong liếc liếc mẹ Tiểu.

Mẹ cậu kéo tay con trai, thản nhiên nói: “Mẹ và ba con trước này chưa từng nghĩ con trai mình sẽ đi du học... Hồi trẻ mẹ không đọc sách nhiều, ba con cũng thế, con lại học giỏi như vậy, chúng ta đều cảm thấy mừng thay.”

Tiểu Trì vẫn biết, mẹ vẫn không vui vì chuyện của cậu và Tề Úy. Chỉ là mẹ chưa từng nói một câu nặng lời, đau lòng lắm cũng chỉ nói: “Sau này nếu như xảy ra chuyện không may... Đừng hối hận là được rồi.”

...

Sau khi nhận được thư trúng tuyển, Tiểu Trì rất bận rộn.

Mỗi ngày đều đi học buổi sáng, chiều hai tư sáu thì tới phòng cổ vấn của một nhà tâm lý thực tập. Thời gian còn lại đều rảnh rỗi thì lại không khớp với Tề Úy bận túi bụi bên Anh.

Tiểu Trì muốn lấp đầy thời gian trống, vì vậy một lần nữa nhận lại công việc hậu kì phối âm đã bỏ từ lâu.

Mấy tháng trước, chuyện Bạch Miêu đăng weibo thổ lộ với Tề tổng công, Tiểu Trì cùng Tề Úy không có để tâm.

Chỉ là khi sinh nhật Tề Ủy, đột nhiên trong vòng phối ngẫu nổi lên tin đồn tổng công Ngụy Tề với tổng thụ Bạch Miêu là một đôi. Một topic cao chót vót được dựng trên diễn đàn, vô cùng bài bản, công bố sự thật, giảng đạo lý, đưa chứng cứ.

Ngày đó Tiểu Trì bò trong CP lâu này, từng tác phẩm Ngụy Tề hợp tác với Bạch Miêu đều bị đem ra YY, rồi không biết từ đâu có thông tin hai người đã cùng du học ở chung các loại.

Lại nói thêm, trên weibo của Bạch Miêu thường nhắc tới “anh ấy”, có lẽ là chỉ Ngụy tổng công.

Cuối cùng, Tiểu Trì còn thấy chứng cứ quan trọng nhất là một bức ảnh liên hoan rất rõ nét. Một đám người vây quanh bàn ăn thật lớn, ở giữa có hai người vô cùng thân mật ghé vào trò chuyện.

Ảnh chụp trên diễn đàn còn được khoanh đỏ, một người là Bạch Miêu, một người là Ngụy Tề.

Vì vậy trong giới vòng phối, qua một đêm, tổng công Ngụy Tề cùng tổng thụ Bạch Miêu đã trở thành scandal hot nhất —— Đôi vợ chồng hoàng kim che giấu nhiều năm cuối cùng cũng hé lộ. Tổng công cùng tổng thụ bỏ trốn sang Anh, bảo vệ tình cảm!

= = : Trời ơi, chứng cứ này thật quá mạnh mẽ. Trước đây tôi đã từng thấy Bạch Miêu rồi, chỉ là không ngờ Ngụy Tề tổng công đẹp trai như vậy!!! A a a a a, thật không dễ cho người ta sống với mà.

= : Cái này liệu có ảnh hưởng đến tình cảm của người ta không. Trước đây mọi người bị lừa rồi, lúc này lại có CP mới, cẩn thận bị sét đánh. Tình yêu trong vòng phối nên tách biệt với CP trên mạng.

-O-: A a a, năm nay thật là một khắc cũng không được yên mà, còn tưởng rằng giới vòng phối không có tình phong huyết vũ gì chứ, kết quả vừa lên đã thấy tin sốc thế này. Không được không được, tôi trên mạng và ngoài đời biết làm sao đây, quá xứng đôi nha!!!

Mất hai mí: Mọi người còn nhớ Thủy Đường trước đây không? Chỉ là gần đây không thấy Thủy Đường cùng tổng công phối kịch. Sẽ không phải là trước đây Thủy Đường cùng tổng công có một chân, sau đó chia tay, giờ tổng công yêu tổng thụ chứ? Sẽ không phải thế đi... Tiện nói, CP lâu năm đó của tổng công và Thủy Đường là xxxxxxxx

Lưu tiên sinh vậy xem: Ủng hộ lâu trên, tôi nghĩ tổng công và Thủy Đường tương đối đáng tin, tổng công và tổng thụ đã hợp tác từ N năm trước rồi, giờ lấy ra làm bằng chứng, làm sao mà tin được, trẻ con nói còn dễ nghe hơn. Hơn nữa cũng không có ai chứng minh người trong ảnh chính là tổng công. Ủng hộ Thủy Đường.

Tôi yêu Ngụy tổng công: Thủy Đường là ai??? ( o ) Người mới vào giới nên không biết, cũng không có weibo nha, ai gu, nhìn tổng công cùng tổng thụ làm cho thể xác và tinh thần đều vui sướng, moah moah ~~o(>\_\_  
Đăng bởi: admin

## 31. Chương 31

### CHƯƠNG 31

Chuyện Bạch Miêu cùng Ngụy Tề, Tề Ủy chờ tới ngày hôm sau Tiểu Trì tỉnh táo mới gọi điện tới giải thích cho cậu.

Bên tổng công đang là hừng đông, Tiểu Trì an vị trên giường ôm gối chăm chú nghe.

Bạch Miêu học cao trung, được nhận vào khóa dự bị đại học ở Anh Quốc, một đường chạy tới đây, cùng trường với Tề Ủy đang học thạc sĩ.

Trước đây, Tề Ủy đã hợp tác vài lần với Bạch Miêu, hơn nữa weibo tỏ tình của Bạch Miêu nửa năm trước anh cũng thấy, ảnh chụp Bạch Miêu còn bị fan nữ spam vào hòm thư của anh, vì vậy Tề Ủy biết Bạch Miêu tới Anh Quốc.

Nhưng là sau này anh mới biết cậu ta cũng học ở đại học U.

Lưu học sinh người Hoa ở đại học U không nhiều, vì vậy có cơ hội chạm mặt. Dù sao anh cũng là một người rất miễn cảm với thanh âm nên rất dễ dàng nhận ra người kia.

Tiểu Trì nghe tới đó, chỉ uống ngụm nước, nói “À” một tiếng.

Tổng công ở đầu bên kia không vui: “Anh nói nửa ngày, em chỉ “à” thôi sao?”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Trì thấy mình thật giống như bà vợ ở nhà chất vấn chuyện chồng ở ngoài.

Nghĩ đến thế thôi đã nổi hết cả da gà, cuồn người chui vào chăn.

“Mấy hôm trước, anh bận rộn làm báo cáo, mỗi ngày đều ở phòng thí nghiệm đọc tài liệu tới mười giờ mới về nhà. Em cũng không nói chuyện với anh.” Kỳ thực thái độ của Tề Ủy vẫn rất ngoan ngoãn, thuận tiện khoe rằng mình vô tội cơ nào, tục xưng — mượn cớ.

“Sau đó?” Tiểu Trì tiếp tục hỏi.

“Không có sau đó.” Tổng công thản nhiên nói: “Lẽ nào em muốn anh dây dưa gì với người ta sao?”

Một câu: Đối mặt với bà xã là phải biết tìm cớ.

Tiểu Trì nghe xong cũng hiểu đây chỉ là do mấy cô nàng thích CV thổi phồng mọi việc mà thôi.

Tề Ủy chẳng cần thiết phải vì một Bạch Miêu nho nhỏ mà đăng weibo xác thực cái gì.

Tổng công từ trước đến nay đều mặc kệ để người khác thích bàn tán gì thì bàn tán. Hơn nữa, anh một mình tới Anh Quốc, về cơ bản đã tạm dừng làm vông phổi. Nhưng thật ra gần đây Tiểu Trì lại nhận hậu kì và một vài vai phụ để phối âm.

Quen biết Tề Ủy lâu như vậy, tình cảm của anh đối với cậu vẫn không thay đổi, như vậy, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Tiểu Trì tin chắc.

Khi Tiểu Trì mới bước chân vào giới vông phổi, cũng gặp phải nhiều tin tức xấu. Bởi vậy từ trước tới nay cậu chỉ vui đùa vào phối âm với hậu kì, những chuyện hỗn loạn khác, cậu không quan tâm. Chuyện cá nhân của người ta, chuyện ngoài đời, chuyện trên mạng, đều không quan hệ tới cậu. Chỉ vì mấy lời đồn đại mà ảnh hưởng đến cuộc sống thật không đáng.

Lần này xảy ra chuyện xấu, ảnh chụp ngoài đời của tổng công bị truyền ra như vậy, cậu cũng sẽ không làm loạn lên để rồi chuốc bực vào người.

Vừa phí công vừa phí sức, lại còn mệt chết đi được.

Tề Ủy đối với những chuyện này luôn làm như không thấy.

Anh luôn nói: Để tâm tới là em thua rồi.

Tiểu Trì kiên định tin tưởng rằng tổng công đại nhân đã nói luôn đúng.

Mặc dù người ngoài thấy thế nào, cậu cũng chỉ có một suy nghĩ: Mấy người đầu óc hạn hẹp mới tùy tiện nói tin tưởng đó là yêu. Thật là nói sàm.

Tiểu Trì luôn nghĩ: tin tưởng Tề Ủy là tốt rồi. Xa nhau như vậy, ngoài trừ vô cùng, vô cùng thương nhớ, chỉ còn lại tín nhiệm mới có thể gắn kết tình cảm đối bên.

...

Tiểu Trì đã hiểu rõ, liền bảo Tề Ủy đi ngủ sớm. Lại nghe anh lười biếng nói: “Cứ như vậy kết thúc sao?”

“Anh còn muốn thế nào? Muốn em diễn vở kịch khóc lóc máng anh bạc bẽo phụ lòng?” Tiểu Trì nói những lời này đầy oán giận, nhưng đúng là tổng công không thể cãi lại.

“Lần này là anh không tốt, lần sau sẽ không thế nữa.” Tề Ủy chân chó xin lỗi và hứa hẹn, “Thực sự không tức giận chứ?”

“Có, em rất tức giận. Ngày mai em tới trường học xem có học đệ nào đẹp trai ngon miệng liền đi mua kem ốc quế đến cửa.”

“A, kem ốc quế. Anh đói quá.” Tổng công đại nhân phát hiện ra xin lỗi không thành, vì vậy làm nũng.

Quả nhiên, Tiểu Trì cười: “Đói bụng thì đi nấu cơm ăn đi.”

Bên kia lười biếng nói: “Anh chỉ muốn ăn em.”

Trong lòng Tiểu Trì căng thẳng, Tề Úy rất ít khi nói trắng ra như vậy.

Cậu cũng rất nhớ anh.

Ba tháng rồi, bọn họ chưa từng xa nhau lâu như vậy. Chưa từng.

“Em cũng muốn anh.” Tiểu Trì thẳng thắn nói, sau đó hôn vào di động, “Ngủ đi, ngoan ngoãn học hành. Sau này, em thất nghiệp, anh phải nuôi em đó, bác sĩ Tề.”

Bên kia đầu dây vang lên tiếng cười, thật lâu sau mới ngắt máy.

Tiểu Trì phát hiện cả người mình đều khó chịu, rất muốn ngay lập tức tới trước mặt Tề Úy, sau đó cùng anh làm thật nhiều việc muốn làm...

Chỉ là... Cách nhau nửa vòng trái đất. Cậu chẳng làm được gì cả.

Chỉ có mỗi ngày rảnh rỗi sẽ nhớ nhưng, cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Giống như lúc này.

Người bên kia đã về khuya. Cậu bên này cũng nên đón ánh sáng mặt trời.

...

Những ngày chia xa, ngoài trừ mấy chuyện vặt vãnh này, tất cả vẫn thật bình yên.

Sinh nhật Tề Úy, Tiểu Trì cùng anh chờ đã lâu. Ban ngày, Tề Úy phải tới phòng thí nghiệm. Tiểu Trì thức đêm cùng anh trò chuyện, còn cho anh nghe tiếng đàn cậu đã thu âm từ lâu.

Đó là chương một trong bản nhạc của Rachmaninoff. Kỳ thực bên trong có rất nhiều lỗi, những nốt chơi sai, Tiểu Trì đều lấp liếm đi hết. Thế nhưng Tề Úy chỉ là người thường, không thể nào nghe ra. Nghe xong anh còn không ngừng khen tài năng nghệ thuật của bà xã quá siêu phàm tới rồi rít.

Tiểu Trì được khen thấy rất chột dạ. Bình thường ba cậu hay nói các khúc nhạc của Rachmaninoff đều ẩn chứa chút gì đó ngông cuồng và lãng mạn, trong lãng mạn lại giấu tình cảm mãnh liệt, trong tình cảm mãnh liệt lại chất đầy dè dặt, đằng sau những dè dặt là một tài hoa tuyệt thế.

Rồi ba cậu còn nói tiếp một đồng lớn, mà Tiểu Trì chỉ có thể nhớ được, trong từ khúc này, là mặt nước êm đềm ôm ấp tình cảm nồng nhiệt, chỉ nhớ được đến thế mà thôi.

Được khen xong, Tiểu Trì ôm lấy máy tính nói với người ở bên kia: “Quà em tặng cho anh, anh có thích không?”

Tề Úy gơ cổ tay lên nói với cậu: “Để em phải tốn tiền rồi.”

Tiểu Trì ngọt ngào lắc đầu.

Trên tay tổng công là một chiếc đồng hồ đeo tay hãng Citizen(1). Tiểu Trì đã dùng toàn bộ tiền lương thực tập trong suốt ba tháng để mua được. Nhưng mà đây là kiểu dáng đồng hồ mà mấy tháng trước Tề Úy đã cho Tiểu Trì xem. Có hai màu, màu đỏ và màu đen. Khi Tề Úy hỏi cậu thích màu nào, Tiểu Trì nhìn đã nghĩ, màu đỏ tương đối khí phách, phối với khí chất tổng công của Tề Úy rất thích hợp, vì vậy cậu đã nói, cậu thích màu đỏ.

Mà người bên kia chỉ ngẫm một chút rồi nói, cái màu đen rất xứng với tính tình của Tiểu Trì.

Sau đó cũng không nghe anh nhắc lại chuyện này.

Vì vậy, Tiểu Trì đã đặc biệt tìm Thanh đại tỷ ở Anh, nhờ cô mua giúp cậu chiếc đồng hồ màu đỏ, sớm gửi tới trước sinh nhật của Tề Úy hai ngày.

Thực ra mấy ngày này Tiểu Trì cũng rất lo lắng, vừa muốn tổng công kinh hỉ nên không thể nói, lại sợ tổng công tự mình đi mua đồng hồ thì sẽ uống phí tâm ý của mình.

Cũng may Tề Ủy bận muốn chết, ra về không có hơi sức đâu mà đi mua.

Vì vậy phần quà này được đưa thẳng tới phòng làm việc của Tề Ủy vào ban ngày. Tiểu Trì nghĩ, cậu nợ Thanh đại tỷ một phần ân tình thật lớn.

Thanh đại tỷ nổi tiếng là trạch nữ, theo lời cô nói: ngoại trừ nhà, phòng thí nghiệm cùng siêu thị trên đường từ phòng thí nghiệm về nhà ra, cô không đi đâu hết. Nửa năm mới ra phố trung tâm một lần đã là nhiều lắm rồi.

Lần này vì cậu, Thanh đại tỷ đã đặc biệt đi tới bưu điện gửi đồ. Tiểu Trì lúc đầu còn thấy ngại. Kết quả cảm ơn quá nhiều, tới mức Thanh đại tỷ nhắn tin QQ tới: “Ai nha, Thủy Đường thật quá đáng yêu mà. Thanh đại tỷ lừa em thôi, khu phố trung tâm xa như vậy, ngồi xe mất những hai mươi phút, ai mà thêm đi. Tỷ tỷ ở phòng thí nghiệm đóng gói đồ của em lại, sau đó dán chữ “human organ(2)” rồi trực tiếp đem đi chuyển phát nhanh. Giáo sư của chị còn tưởng thật, cho thêm tiền để đi gửi, hơn nữa dán chữ đó vào, người ta sẽ không dám làm hỏng đồ của mình. Chị thật quá thông minh mà!”

Vì câu này, Tiểu Trì hắc tuyến thật lâu.

Quả nhiên, khi Tề Ủy nhìn thấy quà tặng trong tay, nói: “Em đừng nói nữa, cả buổi sáng anh bị người cùng phòng thí nghiệm vây xem, còn hỏi anh bài nghiên cứu từ khi nào đã liên quan tới bộ phận cơ thể người. Cuối cùng anh còn phải mang nó đi kiểm tra bốn năm lần, còn bị đưa sang phòng thí nghiệm sinh vật mặc đồ sát khuẩn, có hai vị học trưởng ở bên cạnh cùng mở ra xem... Sau đó...”

Tiểu Trì tưởng tượng tới cảnh này, không để ý tới hình tượng mà cười: “Ha ha, Thanh đại tỷ thật quá giỏi. Em nghĩ chắc là chị ấy cố ý lẩn qua lẩn lại anh.”

“A?” Tề Ủy nhú mày.

Tiểu Trì nói: “Lần trước chuyện Bạch Miêu, Thanh đại tỷ hỏi em địa chỉ của anh, chị ấy nói muốn tới trừ khử anh, đỡ để lại tai họa cho nhân gian.” Tiểu Trì nghiêm túc nói, thuận tiện nhắc nhở anh: “Vậy nên anh phải cẩn thận đó. Sau lưng em có người lợi hại lắm, giờ địa chỉ của anh đã bại lộ, nếu như làm chuyện gì có lỗi với em...” “Tiểu Trì cười xấu xa, “Sẽ có ngày anh nhận được bộ phận cơ thể người đó.”

Tề Ủy trái lại thản nhiên nói: “Anh cậy ngay không sợ chết đứng. Chỉ là... anh nhớ Thanh đại tỷ là fan của anh mà? Sao giờ lại chuyển sang em rồi?”

Tiểu Trì cũng không biết, trong lòng thầm đoán, Thanh đại tỷ hẳn là rất thích tổng công đại nhân, nhưng vì trời sinh Tề Ủy có cảm giác xa cách, cô ấy không thể nào cùng anh tiếp xúc nhiều được. Vậy nên bao nhiêu tình cảm đều dồn hết sang mình?

Tiểu Trì đoán lung tung, trong lòng vô cùng thấy cảm kích, thầm nghĩ, sau này sang Anh nhất định phải mời cô ăn một bữa.

...

Sau sinh nhật, chiếc đồng hồ đó luôn được Tề Ủy một mực đeo ở trên tay.

Tề Ủy cũng thích chụp ảnh tay đeo đồng hồ cầm vật gì đó cho Tiểu Trì xem. Chiếc đồng hồ lên ảnh thật đẹp...

Rất nhanh đã tới Giáng Sinh.

Tề Ủy rốt cục cũng có ngày nghỉ, từ lễ Noel tới tận tết nguyên đán.

Tiểu Trì nhìn người càng ngày càng gầy đi, muốn anh đừng đi đâu hết, ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi.

Tề Ủy đồng ý.

Tiểu Trì hỏi anh muốn quà gì trong ngày Giáng Sinh.

Tề Ủy chỉ nói, ngày đó anh muốn em đàn cho anh nghe. Nhưng mà muốn chọn địa điểm, đặc biệt yêu cầu nghe tiếng đàn Steinway ở đảo Cổ Lăng Tự.

Tiểu Trì thấy anh thật nhàm chán, Tề Ủy lại nói: “Đẹp trai phải phối với đàn xịn nha.”

Yêu cầu nhỏ như vậy, tất nhiên là Tiểu Trì nguyện ý thực hiện rồi.

Ở Tề Thủy Tiểu Trúc có wifi, smartphone ngày này có thể lên QQ và Skype trên điện thoại, rất là tiện lợi.

Vì vậy, ngày 24 tháng 12, sau buổi trưa, Tiểu Trì đi về Tề Thủy Tiểu Trúc, dùng chìa khóa phòng trên tầng thường mà Tề Ủy để lại cho cậu, trở về “nhà” của bọn họ.

Trong lòng Tiểu Trì, căn phòng này là nơi mà cậu cùng Tề Ủy thân mật nhất.

Đã lâu không tới, bên trong phủ đầy bụi.

Tiểu Trì đã đặc biệt tới sớm một chút, chỉnh trang lại căn phòng. Rồi cậu nằm ở trên giường luyến tiếc mùi hương còn sót lại của hai người.

Đột nhiên, bên cửa sổ có tiếng gì đó xôn xao.

Hóa ra là Tiểu Mễ. Không biết từ lúc nào, chú mèo nhỏ đang ngồi xổm bên bệ cửa sổ cắn miếng thịt khô.

Trong dáng nó cực kì giống như đang gõ cửa.

Tiểu Trì mở cửa sổ cho Tiểu Mễ tiến vào, rồi ôm lấy nó đi xuống lầu. Cậu tới ngồi xuống trước đàn dương cầm ở lầu hai, để mèo con trên đầu gối, chờ điện thoại của Tề Ủy. Cậu tiện tay đàn thử khúc nhạc hôm nay muốn cho anh nghe.

Rất nhanh, có những vị khách ở trong Tiểu Trúc đi ra tìm hiểu nguồn gốc của tiếng đàn.

Đường Dao cũng tới, nhìn thấy Tiểu Trì đang chơi đàn, bèn đi vào trong viện bê hai cái ghế ra, ngồi nghe.

Hôm nay là giờ làm việc, trong Tiểu Trúc cũng không nhiều du khách, tiếng đàn chậm rãi thông thả đã thổi bùng không khí trong tòa nhà...

Lúc này, một người con trai vô cùng đẹp mặc áo khoác đen, kéo vali đi trên đường Tuyền Châu.

Biết bao du khách bên ngoài đều bị ngoại hình của anh hấp dẫn.

Anh nghe theo tiếng đàn trên đảo, mang theo dáng vẻ tươi cười như gió mùa xuân, đi về hướng đó. Đứng ở nơi hoa tươi nở rộ, anh cầm lấy điện thoại di động, kết nối wifi của Tề Thủy Tiểu Trúc, gọi skype tới điện thoại của Tiểu Trì.

Tiếng đàn trên lầu hai ngừng lại.

Chàng trai khẽ nở nụ cười.

“Anh muốn nhận quà Noel.”

Bên kia truyền tới tiếng kêu nhẹ nhàng của chú mèo con Tiểu Mễ, sau đó là tiếng Tiểu Trì cười.

“Được, anh muốn nghe cái gì?” Tiểu Trì hỏi.

“Nghe đàn nhiều rồi, giờ muốn nghe hát.” Tổng công nói nhỏ.

“Được.” Yêu cầu ngoài dự đoán, Tiểu Trì nghĩ xem nên hát cái gì. Cậu nhớ tới bài hát miêu tả đúng hoàn cảnh của cậu và tổng công hiện giờ.

Ngay lập tức, cậu đặt tay lên đàn, bắt đầu.

Thanh âm trong trẻo vang lên.

“Tất nhiên là có chút cô đơn

Anh không ở bên em, em luôn luôn nhớ tới khuôn mặt anh

Khoảng cách là một phần của bài thi

Đo xem lời thề tình yêu của chúng ta, đến cuối cùng có thể thực hiện hay không.

Chúng ta còn đang học yêu nhau,

Học hiểu lời nhau, học thông cảm và tha thứ,

Học để không phải khóc.

Đợi tới khi chúng ta học được rồi,

Vượt qua đêm tối cùng khảo nghiệm, sẽ tới ngày tốt nghiệp khỏi cô đơn...(3)”

Tiểu Trì chuyên tâm hát.

Ngay cả khi Tiểu Mễ nhảy xuống đất cũng không ngăn được tiếng ca của cậu.

Ngay cả khi Đường Dao giật mình nhìn người con trai xuất hiện ở trên cầu thang cách đó không xa, khóe miệng nâng lên nhìn Tiểu Trì, bàn tay khê đưa lên miệng ra hiệu đừng làm phiền cậu.

Ngay cả khi nhiều người bị tiếng ca của cậu hấp dẫn, mở cửa phòng lẳng lặng thưởng thức, đột nhiên bị một chàng trai tuấn lãng thu hút ánh nhìn...

Cũng không hề ngắt lời cậu.

Tiểu Trì vì người mình yêu nhất chơi đàn và hát vang.

Chuyên tâm như vậy.

Mong rằng người kia có thể nghe được rõ ràng——

“Chúng ta dùng nhiều khổ cực một chút

Để đổi lấy nhiều hạnh phúc một chút

Thì ra để tới được hạnh phúc, cần qua một đoạn đường.

Chờ khi chúng ta học được nhẫn nại cùng nỗ lực,

Ái tình này nhất định sẽ nhận được giấy chứng nhận,

Chứng minh rằng

Từ nay về sau sẽ không còn cô đơn nữa...”

Đây là một bài hát rất cũ rồi. Tiểu Trì còn nhớ mỗi khi thỉnh thoảng cậu nghe được, sẽ cảm thấy viên mắt đỏ lên.

Khi người yêu mình ở xa qua, chỉ có thể mượn ca từ để cổ vũ chính mình.

Tất cả chỉ là một bài kiểm tra. Chỉ cần vượt qua được chia lìa, học xong cảm thông và thứ tha, rồi sẽ có ngày tình cảm đơm hoa kết trái.

Nếu như ái tình bại bởi khoảng cách.

Như vậy, cuối cùng cũng sẽ bại bởi những thứ khác nữa.

Chỉ cần kiên trì...

Nhất định sẽ được hạnh phúc...

Tiểu Trì nghĩ vậy.

Đột nhiên phía sau nghe được tiếng động lạ.

Cậu muốn quay đầu lại, nhưng lại thấy phía sau có người chiếm lấy tầm nhìn.

Góc áo đen.

Đồng hồ màu đỏ.

Khí tức vô cùng quen thuộc.

Đôi môi mềm mại đã dán lên cổ cậu, nửa hôn nửa cắn lưu lại ấn ký của riêng mình.

Tiểu Trì cả người ngây ngẩn, cho rằng mình đang nằm mơ. Thế nhưng tất cả đều là hiện thực.

Người cần cậu cúi đầu cười.

Tiểu Trì không quay đầu, vươn tay lấy điện thoại đang để chế độ rảnh tay trước mặt.

Tất loa ngoài, đặt ở bên tai.

Cậu nghẹn ngào hỏi: “Quà tặng này, anh thích hay không?”

“Thích.”

Người ở phía sau ôm cậu ghé vào điện thoại trên tay, nhẹ nhàng nói một tiếng... Đăng bởi: admin

## 32. Chương 32

### CHƯƠNG 32

Chỉ một từ “thích”, khiến Tiểu Trì mất hết cả khí thế mà khóc.

Nước mắt cứ liên tục trào ra.

Dường như thời khắc này, thế gian chỉ còn lại hai người, chỉ có bọn họ ở bên nhau. Là sự tồn tại chân thật và vững chắc nhất.

Lúc này, những người tới nghe nhạc ở xung quanh đều gặp phải một màn chấn động mà ngây ngốc. Họ vô cùng ăn ý trao đổi ánh mắt có chút khiếp sợ, thức thời rời đi. Làm bóng đèn sẽ bị quả báo nha.

Tề Úy thoải mái ngồi xuống bên cạnh Tiểu Trì. Đầu anh tựa trên vai cậu, đôi mắt nhắm lại, giống như trong quá khứ anh vẫn thường làm như thế.

Tiểu Trì lau mắt, thấy tóc người kia đã dài ra thêm chút, vẻ mặt uể oải, thế nhưng vẫn vương nét cười thỏa mãn mừng rỡ. Cậu yêu thương hỏi: “Anh sao lại về đây? Anh phải nghỉ ngơi chứ, đã gầy đi nhiều như thế.”

Tiểu Trì nắm lấy tay Tề Úy. Người này rõ ràng hai ngày trước nói sẽ mời giáo sư một bữa tiệc Giáng Sinh, Tiểu Trì còn nguyên rửa cô nam quả nữ ở bên nhau sẽ gặp xui xẻo. Lúc đó, Tề Úy còn gian xảo trêu cậu: “Dù giờ chưa yêu, nhưng lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, thành chuyện tình vượt qua tuổi tác, lúc đó em đừng có khóc.”

Một câu làm Tiểu Trì câm nín luôn.

Giờ thì sao, người lẽ ra phải tham dự tiệc Giáng Sinh, lại xuất hiện trước mặt cậu.

Tề Úy nắm tay Tiểu Trì giả vờ đáng thương: “Anh sợ giáo sư cường bức anh, nên anh phải về tìm vợ. Bà xã nhớ phải bảo vệ anh nha.”

“Ít nói lung tung đi...” Tiểu Trì cúi đầu, vừa khóc vừa cười, ngại ngùng gạt nước mắt.

“Anh đói chết mất, cũng mệt muốn chết, còn lệch múi giờ... Anh chỉ muốn ăn sau đó ôm bà xã đi ngủ thôi...” Tề Úy ngẩng đầu hôn nhẹ lên đôi môi Tiểu Trì.

Nhẹ nhàng như thế, giống như mèo con Tiểu Mễ lúc đói bụng thường dụi đầu muốn ăn hải sản, mềm mại, dịu dàng.

Tiểu Trì vừa nghĩ tới Tề Úy là trực tiếp bay từ London về đây tìm cậu, hẳn là chưa ghé qua nhà, lại còn bị lệch giờ, trong lòng càng thêm cảm động. Cậu cũng không ngại ở bên ngoài, gắt gao ôm lấy anh, nhất quyết không buông tay.

Người mà cậu ngày nhớ đêm mong, đột nhiên xuất hiện trước mặt mình khiến cậu vừa bất ngờ vừa hạnh phúc...

Tiểu Trì không nghĩ nhiều, chỉ muốn ôm anh thật chặt, ôm mãi mãi, không cho anh đi nữa...

Đêm Giáng Sinh.

Tề Úy ăn uống no say, tắm giặt sạch sẽ, ngoan ngoãn ôm lấy Tiểu Trì đi ngủ một mạch từ chạng vạng đến hừng đông.



Chờ khi Tiểu Trì đấu tranh tâm lý thật lâu rằng tổng công giờ đã mệt chết rồi, không thể gọi anh dậy để xxoo được, cậu mới chịu đựng cùng anh nằm ngủ.. Rốt cục ngủ tới sau nửa đêm, đột nhiên cảm thấy tổng công đang ôm lấy cậu cọt cọt, mới mở mắt ra.

Tiểu Trì mơ mơ màng màng nghĩ tổng công tỉnh rồi, chợt nghe được một câu: “Anh ngủ đủ rồi, đói bụng.”

Tiểu Trì thực ra cũng đói, từ chạng vạng tới giờ tổng công ăn no xong ôm cậu ngủ, cậu ăn gì cả.

“A, giờ trời sắp sáng, chỉ có mì ăn liền thôi, anh ăn không?”

Âm thanh tổng công nhàn nhạt vang lên, “Không cần.”

Sau đó đè lên người cậu.

Tổng công trực tiếp ăn cơm trên giường luôn.

Tiểu Trì đáng thương của chúng ta. Đã đói bụng thì chớ, cả đêm mong chờ chuyện không thích hợp với nhi đồng thì không có, giờ không muốn lại có. Nhưng mà cậu rất đói nha. Dù cậu thẹn thùng không chịu thua kém, nhưng vẫn rất đói. Bụng cậu đang đánh trống giương cơ rồi, nhưng trời đất bao la giờ cũng không quan trọng bằng tiểu biệt thắng tân hôn trước mắt.

Tề Úy tinh thần tốt chỉ muốn cậu một lần.

Tiểu Trì thở dốc, trước ngực hồng hồng, sau đó từ bụng cậu phát ra tiếng “ọt ọt ọt...” rất phá phong cảnh.

“A... còn ăn chưa no sao?” Tề Úy sờ sờ bụng cậu, một tay đỡ đầu, híp mắt nhìn.

“Ừ.” Tiểu Trì rất , tự động bỏ qua tổng công đang dùng ánh mắt xấu xa nhìn cậu, tùy tiện mặc một bộ quần áo đi lấy đồ ăn. Cũng không thèm quan tâm tổng công đại nhân đang ở trên giường tìm bất mãn, ánh mắt nhìn chằm chằm cậu.

Tiểu Trì đi đun nước, bóc gói mì, rồi hỏi anh: “Anh có ăn không?”

Tổng công lắc đầu từ chối.

Anh trực tiếp \*\*\* đi tới, thấy Tiểu Trì đỏ mặt vội vã quay đầu.

Người phía sau tình thần hăng hái, hai tay sờ loạn trên người cậu, đầu gác lên vai cậu, vừa cắn cắn lại liếm liếm.

Anh khiến cho cậu thở gấp, còn dùng phía dưới xấu xa khiêu khích cậu.

Cuối cùng nấu xong mì rồi, Tề Úy ăn còn nhiều hơn cậu, không có cách nào khác đành phải đi nấu thêm. Hai người ăn uống no nê rồi mới lăn lên giường cùng nhau.

Nhưng đều không muốn làm nữa. Chỉ là nằm tán ngẫu.

Thực ra hai người mỗi ngày đều trò chuyện qua điện thoại, cũng không có gì đặc biệt để nói.

Tay Tiểu Trì bị Tề Úy nắm lấy, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng ma sát lòng bàn tay cậu.

“Anh trước khi về đây đã tới tìm Bạch Miêu, hỏi cậu ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Tề Úy chủ động nhắc tới sự kiện kia.

“A...” Anh không nhắc tới, cậu cũng đã sớm quên.

“Cậu ấy nói có một người đang theo đuổi mình, đuổi đi không được, đành phải lấy anh ra làm tấm bình phong. Bọn anh cùng trường, hình như cậu ấy đã sang đó học từ lâu rồi.”

“A...” Tiểu Trì cố ý kéo dài giọng. Người ta hay nói: giải thích chính là che giấu.

“Tiểu Trì, em muốn anh phải làm thế nào mới chịu tin tưởng anh, anh đã phải chạy về tận nơi giải thích cho em... chỉ sợ em không nhận ra điều đó.” Tề Úy kéo Tiểu Trì vào lòng, “Bà xã, em phải tin anh, anh tuyệt đối trung thành và tận tâm với em.”

Vâng, tổng công đang làm nũng. Tiểu Trì mắng anh nhảm chán, quay người đi ngủ.

Trước khi ngủ, cậu còn nghe được tiếng nói truyền cảm của tổng công vang lên.

Anh đang hát cho cậu nghe.

Vẫn là từng câu hát “Thuở niên thiếu như dòng nước, khúc nhạc tựa làn gió...”

Mấy đêm trước khi đi xa, Tề Ủy đều hát cho cậu nghe bài này.

Đêm nay, anh lại hát.

Khi tỉnh lại, quanh quẩn bên tai cậu vẫn là làn điệu nhẹ nhàng ấy.

Tiểu Trì lóa thân trên nằm úp sấp trên giường lớn, ngủ đến thoải mái, giang rộng tứ chi.

Tề Ủy đã tỉnh rồi, ngồi ở trên sofa xem tạp chí và trêu chọc Tiểu Mễ. Sáng sớm tỉnh dậy đã nhìn thấy tổ hợp anh đẹp trai và mèo con thật vô cùng chói mắt.

Tiểu Trì nhấc tay lên, chợt thấy cổ tay nặng nặng. Nhìn thật kĩ, hóa ra là một chiếc đồng hồ giống hệt của Tề Ủy.

Chỉ là cái này màu đen.

“Quà Giáng Sinh, em thích không?” Tề Ủy ngồi từ xa giương mắt nhìn, cười đắc ý.

“Nè, đồ không biết xấu hổ, anh dùng tiền để mua chuộc em hả?” Tiểu Trì ở trong chăn nhìn chằm chằm đồng hồ không dời mắt.

Mặt ngoài thiết kế rất hoa lệ, mặt đồng hồ màu đen, kim đồng hồ màu đỏ, vừa tinh ảo vừa nam tính.

Tề Ủy cúi đầu thở dài, ngồi vào bên giường, cầm di động lên điều chỉnh camera trước, ôm lấy vai Tiểu Trì rồi chụp hình.

Tiểu Trì vừa ngủ dậy, đầu tóc còn lộn xộn, toàn thân trần trụi còn bị chụp ảnh, thật muốn chết.

Cậu vội vàng túm lấy điện thoại của anh hòng xóa anh đi. Tổng công đâu có chịu, nhìn tấm ảnh thỏa mãn nói: “Ừm, không tệ, trong tay anh có ảnh hở hang của em, he he.”

Anh bày ra dáng dấp lưu manh, sao đó vứt cái điện thoại ra xa.

“Được rồi, sau này trên mạng có xảy ra mấy chuyện nhảm chán như thế nữa, anh sẽ trực tiếp đăng ảnh này lên mạng, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy hết. Thực ra mấy cái đó cũng làm anh đau đầu lắm.” Tề Ủy nửa đùa nửa thật nói.

Tiểu Trì cũng lười cãi lại: “Anh đừng ảo tưởng nữa, về hưu rồi còn mơ mộng có CV dính scandal với mình.”

Tiểu Trì biết Tề Ủy muốn chọc cậu vui, anh so với cậu còn quan tâm tới mấy vấn đề đó hơn.

Loại chuyện nhảm chán này chỉ biết ở trước mặt cậu nói ra thôi, đánh chết anh cũng sẽ không làm.

Sau một hồi, Tề Ủy đưa điện thoại cho Tiểu Trì, “Được rồi, ảnh chụp anh đã giấu kĩ, sau này em cũng đừng mong nhìn thấy.”

Tiểu Trì mặc kệ, chỉ là buồn bực nói: “Nếu như thời gian có thể dừng lại thì tốt biết mấy.”

Trong lòng Tề Ủy nhói lên, nhanh chóng ôm lấy cậu, an ủi cậu: “Được rồi, được rồi, không trêu em nữa. Anh còn được nghỉ hơn nữa tháng nữa cơ. Sau lần này, tới lễ Phục Sinh anh lại về.”

“Dù có trở về, rồi cũng lại đi.” Tiểu Trì cúi đầu, nức nở khóc, “Anh không ở đây, xảy ra chuyện lớn như vậy, trở về còn bắt nạt em.”

Lúc này thân thể cậu còn khê run lên.

Tề Ủy bị dọa sợ, ngay lập tức nhận sai: “Anh không có... chuyện này thật không phải do anh, hơn nữa anh đã giải thích với em rồi...” Tổng công có chút bất đắc dĩ. Bình thường Tiểu Trì có như vậy đâu, chưa bao giờ như vậy... Hôm nay làm sao đây? Hay là tối qua anh làm quá trớn? Không có nha, tối hôm qua, cậu so với anh còn kích động hơn...

Vậy chỉ có thể là vì ảnh chụp? Bắt nạt em ấy? Không có đâu, chỉ là chụp một tấm sau này ngắm cho đỡ nhớ thôi mà.

Cậu xấu hổ hả?

Tề Úy kéo người ôm vào long, lấy ảnh chụp trong điện thoại ra cho Tiểu Trì xem.

“Anh có bắt nạt em đâu, cho em xem ảnh còn không được sao? Em xem đi, cái ảnh này... em rất là đẹp trai, rất dễ nhìn... Tuy rằng không có mặc quần áo...”

Người trong lòng khấn trương nhìn ảnh chụp một chút, đột nhiên khoe miệng giương lên cười xấu xa, cấp tốc nhấn xóa ảnh.

Sau đó ôm chần trớn trên giường, còn hướng Tề Úy cười đều một cái — “Thế nào, với tư cách là một thành viên của xã kịch, diễn xuất của em có tiến bộ chứ?”

Tề Úy sững sốt ba giây, hiểu ra nhìn chằm chằm vào người đang cười kia.

Sau đó tổng công đại nhân nổi giận.

Đôi mắt híp lại thành một đường kẻ, cời cúc áo sơ mi, cười âm trầm.

“Này, Tiểu Thủy Đường, em đây là muốn cùng Ngụy tổng công anh kết hợp sao?”

Cởi áo sơ mi, tháo thắt lưng, thỉnh linh lộn chần của Tiểu Trì ra vứt xuống giường.

Tiểu Trì trần trụi, ngay lập tức cầm gối che phần bên dưới.

Tổng công đã đề lên trên, thanh âm chuyển thành loại lưu manh công âm điển hình.

“Là em chọn đó, đừng có hối hận nha... Tiểu Thủy Đường...”

“Cái kia... Ha ha, sáng sớm, Ngụy tổng công không ăn cơm sao?” Tiểu Trì không cần diễn cũng đã bị khí thế của tổng công đề bẹp, chuyển thành bộ dạng chân chó của một thánh mẫu nhục thụ.

“A?” Anh kéo dài một tiếng, rất dài, mang theo giọng mũi nồng đậm, “Em có biết là... ảnh chụp kia đã sớm được gửi tới hòm thư của anh rồi, em xóa ở trên điện thoại thì sao... Khuyên em nên ngoan ngoãn phối hợp đi, đừng phản kháng, nếu không... ảnh kia có khi lại không ngoan ngoãn nằm im trong hòm thư đâu...”

Tiểu Trì bị tóm lấy chân, trốn không thoát. Cậu cũng không có muốn trốn.

Nhưng tổng công muốn diễn kịch mà, cậu đành diễn theo thôi.

Sáng sớm hôm đó, cảnh diễn cường bức của lưu manh công cùng thánh mẫu tiểu bạch thụ, ngay tại tầng thượng của Tề Thủy Tiểu Trúc, được trình diễn.

Bạn nhỏ Tiểu Mễ đáng thương của chúng ta, lại bị ép ở lại xem cảnh sống.

Tiểu Mễ đưa lưng về phía chiếc giường đang có hai người náo loạn, mượn cơ tiểu biệt thắng tân hôn bày ra các loại tư thế lưu manh. Đáng tiếc là lỗ tai vẫn phải nghe các âm thanh khiến người khác phải đỏ mặt tía tai.

Dĩ nhiên còn có các loại lời kịch như “tiện nhân này hay già mồm cái lão”.

... Tiểu Mễ một mình nhanh trí chui vào góc sofa, sắp thần kinh phân liệt mất rồi.

Chờ tới buổi trưa, hai người dán sát vào nhau rốt cục triển miên xong mở cửa ra ngoài kiếm đồ ăn.

Tiểu Mễ của chúng ta kêu thảm một tiếng, xông thẳng ra ngoài, từ trên sân thượng cao nhất, tiêu sái nhảy xuống.

Hai người này chẳng bao giờ chịu cho nó một con đường sống! Đăng bởi: admin

### 33. Chương 33

#### CHƯƠNG 33

Từ ngày Giáng Sinh ấy, hai người ngọt ngọt ngào ngào gần nửa tháng.

Sau đó, chuyện Tề Úy về nước bị mẹ Tề phát hiện ra, bắt anh phải bay về Thượng Hải, tất nhiên là bị mắng một trận, nói anh thật là vô tâm.

Tề Úy trở về S thị, trước khi trở về còn ở bên Tiểu Trì vài ngày.

Tăng tăng giảm giảm, hai người cũng chỉ còn trên dưới mười ngày nữa.

Cuối cùng cũng tới lúc phải tiễn anh đi, mắt Tề Úy có chút hồng. Anh ôm chầm lấy cậu mà nói: “Anh không muốn đi.”

Tiểu Trì mắng anh quá vô dụng, đi nước ngoài mà sao cứ lười biếng hư đốn đến thế.

Tề Úy lại nói: “Bên đó cái gì cũng tốt, chỉ là không có em.”

Tiểu Trì nghe xong, trong lòng tràn đầy thương yêu cùng chua xót: “Được rồi, lễ Phục Sinh anh đừng về làm gì, cứ ở nhà nghỉ ngơi dưỡng béo lên, anh xem anh đi, cứ bay tới bay lui đến gầy cả người. Cứ ở nơi đó ngoan ngoãn học tập, em sẽ mau chóng đến đó cùng anh, có được không?”

“Bà xã, em tốt như vậy. Anh sợ em bị người khác bắt cóc mất, anh biết làm sao bây giờ?”

Tiểu Trì cười: “Anh nói cái gì, tự nói mình ấy. Qua bên đó không được trêu hoa ghẹo nguyệt đâu đấy. Anh có mình em là đủ rồi.”

“Em cũng thế, có mình anh là đủ rồi...” Tề Úy cọ cọ đầu, thật giống như cú con.

Tiểu Trì nghe xong thấy thật buồn nôn, “Ngụy tổng công, nên béo lên một chút, đừng có càng ngày càng gầy, trách không được anh càng ngày càng thụ...”

Tề Úy nghe xong nhứ mày, hiểu ra ý tứ trong lời nói của cậu, dùng công âm thầm chửi nói: “Anh ở trước mặt người khác đều rất công, chỉ là đang dịu dàng với em thôi có được không.”

“A? Em sợ lần tới em gặp anh lại thấy anh có thể phối được vai tiểu thụ rồi. Đến lúc đó em luyện giọng trầm, phối một bộ kịch, em công anh có được không?” Tiểu Trì thật bắt đầu tưởng tượng đến âm thanh trầm khàn kia, cảm thấy không tệ.

“Muốn phản công?” Tề Úy nhướn mày.

“Trong kịch truyền thanh thôi mà...”

“Nằm mơ.”

...

Sau đó hai người đùa giỡn vui vẻ, cuối cùng vẫn tới thời khắc chia ly.

Tiểu Trì không thích rơi nước mắt trong những phút chia tay. Cậu muốn mỉm cười thật tươi mà tiễn anh đi.

...

Sau lần chia ly này, gặp lại, đã là chuyện của tám tháng sau.

...

Tháng chín, Tiểu Trì nhận được thư trúng tuyển vào đại học I. Cậu nhanh chóng xin được visa và thị thực mười ba tháng tại Anh quốc.

Tề Úy ở đầu bên kia điện thoại nói: “Không tệ, được cấp giấy cho phép sang thăm chồng.”

Tiểu Trì nhàn nhạt nói: “Lão đại, em van anh, thủ tục sang thăm thân này tốn tới ba mươi vạn, không phải ba mươi đồng(1).”

Tề Úy tự mãn: “Ba mươi vạn để mua được anh một năm, còn nhận được bằng thạc sĩ, rất đáng tiền.”

“Này anh làm MB gì mà những ba mươi vạn một năm.” Tiểu Trì tiếp tục đả kích.

“He he, một đêm một nghìn cũng không phải là đắt, còn có thể khuyến mại thêm cho em nhiều ưu đãi, nhất định phải quý trọng.” Tổng công nương mày.

Tề Úy đã lâu lắm rồi không cười thư thái đến thế. Từ sau Giáng Sinh, việc học của anh ngày càng áp lực. Bình thường đều chôn mình trong phòng thí nghiệm, có đôi khi gọi điện về cho Tiểu Trì cũng là dùng điện thoại ở phòng làm việc.

Tổng công đại nhân nói, ở đây có thể thoải mái gọi điện quốc tế, giáo sư trả tiền. Nhưng Tiểu Trì biết chẳng qua là anh nửa đêm rồi còn ở phòng thí nghiệm chờ số liệu mà thôi. Cậu cũng biết anh rất khổ cực, nhưng chẳng còn cách nào khác ngoài kể cho anh nghe những chuyện vui vẻ xung quanh mình, để con người đang mệt mỏi kia có thể thả lỏng. Còn cái khác, cậu cũng lực bất tòng tâm.

Tháng năm vừa rồi, Tề Úy một mình đi hội thảo nghiên cứu học thuật chuyên nghiệp. Hiếm khi anh thấy khẩn trương, bắt đầu luyện tập diễn thuyết trước hẳn một tháng. Có đôi khi, anh còn kéo Tiểu Trì vào luyện tập cùng.

Khoảng thời gian đó, Tiểu Trì ngày nào cũng phải nghe Tề Úy dùng tiếng Anh nói về đủ thứ chuyện sao Kim sao Hỏa, cậu chả hiểu gì hết, nhưng mỗi lần nghe đều đề xuất ra những ý kiến như nên thêm những đoạn phim để hấp dẫn người nghe.

Sau tháng năm, Tề Úy lại bắt đầu hạng mục hợp tác với trường đại học hàng đầu nước Mỹ, nghỉ ngơi một vài ngày, rồi bắt đầu chu trình nửa đêm cũng ở lại phòng thí nghiệm, không trở về nhà.

Nhưng tới tháng tám, Tề Úy cuối cùng cũng nắm bắt được guồng quay của công việc. Những khẩn trương cùng lo lắng lúc ban đầu đã biến mất không còn dấu vết, anh quay trở lại làm siêu nhân như bình thường, cái gì cũng giỏi, đưa ra những phản biện mới về lý luận xx, khiến cho hơn nửa năm, cả thế giới không ai có thể phản bác lại...

Tiểu Trì nghe anh tự kỷ xong thì nói, em ủng hộ anh.

Đồng thời, cậu cũng tràn ngập mong chờ với khoảng thời gian tới của chính mình.

...

Trước khi ra nước ngoài, Tiểu Trì đã từng thương lượng với Tề Úy chuyện ở trong kí túc.

Tất nhiên là bị tổng công đại nhân cự tuyệt.

Một năm Tề Úy ở trong kí túc xá, dường như không thể chịu đựng nổi nơi đó nữa.

“Rất loạn, rất ồn ào, rất đắt.” Ba từ, sáu chữ, tiêu diệt ý định của cậu. “Việc này em không cần lo đâu, học tỷ của anh bên này là người Trung Quốc, có một ngôi nhà, chỉ là hơi xa trường của chúng ta, nhưng đi tàu điện ngầm rất tiện. Em đương nhiên là tới ở cùng anh, lẽ nào chúng ta ở riêng còn chưa đủ lâu sao?”

Tiểu Trì nghe xong cũng đồng ý với Tề Úy, muốn chia đôi tiền thuê nhà, lại bị cự tuyệt: “Nuôi con dâu từ bé là nghĩa vụ của anh.”

Vì vậy khi ba Tiểu, mẹ Tiểu hỏi về vấn đề nhà ở của cậu, Tiểu Trì chỉ có thể đỏ mặt trả lời, con ở chung với Tề Úy.

Ba mẹ cậu hai năm nay không phải người mù, đối với hai người con trai đã thành thói quen. Trước đây khi nhắc tới Tề Úy, trên mặt mẹ Tiểu luôn không vui, cũng luôn trầm mặc, giờ lại có thái độ khác thường, kéo tay Tiểu Trì nói: “Hai đứa các con, mẹ không quản được, chỉ là ở bên ngoài phải biết chăm sóc lẫn nhau. Ba mẹ không ở bên các con, lúc nào cũng lo lắng cho hai đứa.”

Mẹ Tiểu vừa nói vừa khóc, ôm Tiểu Trì nức nở.

Con trai đi xa, lòng mẹ đau đớn. Tiểu Trì chợt nhớ tới cảnh mẹ Tề một năm trước giúp anh thu dọn hành lý, cũng là vừa dọn vừa gặt lệ.

Thế nên mấy ngày nay, cậu đột nhiên trở nên khó nói chuyện cùng ba mẹ, trong lòng cảm thấy rất nặng nề. Tề Úy an ủi cậu, bảo rằng năm đó anh cũng vậy, nên phải bỏ chạy về Hạ Môn, rất sợ phải nhìn thấy ba mẹ buồn bã mà lòng không chịu nổi.

Loại cảm xúc này muốn biểu đạt ra lại sợ tình cảm gia đình mâu thuẫn, cứ giằng vò Tiểu Trì mãi, cho tới tận ngày khởi hành.

Ở trước cửa xuất cảnh, ngay cả ba cậu cũng khóc. Ông vỗ vỗ vai Tiểu Trì, nửa ngày mới nói một câu: “Con làm ba rất tự hào, phải chăm chỉ học hành, đừng tự tạo áp lực cho mình.”

Mẹ cậu vẫn ôm ba, dặn đi dặn lại: “Tới nơi nhớ gọi điện về.”

Vì vậy, Tiểu Trì lên máy bay, mang theo sự buồn bã của ba mẹ, cùng vui mừng khi sắp được gặp vợ yêu, còn có ước mơ vô tận.

Trong lòng tự nhủ —— Cuộc sống mới sắp bắt đầu rồi.

Từ nhỏ tới lớn, Tiểu Trì luôn ở dưới đôi cánh của ba mẹ. Đây là lần đầu tiên cậu tự mình xa nhà, mà đã đi là bay hẳn tới hòn đảo cách nửa vòng trái đất.

Ở trên máy bay, cậu nhìn hình vẽ máy bay nhỏ trên bản đồ, hướng về phía bắc một chút, bay qua Bắc Kinh, bay qua Mông Cổ, bay qua Nga...

Phải bay qua nhiều quốc gia lắm, tuy rằng Tề Úy đã từ giải thích cho cậu rất nhiều lần, tuy rằng cậu đã từng học rất nhiều lần, nhưng... những điều này vẫn quá đối xa lạ.

Nếu như không phải cậu thích Tề Úy, nếu như không phải nhớ kem ốc quế mà cậu quen biết anh, nếu như không phải hai người họ yêu nhau, nếu như không phải vì Tề Úy muốn chọn con đường này...

Có thể, trong suốt cuộc đời Tiểu Trì, cậu cũng chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện ra nước ngoài, chuyện học lên cao, chuyện trải nghiệm cuộc sống như vậy...

Tiểu Trì nhìn chằm chằm bản đồ đến mệt mỏi, dựa vào quần áo mà ngủ.

Vừa mơ màng tỉnh lại, máy bay đã bay tới bầu trời nước Đức. Khi tỉnh lại lần nữa, đội bay đã thông báo tình hình thời tiết dưới mặt đất London.

Trời trong nắng ấm, là một ngày rất sáng sủa.

Giờ địa phương đang là hai giờ chiều, máy bay hạ cánh.

Bởi vì là lần đầu tiên nhập cảnh, Tiểu Trì phải xếp hàng thật lâu, đợi đối chiếu các loại giấy tờ, chờ sắp xếp xong tất cả đã mất một tiếng.

Tiểu Trì cho rằng Tề Úy sẽ chờ cậu ở ngay cửa ra, nhưng cậu đứng ở đó thật lâu cũng không thấy bóng dáng anh đâu.

Đột nhiên, cậu phát hiện một cô gái châu Á tóc rất dài, cứ chăm chú nhìn cậu.

Tiểu Trì kinh ngạc nghĩ: Có phải bởi vì cậu quá đẹp trai nên mới bị vây xem không?

Chỉ thấy cô gái đó nhú mày, nhìn lại màn hình điện thoại rồi nhìn cậu, sau đó bước tới.

Tới gần Tiểu Trì mới phát hiện, cô gái này không cao, nhưng tóc rất là dài, rất ảo mộng phiêu dật, khiến cậu nghĩ tới San San dịu dàng. Chỉ là cô mặc một thân áo da, từ đầu đến chân màu đen cùng đôi tất quá đầu gối ôm lấy đôi chân thon dài, mang theo chút tiêu sái lạnh khốc.

Trong lòng Tiểu Trì bật ra một câu —— Ngự tỷ áo da tóc dài(2).

Bao nhiêu mộng ảo phiêu dật đã không còn, thậm chí còn sinh ra chút lo lắng —— liệu có phải là đại tỷ xã hội đen không đây?

Cậu theo bản năng cúi đầu chăm chú gọi điện thoại cho Tề Úy, vừa muốn bấm máy, đã thấy điện thoại có người gọi tới, không phải là Tề Úy mà là số di động Anh quốc đầu 07.

Tiểu Trì nghe máy, là một giọng nữ mạnh mẽ lạnh lùng.

“Tiểu Trì?”

“Dạ.” Tiểu Trì ngoan ngoãn trả lời.

“Tốt, quay đầu lại, đi về phía trước ba bước.” Giọng nói ra lệnh không cho cãi.

“A?” Tiểu Trì . Bởi vì cậu cảm thấy giọng nữ này vang lên từ sau lưng cậu.

Vì vậy Tiểu Trì ngậy ngốc quay đầu, quả nhiên thấy vị mỹ nữ áo da kia đứng im ở đó phe phẩy chiếc điện thoại.

Tiểu Trì đành phải bước tới, kéo hành lí theo.

“Cậu là Tiểu Trì?” Cô mở miệng hỏi.

“Dạ... Vâng.” Tiểu Trì gật đầu, bày ra dáng cười lễ phép.

“Tôi là học tỷ của Tề Ủy...” Cô dùng đôi mắt to tròn chớp chớp quan sát Tiểu Trì một lượt rồi cười, khiến cậu ngay lập tức nghĩ tới khí chất nữ vương: “Tên kia lúc sáng bị giáo sư gọi đi Bath(3) diễn giảng, giờ mới đang trên đường về London. Vậy nên tôi tới đón cậu. À— Cậu ta gọi này.”

Tiểu Trì ngoan ngoãn nghe máy, trong máy đang thực hiện cuộc gọi tới điện thoại Tề Ủy rồi.

Có tiếng nhắc máy, cậu nghe thấy tiếng Tề Ủy cười, lâu sau mới vang lên một câu mềm mại: “Tiểu Trì?”

“Vâng, vừa mới xuống máy bay. Có... học tỷ của anh tới đón em.” Lúc này Tiểu Trì mới nhớ ra ngay cả tên của cô cũng chưa hỏi.

“Xin lỗi, sáng sớm anh bị giáo sư lôi đi. R tỷ là học tỷ của anh kiêm bạn cùng phòng của chúng ta. Anh sắp về tới nhà rồi, ở nhà chờ em... anh rất nhớ em.”

...

Treo máy, R tỷ cười nhìn cậu.

“Mệt không? Đi thôi, về nhà ăn gì đó rồi nghỉ cho đỡ lệch múi giờ.”

Nói xong, cô còn giúp cậu kéo hành lí. Tiểu Trì vội vàng giữ lại để chính mình làm.

Đi thật lâu sau, R tỷ mới quay lại tự giới thiệu: “Gọi tôi là R tỷ là được rồi, tôi lớn hơn Tề Ủy, cũng lớn hơn cậu.”

“Chào R tỷ.” Tiểu Trì ngoan ngoãn gọi tên cô, trong lòng thấy R tỷ tản ra khí chất mà cậu chưa từng thấy ở trong nước.

Mười phút sau, Tiểu Trì đứng trước một chiếc xe Ford Land Rover(4) thật lớn.

R tỷ còn rất khí khái mở cốp cho cậu để vali. Một nửa khuôn mặt bị khuất sau mái tóc dài, ánh mắt quét qua, dường như đọc được suy nghĩ của cậu, “Sáng này tôi có tiết, đây là xe của ông chủ tôi. Xe của tôi không vừa với hành lí của cậu. Muốn tôi giúp cất vào không?”

Lúc này Tiểu Trì mới phản ứng, vội vàng lắc đầu, tự mình cho hành lí vào cốp xe.

Xe nhanh chóng lướt trên đường cao tốc vào khu vực thành phố London.

Tiểu Trì mệt chết đi được nhưng vẫn cố chấn hưng tinh thần ngắm nhìn cảnh vật.

R tỷ còn trò chuyện chút ít với cậu. Cô cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học U, giờ đang công tác tại tập đoàn Ford, thuộc nhóm phụ trách chế tạo động cơ. Chiếc xe Ford Land Rover này chính là dùng động cơ do cô chế tạo ra.

“Tất nhiên là tôi phải tự mình kiểm tra động cơ của nó rồi.” R tỷ nhàn nhạt nói.

Rõ ràng nhắc tới phương diện xe cộ, R tỷ hưng phấn hẳn lên.

Chiếc Land Rover phóng thật nhanh, Tiểu Trì nhìn cây cối hai bên đường thật giống như con cừu so với đàn ngựa.

Đột nhiên, R tỷ cười lạnh một tiếng, nói: “Tốc độ của Land Rover có thể đạt cao hơn.”

Sau đó cô bấm ga, xe lập tức tăng tốc. Tiểu Trì thấy đồng hồ tốc độ đã vượt qua 90mph, thân thể kịch liệt hoảng sợ, vô thức cầm chặt tay nắm.

R tỷ bình tĩnh nói: “Quả nhiên tính năng của nó rất tốt, chờ khi tôi dồn đủ tiền, nhất định phải mua một chiếc.”

Rồi lại tiếp tục mạo hiểm trên đường.

Chờ khi xe dừng lại ở một khu dân cư trong thành phố, Tiểu Trì nhìn thấy một tòa nhà ba tầng mang hình dáng Anh quốc cổ điển.

Bên ngoài là vườn hoa, trồng một hàng hoa dạ yến thảo tím(5), còn có hoa cẩm tú cầu màu hồng, đã thánng chín, phân nửa đều nở rộ, vô cùng tươi đẹp.

Ở trước cửa nhà, một người con trai mặc áo ngắn tay đang đứng tựa, ngẩng đầu đưa mắt đầy ý cười nhìn về phía bọn họ.

“Tề Ủy...” Tiểu Trì nhỏ giọng gọi.

R tỷ thoải mái nói: “Được rồi, Tề Ủy nói cậu làm cơm rất ngon, sau này phụ trách làm cơm, cảm ơn tôi đi. Rồi, nhanh tới đó mau không tên kia xông đến đây bây giờ...”

Tiểu Trì đỏ mặt, cũng không quan tâm.

Mở cửa xe, cậu cảm thấy chân mình mềm nhũn cả rồi.

Thoáng một cái đã bị người kia kéo vào lòng.

“Cuối cùng cũng tới, cuối cùng cũng tới rồi.”

Thanh âm tổng công rốt cục không cần phải xuyên qua điện thoại mới nghe được.

Vừa rõ ràng, vừa ấm áp vang vọng bên tai.

Mềm mại đến thế, dịu dàng đến thế.

Cảm tạ trời đất, rốt cuộc cho chúng con gặp lại nhau. Đăng bởi: admin

## 34. Chương 34

### CHƯƠNG 34

Nhà của Tiểu Trì và Tề Ủy ở Anh nằm trong khu dân cư gần Canary Wharf (1) và ga tàu điện ngầm London, gần trung tâm tài chính mới phát triển gần ba mươi năm của London, khá là yên tĩnh, tiền thuê nhà cũng không quá đắt.

Trong nhà rất rộng rãi, lầu một là phòng khách và nhà bếp.

Lầu hai là phòng của R tỷ và Tề Ủy, hai cửa đối diện nhau. Lầu ba là của chủ cho thuê nhà và con gái.

Chủ nhà là một phụ nữ trung niên người Trung Quốc, người phương Bắc, con gái bà học đại học tại London, rồi tìm việc làm ở đây, trở thành hộ sĩ trong bệnh viện gần đó. Cô có bạn trai nên ít khi trở về nhà, chủ nhà bình thường cũng hay tới ở cùng với chị gái, vậy nên nhà này rất thanh tĩnh.

Ngày đó, R tỷ tới đón Tiểu Trì rồi lái xe quay về công ty.

Tiểu Trì mệt chết đi được, Tề Ủy vất vả làm cho cậu một bát canh gà hầm nấm, Tiểu Trì nhìn rồi lắc đầu nói với anh: “Em không ở đây, anh cứ ngược đãi chính mình như vậy sao?”

Tề Ủy ở trong nhà bếp nhìn chằm chằm nồi canh: “Thỉnh thoảng thôi, anh làm theo cách em bảo mà...”

“Em dạy anh làm canh gà hầm nấm, còn nồi này của anh... Ặc, gà luộc với nấm...”



Dù ngoài miệng trách cứ, Tiểu Trì vẫn ăn rất sung sướng, ai bảo cậu đói cơ chứ, hơn nữa, đây là lần đầu tiên Tề Ủy nấu cơm.

Kỳ thực không chỉ nhìn không ngon miệng, vị cũng không ... ngon lắm. Đặc biệt là thịt gà mềm nhũn.

Tiểu Trì nhăn mặt.

“Thịt ở đây đều như vậy, xếp từng miếng thịt còn chảy máu ra bán. Cô chủ nhà còn dạy anh thịt gà mua về phải ngâm nước cho hết máu mới được nấu.” Tổng công giải thích, sau đó cũng cầm bát tới ăn cùng cậu.

Hai người không nói gì, nhanh chóng ăn hết sạch nồi canh gà.

Cuối cùng, Tiểu Trì nắm tay Tề Ủy: “Sau này... Cứ để em nấu cơm cho, anh làm thật quá khó ăn.”

Tổng công hơn hở ôm lấy cậu hôn môi một cái: “Không thành vấn đề, anh chỉ chờ những lời này của em. Luật cũ, anh sẽ rửa chén!”

Hai người vô cùng nhanh chóng linh hoạt phân công công việc.

Cuộc sống ở Anh Quốc của Tiểu Trì cũng bắt đầu rồi.

Khi Tiểu Trì ngủ đủ rồi tỉnh lại, ngênh đón ngày đầu tiên tại Anh, cậu cảm thấy có chút lạ lẫm. Giờ là rạng sáng năm giờ, nhưng trời đã sáng hẳn rồi.

Bàn tay của Tề Ủy vẫn ôm lấy cậu, hô hấp đều đặn.

Thoáng một cái nhận ra mình đang ở một vùng đất xa lạ khiến Tiểu Trì có chút sợ hãi, nhưng phía sau truyền tới khí tức quen thuộc, hơi thở quen thuộc, bình yên quen thuộc...

Rốt cuộc, hai người đã bắt đầu chính thức ở chung rồi?

Tiểu Trì yên lặng rời giường, mở máy tính lên mạng.

Hôm qua cậu đã gọi điện về nhà báo bình an cho ba mẹ rồi, nhưng cậu vẫn lo lắng.

Quả nhiên vừa lên mạng, QQ của ba mẹ đã nháy nháy. Trong nước đang là chiều thứ bảy.

Khi Tề Ủy tỉnh lại, đã qua mấy tiếng.

Tiểu Trì đang trò chuyện với ba mẹ trên QQ, quay đầu nhìn thấy tổng công giống như trẻ con ngái ngủ, híp mắt mò sang vị trí nằm bên cạnh mới thấy trống không, tìm trái tìm phải mới thấy Tiểu Trì đang ở trước bàn học. Lúc này anh mới thỏa mãn nhắm mắt lại, nằm úp sấp xuống ngủ tiếp.

Tiểu Trì đang định hỏi hôm nay Tề Ủy muốn làm gì. Đột nhiên điện thoại vang lên. Số điện này hôm qua Tề Ủy đã cho cậu. Cậu mới báo số cho ba mẹ, R tỷ và — Thanh đại tỷ.

Tiểu Trì nghe máy, còn chưa kịp mở miệng thì bên kia đang truyền sang giọng nữ sang sảng: “Tiểu Thủy Đường

~ Hoan nghênh tới Anh nha!”

“Thanh... đại tỷ?” Đây là lần đầu tiên Tiểu Trì nghe được tiếng nói của Thanh đại tỷ, có chút khó thích ứng, chỉ là cô lớn hơn cậu ba, bốn tuổi, nhưng nghe giọng cứ như 9x.

Một người hỏi, một người đáp, Thanh đại tỷ dồn dập hỏi cậu đang ở đâu, có tiện không, sau đó ồn ào nói muốn tới London gặp cậu. Tiểu Trì hiếm khi ngắt được lời cô, nói rằng cứ gọi Thanh đại tỷ Thanh đại tỷ thật quá kì quái, cậu nên đổi cách gọi khác thân thiết hơn. Tiểu Trì nghĩ cô rõ ràng là giọng trẻ em, gọi là đại tỷ chẳng phù hợp chút nào, già trước tuổi.

Ai ngờ được Thanh đại tỷ ở bên kia nghe xong ngay lập tức trầm giọng: “Nói gì thế, lẽ nào chú muốn gọi chị là “Thanh tiểu thư”?”

“Gọi bút danh của chị thì sao?” Tiểu Trì thương lượng.

“Không được, cái đó quá giả tạo.” Thanh đại tỷ vô tình cự tuyệt.

“A... Vậy chị cho em biết tên thật của chị đi... em gọi tên chị?”

“Đừng đừng, cái đó càng giả tạo hơn. Cứ gọi chị là Thanh đại tỷ đi, rất thân thiết. Hắc hắc, Thủy Đường, Thủy Đường, chị đây không phải hóng hớt đâu, nhưng... hôm qua em tới Anh, Ngụy tổng công nhà em... có tới đón em không?”

Thanh đại tỷ không nói, Tiểu Trì gần như đã quên mất cô vẫn là fan cuồng của Ngụy Tề.

Quay đầu lại nhìn Tề Ủy đang xem điện thoại trên giường, Tiểu Trì xấu xa nói: “Anh ấy không tới đón em... Nhưng Thanh đại tỷ à, Ngụy tổng công mà chị ngày nhớ đêm mong đang ở ngay cạnh em, chị muốn nói chuyện với anh ấy không?”

“A—————” “Bên kia đầu dây hét to.

Ngay cả Tề Ủy ở cách đó cũng nghe được tiếng hét chói tai, ngẩng đầu xem có gì.

“Thủy Đường! Em... Chị... Tổng công

” Thanh tỷ quá mất bình tĩnh, “Ai nha, chị đầu hàng. Để lần tới chị tới chơi với em, sẽ trực tiếp xem người thật luôn. Em nói cho chị biết đi, tổng công có đẹp trai không? Mấy năm nay chị chỉ được nghe anh ấy diễn các vai anh chàng đẹp trai trong kịch truyền thanh!”

Tiểu Trì đánh giá Tề Ủy, sau đó mang theo chút thất vọng nói: “Thanh đại tỷ... Cái này có thể sẽ khiến chị thất vọng...”

Tiểu Trì ngừng nửa chừng. Bên kia quả nhiên nghe được tiếng thở dài của Thanh đại tỷ.

Tiểu Trì cười thầm nghĩ, nói rằng sẽ khiến cô thất vọng là vì tổng công căn bản không phải đẹp trai bình thường, mà là siêu siêu đẹp trai.

Tề Ủy ở đằng kia nghe xong, nhắc ngón tay chỉ cậu, khế lắc đầu.

Tiểu Trì ngắt máy, quay đầu xấu xa cười với tổng công.

Tề Ủy chỉ vào cậu nói: “Em yêu à, nói dối mũi sẽ dài ra đấy.”

Tiểu Trì nghe xong mà rùng mình: “Đừng có gọi em bằng mấy cái từ kì quái đó. X thị không phải là Chiết Giang với Thượng Hải, mấy cái chuyện này em từ trước tới nay đều không được lợi.”

Cậu chạy tới ngồi xuống bên giường.

“Anh đâu có xấu trai. Em nói như vậy là sợ biến Thanh đại tỷ thành tình địch sao?” Tổng công vươn tay sờ đầu cậu.

“Đừng có tự mình đa tình, trên máy bay em ngồi cạnh một anh Tây rất đẹp trai, mũi cao, mắt sâu, lông mi khêu gợi... Anh sao có thể so sánh với người ta.” Tiểu Trì vừa nói vừa nhìn sắc trời sáng sủa ngoài cửa sổ, cảm thán: “Được rồi, ở đây sáng thật nhanh...”

Vốn tưởng rằng tổng công tự yêu bản thân của cậu sẽ bám lấy chuyện này không tha, nào ngờ anh chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Anh và em mà cùng đứng ở ngoài được, có lẽ nhiều người thích dáng vẻ của em hơn.”

Tiểu Trì không tin, nhưng Tề Ủy đã vươn tay nâng cằm cậu lên, nhìn trái nhìn phải rồi nói: “Ừm hôm qua nhìn còn chút tiêu tụy, hôm nay nhìn kĩ thấy mấy tháng qua đúng là chăm sóc rất tốt, càng ngày da thịt càng mềm mại đáng yêu.”

Tiểu Trì nói anh nhảm chán. Tề Ủy chỉ cười xấu xa muốn làm chuyện xấu.

...

Một tuần sau, Tiểu Trì đã thích ứng được với cuộc sống ở London.

Những cảnh sắc xinh đẹp Tề Ủy từng cho cậu xem qua weibo đều trở thành sự thật.

Đường xá ở đây rất hẹp, tắc đường là chuyện rất bình thường. R tỷ nói thời gian cô đi làm hằng ngày trung bình ở London là nửa tiếng. Vậy nên Tiểu Trì biết được cậu từ nhà tới đại học I mất tầm hơn bốn mươi phút. Tề Ủy chọn chỗ ở cách đại học I và đại học U giống nhau, đều là bốn mươi phút lộ trình.

Mùa thu ở London năm giờ trời đã sáng. Tiểu Trì là người trời sáng thì sẽ không ngủ được nữa, điều này khiến cậu rất buồn bực. Tề Ủy hầu như sáng nào cũng bị cậu đánh thức vài lần. Cuối cùng, anh dứt khoát mua rèm cửa sổ, lúc này Tiểu Trì mới ngủ an ổn được. Cái này cũng chưa tính là gì, thứ khiến Tiểu Trì thấy kinh khủng hơn chính là buổi tối ở đây, bảy tám giờ mặt trời vẫn còn ở trên cao. Chín giờ mới bắt đầu tối. Tiểu Trì phải mất vài ngày mới quen được cuộc sống gần nửa đêm vẫn còn ánh mặt trời.

Buổi tối tám giờ, siêu thị trung tâm mua sắm về cơ bản đều đã đóng cửa, còn lại mấy quán bar náo nhiệt buôn bán. Có rất nhiều loại người kì quái đi vào, cũng có những người kì quái đi ra. Hơn nữa qua tám giờ, mấy cô em Anh quốc mặt váy ngắn \*\*\*y cùng giày cao gót, lộ ra từng mảng da thịt trắng bóc, trước ngực như hai ngọn núi, đi qua đi lại...

Những điều khác lạ còn rất nhiều, Tiểu Trì cũng lười khó chịu, làm quen là tốt rồi.

Còn vài ngày nữa mới nhập học, Tề Ủy từ thứ hai tới thứ sáu đều phải tới phòng thí nghiệm, Tiểu Trì cũng theo tới đại học U của anh tham quan, mỗi buổi trưa cùng anh ăn sandwich ở căn tin.

Tiểu Trì cắn được hai miếng thì nuốt không trôi, vì vậy về nhà tự mình làm món sandwich bổ dưỡng, giải cứu vị giác bị áp bức suốt một năm qua của Tề Ủy.

Nhân bánh rất phong phú, có đôi khi là ba tầng thịt chân giò hun khói, có đôi khi là cá xen kẽ với tôm và cà chua, có đôi khi lại là thịt tôm chua ngọt. Mỗi ngày một món thay đổi khẩu vị khiến cho Tề Ủy ăn đến sung sướng hạnh phúc. Buổi trưa nào anh cũng gọi điện thoại cho Tiểu Trì, chỉ hô to số mệnh mình thật tốt.

Nhưng không phải cái gì Tề Ủy cũng ăn. Anh không thích ăn hành. Nếu như Tiểu Trì bỏ hành vào trong, anh đều phải lấy hết ra mới ăn. Sau vài lần, tình cờ Tiểu Trì phát hiện ra. Thế nên một buổi trưa nọ, Tề Ủy hớn hơ vui tươi mở hộp sandwich của mình, chờ mong món ngon ngày hôm nay, nào ngờ hoàn toàn đứng hình. Chỉ thấy giữa ba lớp bánh mì vàng óng ả, ngoài hành ra chẳng có gì cả.

Tề Ủy .

Anh nắm chặt di động trong tay, điện thoại đổ chuông, hiếm khi Tiểu Trì gọi tới cho anh, hã hê nói: “Sandwich hành cũng không tệ lắm nhỉ?”

“Em... Sao lại...” Tề Ủy nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đừng nói vậy mà.” Tiểu Trì biết tổng công nổi giận, ngay lập tức thay đổi thái độ, “Là anh kén ăn quá, mẹ em nói khí hậu ở đây khô ráo, phải ăn nhiều hành, bổ sung nước bảo vệ da. Cái đó cũng không phải hành khô đây... Đây đều là hành trong món thịt bò hầm hôm qua, đều là tinh hoa của thịt bò đó. Em phải chuẩn bị rất lâu... Anh đừng lãng phí nha~” Tiểu Trì hợp tình hợp lí nói(2).

Tề Ủy cho bánh lên miệng, cắn một miếng. Thực ra cũng không phải quá khó ăn.

Vì vậy, vấn đề đã làm khó mẹ Tề hai mươi lăm năm – con trai bảo bố không chịu ăn hành – đã được hai câu nói của Tiểu Trì giải quyết gọn gàng.

Nửa tháng sau, Tiểu Trì khai giảng.

Mấy ngày vội vàng bận rộn chuẩn bị cũng qua đi, cậu chính thức bắt đầu chương trình học thạc sĩ.

Tiểu Trì gặp được những người bạn cùng lớp của mình, đồng thời cũng phát hiện ra một chuyện rất kỳ quái.

Không biết có phải câu nói giỡn ngày đó của Tề Ủy đã thành sự thật hay không, chính Tiểu Trì cũng không hiểu vì sao, nhưng khi cậu ở bên ngoài, có rất nhiều người thích, đặc biệt là các nữ sinh tóc vàng mắt xanh, rất thích tìm cậu hỏi bài.

Hơn nữa, cậu còn thu hút cả nam sinh——

Ví dụ như, có một tên đã theo dõi cậu ba ngày, mỗi lần đều cùng cậu xuống xe ở trạm Canary, cứ luôn nhìn cậu mãi rồi mới rời đi —— Anh chàng con lai siêu siêu siêu siêu đẹp trai —— Đăng bởi: admin

## 35. Chương 35

### CHƯƠNG 35

Tháng mười ở London, lúc thì ánh nắng xán lạn, lúc thì mây đen ùn ùn kéo tới, mưa to tầm tã, lúc lại trời quang mưa tạnh, cầu vồng rực rỡ phía chân trời.

Thời tiết rất khó đoán trước.

Khai giảng được một tuần. Tiểu Trì còn có chút không quen. Vừa hưng phấn vì mới tới Anh quốc, vừa hạnh phúc ngọt ngào vì được đoàn tụ cùng Tề Ủy, thoảng cái đã trải qua rất nhiều chuyện khiến cậu không thích ứng kịp, có chút lực bất tòng tâm.

Tề Ủy biết Tiểu Trì mù đường, dạy cậu xem google map nửa ngày, còn dẫn cậu đi tàu điện ngầm mấy lần mới yên tâm để cậu một mình đến đại học I.

Kết quả mới ngày đầu tiên, Tiểu Trì đã lên nhầm tàu. Khi đi lên nhầm tàu, khi về xuống nhầm trạm, cậu có chút nhụt chí.

Cái đó vẫn chưa tính là gì.

Càng làm cậu bức mình hơn là khi bắt đầu đi học, Tiểu Trì có cảm giác lạc lõng.

Lớp của cậu có tổng cộng hai mươi mấy người. Toàn bộ đều là người tóc vàng mắt xanh, chỗ có ba người châu Á, một là nam sinh ở Hương Cảng, tên La Gia Hào, rất mập mạp, bộ dáng thành thật. Người thứ hai là một nữ sinh Nhật Bản, tên tiếng Anh là Jess.

Tuy rằng Tề Ủy nói cậu phải giao tiếp nhiều với người Anh để rèn luyện phát âm và kỹ năng nghe. Nhưng Tiểu Trì sợ người lạ lắm.

Đại học I nổi tiếng với ngành kĩ thuật, xếp thứ ba trên toàn vương quốc Anh, tất nhiên các sinh viên trong trường đều rất giỏi.

Gia Hào là sinh viên chính quy của đại học I, cầm trong tay bằng hai bằng cử nhân công nghệ thông tin mà vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục học thêm thạc sĩ, muốn lấy thêm một bằng nữa. Còn Jess tốt nghiệp đại học Tokyo, tuy rằng phát âm tiếng Anh rất không được tự nhiên, nhưng nói cái gì cũng vô cùng cao siêu.

Tiểu Trì có chút nhụt chí.

Dù sao lúc ở trong nước cậu học ngành tâm lý học, thiên về lí luận là chính. Tuy rằng đến năm ba đại học, Tề Ủy đã giúp cậu bổ sung thêm rất nhiều tri thức ở phương diện công nghệ thông tin này, nhưng chỉ là học thêm chút kiến thức về khoa học kỹ thuật ở nước ngoài để sau này xin nhập học.

Vì vậy luận văn tốt nghiệp năm tư của Tiểu Trì cũng theo hướng nghiên cứu công nghệ tâm lý.

Chỉ là khi thực sự bắt đầu học thạc sĩ, Tiểu Trì học được một tuần, xem bài thực hành lập trình nhóm hai người mà bắt đầu sợ hãi.

Mấy môn được chọn, giáo sư hầu như chỉ là giảng lí thuyết học thuật, còn lại đều là hoạt động thực hành. Khi còn ở trong nước, Tiểu Trì toàn dùng những ngôn ngữ lập trình khác với yêu cầu của giáo sư, kiến thức lí luận thì nửa vơi, một đồng chữ không hiểu cái gì, ngay cả thực hành nhóm cũng phải mất một giờ mới viết được vài chữ.

Thư viện ở đây cũng rất kì quái, toàn bộ tài liệu bài chuyên ngành đều có thể mượn, nhưng thời gian mượn chỉ có ba ngày, có loại tài liệu chỉ được mượn một đêm, không trả đúng hạn sẽ trực tiếp phạt tiền.

Danh sách tài liệu chuyên ngành cần tìm dài tới ba trang giấy A4.

Mọi chuyện diễn ra thật quá nhanh. Rõ ràng một tuần trước, mỗi ngày cậu đều chuẩn bị sandwich cho tổng công đại nhân ăn. Thoảng một cái, hôm nay cậu ở trên tàu điện ngầm còn phải mở điện thoại ra tra từ điển những gì học được trên lớp.

Lòng tin của Tiểu Trì tụt xuống đáy rồi.

Thậm chí tâm lí cậu bắt đầu bị khủng hoảng.

Hơn nữa... Hình như, có người theo dõi cậu...

Mỗi ngày về nhà, cậu vẫn làm cơm như thường lệ. Nhưng rất nhanh Tề Úy đã phát hiện ra Tiểu Trì cứ bồn chồn lo lắng điều gì đó, hỏi cậu chuyện học hành ở trường, Tiểu Trì chỉ nói đại khái là không quen, sau này sẽ tốt hơn.

Tề Úy thực ra cũng rất bận. Trước đây khi Tiểu Trì chưa tới, ngày nào anh cũng mười giờ tối mới về nhà.

Giờ Tiểu Trì ở đây, tổng công đại nhân biết về nhà có vợ nấu cơm ngon chờ đợi, vì vậy đúng sáu giờ rưỡi là có mặt cùng Tiểu Trì ăn tối, sau đó hai người ai về bàn nấy, tiếp tục bận rộn học hành.

Thứ sáu, Tề Úy nói muốn thứ bảy dẫn Tiểu Trì cùng đi liên hoan với bạn anh.

Năm ngoái Tề Úy ở trong kí túc xá quen biết thêm rất nhiều bạn mới, muốn cho cậu đi gặp cho biết mặt.

Khi đó, Tiểu Trì đang nhìn chằm chằm bài thực hành lập trình suốt mấy tiếng liền không làm được. Dù không biểu hiện ra mặt nhưng trong lòng vô cùng mất bình tĩnh. Mười hai giờ đêm thứ hai là deadline. Cần phải nộp bản trình tự thiết kế hoàn chỉnh, chậm một giây coi như trễ một ngày, muộn một ngày trừ 20% thành tích, trên 50 điểm mới đạt tiêu chuẩn. Môn này tổng cộng phải học mười giáo sư khác nhau, tổng công mười lần thực hành, một lần trượt là thi lại, hai lần trượt là không cần nhận học vị nữa.

Đây chính là quy tắc trong trường đại học top 3 Anh Quốc.

Đây là áp lực cực lớn mà Tiểu Trì phải đối mặt.

Quan trọng nhất là giờ trong đầu cậu một chữ cũng không có. Vậy mà Tề Úy còn gọi cậu đi liên hoan...

“Không đi. Ngày mai em tới phòng máy, máy tính của em không lập trình được.” Tiểu Trì miễn cưỡng mượn cớ từ chối. Cậu cầm theo bản nháp công thức tính toán của mình, viết viết vẽ vẽ nên phương án nghĩ ra. Phòng máy tính của trường mỗi ngày đều có tiến sĩ trực, cậu quyết định ngày mai phải tới đó chai mặt tìm một học tỷ hỏi bài chút. Dù tiếng Anh có kém cũng phải nói, không nộp được bài tập, không qua được môn là chết. Cuối tuần này có một bài thực hành phải nộp, ba tuần sau còn phải nộp báo cáo 2000 từ...

Mà lúc này Tề Úy cũng dời mắt khỏi đồng hồ số liệu trên máy tính, nhìn người đối diện.

Bàn học chính là cái bàn ăn rất lớn. Hai người ngồi hai bên đối diện, đều nhìn chằm chằm vào máy tính của mình. Đó là điều rất bình thường, thực giống với một năm trước. Chỉ là lúc đó hai người cách nhau những nửa địa cầu, còn hôm nay chỉ là hơn mười cm, cùng đối mặt với máy tính, cùng trải qua mỗi ngày.

“Vậy... anh cũng không đi, anh đến phòng máy với em.” Tề Úy biết trong lòng Tiểu Trì nhất định đang giấu chuyện gì đó không nói với anh.

Bởi vì Tiểu Trì lập tức đáp: “Ai nha, không cần, em đi một mình được rồi. Không có thể học sinh thì không vào được đâu, chỉ có thể chờ ở bên ngoài.”

Tiểu Trì cười nhạt, đêm khuya vắng lặng cũng không nghe ra tiếng.

Vì vậy đêm đó, tổng công đại nhân từ trước tới nay đều luôn chăm chú làm việc, giờ trong lòng không yên, tắt hết word và excel, đóng toàn bộ chương trình đang mở, chuyên tâm nhìn Tiểu Trì.

Còn cậu vẫn cúi đầu trầm tư suy nghĩ, càng không hề để ý tới tổng công đang nhìn mình...

Thứ bảy, Tề Úy cùng Tiểu Trì đều dậy sớm. Cậu ở nhà bếp làm điểm tâm và sandwich, Tề Úy dọn dẹp nhà cửa, đem quần áo của hai người đi giặt.

Tiểu Trì cầm sandwich và cặp sách đi học trước. Trước khi bước chân ra khỏi cửa còn bị Tề Úy kéo lại hôn vài cái, nhắc cậu buổi tối nhớ về sớm ăn cơm. Tiểu Trì gật đầu, căn bản không để trong lòng.

Sinh viên đại học I tuyệt đối không phải loại bình thường. Cuối tuần ngày nghỉ, mới chín giờ sáng, phòng máy đã đầy người.

Vất vả lắm cậu mới tìm được một chỗ trống. Tiểu Trì đem những phương án hôm qua nghĩ ra thử nghiệm. Máy tính ở nhà không làm được cái này, cộng thêm phải đối mặt với Tề Ủy, trong lòng cậu luôn bồn chồn không yên. Ở trường học, nghe thanh âm bàn phím đều đều, cậu có thể tập trung hơn.

Vì vậy sau khi Tiểu Trì bình tĩnh, cậu tự nhủ với mình vô số lần: tuyệt đối không được thất bại, tuyệt đối không được trượt, tuyệt đối không được mất học vị...

Cậu không nhớ ra rằng đây mới chỉ là sau khai giảng một tuần thôi. Vậy mà đã bị áp lực tới không thở nổi. Bắt đầu làm việc.

Buổi trưa mười hai giờ, Tiểu Trì bị trục trặc trong trình tự thiết kế tới n lần tra tấn muốn tan vỡ, lại bị cái dạ dày lên án mà quay về hiện thực.

Cậu thấy thật khát, trong phòng máy thì không được ăn, chỉ có thể mang chai nước đi uống.

Tiểu Trì quay người lấy nước trong cặp, chợt nhận ra bình nước thật to cậu chuẩn bị đã biến thành một chai nước chanh cậu thích nhất. Còn có một hộp chocolate Ferrero Rocher cậu thích ăn nhất, gói trong giấy màu vàng kim...

Là Tề Ủy đặt vào. Sáng sớm nay là Tề Ủy cầm cặp tiễn cậu ra trạm tàu điện ngầm.

Trong lòng Tiểu Trì thực ấm áp, bao nhiêu dằn vặt ủy khuất muốn khóc thoáng cái biến mất.

Cậu chợt nhớ lại những ngày mà Tề Ủy cùng cậu chuẩn bị cho kì thi.

Ngày ấy, mặc kệ sách vở lí thuyết có khó đọc khó hiểu tới mức nào, dường như chỉ cần nhìn Tề Ủy, chỉ cần biết rằng anh luôn ở bên cậu, thật giống như cậu có được thêm sức mạnh. Mọi chuyện rồi sẽ tốt lên, và tất cả rồi sẽ đâu vào đấy...

Chỉ cần có anh, người chưa từng thất bại... Không phải sợ, không cần phải sợ...

Tiểu Trì tự nhủ.

Cậu một hơi uống hơn nửa chai nước chanh, bóc viên chocolate ngọt ngào bổ sung thêm năng lượng.

Đột nhiên có người cướp mất viên kẹo của cậu.

“Này—— Dòng thứ 873 thiếu câu lệnh phản hồi.”

Một thanh âm vang lên.

Tiểu Trì quay đầu lại, giật mình kinh ngạc.

Là tên con lai kia, cái tên mấy ngày nay vẫn đi theo cậu... Sao anh ta lại...

“Hả...” Tiểu Trì cố gắng giả vờ bình tĩnh, nhưng trực giác nói cho cậu biết chuyện này không hề đơn giản.

Nhìn gần mới phát hiện, tên này còn đẹp hơn lúc nhìn từ xa. Khuôn mặt vô cùng hài hòa, mặc một chiếc áo khoác màu xám trông rất thanh lịch, cứ như là siêu sao điện ảnh.

“Là thành viên cao cấp của phòng thí nghiệm.” Người này rất không khách khí ăn viên chocolate, tay còn vươn tới kéo chiếc ghế ngồi xuống cạnh cậu.

Hai người dựa vào nhau thật gần. Tên kia một tay bóc kẹo, một tay di chuyển con chuột, nghiêng nửa người dán sát vào màn hình cũng như ghé vào người Tiểu Trì.

Tiểu Trì theo bản năng tránh né nhưng chỉ là thoáng qua thôi. Cậu không cho rằng đây là rất thân mật. Bởi vì chỗ này là nơi đông người, cảnh hai ba người tụ cùng một chỗ cùng làm bài tập thì đâu đâu chả có.

Những chi tiết rất nhỏ trong bản thiết kế, Tiểu Trì đã kiểm tra n lần mà vẫn không tìm ra, nhờ một người khác giúp đỡ cũng không phải là xấu.

“Ở đây không thể trực tiếp dùng công thức này, muốn làm cần phải hoàn thành câu lệnh...”

“Ở đoạn này phải tính lại một lần nữa, ngôn ngữ này không đúng...”

“Chỗ này thứ tự sai...”

“Khẩu lệnh này hợp sai rồi...”

...

Chỉ năm phút đồng hồ ngắn ngủi, những sai lầm khiến Tiểu Trì đau đầu suốt ba giờ đã triệt để biến mất.

Trình tự thông suốt.

Trong lòng Tiểu Trì vui như mở hội.

Nhưng người ngồi bên cạnh lại nói: “Giả thiết này không tệ, nhưng trình tự phép tính quá đơn giản, không có giá trị, không có khả năng.”

Chỉ một câu nói đã đẩy Tiểu Trì đang vui như muốn bay lên tống thẳng xuống địa ngục.

Cậu trừng mắt, lúc này mới dời mắt từ màn hình nhìn hộp chocolate mười sáu viên chỉ còn một, tức nghẹn nhìn dòng chữ trên biển tên của người kia —— “Senior Research Assistant Matt Tong”. Ánh mắt cậu sáng lên.

“Là...của khoa...”

“Gọi Matt là được rồi, tôi là cấp dưới của trưởng khoa Tony.” Anh ta nhìn Tiểu Trì cười cười.

Không hiểu vì sao Tiểu Trì lại nghĩ, trong ánh mắt người này thật trong sáng, cái gì cũng không có, vậy mà có thể làm trợ lý, còn là trợ lý của giáo sư trưởng khoa Tony vô cùng kinh khủng? Anh ta tuổi chắc cũng không tới ba mươi, vậy mà đã làm trợ lý nghiên cứu cao cấp, trên cả tiến sĩ, tuyệt đối là siêu nhân.

Uổng công cậu còn tưởng anh ta là tên cuồng theo dõi.

Tiểu Trì cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cậu chỉ đang làm bài thực hành thôi nha... Liệu cậu có bị đánh trượt không?

“Ha ha, cảm ơn, em là Tiểu Trì. Thầy cũng là người Trung Quốc sao? Tiếng Trung thật lưu loát.” Trong lòng Tiểu Trì than khổ, nhưng bên ngoài vẫn phải tỏ vẻ vô cùng biết ơn.

“Mẹ tôi là người Hoa, ba là người Anh. Lúc tôi bảy tuổi vẫn ở đó.” Matt nói xong, hỏi cũng không hỏi liền cầm lấy bản nháp của Tiểu Trì.

Rõ ràng trên mặt giấy đều là nét chữ như gà bới của Tiểu Trì gạch gạch xóa xóa, nhưng anh ta vẫn xem từng tờ một, còn nói: “Suy nghĩ của cậu quá đơn giản, mấy cái này còn cần có giá trị kỹ thuật.”

Tiểu Trì ngó đầu sang nhìn.

Tốt quá, đó là phép tính mà Tiểu Trì trăn trở nhất. Những cái kết cấu càng lớn, chi tiết bên trong càng nhiều, rất dễ mắc lỗi.

Lúc này có siêu nhân ra tay giúp đỡ, phải kiên trì bám theo!

“Cảm ơn thầy.”

“Không sao, cứ từ từ sẽ tiến bộ, tôi lúc nào cũng ở đây.” Thanh âm của Matt vang lên bên tai.

“A?” Tiểu Trì quay đầu lại.

Anh ta bình tĩnh mở máy vi tính bên cạnh, đăng nhập vào hệ thống, chỉ chỉ vào máy tính ý muốn nói là anh làm việc ở đây.

“Không hiểu gì cứ hỏi, trước tiên cứ tự mình thử đi đã.”

“A, không cần phiền tới thầy đâu, em tự mình làm là ok.”

“Không sao, tôi rảnh.”

Tiểu Trì cũng lười cười khách khí, tiếp tục tập trung vào máy tính.

... Đăng bởi: admin

## 36. Chương 36

### CHƯƠNG 36

Ngày đó khi Tiểu Trì về tới nhà đã là mười giờ tối.

Lúc chiều cậu đã gọi điện thoại báo cho Tề Úy rằng cậu về muộn, anh không nói gì. Chỉ là khi cậu về nhà, đã thấy bữa tối Tề Úy để phần cậu ở trên bàn.

Tiểu Trì không có hứng ăn uống, quần áo cũng không thèm thay, nói cũng lười, chỉ lăn lên giường ngủ luôn.

Khi Tề Úy giúp cậu thay quần áo, anh thấy trong túi cậu có chiếc giấy bạc bọc chocolate được gấp thành thiên thần.

Nhìn người đang thở đều đặn trên giường, tổng công thở dài, nhẹ nhàng cẩn thận hôn lên môi cậu.

Người nọ rúc rúc, vùi cả người và đầu vào chăn.

Chủ nhật, khi Tề Úy tỉnh lại Tiểu Trì đã không còn ở trên giường. Trong nhà bếp có sandwich cậu làm cho anh, còn có giấy nhắn lại, nói rằng cậu đến thư viện, tối mới trở về.

Tề Úy mặc áo ngủ đứng chờ ra ở cửa phòng bếp, vẻ mặt nhăn nhó.

Tổng công bắt đầu nghĩ tới chuyện vợ vẫn mà chẳng mấy khi anh ngờ tới: Tiểu Trì Tử có phải... đang ngoại tình không?

Vừa mới đến trường được hơn một tuần, đã thu hút được ong bướm? Thật là quá nhanh mà!

Tổng công đại nhân khó mà bình tĩnh được, càng nghĩ càng thấy lo lắng tột cùng.

Mấy năm nay, anh luôn gặp phải những tin đồn kì quái. Tiểu Trì là một trạch nam, bạn bè qua lại cũng chỉ có vài người, hơn nữa cậu ấy với anh rất chung thủy... Vất vả lắm mới có thể ra nước ngoài đoàn tụ... Ngay cả thân mật cũng mới có vài lần, sao mà...

Xảy ra chuyện gì đây?

Tề Úy cũng không biết biểu tình hiện giờ của anh chán nản biết bao, dù có là tổng công đại nhân đẹp trai tài giỏi vẫn rất nản lòng.

R tỷ mặc áo ngủ, mái tóc dài buông xõa, đi tới nhà bếp ăn sáng. Cô nhìn vẻ mặt u ám của Tề Úy, cười hỏi: “Sao thế, sáng sớm lại đứng trong nhà bếp diễn vai anh chàng nào nề đáng thương?”

R tỷ liếc thấy sandwich trên tay Tề Úy, trông thật là ngon miệng: “Nè, đó là Tiểu Trì Tử nhà cậu làm hả? Lần tới bảo cậu ấy làm biếu chị một ít. Cô chủ nhà đi mấy ngày nữa, chị phải ăn thức ăn mua ngoài đến muốn ối.”

Tề Úy nhìn bánh trên tay mình rồi nhìn cô, thu hồi ánh mắt chán chường của mình, không đầu không đuôi hỏi: “R tỷ, em với Tiểu Trì... Ai đẹp trai hơn?”

Tổng công đại nhân mà lại để ý tới vấn đề nhảm nhí này. R tỷ ở Anh đã bảy tám năm, sớm bị thẩm mỹ phương Tây đồng hóa, đáp án hẳn là tương đối đáng tin.

R tỷ mở tủ lạnh lấy nước trái cây, vừa uống vừa đánh giá tổng công đại nhân, nói: “Thế nào, nhóc kia mới khai giảng vài ngày đã có người theo đuổi rồi hả?”

Một câu trúng tim đen.

Tề Úy sặc, ho khan vài tiếng.

“Nói thế này nhé. Dựa theo thẩm mỹ của người phương Đông —— Cậu có ngũ quan thâm thúy giống phương Tây, rất đẹp trai. Nhưng trong mắt người phương Tây, trông cậu chẳng hề mang theo phong vị



Đông phương, còn Tiểu Trì lại có — Nói thế nào nhỉ, có cảm giác khiến người ta muốn bắt nạt và bao bọc che chở.” R tỷ vương tay, ngón tay thon dài làm tư thế một người đang chà đạp.

Chỉ nhìn thấy sắc mặt Tề Ủy cực kì xấu, tổng công im lặng không nói.

R tỷ lại cười đến sung sướng: “Tiểu Trì Từ nhà cậu bị ai thích? Bạn bè chị ở đại học I có cả đồng, chị hỏi giúp em nhé? Bắt được tên gian phu kia trực tiếp đạo cho một trận?”

Tổng công vẫy vẫy tay, có chút mất hồn trở về phòng.

Còn bên kia, Tiểu Trì vừa ăn sandwich vừa thực hiện phép tính ngày hôm qua. Có cảm giác thành tựu vô cùng.

Chăm chỉ làm việc, cậu nhìn đồng hồ thấy đã tới bốn giờ chiều, muốn về sớm làm đồ ăn ngon cho Tề Ủy. Tiểu Trì sốt ruột thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, nào ngờ quay đầu lại, tên con lai đẹp trai đang đứng ở đối diện cười với cậu.

Trong lòng Tiểu Trì giật mình, người này ngồi cạnh cậu từ lúc nào vậy?

“Matt, sao anh lại ở đây?”

“Sợ hôm nay cậu cũng bí như hôm qua nên tôi tới làm anh hùng cứu mỹ nhân.” Matt giơ tay ra, dường như muốn xin Tiểu Trì gì đó.

“A, hôm nay tôi không có chocolate, lần sau... Tôi mang tới cảm ơn anh nha?” Tiểu Trì có chút xấu hổ.

Matt lắc đầu nhìn cậu, đôi mắt sâu thẳm sáng trong, “Cần gì, tôi đưa cậu về, trên đường cậu mua tặng tôi là được, coi như là quà cảm ơn.”

“A... Tôi không cần đưa về, chỗ tôi ở... rất tiện đường.” Tiểu Trì nghĩ thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

Cái tên Matt này, xuất quỷ nhập thần thì khỏi nói, vừa kỳ quái vừa lợi hại. Ngày hôm qua khi anh ta nói cho Tiểu Trì về những ngôn ngữ lập trình mà cậu không biết, lời ít ý nhiều mà có thể khiến cậu hiểu hết những điểm khó hiểu dễ quên.

Hôm nay, Tiểu Trì đã làm tốt hơn, có thể thuận lợi hoàn thành hết những phần trước đây cậu thấy rất khó.

Nhưng mà mục đích của người này là gì... Thật kì quái.

Chắc không phải thấy cậu là người Trung Quốc nên nổi lên trách nhiệm giúp đỡ đồng bào chứ? Có rất nhiều các cô gái châu Á ở trong phòng này vô đầu bứt tai nha, đâu phải có mỗi mình Tiểu Trì đâu. Ấy vậy mà cậu chưa thấy anh ta giúp người khác bao giờ.

Thế tức là anh ta có ý gì đó với cậu.

Tiểu Trì không phải kẻ ngốc, một người có thích cậu hay không, cậu có thể nhận ra.

Ví dụ như cảm nhận qua ánh mắt. Khi Tề Ủy nhìn cậu, tuy rằng trên mặt không cười, nhưng trong ánh mắt lúc nào cũng mang theo tiểu ý.

Còn khi Matt nhìn cậu, ngoài miệng dù đang cười, nhưng trong mắt chẳng có chút cảm xúc nào, còn có lúc nhìn về nơi xa xăm mà nói chuyện với cậu giống như trò chuyện cùng không khí, chẳng chút tinh thần.

Matt nghe cậu từ chối liền nói: “Tôi lái xe tiện hơn cậu nhiều.”

“A, tôi say xe.” Tiểu Trì dù nghĩ rằng người này không có gì đáng ngại, nhưng trong lòng vẫn thấy quỷ dị. Cậu chợt nhớ ra chẳng phải lúc trước anh ta đã từng theo dõi cậu về nhà hay sao.

“Vậy tôi cùng cậu đi tàu điện ngầm. Tôi ở gần nhà cậu mà.” Matt ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cậu muốn đi đâu thì cứ nói, tôi đi cùng cậu.”

Tiểu Trì bất lực nhìn trời, chỉ có thể đi theo anh ta.

Cậu tới siêu thị mua chocolate để cảm ơn Matt. Anh ta mở ra ăn, lúc này còn nhớ tới tặng Tiểu Trì một viên, sau đó ngồi thẳng xuống đất, bắt đầu gấp giấy gói kẹo màu vàng. Rất nhanh, một thiên sứ giấy được hình thành, trông giống y như thật.

“Cho cậu—” Matt nhìn chăm chăm vào thiên sứ, cuối cùng đưa nó cho Tiểu Trì.

“A, cảm ơn.” Tiểu Trì nhớ tới hôm qua cậu định cho Tề Úy xem tuyệt kỹ gấp giấy của Matt, không ngờ về nhà đã ngủ quên mất. Sáng sớm nay thức dậy tắm rửa xong là thay quần áo đi luôn, không có nói cho Tề Úy. Vì vậy lần này cậu lại nhận về.

Từ nơi này về nhà hãy còn lâu, Matt một đường chỉ cúi đầu gấp thiên sứ, rất nhanh trên tay Tiểu Trì đã có năm con.

Cuối cùng bọn họ cũng tới trạm Canary Wharf. Matt cứ cầm đầu đi trước, trong tay còn thành thạo gấp. Khi ra tới cửa trạm, Tiểu Trì nhắc nhở anh: “Tôi tới rồi. Cảm ơn anh... À, cả thiên sứ nữa.”

Tiểu Trì nhớ rõ trước đây người này đều theo cậu tới cửa trạm thì rẽ sang đường khác. Tuy rằng nhà anh ta ở gần đây, nhưng mấy ngày liên đều cùng một đường về thì quá kỳ quái. Cậu là đàn ông con trai thì không sợ gì, chỉ sợ làm Tề Úy hiểu lầm thôi.

Matt nghe Tiểu Trì gọi mới ngẩng đầu nhìn cậu, dường như muốn chào hỏi, nhưng đột nhiên thấy gì đó mà ánh mắt chợt biến đổi.

Khi Tiểu Trì đang định quay đầu lại nhìn, tự nhiên bị người ta ôm chầm lấy cổ.

Chẳng một câu cảnh báo, Matt hôn cậu. Hơn nữa còn đúng tiêu chuẩn một nụ hôn sâu ngay giữa dòng người qua lại trước cửa trạm tàu điện ngầm.

Có rất nhiều người nước ngoài dừng lại ồn ào, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm hai người con trai châu Á thâm mật hôn môi.

Tiểu Trì trừng to mắt giãy dụa theo bản năng, Matt cũng mở to mắt không động đậy. Cậu cảm thấy không thể giãy ra được, chỉ có thể dùng bạo lực, đầu gối húc một cái vào bụng anh ta. Người nọ vẫn bất động. Tiểu Trì đánh vài cái nữa mới thoát ra được.

“Anh làm cái gì thế hả?” Tiểu Trì dùng tiếng Anh mắng.

Matt cười xấu xa nói: “Khuyên cậu nên sớm chia tay với Tề Úy đi. Cậu ta là đồ khốn bắt cá hai tay, chỉ có tôi là chung thủy thôi.” Ánh mắt anh ta hướng về phía sau Tiểu Trì.

Nghe thấy tên Tề Úy, Tiểu Trì ngậy cả người.

Sao Matt lại biết Tề Úy?

Quan trọng nhất là khi cậu vừa dùng tay lau miệng vừa quay đầu lại, Tề Úy đang đứng ở đó, cầm trong tay túi bảo vệ môi trường của siêu thị, mặt không chút cảm xúc nhìn họ.

Tiểu Trì nhớ ra trước khi từ trường học trở về đã nhắn tin nói với Tề Úy rằng buổi tối cậu sẽ làm món cá hồi anh yêu thích nhất.

Anh đi mua thức ăn, còn cố tình đứng ở đây chờ cậu.

Nào ngờ... nhìn thấy một màn như vậy.

“Đỉnh đỉnh—” Tiếng điện thoại của Tiểu Trì rung lên.

Cậu mở ra xem, là tin nhắn của Tề Úy. Vừa nãy cậu ở dưới tàu điện ngầm nên không có tín hiệu.

Chỉ có một câu: “Anh mua kem ốc quế rồi, ở cửa trạm chờ em...”

Trong lúc này, đầu óc của Tiểu Trì trống rỗng, cứng ngắc đi ra ngoài.

Tề Úy chỉ đứng im nhìn cậu, không hề cử động, cũng không có biểu tình gì.

Trong ánh mắt anh nhìn cậu vẫn thường mang theo ý cười, giờ đây cũng không còn gì.

“Tề Úy...”

Trong dòng người ra khỏi trạm, Tiểu Trì gọi Tề Úy. Thế nhưng Tề Úy không đáp lại, xoay người bước đi không nhìn lại.

...

Dọc đường đi, Tiểu Trì đi theo sau Tề Ủy. Tay cậu đổ đầy mồ hôi, toàn thân cũng lạnh lẽo.

Cậu biết cậu muốn giải thích, nhưng chính cậu cũng không hiểu mọi chuyện là sao. Cậu thậm chí cũng không biết nên nói cái gì. Cậu không hiểu tâm trạng lúc này của Tề Ủy, hẳn là anh rất tức giận. Cả đoạn đường, anh bước đi thật nhanh, một câu cũng không nói.

Trở về đến nhà, Tề Ủy đi thẳng vào nhà bếp cắt thức ăn vào trong tủ lạnh, đặt vào ngăn đá. Tiểu Trì đứng ở bên cạnh nhìn, trong đầu nghĩ nếu giờ cậu động vào, liệu Tề Ủy có đánh cậu không?

Tuy rằng tổng công chưa bao giờ có khuynh hướng bạo lực, nhưng Tiểu Trì thề, nếu như cậu mà nhìn thấy Tề Ủy hôn người khác, cậu nhất định sẽ đánh người...

Suy bụng ta ra bụng người, Tiểu Trì cảm thấy thực đáng xấu hổ.

Trở về phòng, Tề Ủy ngồi trên sô pha, chỉ chỉ bên người mình ý bảo Tiểu Trì ngồi xuống.

Tiểu Trì bước tới nắm lấy tay Tề Ủy, cũng may người ta còn chịu cho cậu nắm.

“Anh ta là tiến sĩ của khoa em... Em không hiểu bài tập, anh ta dạy em ở phòng máy... Anh ta nói ở gần đây nên mới cùng nhau về. Vừa rồi em thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra.”

Loại giải thích như này, ngay cả Tiểu Trì cũng không muốn nghe. Quá giả dối. Thế nhưng sự thật là vậy mà.

Tiểu Trì nhắm hai mắt lại, biết mình hết đường chối cãi rồi. Đột nhiên cậu nhớ ra, buông tay Tề Ủy định đi mở máy vi tính. Cậu muốn tìm tin tức về Matt, trên trang web của trường chắc chắn có, còn có số điện thoại và địa chỉ mail. Phải tìm người giải thích, nếu không Tề Ủy sẽ hiểu lầm—

Không thể để thế được!

Thật vất vả mới làm xong bài tập để nộp, cậu còn muốn làm đồ ăn ngon cho Tề Ủy. Sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này chứ! Cậu vừa mới khai giảng, chương trình học khó khăn, giáo sư khó khăn, bài tập khó khăn, áp lực vô cùng lớn... Cái gì cậu cũng có thể nhẫn nại, nhưng cậu không thể chịu đựng được Tề Ủy hiểu lầm cậu. Không thể được. Thật vất vả hai người mới có thể ở bên nhau, có thể mỗi ngày gặp mặt, mở mắt ra là thấy ngay người mình yêu nhất...

Tiểu Trì sốt ruột muốn mở máy, nhưng tay còn chưa kịp buông đã bị Tề Ủy kéo trở lại.

Anh ôm lấy cậu, rầu rĩ không nói gì.

“Anh chờ một chút. Em đi tìm phương thức liên lạc với tên kia, em sẽ đánh hắn một trận.” Tiểu Trì giãy dụa, trong lòng buồn bực. Nhưng khí lực của Tề Ủy rất lớn, không chịu thả cậu.

“Em đừng lộn xộn... Để anh ôm em đã.” Thanh âm của tổng công ôn nhu vang lên, làm cho Tiểu Trì cảm thấy an tâm mà ấm áp. Cậu thoải mái dựa vào anh, đột nhiên cảm thấy ghen ngào.

Việc học hành ở đây thật khủng khiếp, con người ở đây cũng khủng khiếp. Tuyệt đối không thể để Tề Ủy hiểu lầm cậu...

Anh đối với cậu tốt như vậy...

“Anh cứ coi như em bị chó cắn một phát, đừng để trong lòng. Thật sự là em mới biết hắn hôm qua...” Tiểu Trì mềm mỏng nói.

“... Được.” Tề Ủy nhàn nhạt trả lời, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hai người ở trên sô pha ôm nhau thật lâu.

Cả ngày Tiểu Trì nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính rất mệt mỏi rồi, được ôm ấm áp như vậy, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Tề Ủy không cho cậu nói, hẳn là đã tin cậu giải thích rồi. Dù lý do của cậu quá miễn cưỡng... Nhưng anh vẫn tin.

Anh thật sự yêu cậu quá nhiều...

Tiểu Trì cảm thấy chua xót, đôi mắt đỏ lên, toàn thân mau chóng uể oải, chìm vào giấc ngủ.

Cậu chỉ nghe thấy tiếng tim đập trong \*\*\*g ngực Tề Úy, không nghe thấy tiếng anh khẽ thở dài...

Tiểu Trì thật mong ngày hôm nay có thể trôi qua thật nhanh, sau này cậu nhất định sẽ tránh Matt thật xa...

Tối nay, Tiểu Trì bị mùi hương của cá hồi câu tỉnh.

Vừa nhìn đồng hồ, trời ạ, không ngờ cậu lại ngủ, còn trong giai đoạn hiểu lầm nhạy cảm như vậy chứ! Liệu tổng công có nghĩ cậu cùng tên Matt kia ở bên ngoài làm “vận động” gì đó nên về nhà mới kiệt sức mà ngủ không?

Tiểu Trì lo phát điên, nhảy dựng lên mới phát hiện trên người đang đắp chăn.

Trên bàn học, một thiên sứ màu vàng kim được đặt ở đó, dường như đang trêu ghẹo cậu. Tiểu Trì lập tức bước tới quăng tất cả thiên sứ được gấp khéo léo vào thùng rác.

Cậu đi ra ngoài tìm Tề Úy, chỉ thấy R tỷ đang ngồi bắt chéo chân trước bàn cơm xem kịch Mỹ, Tề Úy ngồi ngay người trước lò nướng.

Thấy Tiểu Trì đi tới, R tỷ ngẩng đầu cười với cậu, ý chỉ cô sẽ không ở lại làm bóng đèn đầu, rồi ôm máy vi tính lên lầu.

“A... Xin lỗi em ngủ quên. Anh đang nướng cá hồi à? Em đi xào một ít...” Tiểu Trì gãi gãi đầu.

Tề Úy lắc đầu nói: “Không cần, anh mua thịt bò, dựa theo công thức nấu ăn trên mạng để làm món Borsch(1), có vẻ như rất ổn, chỉ là thịt bò không được mềm...”

Tiểu Trì nhìn tới nồi nước trên bếp. Mở ra, hương thơm tỏa ra, quả nhiên là Borsch. Tiểu Trì ném thử, còn bỏ thêm chút gia vị, tiếp tục đun một lúc nữa là được rồi.

Tranh thủ vài phút chờ đợi, Tiểu Trì đi tắm rửa, thay quần áo, thuận tiện cho quần áo của cậu và Tề Úy vào máy giặt. Rõ ràng hôm qua đã giặt rồi, nhưng cậu vẫn muốn đem những ký ức xấu của hôm nay giặt hết.

Hai người đều vờ như không có gì xảy ra, cùng nhau thưởng thức bữa tối.

Không ai nhắc lại sự kiện kia, cũng không nói được chủ đề gì khác.

“Đúng rồi, Tề Úy, anh ta biết anh!” Buổi tối trước khi đi ngủ, Tiểu Trì phản ứng chậm mới nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

“Ai?”

“Matt.”

“...” Tổng công trầm mặc.

“Thật mà. Anh ta bảo muốn em chia tay với anh. Hình như hướng về anh đó!” Tiểu Trì bỗng nhiên ngồi dậy, tỉ mỉ nghĩ tới chuyện hai ngày nay quen biết Matt. Trước đó cậu vẫn lo lắng Tề Úy hiểu lầm nên quên mất vụ này.

Matt nói Tề Úy bắt cả hai tay, cậu không tin. Bởi vì trong lòng Tiểu Trì, cậu không tài nào tưởng tượng nổi cảnh Tề Úy bắt cả hai tay. Người này, dù người khác có nghĩ thế nào thì trong lòng cậu, anh vĩnh viễn là số một. Tiểu Trì tin tưởng anh, tin anh sẽ không phản bội tình yêu của họ.

Mà Tề Úy nghe xong, mở mắt nhìn trần nhà thật lâu mới dậy bật đèn tìm điện thoại di động.

“Bạch Miêu. Cậu có biết Matt không?” Đầu dây bên kia vừa nghe máy, Tề Úy lạnh như băng mở miệng. Thanh âm mang theo cảm giác lạnh lẽo, còn có uy hiếp chất vấn.

Tiểu Trì lập tức nghĩ — Bạch Miêu? Là tổng thụ?

Ban đêm tĩnh lặng, có thể nghe được tiếng từ điện thoại phát ra: “... Anh ta tới quấy rầy anh sao?”

“Không phải tôi, tên đó quấy rối Tiểu Trì. Hắn ở đại học I hả?”

“Đúng.”

“Trưa mai tôi chờ cậu ở lầu XXX, có việc cần nói.” Tề Úy lưu loát nói xong liền ngắt máy.

Tiểu Trì thấy như vậy thật không lễ phép, hiểu kì nhìn anh.

“Anh còn chưa chắc chắn, ngày mai hỏi sẽ biết, hắn là có quan hệ với cậu ta.” Tắt đèn, Tề Úy nằm thẳng ra.

“Bạch Miêu, chính là CV Bạch Miêu?”

“Ừ.”

...

Ngữ khí của tổng công rõ ràng đã nhẹ nhõm hơn.

Trong lòng Tiểu Trì cũng lén lút thở phào. Dường như việc này không liên quan tới cậu. Nhưng trong lòng cậu vẫn còn chút vướng mắc, liền cẩn thận nắm lấy tay Tề Úy trong chăn.

Nắm được rồi, siết trong lòng bàn tay, Tiểu Trì nhìn trần nhà mà nhẹ nhàng nói: “Tề Úy... Đời này em chỉ thích mỗi mình anh... Đổi thành ai cũng không được.”

Tiểu Trì không kịp đợi người kia trả lời đã thấy bàn tay nắm chặt trở thành mười ngón đan vào nhau. Cậu bị ôm lấy, từng nụ hôn như cuồng phong bão táp rơi xuống.

...

Trong bóng tối, không biết là thanh âm của ai vang lên trước tiên—

“I love you.” Đăng bởi: admin

## 37. Chương 37

### CHƯƠNG 37

Tối thứ hai, Tiểu Trì học xong buổi sáng liền mau chóng về nhà.

Ngày hôm qua vừa mới nộp bài tập, hôm nay đã giao bài tập mới. Trong lớp tràn đầy tiếng oán thán của sinh viên, mỗi người đành tự mua bánh mì rồi phóng vào phòng máy tính.

Chỉ có Tiểu Trì vội vã tới thư viện mượn sách tham khảo rồi về nhà. Mặc dù ở nhà không thể tập trung làm bài, máy tính cũng không đủ khả năng để lập trình, nhưng chuyện giống như ngày hôm qua tuyệt đối không thể lặp lại.

Hình bóng Tề Úy bị tổn thương ấy, cậu hoàn toàn không muốn thấy nó lần nữa. Bị thiệt chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khiến người yêu hiểu lầm và thương tổn là chuyện rất lớn!

Trong tàu điện ngầm không có sóng. Tiểu Trì một tay sách vở một tay mở điện thoại xem từ điển. Trước mặt cậu đột nhiên xuất hiện một thiên sứ bé nhỏ gấp bằng giấy vàng kim.

Tiểu Trì nhú mày. Không ngờ Matt ở đây.

“Anh muốn cái gì?” Tiểu Trì bình tĩnh nói.

“Đưa cậu về nhà.” Không biết từ lúc nào Matt đã tới bên cạnh cậu, bày ra bản mặt đẹp trai lai láng. Chỉ là khi anh ta nói ra lời thoại ngang ngược thường xuất hiện trong tiểu thuyết, chẳng thể nào cảm nhận được một chút xú tình cảm.

Tiểu Trì không nhận lấy con thiên sứ giấy kia, nhưng mấy cô gái Anh Quốc ngồi bên cạnh cậu vẫn luôn hiểu kì nhìn nó chăm chú.

Matt thấy các cô thích còn Tiểu Trì thì hồ hững không thèm, liền thúc thời tặng thiên sứ cho họ.

“Cảm ơn.” Một cô gái tóc vàng mắt xanh nhẹ nhàng nói.

“Cậu không cần sợ tôi. Thế nào, hôm qua khiến cho Tề Ủy hiểu lầm, hôm nay thấy tôi như là thấy kẻ thù sao?” Matt cười hỏi.

“Anh biết Bạch Miêu?” Tiểu Trì không khách khí hỏi.

“Sam?” Matt biến sắc, khuôn mặt xinh đẹp cứng đờ.

Lúc này tàu vào đến trạm, Tiểu Trì mặc kệ chưa tới trạm của cậu liền bước ra ngoài, lẫn vào trong dòng người.

Buổi tối hôm ấy, Tiểu Trì được gặp Bạch Miêu, cũng chính là Sam.

Khi Tề Ủy về nhà, Tiểu Trì đang dùng máy tính của cả hai người, vừa lập trình, vừa tra cứu dữ liệu, hoàn toàn không để ý tới thời gian.

“A, sao đã muộn thế này? Em quên mất nấu cơm rồi.” Tiểu Trì đeo tai nghe điện thoại, thấy Tề Ủy về mở cửa phòng lại càng thêm hoảng, lập tức sốt ruột vứt tai nghe đi làm cơm.

Tề Ủy bỏ túi xách xuống, thay quần áo, thuận miệng nói một câu: “Anh đưa Bạch Miêu tới.”

Sau đó Tiểu Trì càng thêm bối rối.

Lần đầu tiên cậu nhìn thấy Bạch Miêu. Người nọ ngồi trong phòng khách dưới lầu một cúi đầu xem điện thoại, trang phục giản dị áo trắng quần tối màu. Nhưng chỉ nhìn hình dáng vậy thôi cũng cảm thấy cậu ấy thật ngoan ngoãn và an tĩnh.

Người nọ nghe được tiếng động thì ngẩng đầu lên.

Trong lòng Tiểu Trì lập tức hiện lên hai chữ: mỹ thụ.

Thật là một cậu bé xinh đẹp. Khuôn mặt trái xoan sạch sẽ thuần khiết, ngũ quan xinh xắn, đôi môi mỏng khê hé mở, mỗi khi hơi giương ra cười lộ lên, thật là không biết dùng từ gì để hình dung vẻ đẹp ấy. Tiểu Trì nhìn muốn mù mắt luôn, Bạch Miêu còn đẹp dễ tính xảo hơn cả trong ảnh chụp.

Khi Tiểu Trì nhìn cậu, tâm tình có chút phức tạp.

Dù sao vị này cũng là tổng thụ tiền bối của giới vồng phối nha, còn cùng với tổng công đại thần là cặp đôi tối cao trong làng kịch truyền thanh... Hơn nữa hình như còn có quan hệ sâu xa với Matt. Nếu không thì Tề Ủy sẽ không mời người ta tới đây.

Tổng công đại nhân từ trước tới nay gặp phải chuyện gì cũng giải quyết một cách nhanh chóng và mạnh mẽ.

“Đây là Sam.” Tề Ủy rất tự nhiên giới thiệu, kéo lấy Tiểu Trì tuyên bố quyền sở hữu, “Đây là Tiểu Trì, hay còn gọi là Thủy Đường.”

“Xin chào.” Tiểu Trì có chút xấu hổ chào hỏi. Cậu đang mặc áo T shirt của Tề Ủy, trên áo là hình một chú cún đáng thương hề hề ghé vào nhìn một chú mèo ngồi nghiêm chỉnh trên ghế trông rất đáng yêu, bên dưới tùy tiện mặc quần ngủ rộng rãi, thật là không thể so sánh được với mỹ nam trên sân khấu.

Chỉ là bàn tay Tề Ủy vẫn khoát trên lưng cậu. Tiểu Trì biết anh cố ý làm thế, trong lòng cũng tăng thêm vài phần tự tin.

Buổi tối, Tề Ủy nấu cơm.

Lúc đầu Tiểu Trì còn có chút quẫn bách, may mà Sam là một người rất dễ ở chung, thanh âm lại vô cùng êm tai.

Tiểu Trì không biết phải nói gì, Sam cũng không phải loại thích lắm nhảm huyền thuyên. Nhưng dù sao hai người cũng ở trong giới vồng phối, lại cùng là du học sinh Trung Quốc ở London, vòng tròn luẩn quẩn cũng có đề tài hay mà nói, vì vậy rất nhanh chóng trở nên thân thiết.

Còn chưa nói hết lời khách sáo, Sam nhắc tới Matt: “Chuyện của Matt, tôi rất xin lỗi. Tôi không nghĩ anh ta sẽ tới tìm anh...”

“... Anh ta là trợ lý phòng thí nghiệm cao cấp ở khoa tôi. Tôi không biết anh ta quen cậu.” Tiểu Trì gãi gãi đầu.

“Anh ta là một trạch nam IT, sinh ra và lớn lên ở đây nên suy nghĩ có phần giống với người Anh, không biết tiết tháo. Anh đừng để bụng.”

Sắc mặt của Sam không tốt, dường như là rất xấu hổ khi bị Tề Úy buộc tội giải thích với Tiểu Trì.

Cậu chợt nghĩ nhất định giữa Matt với Sam đã xảy ra chuyện gì đó, không phải tình nhân thì cũng là cừu nhân. Chỉ là Tiểu Trì đoán rằng khả năng hai người yêu nhau có vẻ cao hơn.

Chẳng lẽ là đôi lứa cãi nhau, cậu với Tề Úy xui xẻo bị vạ lây sao? Tiểu Trì nghĩ ra đủ loại giả thiết.

“Lần tới anh ta dù có làm bất cứ hành động kỳ quái gì, cứ trực tiếp gọi cảnh sát là được rồi.” Sam lạnh lùng nói.

Bao nhiêu giả thiết của Tiểu Trì sụp đổ hết.

Sam quả là một người rất thẳng thắn, khi biết chuyện của cậu ấy và Matt làm liên lụy tới cảm tình Tiểu Trì và Tề Úy thì vô cùng áy náy.

Cậu quen biết Matt khi học năm nhất ở đại học U, khi đó Matt vừa mới hoàn thành học vị Tiến sĩ ở đại học U.

Matt thích Sam, nhưng cậu từ chối. Anh ta liền quần lấy cậu ba năm trời, Sam không thoát ra được, đành phải mượn Tề Úy làm bình phong, nói rằng mình thích Tề Úy, lấy kịch truyền thanh hai người cùng phối ra làm chứng cứ.

Chỉ là Matt vẫn không tin, cho tới khi Sam đăng ảnh chụp ngoài đời với Tề Úy ra, anh ta mới buông tha cho cậu.

“Anh ta có chút cứng đầu. Ý mình học công nghệ thông tin, cứ vài ngày lại hack máy tính của tôi, giờ đến cả điện thoại di động cũng hack... Tôi sợ anh ta nên mới phải nhờ tổng công ra mặt dùm. Không ngờ anh ta lại tới tìm cậu. Xin lỗi.” Sam lộ ra vẻ mặt hổ thẹn cùng bất đắc dĩ khiến Tiểu Trì cảm thấy không nỡ. Mỹ nhân có lợi chính là ở điểm này.

“Cái kia... Tôi và Tề Úy... Không sao. Nhưng thật ra, cậu phải làm sao bây giờ? Liệu anh ta có làm gì quá khích không?” Tiểu Trì đặt mình vào hoàn cảnh của Sam mà tưởng tượng, cảm thấy có chút đáng sợ.

“Tôi đã cảnh báo anh ta, nếu còn làm phiền tôi sẽ báo cảnh sát. Năm nay anh ta mới nhận chức ở trường anh, hẳn cũng không muốn bị đuổi việc. Nơi này là xã hội pháp trị(1), anh ta sẽ không dám làm bậy.” Sam thở dài.

...

Buổi tối, ba người cùng nhau ăn cơm Tề Úy làm, Sam với Tề Úy đã biết nhau từ lâu, lại học chung trường nên có rất nhiều đề tài để nói. Tiểu Trì chỉ an tĩnh lắng nghe, Tề Úy cũng không nhắc lại chuyện của Matt nữa.

Khi Sam đi rồi, tổng công mới xoa xoa đầu Tiểu Trì, ôn nhu nói: “Trước đây cậu ấy đã nói có người theo đuổi mình quá kinh khủng. Hóa ra đó chính là Matt. Cậu ấy sợ chúng ta hiểu lầm nên hôm nay muốn giải thích tận nơi với em.”

Tiểu Trì nghe xong gật đầu, “Em nghĩ Matt là thật lòng thích Sam, ánh mắt anh ta nhìn em không giống.”

“A?” Tổng công vừa chuẩn bị rửa chén, quay lại hí hóp mắt nhìn cậu: “Thế nào là không giống?”

Tiểu Trì đứng ở bên anh, biết là tổng công đang ghen, “Ánh mắt anh ta nhìn em không có tình cảm, thế nên từ đầu em mới không đề phòng.”

“Hừ, chỉ giới mượn cớ.” Tề Úy chép miệng.

“Tin hay không tùy anh.” Tâm tình của Tiểu Trì sau khi nghe Sam giải thích đã tốt lên rất nhiều, dọn rác vào trong túi mới, hôn nhẹ lên mặt Tề Úy một cái rồi đi dép ra ngoài đổ rác.

Tổng công mặc tạp dề, trong tay còn cầm miếng mút rửa bát, bị người ta hôn mà không thể động đậy. Cả một ngày ghen tới chua loét, cuối cùng tâm trạng cũng ngọt ngào chút, vui vẻ bật cười.

Tiểu Trì nhanh chóng trở về, còn về cùng với R tỷ.

Cô vừa vào nhà đã kêu to: “Đi ra ăn bánh gato đi, chị vừa mới thuận tay lấy từ bữa tiệc bánh gato chanh mật ong mà các chú thích nè.”

R tỷ đặt bánh ngọt trong phòng khách rồi giương mắt nhìn Tề Úy mặc tạp dề hồng bước ra, liên tục tán thưởng: “Tiểu Trì, em đúng là huấn luyện chồng chuyên nghiệp mà. Chị quen biết tên này hơn một năm, chưa từng thấy cậu ta mặc như vậy. Sau này chị lấy chồng nhất định phải cấp sách theo em học hỏi mới được.”

Tề Úy nghe xong đáp trả: “R tỷ, em là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng. Tiểu Trì mặc như vậy nhiều, em mỗi ngày mưa dầm thấm đất nên mới trở thành như này.”

“A? Chú đang khinh bỉ chị không nấu cơm hả?” R tỷ ghét nhất là làm cơm, cũng ghét nhất người khác coi thường cô không làm cơm. Vừa nghe xong giọng điệu lập tức thay đổi.

“Không, ý của anh ấy là sau này R tỷ thật có phúc, nhất định sẽ được ông xã hầu hạ chu đáo, không cần tự mình xuống bếp.” Tiểu Trì vội vàng giảng hòa.

Tề Úy không cho là đúng, dọn dẹp một chút rồi cắt hai miếng bánh gato, ôm Tiểu Trì lên lầu.

Lúc này, Sam đang đi trên đường đến trạm tàu điện ngầm.

Nhà cậu ở hướng đông bắc đại học U, cách nơi này rất xa.

“Lên xe.” Có một chiếc xe chậm rãi đi gần cậu. Cửa sổ xe mở ra, lộ ra khuôn mặt một chàng con lai anh tuấn.

Sam đeo tai nghe điện thoại, giả vờ không phát hiện ra, tiếp tục đi đường của mình.

Rất nhanh, chiếc xe có rèm che kia tìm một chỗ dừng lại. Người nọ xuống xe kéo tay cậu.

“Buông tay, nếu không tôi báo cảnh sát.” Sam hung hăng giẫy.

“Em không có việc gì nên tự tìm phiền phức hả? Tề Úy có người yêu rồi, em còn chạy tới nhà người ta ăn cơm, xem bọn họ thân thiết ân ái sao?” Matt giật tai nghe của cậu xuống, nghiêm túc nói.

“...” Khuôn mặt xinh đẹp của Sam nhăn tít lại, làm cho người ta cảm thấy thương tiếc.

“Sam. Em không thích anh, không sao cả. Nhưng em đừng tự làm tổn thương bản thân, đừng đem lòng yêu thương người như thế!” Matt sốt ruột cùng phần nộ vô cùng.

“Anh câm miệng cho tôi, anh dám theo dõi tôi sao? Tôi đã nói rồi, anh còn tới làm phiền thì tôi sẽ gọi cảnh sát!” Sam hung hăng giật lại tai nghe, lấy điện thoại ra, không chút do dự bấm số.

Matt nhanh chóng giữ chặt tay cậu. “Em biết không, chỉ cần qua điện thoại của em là anh biết em đang ở nơi nào. Em nghe lời anh đi, đừng làm khổ chính mình, biết không?” Trong mắt Matt mang theo khẩn cầu nồng đậm cùng bất đắc dĩ, thật sự rất đau lòng vì cậu.

“Anh muốn tôi ngay cả bạn bè cũng không có thì mới bằng lòng sao?” Sam cười nhạt. Bầu trời đêm buông xuống, màu cam nhàn nhạt của đèn đường phủ lên cảnh vật, làm cho nụ cười càng tăng thêm vẻ thê lương, “Quen biết anh thật con mẹ nó là sai lầm lớn nhất của tôi từ khi sinh ra tới giờ.”

Nói ra những lời lạnh như băng, Sam quay mặt nhìn sang nơi khác. Đối phương cường tráng hơn cậu, cậu không có khí lực giãy dụa, chỉ có thể trừng mắt nói ra những lời lẽ khó nghe.

Hồi lâu sau, cả hai người đều không động.

“Anh con mẹ nó buông tay tôi ra.” Sam dùng nửa Anh nửa Trung cảnh cáo, ngữ khí trầm xuống. Mấy năm nay thực ra da mặt Matt rất mỏng, tuy làm ít chuyện quá đáng, nhưng chưa từng nghe Sam mắng anh bao giờ.



Bị mắng một câu, anh sẽ không chịu được, thất vọng buông tay.

Giống như hôm nay——

Sam mặc kệ tiếp tục bước đi, không quên quay đầu lại cảnh cáo: “Cách xa họ ra một chút, nếu không, tôi thề cả đời này anh đừng hòng tìm ra tôi.”

“Sam, anh thích em.” Matt không đuổi theo, vẫn đứng tại chỗ, cô đơn nói vọng.

“Tôi không thích anh.”

“Cho anh một cơ hội đi.”

“Cút, ngay, cho, tôi.”

Sam gần giọng nói, rõ ràng là thanh âm dễ nghe như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác vĩnh viễn nói những câu khó nghe với Matt.

Trên đường vẫn có ô tô chạy như vậy, phát ra âm thanh chói tai, nhưng Matt vẫn nghe rõ từng chữ.

Anh yên lặng, chỉ an tĩnh nhìn chàng trai áo trắng đi bước đi ngày càng xa.

Matt thấy Sam từ trong túi lấy ra vật gì đó, rồi tiếng bật lửa giòn tan vang lên.

Sam vừa đi vừa hút thuốc. Điều thuốc tàn phát ra đốm vàng le lói, ánh lên khuôn mặt cậu. Giữa trời đêm, trông cô độc là thế.

...

Hai ngày sau, khi Tiểu Trì tan học lại gặp Matt một lần nữa.

Cậu giả vờ không thấy mà đi đường vòng, nhưng người kia lại đuổi theo, trong tay cầm một hộp chocolate Ferrero Rocher.

“Sam muốn tôi xin lỗi cậu. Thật xin lỗi chuyện hôm đó.” Matt nghiêm túc nói.

Anh chàng quả thực rất đẹp trai, nhưng việc anh ta làm lại quá hèn mọn. Tiểu Trì không muốn nghe, vì vậy tiếp tục đi.

Thế nhưng người kia lại nói một câu, tuy rằng rất không phù hợp với lễ thường, cũng ngoài dự đoán, khiến Tiểu Trì phải dừng bước.

—— “Tiểu Trì, cậu dạy tôi làm hậu kỳ kịch truyền thanh đi. Đổi lại, những vấn đề trong bài tập chuyên ngành, tôi sẽ giúp cậu vô điều kiện.” Đăng bởi: admin

## 38. Chương 38

### CHƯƠNG 38

Tiểu Trì cự tuyệt khi nghe Matt muốn cậu dạy anh ta làm hậu kỳ kịch truyền thanh.

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu cậu là Matt muốn học hậu kỳ để tiếp tục bám theo Sam. Giống như năm đó cậu muốn theo đuổi tổng công vậy, ý đồ này thật quá rõ ràng. Cái cách làm này thực ra cũng không hèn hạ lắm, chỉ là đặt ở trên người Matt thì... không tốt chút nào.

Matt hiểu là Tiểu Trì không đồng ý. Anh không nhanh không chậm lấy điện thoại ra, mở một tấm ảnh cho Tiểu Trì xem.

“Tôi đã theo đuổi cậu ấy bốn năm.”

Trong ảnh chụp, Matt và Sam tựa đầu vào nhau cười thật tự nhiên. Phía sau bọn họ là vòng đu quay chọc trời London Eye bên bờ sông Thames.

Sam trong bức ảnh kia non nớt hơn cậu của hiện tại, dường như đã từ rất nhiều năm về trước. Khăn quàng kẻ ca rô màu kaki cùng áo len màu nhạt càng tôn lên vẻ ngoài tuyệt đẹp của cậu.

“Đó là khi chúng tôi vừa mới quen biết nhau. Em ấy mới tới Anh không bao lâu, còn tôi là học trưởng hướng dẫn em ấy làm quen với cuộc sống ở đây. Tiếng Anh của Sam không tốt, tôi kiên trì dạy. Em ấy muốn tìm chỗ ăn đồ Trung Hoa ngon, tôi liền dẫn em ấy đi ăn thử từng nhà hàng một...” Matt nhìn ảnh chụp mà cười, “Khi đó tôi đã thích Sam rồi, em ấy cũng không ghét tôi, xem tôi như anh trai.”

“Anh thích cậu ấy cũng không thể theo dõi người ta, uy hiếp, can thiệp vào cuộc sống của cậu ấy chứ...” Tiểu Trì ngắt lời.

“Ngay từ đầu, tôi rất lo lắng, sợ em ấy là trai thẳng. Nhưng sớm chiều ở bên nhau, tôi phát hiện ra cậu ấy không thích con gái. Chỉ tiếc là dường như cũng không thích con trai...”

Matt đi tới máy bán nước tự động, mua một lon nước trái cây và một cốc cà phê. Đưa nước trái cây cho Tiểu Trì, chính anh uống cà phê thơm nồng: “Mấy năm nay, Sam được rất nhiều người thích, cả trai lẫn gái, có người chờ em ấy tỏ rõ thái độ, có người không chờ nổi mà chủ động thổ lộ. Sam không nhận lời bất cứ ai. Em ấy có thể vui vẻ thân thiện với mọi người, nhưng chỉ cần ai đó biểu hiện tình yêu, em ấy sẽ tránh thật xa.”

“Thế mà anh vẫn thổ lộ sao?” Tiểu Trì hỏi.

“Ừ. Tôi không chịu nổi. Cả quãng thời gian ấy, mỗi ngày mở mắt nhắm mắt đều là hình bóng em, biết rõ mình sẽ bị từ chối, nhưng vẫn muốn thử một lần. Tôi đã từng mong mình khác với những người khác...” Matt nhấp một ngụm cà phê, thở dài. Mấy đồng nghiệp cùng khoa đi qua, Matt lịch sự bắt tay chào hỏi, lộ ra nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, tuyệt đối là một anh chàng đẹp trai dễ nhìn.

Tiểu Trì quan sát Matt, quả nhiên thấy khi người này nhắc tới Sam, trong ánh mắt anh tràn đầy si mê, giống như ánh mắt yêu thương vui vẻ khi Tề Ủy nhìn cậu.

Loại cảm xúc này không thể nào giả vờ được.

“Sam có phải là trẻ mồ côi hay không?” Tiểu Trì hỏi.

“Sao cậu biết? Trước đây nghe em ấy nói từ nhỏ chẳng được gặp ba mấy lần, nhưng ba em ấy rất giàu, tiền cho em du học đều do ba chi trả. Những cái khác thì tôi không biết. Sam rất ít khi nói chuyện gia đình.” Matt nhìn Tiểu Trì.

Tiểu Trì hiểu rõ: “Trẻ mồ côi lớn lên thường có tính cách giống Sam vậy. Không phải họ không thương người khác, chỉ là họ tự thương xót bản thân hơn. Nếu anh dùng sức mạnh để đoạt lấy, khẳng định sẽ khiến cậu ấy đặc biệt phản cảm.”

“Chả trách... Có một lần chúng tôi cùng nhau mở party, tôi thừa dịp cậu ấy uống say mà làm bậy. Từ đó cậu ấy thấy tôi như thấy kẻ thù.”

Matt tùy tiện nói một câu mà khiến cho Tiểu Trì phun hết cả nước trái cây trong miệng—

Đây là cái tình huống quái quỷ gì chứ? Người này là từ hành tinh nào tới vậy? Không thể chỉ vì là con lai, lại đẹp trai thì có quyền tỏ vẻ vô tội kể ra chiến tích hấp diêm người khác nha!

Tiểu Trì nhìn Matt như nhìn quái vật, càng nghe càng thấy mình đứng là điên rồi mới ở đây nghe anh ta tâm sự.

Người thế này không đáng để đồng cảm!

Matt bỗng dưng nhắc tới tổng công đại nhân.

“Trước đây tôi cho rằng em ấy thích Tề Ủy nên mới cự tuyệt tôi.” Matt vẫn trưng ra vẻ mặt như trước, “Tôi hack máy tính của Tề Ủy, nhìn thấy ảnh chụp của hai người. Lúc ấy, tôi đã nghĩ rằng Tề Ủy bắt cả hai tay, giờ xem ra, em ấy chỉ là đang mượn cớ từ chối tôi mà thôi.”

Tiểu Trì nghe xong liền xù lông, cậu bắt được mấy từ then chốt: “Anh dám hack máy tính của Tề Ủy?”

Lúc này cậu thật rất muốn hất hết cả lon nước trái cây vào bản mặt đẹp trai kia. Cậu tức giận gào: “Anh có tin tôi gọi cảnh sát tới bắt anh không?” Tiểu Trì nghiêng rằng.

“Cảnh sát không tra ra được đâu. Bọn họ cũng chẳng quản chuyện này.”

“Sẽ có người quản thôi. Đây là xâm phạm đời tư cá nhân!”

“Tôi đã làm chuyện gì xấu đâu.” Matt thần nhiên giải thích.

“Anh rình chuyện cá nhân của người khác, anh hack điện thoại của Sam để theo dõi cậu ấy, cái này có chưa tính là chuyện xấu? Anh như vậy thảo nào mà bị Sam bài xích.” Hiếm khi Tiểu Trì mới nói chuyện khó nghe như vậy. Bình thường cậu luôn bảo trì hình tượng nhẹ nhàng tao nhã. Nhưng chỉ cần liên quan tới Tề Ủy, cậu chẳng thể nào bình tĩnh được. “Sam có thể chịu đựng được anh tới bây giờ thật giỏi! Tôi mặc kệ anh, đừng để tôi tóm được nhược điểm của anh, nếu không tôi nhất định sẽ báo cảnh sát.”

Tiểu Trì cảnh cáo xong, không muốn cùng Matt nói thêm một câu nào nữa.

“Ngày ấy khi tôi thổ lộ xong, em ấy trốn tránh tôi. Tôi không tìm được người, gọi điện thoại cũng không ai tiếp, tôi lo em ấy xảy ra chuyện nên mới dùng đến biện pháp này.” Matt không nhanh không chậm giải thích.

Tiểu Trì không cho là đúng, “Thích một người có hàng nghìn hàng vạn cách để thể hiện. Anh hết lần này tới lần khác lại đi dùng cách ngu xuẩn như vậy.”

“Tôi nên làm cái gì bây giờ?” Matt cười khổ.

“Bây giờ anh còn muốn học làm hậu kì nữa hay không? Đúng là Sam còn phối một ít kịch truyền thanh, nhưng đây là hoạt động sản xuất kịch truyền thanh tự nguyện không có thù lao. Anh còn muốn quấy rối người ta sao? Anh muốn phá hủy hết tất cả những gì cậu ấy thích, muốn cậu ấy không thể nào ngẩng đầu lên nổi, ngay cả sở thích của chính mình cũng phải từ bỏ thì anh mới hài lòng sao?” Tiểu Trì liên tục chất vấn, trong lòng đã chán ghét Matt tới cực điểm —— Chỉ cần bản thân thấy hài lòng, không ăn được thì đập đổ, đúng là một kẻ vừa ích kỉ vừa đáng thương.

Matt lắc đầu, cười tự giễu: “Tôi nói tôi buông tay, cậu có tin không?”

“Không.” Tiểu Trì phủ nhận.

“Năm ngoái Sam cho tôi nghe kịch truyền thanh em ấy phối cùng với Tề Ủy, sau đó nói rằng đó là người em thích. Khi đó, tôi mới hiểu ra kịch truyền thanh chính là thế này. Tôi tìm nghe tất cả kịch từ trước tới nay của Sam, thích ngữ khí khi em cùng người khác nói chuyện yêu đương trong kịch. Sam bình thường sẽ chẳng bao giờ như vậy, sẽ không làm nũng, không khóc cũng không cười. Rõ ràng người trong kịch kia không phải Sam, nhưng sinh mệnh ấy lại quá chân thực. Tôi chỉ mong ngoài đời em ấy cũng sẽ yêu một người như vậy. Dù cho người đó không phải là tôi, chỉ cần mở lòng yêu một người, được người ấy trân trọng, vậy là tốt rồi.”

Tiểu Trì nghe xong có chút ngậm ngùi.

Ngữ khí của Matt thay đổi, trở nên nghiêm túc mà tràn đầy bi thương.

“Sam tình nguyện tìm một người không liên quan giả vờ yêu để từ chối tôi. Hẳn mấy năm nay em ấy rất khổ sở, hay là thôi đi.”

Trong lòng Tiểu Trì nghĩ: Tổ tông của tôi ơi, anh thực sự giác ngộ rồi sao?

Ngoài miệng lại nói: “Bây giờ anh để yên cho cậu ấy đi, rồi anh sẽ gặp được người tốt hơn.”

“Không được làm người yêu thì trở thành fan hâm mộ của em ấy đi. Tôi muốn vì Sam làm điều gì đó, nghĩ tới nghĩ lui, cái gì em ấy cũng không thiếu. Mấy hôm trước tôi thấy trên weibo em ấy nói thiếu hậu kì, thông báo tuyển hậu kì... Hậu kì bộ kịch hiện tại của cậu ấy bỏ việc giữa chừng...”

Tiểu Trì bỗng dưng có dự cảm không tốt.

“Vậy nên anh nhận làm hậu kì?”

“Đúng.”

“Sao có thể thế được? Tổ kịch của Sam là một xã đoàn lớn, sao có thể tuyển một hậu kì không kinh nghiệm như anh được?”

“Tôi làm giả sơ yếu lí lịch.”

“Quá giả tạo, vừa nghe đã lộ.”

“Dùng kỹ thuật data mining, đem kịch truyền thanh trong vòng ba năm vào tìm kiếm ngẫu nhiên, lọc ra những ID hậu kì chỉ làm một, hai kịch rồi biến mất, đem toàn bộ âm tần của những kịch này xuất thành dữ liệu, tiến hành đối chiếu. Sau đó chọn những cặp dữ liệu có độ trùng khớp cao nhất, cũng chính là những âm tần có độ tương tự cao, chỉnh lý một chút, chuyển toàn bộ thành ID của tôi là xong.” Matt nói liền tù tì.

Tiểu Trì há hốc miệng không ngậm lại được.

Trạch nam lập trình viên quả thật quá kinh khủng mà. Không chỉ ngụy tạo sơ yếu lí lịch, ngay cả làm giả sản phẩm cũng làm được?

Data mining, kỹ thuật khai thác dữ liệu, lĩnh vực công nghệ thông tin tối ưu của đại học I, dù sao cũng không nên dùng ở chuyện này chứ!

Bên kia Matt đã lấy từ trong điện thoại di động ra một văn bản, đưa cho Tiểu Trì xem: “Đây là giáo trình nhập môn hậu kì kịch truyền thanh hôm qua tôi đã tải về.”

“A?” Trong đầu Tiểu Trì còn đang mải suy nghĩ chuyện kỹ thuật đối chiếu dữ liệu và bắt chước cần phải dùng phép tính gì để hoàn thành, màn hình điện thoại đã được gior ra trước mặt cậu. Tiểu Trì nhìn một chút rồi nói: “Đúng, trong này viết rất chi tiết. Thích hợp để tìm hiểu căn bản. Anh thực sự muốn làm sao?”

Tiểu Trì vẫn bảo lưu quan điểm của mình về nhân phẩm của Matt, nhưng cậu rất xem trọng kỹ thuật của anh. Dù sao anh ta cũng là siêu nhân của đại học I, hơn nữa cậu cũng hiểu kì muốn xem Matt đã ra tay thì sẽ ra sao.

“Được rồi, tôi đã xem một ít về lịch sử điện ảnh và kịch truyền thanh, phối âm và hậu kì. Tương đối phức tạp.” Matt lập tức báo cáo tình hình tự học, nói những cái mà chính Tiểu Trì nghe cũng không hiểu.

“Không cần đâu, mấy cái đó biết đại khái là được rồi.” Tiểu Trì ngại ngùng nói.

“Được, có rất nhiều cái tôi xem không hiểu, lúc nào thì cậu rảnh?” Matt nghiêm túc hỏi.

“Không hiểu chỗ nào?” Tiểu Trì buồn bực, đây là giáo trình cơ bản dành cho người mới, ngay cả gà mới cũng có thể hiểu. Matt là siêu nhân lập trình, chỉ một vài cái phần mềm đơn giản mà cũng không biết dùng sao?

“... Tiếng Anh thì không sao, nhưng tôi không hiểu tiếng Trung lắm.” Matt chậm rãi nói.

“Cái gì?” Tiểu Trì không tin. Tên Matt này luôn khiến cậu kinh ngạc, vừa hấp diêm người ta, vừa là siêu nhân dùng data mining, lại còn là gà mới nhận làm hậu kì cho xã đoàn lớn.

“Trước đây tôi chỉ biết chút ít tiếng Trung, sau này quen biết Sam mới biết nhiều hơn. Nhưng cũng chỉ có thể nghe và nói, còn chữ thì rất khó...”

Tiểu Trì nghe xong có chút ngơ người, đột nhiên cảm thấy Matt cũng không quá đáng ghét.

Anh ta là thật lòng thích Sam.

Giờ có thể nói tiếng Trung tốt như vậy, đừng nói với tôi đây là nhờ vào sức mạnh tình yêu nha!

Có thể nói lưu loát vậy mà bảo không thể đọc hiểu chữ Hán —— Thấy thế nào cũng có chút ... đáng thương.

Tiểu Trì suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, tôi có thể giúp anh. Những gì tôi không nói cho anh, anh có thể đi hỏi người khác. Nhưng đừng làm những chuyện kì quái, được chứ? Không được hack vi tính của người khác, không được hấp diêm người khác, cũng không được để lộ ra điều gì bất thường, biết chưa?”

Tiểu Trì thở dài một hơi, nói chuyện với tên này, tâm lý bị méo mó thật lớn. Lúc thì thấy Matt đáng thương, lúc lại thấy đáng đời, một hồi thì nghĩ anh ta là biến thái, cần phải gọi cảnh sát gấp, một hồi lại muốn giúp đỡ anh ta.

“Được, tôi sẽ cố gắng.” Đăng bởi: admin

## 39. Chương 39

### CHƯƠNG 39

Mấy ngày nay Tiểu Trì trở nên rất thần bí.

Lúc ở nhà, khi nhận được tin nhắn, cậu luôn lén lút Tề Ủy bận rộn làm việc khác không để ý mà nhắn trả lời Matt. Còn bình thường trong trường học, hai người thường gặp nhau ở phòng máy tính, cậu với Matt thảo luận suốt cả buổi. Một người hỏi về vấn đề học thuật, một người tranh thủ thời gian làm việc bổ túc lại tiếng Trung.

Tiểu Trì rất bội phục Matt. Người này trước đây khi nói chuyện với thành viên trong tổ kịch đều trực tiếp dùng Google translate dịch từ Anh sang Trung. mấy câu tiếng Trung lộn xộn ấy mà cũng dám gửi QQ cho người ta. Thế mà chẳng ai hoài nghi.

Thực ra cũng tại vì Matt đã nói với họ rằng anh rất thạo việc.

Tiểu Trì chỉ giúp anh hiểu những điều viết trong giáo trình. Matt nhập môn hậu kỳ, ra vẻ rất mê âm hiệu và âm tần, nhưng mỗi ngày đều phát luận văn nổi tiếng thế giới cho Tiểu Trì, muốn cậu tham khảo học thuật. Tiểu Trì nhìn người nọ, khi liên quan tới công việc cũng rất nghiêm túc. Cậu giúp Matt nghe thử những đoạn ngắn anh tiện tay làm ra, cảm giác — Siêu nhân quả là siêu nhân, âm hiệu làm ra nghe rất chân thực.

Hỏi thì tên kia chỉ đáp một câu, anh đã mượn dụng cụ từ mấy đồng nghiệp bên khoa \*\*\*g tiếng điện ảnh, tự mình đi thu âm.

“Bọn họ đều là master chuyên ngành điện ảnh, vừa mới tốt nghiệp, còn có thể nhờ vả lao động miễn phí được. Thực ra kỹ thuật làm hậu kỳ âm hiệu không khó, nhưng tôi không có nhiều kinh nghiệm ở mặt này.” Matt giải thích một cách đơn giản.

Vài ngày trước, Tiểu Trì gửi cho Matt âm thô cùng kịch bản một vở kịch mà cậu đã làm trước đây, muốn anh lấy làm thí nghiệm.

Matt phải mất cả đêm mới một mình làm xong hậu kỳ một bộ kịch ba mươi phút. Buổi chiều hôm đó, anh trực tiếp tới cửa phòng họp tìm người, Tiểu Trì không trốn được, đành phải cùng anh tới chỗ khác nghe.

Phải thừa nhận, kỹ thuật làm hậu kỳ của Matt — thực sự rất siêu.

Tiểu Trì nghe mấy lần, thầm nghĩ người này tốc độ không chỉ nhanh mà còn hoàn toàn tuân thủ theo kịch bản, tuy rằng độ liên mạch chưa cao, âm chuyển cảnh vẫn tương đối cứng, nhưng chi tiết trong kịch rất hoàn mỹ. Matt chọn nhạc nền có chút độc đáo, đều là các thể loại nhạc nặng Rock Metal phối cùng nhạc Jazz mà cậu chưa từng nghe, còn có một ít nhạc truyền thống Anh, tạo cho bộ kịch phong cách rất Tây và khí phách, tuy rằng không phù hợp lắm với thể loại kịch trong sáng vui vẻ, nhưng thành phẩm này đã có đầu có đuôi lại đầy đủ chi tiết một cách trọn vẹn.

Tiểu Trì nói ra ý kiến của mình về nhạc chuyển cảnh cùng nhạc nền, thấy Matt lại phun ra một ít thuật ngữ tiếng Anh chuyên nghiệp, cậu đành nhanh chóng mượn cớ phải về nhà mà trốn lấy người.

Buổi tối, Tiểu Trì ăn cơm cùng Tề Ủy, chợt thấy tin nhắn của Matt gửi tới, nói rằng anh đã sửa một bản mới rồi, muốn cậu nghe lại.

Tiểu Trì mở ra cho Tề Ủy cùng nghe, chỉ nói là có cô em làm hậu kỳ muốn cậu hướng dẫn.

Tề Ủy vừa đi rửa nôi, đưa cho Tiểu Trì một cây kem ốc quế:

“Đệ tử mới của em sao?” Tổng công đại thần nói toạc ra khiến Tiểu Trì , ánh mắt không biết nhìn đi đâu.

Anh chỉ vào sô pha, Tiểu Trì liền xách mông chạy tới. Hai người ngồi cùng nhau, đặt vi tính lên trên bàn trà.

Tiểu Trì phụ trách ăn kem, Tề Ủy ăn nôi, cùng chăm chú nghe.

Ăn xong, Tiểu Trì ghé vào trên người Tề Ủy, ngoan ngoãn vừa nghe vừa xem biểu tình của anh.

“Là do con trai làm.” Tề Ủy nghe xong gật đầu, thái độ trên mặt không thay đổi gì lớn, “Là Matt hả?”

“Khụ khụ—” Tiểu Trì suýt chút nữa bị sặc nho, “Anh...”

“Ăn từ từ.” Tề Ủy bình tĩnh vỗ lưng cậu, vươn tay kéo cậu vào lòng, “Em cứ bày ra ra bộ dạng có tật giật mình, mấy ngày nay anh liếc mắt là biết ngay.”

Tề Ủy lắc đầu.

Tiểu Trì đỏ mặt, trong mắt ngập nước.

“Cái đó... Anh biết mất rồi.”

“Hòm thư của em trong máy tính anh không thoát ra, còn tự động thông báo có thư mới, trừ phi anh bị mù mới không nhìn thấy...” Tề Ủy nhắc nhở cậu.

Tiểu Trì nhất thời nhận ra mình có vấn đề về chỉ số thông minh.

Mấy ngày này cậu lén lút dạy người ta, còn lôi máy tính của Tề Ủy ra vẽ chuyên nghiệp, hóa ra đã sớm lòi đuôi rồi...

“Muốn giải thích?” Tề Ủy nghiêm túc hỏi.

“Em... Rất trong sạch mà.” Tiểu Trì bối rối nói.

“A?”

“Làm sao, em nhận đồ đệ còn cần anh đồng ý hả?” Tiểu Trì thấy mình không sao, hơn nữa Tề Ủy đâu có thực sự tức giận.

“Không. Anh chỉ nghĩ em rất ghét hấn cơ mà.”

“Từ đầu anh ta đúng là rất đáng ghét, nhưng cũng không đáng trách tới mức đó. Chỉ vì anh ta thích Sam mà thôi. Em không dạy thì anh ta cũng sẽ tìm người khác. Không bằng để em dạy, thuận tiện cứu vớt thế giới quan vận vẹo của anh ta.” Tiểu Trì ngoan ngoãn dựa vào người anh, tiếp tục ăn nho.

“Chà, em còn muốn cứu vớt ông chú sa ngã đó sao, em thật bận rộn.” Tề Ủy cúi đầu cười.

Đây mới chính là tức giận.

“Anh ta tốt xấu gì cũng là một tao niên (1) đẹp trai. Matt rất thật lòng mà.” Tiểu Trì suy nghĩ một chút. Cậu lấy đi vật trên tay Tề Ủy, trở mình đặt anh dưới thân, ôm lấy mà hôn. “Nè, anh đừng suy nghĩ lung tung, bởi vì lúc trước em cũng như vậy. Ban đầu em đã từng nghĩ sẽ nói cho anh biết chuyện này. Giờ anh biết rồi cũng tốt. Đừng có lòng dạ hẹp hòi, nếu không em sẽ xem thường anh.”

Tề Ủy nghe, trong ánh mắt tràn đầy dịu dàng. Tiểu Trì mềm mại ghé vào trên người anh thật thoải mái.

“Trạch nam IT làm hậu kỳ đều là cao thủ nhĩ. Thực ra chuyện giữa hai người họ, Sam đã từng nói với anh, có những chuyện ngoài dự đoán, gặp được nhau thì ai mới là người xui xẻo.” Tề Ủy thở dài. Thanh âm bỗng trở nên nặng nề: “Nhưng mà... Mấy ngày trước em đều bận rộn tới mức không thèm liếc anh một cái, hôm này vì một người ngoài mới nhớ ra phải yêu thương bồi thường anh sao?” Ngữ khí của anh trở nên “sắc”. “Sắc” chính là một bàn tay xấu xa mò vào trong quần áo của Tiểu Trì, sờ soạng trên lưng cậu.

Tiểu Trì mặc đồ ngủ ở nhà, là loại có cạp chun, muốn đùa giỡn lưu manh gì đó rất dễ.

“A... Nào có. Hôm qua em vừa mới nộp xong bài tập, hôm nay lại bị giao thêm hai bài nữa. Giờ em thông suốt rồi, có gấp gáp cũng vô dụng, cứ làm cái mình thích trước, hơn nữa...” Tiểu Trì híp mắt, chủ động quỳ gối, cong đầu gối cọ lên cái ấy của Tề Ủy. Người nó rất nhanh đã đứng lên.

Hai người trao cho nhau những nụ hôn liên tiếp, tay cũng không rảnh rồi, giống như ngọn lửa vội vàng châm lên thân thể đối phương.

Quần áo nhanh chóng bị cởi ra, trong miệng hòa quyện hương vị ngọt ngào của nho.

“Lên giường...” Tiểu Trì vất vả lắm mới nói ra hơi, thanh âm trở nên khàn khàn đầy tình sắc.

Cậu bị đặt nằm úp sấp ở sô pha, rất không thoải mái. Tề Úy xấu xa còn cấn lên lưng cậu. Người này nổi hứng làm chuyện xấu, Tiểu Trì lười chẳng phản đối.

Tề Úy thở gấp, đang chuẩn bị lôi người lên giường tiếp tục làm việc.

Nào ngờ đột nhiên truyền tới tiếng đập cửa.

Tề Úy vừa mới đứng lên, tự dưng nghe thấy tiếng động giạt mình thiếu chút nữa té, tay phải chống ở bàn trà mới không ngã, tương đối chật vật.

Tiểu Trì cũng có chút nhìn cửa.

Thanh âm của R tỷ vang lên: “Có nhà không vậy?”

Tiểu Trì nén cười nhìn Tề Úy nhặt quần áo dưới đất lên, túm lấy nhanh chóng mặc vào, bình tĩnh ngồi trên bàn giả vờ đang xem màn hình vi tính. Tề Úy mặc xong đồ, hắng giọng như không có việc gì ra mở cửa.

“R tỷ?” Thanh âm tổng công có chút nghẹn, mặt cũng hồng. Trình độ giả vờ chưa cao.

“Á, chị sốt ruột ra ngoài đón bạn, không quấy rối hai người chứ?” R tỷ mặc toàn thân màu đen, tóc dài thoải mái buông xõa.

“Không.” Tề Úy cấn răng nói, khẽ nghiêng người. Tiểu Trì từ sau màn hình vi tính nhô đầu ra, bình tĩnh bắt chuyện: “R tỷ khuya vậy còn ra ngoài sao?”

Cô lắc lắc đồng hồ đeo tay, vẻ mặt bất đắc dĩ mà nói: “Đầu óc bạn của chị có vấn đề, hơn nửa đêm còn đi dạo London, giờ không nhà về. Chị phải đi đón cô ta, muốn nói trước cho các em một tiếng. Mai trong nhà có thêm một người, chắc tới cuối tuần mới đi.”

“Không sao đâu. Bạn của chị cũng là bạn của bọn em. Lái xe cẩn thận.” Tiểu Trì mềm mại gật đầu, trên mặt đầy ý cười.

R tỷ ra đi nhanh chóng như một cơn gió.

“Phụt——” Tiểu Trì che miệng cười.

“Cười cái gì?” Tề Úy vẫn duy trì tư thế đứng ở cạnh cửa, bộ dạng tức nghẹn nhìn vô cùng buồn cười.

“Tổng công, anh thẹn thùng.” Tiểu Trì nhìn màn hình tạm nghỉ, thực ra vừa rồi cậu cũng rất khẩn trương, chỉ là từ trước tới nay cậu quen giả vờ bình tĩnh, lúc này mới động chuột, màn hình dần sáng.

Cậu đang định trêu chọc đáng về chật vật của Tề Úy, tự nhiên thấy QQ một mực nhảy.

“Là Thanh đại tỷ... A——” Tiểu Trì mở giao diện QQ, quả nhiên là các loại icon liên tiếp được gửi tới, còn chưa kịp nhìn hết đã bị Tề Úy khóa trái cửa, lôi từ trên ghế trực tiếp áp đảo lên giường, tiếp tục làm chuyện đang dang dở.

“Anh chờ một chút... Thanh đại tỷ vừa muốn em giúp đỡ, em chưa xem xong. Em xem đã... Á, điện thoại của em... Anh chờ chút đi... A...” Tiểu Trì chắc chắn thấy được tin nhắn của Thanh đại tỷ, nhưng giờ cậu chẳng thể nghe được tiếng điện thoại nữa.

Tề Úy nhanh chóng cướp đi cơ hội cho Tiểu Trì xem Thanh đại tỷ nhắn gì. Tổng công sau khi bị R tỷ cắt ngang, còn bị Tiểu Trì vô tình cười nhạo, trở nên đặc biệt hung mãnh dị thường.

Chuyện này chỉ có trời biết, đất biết, Tiểu Trì biết.

Chờ tới khi Tề Úy tha cho cậu đã là chuyện của rất lâu sau.

Tiểu Trì mệt tới không muốn nhúc nhích, đừng nói để ý tới điện thoại hay Thanh đại tỷ, giờ dù có động đất cậu cũng lười chạy.

Hơn nữa Tề Úy còn đè nặng trên người.

Tiểu Trì nghĩ: thôi đành để ngày mai xem vậy...

Vì vậy sáng sớm hôm sau, Tiểu Trì cùng Tề Ủy mơ mơ màng màng tỉnh lại. Hai người đều đói không chịu được, cậu tùy tiện mặc áo sơ mi với quần ngủ xuống lầu tìm đồ ăn.

Khi nhìn thấy trong phòng khách có một cô gái xa lạ, Tiểu Trì mới nhớ ra những gì hôm qua R tỷ nói.

“A, xin chào. Tôi ở tầng trên.” Tiểu Trì còn chưa đánh răng cũng chưa rửa mặt, tóc xù lên như bánh ngô, cười xấu hổ.

Cô gái kia hẳn là bạn của R tỷ, mặt một chiếc áo khoác hoa văn hồng nhạt, thoạt nhìn rất đáng yêu.

“Gọi là Zoe đi. Tôi là bạn của Tiểu R, ha ha, quấy rối rồi.” Cô gái nheo mắt cười, vươn tay ra, trông rất là ấm áp.

Zoe vẫn mở máy tính đặt trên bàn phòng khách, gõ chữ liên tục không ngừng. Khi Tiểu Trì làm xong món sandwich đơn giản cùng bê thêm hai cốc nước trái cây lên lầu, cô vẫn ngồi một chỗ đánh máy.

Điều này làm Tiểu Trì nhớ tới Thanh đại tỷ, trước đây cô từng nói với cậu rằng khi cảm hứng viết văn dâng trào, tốc độ đánh máy cực kì nhanh, quay trở lại gõ tiếng Anh thì lại như táo bón.

Tiểu Trì chợt nhớ ra tin nhắn trong điện thoại, vội vã mở ra xem.

Quả nhiên Thanh đại tỷ đã gọi cho cậu mấy lần, đồng thời trên QQ tràn đầy các loại icon.

Thanh đại tỷ tới London xin visa châu Âu, sau đó hứng lên đi dạo không muốn về, muốn gặp Tiểu Trì ăn một bữa cơm, thuận tiện rình coi phong thái của Ngụy tổng công.

Cô hỏi cuối tuần bọn cậu có rảnh hay không.

Tiểu Trì thấy đại tỷ còn đang online, lập tức gửi tới một icon và nói rảnh.

Bên kia, Thanh đại tỷ nhanh chóng gửi liên tiếp mấy icon hôn môi.

Khổ bức nữ bác ti: Tiểu Thủy Đường, chị tìm em mãi nha. Tối cho đại tỷ hôn một cái! Chị mặt dày tới ở nhờ nhà bạn, đi ra ngoài ăn cơm đi, mang theo vị kia nhà cậu tới, để tôi mê trai một lần đi.

Thủy Đường: Được, thời gian, địa điểm chị chọn.

Tiểu Trì gửi đáp lại icon ôm ôm. Cậu cũng rất muốn mời cô một bữa cơm, quà sinh nhật của Tề Ủy lần trước cậu còn chưa cảm ơn người ta thỏa đáng.

Khổ bức nữ bác ti: Được, đến lúc đó chị đi cùng bạn được không? Có ấy lái xe chở chị cho tiện.

Kèm theo mười icon xoa đầu.

Thủy Đường: A, chị có người yêu sao?

Khổ bức nữ bác ti: Chỉ cũng muốn thế, chỉ tiếc là một em gái đầy khí chất đại hiệp.

Lại thêm mười icon nước mắt giàn dụa.

Tiểu Trì cười như điên trước màn hình.

“Sao thế?” Tề Ủy rửa mặt xong đi ra, thấy cậu ngồi xồm trên ghế, nhìn chăm chăm màn hình mà cười thì hỏi.

“Thanh đại tỷ tới London, gọi chúng ta đi ăn. Anh lúc nào rảnh?” Tiểu Trì ngẩng đầu hỏi.

“Anh lúc nào cũng được. Anh muốn gặp Thanh đại tỷ của em, nhìn em vui vẻ.”

“Nè, em muốn thấy biểu tình của chị ấy khi gặp anh. Thanh đại tỷ là fan cuồng của anh, nhất định sẽ rất thú vị.”

Tiểu Trì ung dung nói.

Lúc này, trong phòng ăn ở lầu một, R tỷ xem thường lườm bạn mình, bởi vì mới sáng sớm đã thấy cô gái này bày ra bộ mặt mê trai.

“Sáng ngày ra cậu làm gì thế?” R tỷ khinh bỉ hỏi.



“He he, Tiểu R, buổi trưa tớ mời ăn, cảm ơn cậu đã chia cho tớ nửa cái giường...” Cô gái bày ra vẻ mặt nịnh bợ.

“Biến, tớ không có hứng thú với cậu, chỉ là tốt bụng nhất cậu về thôi. Cậu đã hẹn được cái tên CV cậu si mê từ lâu kia rồi hả?” R tỷ trộn bột yến mạch vào sữa bỏ đặt trên bàn.

“He he he he he he he he he he...” Nhìn biểu tình của cô cũng biết là hẹn được rồi, còn đang bận mê mẩn người ta, khó kiềm chế nổi...

Đăng bởi: admin

## 40. Chương 40

### CHƯƠNG 40

Sau khi Tiểu Trì cùng Tề Úy ăn xong điểm tâm, Tề Úy đứng một bên nhìn Tiểu Trì chọn quần áo.

“Chà, đi gặp người yêu cũ hay sao mà ăn mặt lịch sự vậy?” Anh thấy Tiểu Trì thử đi thử lại mấy chiếc áo sơ mi kẻ ô vuông, đi qua lấy một chiếc màu xanh nhạt cho cậu. Hôm nay Tề Úy cũng mặc màu xanh, tự nhiên thành đồ đôi.

Tiểu Trì cũng không chọn thêm nữa, mặc luôn vào.

“Thanh đại tỷ là fan cuồng của anh, em cần phải ra đòn phủ đầu.” Tiểu Trì cài cúc áo, Tề Úy vô cùng nhiệt tình tới giúp đỡ.

“Này— Anh làm gì thế?”

Tổng công đại nhân tuyệt đối xấu xa, cố ý cắn lên xương quai xanh của cậu. Tối qua dấu vết hai người náo loạn cả đêm vẫn còn, giờ thêm một dấu răng thoạt nhìn vô cùng rõ ràng.

“Rồi, giờ em không cần lo lắng gì nữa đâu, đừng cài cúc áo cổ.” Tề Úy rất thỏa mãn với kiệt tác của mình, bỏ lại cúc áo cổ không cài, giúp cậu bẻ cổ áo.

“Có bệnh.” Tiểu Trì soi gương, đúng là “vạn lực tòng trung nhất điểm hồng(1)”. Cậu lảm bảm trong miệng là thế, nhưng cuối cùng vẫn không cài nốt cúc vào.

Hai người thay quần áo ổn thỏa, Tề Úy xuống dưới rửa bát.

Khi Tiểu Trì đóng cửa đi xuống, cậu nghe được tiếng R tỷ ở trong phòng khách tranh cãi với bạn mình.

Tiểu Trì hiếu kỳ ngó, chỉ thấy R tỷ nhìn chằm chằm điện thoại, tay chống nạnh, trên mặt không vui: “Tam quan của cậu có vấn đề rồi, ngay cả tiểu công không có IQ mà cũng viết ra, cậu muốn nghe chửi hả?”

Tiểu Trì nghe xong mà giật mình.

Trước máy tính, cô gái ôm đầu lắc quẩy quẩy hô lớn: “Không có linh cảm, viết nháp thôi, lát còn phải viết lại. Cái này viết vậy có được không?”

“Được cái gì, loại người chuyện xấu gì cũng làm, cậu còn cho hắn đi rape tiểu thụ, sau đó còn để họ happy ending. Tiểu thụ đúng là một tên không biết liêm sỉ, đần độn mới có thể ở bên loại công như này. Còn là cực độ không biết xấu hổ. Cậu chuẩn bị tinh thần bị chửi chết đi.” R tỷ giải thích, “Tớ muốn đập thẳng tra công kia. Cậu nha, không viết được thì cứ nghỉ ngơi đi, tâm tình không tốt không viết ra được gì hay đâu.”

“Không, có rất nhiều người đang chờ, hơn nữa ngoài viết ra tớ cũng chẳng có gì làm.” Người kia vẫn lắc đầu, lấy tay xoa xoa mặt, “Hay là sửa lại, ôn nhu một chút... Hay là cậu viết đi, cậu phụ trách phần thức tỉnh tên khốn kia? Sau đó...”

Cô gái thì thầm, nói thêm một đoạn nội dung truyện thật dài.

Tiểu Trì càng nghe càng thấy tiếng nói nhanh như sấm liên thanh kia thật quen tai. Cậu nhú mày, nhìn không được đứng ở cửa bình tĩnh hô ba chữ: “Thanh đại tỷ?”

R tỷ vung mái tóc dài, quay đầu lại.

Tiểu Trì có chút xấu hổ giơ tay lên chào hỏi.

Cô gái ngồi sau máy tính cũng không bình tĩnh nổi, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, chậm rãi đứng lên. Tay cô chỉ vào Tiểu Trì, rồi lại nhìn R tỷ, rồi lại nhớ tới anh đẹp trai vừa nhìn thấy lúc nãy, mặt cô lập tức cứng đờ.

“Tôi... Cậu...”

Chết mẹ! Về mặt của cô gái như viết lên mấy chữ đó!

R tỷ nhìn ánh mắt cô, tưởng rằng cô lại mê trai, vội vàng khuyên can: “Zoe, đây là Tiểu Trì. Cậu đừng có mê người ta, cậu có thể làm cô người ta đấy. Hơn nữa đó là hoa đã có chủ. Cậu bình tĩnh đi!”

“Không phải, không phải...” Cô đi tới trước mặt Tiểu Trì, nhìn trái nhìn phải, há hốc miệng: “Tiểu... Thủy... Đường?”

Trên mặt cô vẫn là kinh ngạc vô cùng vô tận.

Tiểu Trì cũng thấy thật khó tin, nhưng vẫn bình tĩnh gật đầu.

Cô gái ngay lập tức nhảy tới ôm chầm lấy cậu: “Thủy Đường, Thủy Đường, cậu khiến chị tìm thật mệt nha. Sao cậu không nói sớm, chị không nghe thấy thanh âm của cậu.”

Lực đánh tới có thể so với mười cái icon liên tiếp. Đúng vậy, Thanh đại tỷ sau khi kinh ngạc thì bùng nổ, giở trò với Tiểu Trì, ôm ôm sờ sờ.

R tỷ tròn tròn mắt, đại khái cũng đoán ra được chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể cảm thán, thế giới này thật quá nhỏ, rồi lại nghĩ cô bạn này đúng là làm cô mất mặt mà.

“Đại tỷ, đại tỷ...” Tiểu Trì chưa kịp chuẩn bị tâm lý, Thanh đại tỷ thật sự quá nhiệt tình, đối xử với cậu như em trai ruột.

Cũng may khi Tề Úy đi ra, thấy vợ mình đang bị con gái sàm sỡ, liền mặc kệ tất cả, bước tới kéo vợ từ trong vòng tay đàn bà ra.

Anh mất hứng nhìn cô gái xa lạ kia. Thanh đại tỷ thì chỉ yên lặng nhìn anh, miệng há hốc càng lớn.

“Thủy Đường... Anh ta có phải là—”

“Vâng.” Tiểu Trì gật đầu, “Tề Úy, đây là Thanh đại tỷ.”

Tề Úy sững sờ, nhưng nhanh chóng tiếp thu, gọi một tiếng: “Thanh đại tỷ.”

Thanh đại tỷ: “...”

Cô khiếp sợ tới mức không nói lên lời.

...

Vì vậy buổi trưa ngày hôm đó, bốn người không có đi đâu.

Hai người con trai mặc đồ đôi tình nhân ở trong phòng bếp lẫn lộn nửa ngày, bưng tới một bàn cơm nóng hôi hổi.

Mà hai người con gái da trắng tóc dài nhìn thấy nhà bếp là nhíu mày, chỉ ra ngoài mua đồ uống và đồ ăn vặt, an vị trong phòng khách thoải mái ngắm trai đẹp.

R tỷ nói dễ nghe là: không phải tôi không làm cơm, chỉ là tôi không thích cảm giác bước vào phòng bếp.

Còn Thanh đại tỷ hình như là xấu hổ sau khi gặp được Tề Úy, nói thì lắp bắp, miệng cứng đờ, mắt tròn lên mê trai.

Mỗi khi Tiểu Trì ngó qua phòng khách, thỉnh thoảng nghe được tiếng R tỷ nói chuyện cùng Thanh đại tỷ.

R tỷ dạy dỗ: “Thu hồi ánh mắt mê trai của cậu đi, đừng có làm tớ mất mặt.”

Thanh đại tỷ cãi lại: “Tớ còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, ai da, mà cũng tại cậu, sao không nói cho tớ biết.”

“Tớ cũng có biết đâu. Bọn họ là học đệ của tớ.” R tỷ vô tội nói.

“Cái này... Làm sao đây, tớ vốn định cho Ngụy tổng công ấn tượng thật tốt...”

“Cậu tỉnh lại đi, cậu vốn là đại tỷ ngốc rồi, còn ấn tượng tốt đẹp gì nữa. Cậu rụt rè một chút có được không?”

“Cậu hiểu tớ mà, làm sao mà tớ như thế được...”

“Vậy nên cậu không cần ra đâu.”

“Tiểu R, cậu xấu xa, đâm vào chỗ đau của tớ.”

Đại tỷ làm nũng, R tỷ không thèm nhìn cô.

Bữa trưa phong phú cho bốn người. Thanh đại tỷ vốn là người quen từ trước, R tỷ lại là người ở chung với Tiểu Trì và Tề Ủy lâu như vậy, chưa đến nửa ngày bốn người đã trở nên thân thiết.

Buổi chiều, họ cùng đi dạo một vòng khu trung tâm. Thanh đại tỷ đột nhiên muốn tới bảo tàng Anh, Tiểu Trì chưa từng tới đó, vừa lúc cùng đi luôn.

Thanh đại tỷ mới tới đây, nhìn thấy cái gì cũng ngạc nhiên, toàn bộ hành trình cứ ở bên tai Tiểu Trì nói nói cười cười, cuối cùng còn đứng ở xem các metope của kiến trúc Parthenon (2) không chịu đi.

Hai người cùng nhau nhìn chăm chăm một pho tượng \*\*\* nửa ngày, R tỷ cùng Tề Ủy đứng ở cửa, một người cúi đầu dùng điện thoại giết thời gian, một người nhìn người khác mà suy nghĩ.

“R tỷ, sao chị quen biết Thanh đại tỷ? Hai người là bạn học?” Tề Ủy hỏi, bởi vì Thanh đại tỷ ở bên kia đã kéo tay Tiểu Trì đi ngắm bảo tàng cả buổi chiều, trông như một đôi tình nhân ngọt ngào ngắm tượng \*\*\* Hy Lạp cổ.

R tỷ nhắn tin xong, ngẩng đầu nhìn: “A, chị đọc tiểu thuyết của cô ấy, sau đó cô ấy nhắn tới. Rồi cứ lần nào online cô ấy cũng nhắn, một chút thần bí cũng không có. Hai bọn chị đều ở Anh nên mới gặp mặt nhau.”

“Vậy sao.” Tề Ủy gật đầu, lo lắng không biết có nên tới đó tách hai người kia ra hay không. Anh nhìn thấy họ cứ dính sát vào nhau.

R tỷ thấy ánh mắt Tề Ủy, hiểu rõ mà an ủi: “Yên tâm đi, cô ấy mê luyện thanh âm của cậu, chứ không phải Tiểu Trì. Họ chỉ là bạn tốt mà thôi.”

“...”

“Thanh đại tỷ mấy ngày trước bị ép đi xem mắt, chắc là tâm tình không tốt nên chạy tới đây giải sầu. Cậu cho người ta mượn vợ nửa ngày đi. Mấy người học bác sỹ như cô ấy lòng dạ như mò kim đáy bể, gặp phải ầm ỨC dễ để bụng lắm. Cứ nhường cô ấy tỷ.” R tỷ nhún vai, tươi cười trấn an Tề Ủy.

Ngày đó, Tiểu Trì cùng Thanh đại tỷ dính nhau cả ngày. Buổi tối, Thanh đại tỷ về nhà.

Khi đi tiễn cô, Thanh đại tỷ kéo tay Tiểu Trì, nói: “Thủy Đường, lễ Giáng Sinh tới chỗ chị có được không? Bao ăn bao ở.”

Tiểu Trì muốn gật đầu, nhưng trước tiên vẫn hỏi ý kiến Tề Ủy.

Anh thần nhiên nói: “Đại tỷ có thể tới đây chơi.”

Một câu nói đã bóp chết kế hoạch của Thanh đại tỷ từ trong trứng nước.

“Được nha...” Cô lập tức chuyển sang trạng thái em gái nhỏ, đôi mắt chớp chớp, mặt ửng đỏ, tội nghiệp nhìn R tỷ: “Tiểu R, cậu nhận nuôi tớ nha.”

R tỷ bất đắc dĩ gật đầu.

Lúc này mới tiễn được đại tổ tông ồn ào này cất bước.

“Thanh đại tỷ là fan của anh, sao cả ngày đều ở cùng em?” Sau khi về nhà, Tề Ủy rốt cục mới có thể hỏi bọn họ ban ngày dính một chỗ thì thâm với nhau cái gì.

Tiểu Trì lâu lắm mới được thả lỏng, lúc này chỉ ngoan ngoãn ghé vào giường muốn ngủ.

“Là chị ấy thích anh tới chết đi sống lại, không dám đến gần anh.” Tiểu Trì đơn giản giải thích.

“Như thế nào?”

“Rất đơn giản mà, nếu như anh biết em thích anh, em tuyệt đối sẽ không dám đến gần anh, sợ rằng mình nọt thất bại, sợ không đủ thành ý, sợ không chiếm được điều mình muốn. Vì vậy nên chỉ có thể không làm gì cả, bảo trì cự li an toàn.” Tiểu Trì kiên trì phân tích tâm trạng của Thanh đại tỷ.

“Vậy mà em còn giúp cô ấy? Không ăn giấm sao?”

“Có gì ngon mà ăn. Đại tỷ chỉ thích đàn ông thích phụ nữ, không thích đàn ông thích đàn ông. Chị ấy bị luyến thanh, vốn trước đây chơi game, càng chơi càng không thể dứt ra được, viết một loạt tiểu thuyết võng du. Sau lại nghe được thanh âm của anh, nghe anh phối kịch truyền thanh, mới đi viết tiểu thuyết. Chị ấy nói đây là nguồn cảm hứng.” Tiểu Trì nói tới nói lui làm Tề Ủy cũng đau cả đầu.

Tiểu Trì trở mình, nằm thẳng trên giường nhìn trần nhà.

“Hôm nay đại tỷ còn nói, học bác sĩ rất mệt mỏi. Anh... Có mệt mỏi không?”

“Rất cực cũng biết quan tâm anh rồi sao?” Tề Ủy xoa xoa đầu cậu, ôm máy tính lên giường tìm phim xem.

“Nghiêm túc đó. Thanh đại tỷ hình như không hài lòng. Chị ấy nói mỗi người đi làm lại ăn cơm, buổi tối khuya còn phải tới phòng thí nghiệm, đi ra ngoài chẳng có hứng thú gì. Ngày nào cũng bận bù đầu bù cổ, bận tới mức cái gì cũng không biết.” Tiểu Trì nghiêm túc nhớ lại những gì Thanh đại tỷ đã nói với cậu.

“Khi em không ở đây, anh cũng như vậy. Đầu đầu cũng lạnh như băng, gặp phải chuyện gì cũng tự mình giải quyết, không đi tìm người khác giúp đỡ. Tất cả mọi người đều vất vả, chẳng ai muốn làm phiền người khác. Bận bè dù nhiều, nhưng một người để nói chuyện cũng không có.” Tề Ủy mở mạng, chuyển tới một trang web, hỏi Tiểu Trì: “Em muốn xem gì. Nhóm thiếu niên(3) hay là The Hobbit?”

“A, Nhóm thiếu niên đi, nhiều người xem hơn em tưởng.”

“Được.” Tề Ủy nhấp vào, đặt máy tính sang một bên, tiếp tục nói chuyện cùng Tiểu Trì: “Thực ra cũng không phải như Thanh đại tỷ nói, rất nhiều người đều như vậy. Nếu như đã chọn ra nước ngoài học, thì phải xác định là khổ. Người khác cho rằng du học là sướng, thực ra ở đây chẳng có gì tốt.”

“Ừm, đại tỷ cũng nói thế... Quả thực không vui. Nhà chị ấy bắt chị ấy kết hôn, đối tượng xem mặt toàn người kỳ quái. Ba mẹ chị cũng mong chị trở về có thể kiếm được công việc tốt, chị ấy thì chỉ mong tìm được công tác đơn giản, có thời gian trống để viết tiểu thuyết, an nhàn vui vẻ, không thích khổ cực. Thực là mâu thuẫn.” Tiểu Trì nắm tay Tề Ủy: “Hình như Thanh đại tỷ cũng không có bận bè gì, vậy nên hôm nay thấy em mới bạo phát. Không giống như R tỷ cuối tuần nào cũng ra ngoài chơi với bạn.”

“Thế nên em thương đại tỷ?” Tề Ủy nheo mũi cậu.

“Ừm, có những người nhìn thật vui vẻ, nhưng thực ra trong lòng không thấy thế.” Tiểu Trì thành thực gật đầu.

Cậu trầm mặc một lúc, đột nhiên kéo tay Tề Ủy, nghiêm túc hỏi: “Chờ em học xong master, em ở lại với anh.”

“Hả?”

“Em không muốn anh cũng cô đơn như vậy.” Tiểu Trì ôm tay Tề Ủy lắc lắc.

“Được, anh nuôi em.” Tề Ủy cúi đầu cười.

“Hừ, ai cần anh nuôi. Em có thể tìm việc làm, tuy rằng sẽ rất khó. Nhưng nếu không tìm được thì em có thể đi dạy đàn. Em thế này thôi nhưng có giấy chứng nhận của học viện âm nhạc hoàng gia Anh đó.” Tiểu Trì tự hào.

“A? Sao anh lại không biết?” Ánh mắt tổng công sáng lên.

“Anh đâu có hỏi. Khi còn bé, em từng qua rất nhiều kì thi, nhận được nhiều giấy chứng nhận. Ba em nói không chừng sau này có thể cần tới, kết quả là bây giờ em học ngành kỹ thuật. Không được thì đành phải sống bằng tiền dành dụm.” Tiểu Trì nghiêm túc suy nghĩ.

“Đinh——” một tiếng, phim đã được tải xong. Tề Úy cầm máy tính lên.

“Em muốn đi anh cũng sẽ không cho em đi. Em ở lại học luôn tiến sĩ đi.” Trên màn hình đã bắt đầu chiếu cảnh đầu phim, Tề Úy bình tĩnh nói kế hoạch của mình: “Giáo sư của anh trong tay có vài hạng mục, chờ anh tốt nghiệp rồi có thể ở lại làm vài post doc. Em học tiến sĩ cũng phải mất thêm ba năm, không mất nhiều thời gian lắm.”

“A?” Tiểu Trì nhìn tên siêu nhân nói chuyện học tiến sĩ nhẹ nhàng như nói chuyện mua rau: “Em có tốt nghiệp được thạc sỹ hay không còn là cả một vấn đề, tiến sỹ đâu có dễ như vậy. Mấy năm trước khủng hoảng tài chính, ở đâu cũng khó mà kiếm được funding?”

Tề Úy nghe xong, vẫn dùng giọng điệu ấy: “Có bất cứ cơ hội nào cũng phải nắm lấy. Em cái gì cũng không muốn dùng, trước tiên cứ phải dẫn dắt em cái đã.”

“Nè, là nói chuyện với em, cái gì mà dẫn dắt dạy dỗ chứ?” Tiểu Trì ghét nhất là Tề Úy dùng giọng điệu như đi mua rau này.

Mỗi lần anh nói như thế, nhất định là đã sớm có kế hoạch, hơn nữa đã nắm chắc bảy, tám phần.

Tiểu Trì ngồi dậy trừng người ta. Tề Úy chỉ chỉ màn hình nói:

“Tập trung xem phim đi.”

“Tề Úy!” Tiểu Trì hét.

“Không phải em nói muốn theo anh sao?”

“ Nhưng...”

“Vậy thì phải học tiến sĩ.”

“Rất khó đó, anh có biết hay không?” Tiểu Trì nổi giận, cậu chưa từng giận Tề Úy không có nghĩa là cậu học rất dễ chịu.

“Ừ. Nhưng rất có ích. Xem phim đi.” Tề Úy khẳng định.

“Giỏi thì anh đi mà học.”

“Anh không được, vậy nên vợ anh mới lợi hại.” Tề Úy mạnh mẽ kéo người ta xem phim, đồng thời cảnh báo cậu nếu còn lộn xộn sẽ làm lại chuyện ngày hôm qua. Tiểu Trì lúc này mới yên tĩnh.

Nhưng cậu vẫn có cảm giác anh đã đào sẵn hố bắt cậu nhảy vào. Có thể ở bên Tề Úy đương nhiên là tốt rồi, những chuyện khác thực ra cũng không quá quan trọng.

Xem được một nửa bộ phim, Tiểu Trì tựa vào người Tề Úy mà ngủ. Anh thấy vậy, liền tắt máy tính, hôn lên miệng Tiểu Trì.

“Ừm...” Tiểu Trì mơ mơ màng màng rúc vào lòng anh.

“Đồ ngốc, còn ngốc nữa, chúng ta lại làm chuyện nên làm.” Đăng bởi: admin

## 41. Chương 41

### CHƯƠNG 41

Một đoạn thời gian sau, Tiểu Trì liên tục bị giáo sư giao cho đủ loại bài tập kỳ quái, ngược tâm ngược thân.

Nhà, trường học, phòng máy, phòng học, siêu thị. Trừ mấy nơi này, cậu chẳng thể đi nổi nơi nào khác.

Tề Úy cũng bận rộn, anh có luận văn cần phải nộp, còn phải vội vàng làm thí nghiệm. Số ngày phải liên tục làm việc ngày càng tăng.

Có đôi khi hai người tới mười giờ tối mới được nhìn thấy nhau, sáng sớm tỉnh lại cũng chưa nói được mấy câu đã phải đi.

Hiện tại trong đầu Tiểu Trì toàn là số liệu với phép tính, những chuyện khác thực có chút lực bất tòng tâm.

Ngày đó, buổi tối mười giờ, Tiểu Trì cuối cùng cũng kịp deadline sau hơn một tiếng rưỡi đồng hồ chôn chân trong phòng máy tính. Toàn bộ phòng hầu hết là các bạn đồng bệnh tương liên, bị bài tập ngược sống đi chết lại, bầu không khí vô cùng áp lực. Chờ tới khi Tiểu Trì ra khỏi cửa phòng rồi mới có thể hít sâu một hơi, thật là như được hồi sinh.

Hôm nay Tiểu Trì ngồi mười mấy tiếng, đứng lên có ba lần, toàn thân đều đau muốn chết. Cậu mệt mỏi ngồi xuống sofa đại sảnh, để đầu óc thanh thoi một chút mới có sức mà nghĩ tới chuyện khác.

Tiểu Trì lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Tề Ủy hỏi anh mấy giờ về.

“Em rất nhớ anh.” Tiểu Trì dụi dụi đôi mắt đau xót, nhắn đi bốn chữ.

“Anh cũng nhớ em.” Tề Ủy nhanh chóng trả lời.

Tiểu Trì vừa mới ra khỏi tòa nhà đã bị một cái áo khoác ấm áp bao lấy.

“Mặc nhiều chút, đêm nay trời trở lạnh.” Một thanh âm làm cậu nghe mà cảm thấy yên ổn, anh đang ở bên cậu.

Tiểu Trì ôm lấy, không quản đây là cửa trường học, ôm hôn người kia.

Cái dạ dày uể oải vì áp lực dường như được cái ôm này xoa dịu.

“Đêm nay em nhiệt tình ghê. Đi nào, về nhà đại chiến ba trăm hiệp.” Tề Ủy cúi đầu cười, hôn đáp trả cậu rồi giúp cậu mặc áo vào.

“Sao anh lại tới đây, có lạnh không? Anh đứng ở ngoài lâu lắm rồi sao?”

“Không lâu. Vừa ra khỏi phòng thí nghiệm đã thấy nhớ em, liền tới đây chờ em cùng về.” Tề Ủy nắm lấy tay Tiểu Trì, còn dung dăng dung dề.

“Hic, thật muốn khóc.”

“Sao vậy? Chưa làm xong à? Không sao đâu, sau này anh nuôi em.” Tề Ủy nhẹ nhàng an ủi.

“Làm xong rồi, chỉ là thấy quá đau khổ, đúng là bỏ tiền mua khổ vào người mà. Sau Giáng Sinh sẽ thi viết, thật là không dễ cho người ta sống.” Tiểu Trì như muốn điên lên, oán giận Tề Ủy.

“Cứ từ từ rồi sẽ tốt thôi. Em xem, chẳng phải tới giờ vẫn thuận lợi sao?”

Hai người cùng đi trên con đường vắng vẻ, tàu điện ngầm đã đóng cửa, chỉ thể an tĩnh chờ xe công cộng.

“Giáng Sinh em muốn đi đâu, hôm nay anh đã xong luận văn, chúng ta có thể thực hiện kế hoạch sớm một chút.” Tề Ủy đề nghị.

“Chẳng muốn đi đâu hết. Em chỉ muốn ở nhà ngủ vài ngày.”

“Được.” Tề Ủy đáp. Mỗi lần cậu nộp xong bài tập, tâm tình luôn có chút trùng xuống, qua một đêm mới khá lên được.

Hai người tay trong tay rất hạnh phúc.

Đột nhiên trước mặt có hai người khác bước tới. Là Sam và Matt.

Sam mặc một thân màu trắng trông rất đẹp, Matt vừa cao, vừa giàu, vừa đẹp trai, lại còn mang vẻ đẹp lai tuấn mỹ dị thường, đều là những người có vẻ ngoài chói mắt. Chỉ là hai người cúi đầu, một trước một sau bước đi trên đường, không ngờ lại gặp người quen.

Cách nhau rất gần mới gặp được.

“Muộn như vậy, thật trùng hợp.” Tiểu Trì có chút xấu hổ. Hai người này cùng nhau đi thật đúng là cảnh đẹp, nhưng phản ứng của họ thì không phải ấn ý cho lắm.

“Ồ” Sam giơ tay hô to.

“Chào.” Matt bình tĩnh.

Bốn người tự dưng không biết phải nói gì cho phải. Bên này, Sam cau mày đứng im một chỗ. Bầu không khí bỗng trở nên cứng ngắc.

Tiểu Trì chẳng biết nói gì, Tề Ủy lại mở miệng: “Anh lại theo dõi cậu ấy?”

Là nói với Matt.

Quả nhiên ánh mắt lạnh lùng của Sam cũng bắn qua.

Matt chỉ thở dài, mặt không đổi sắc, “Lúc tôi tan tầm bị kẹt xe, giờ mới đi lấy. Các cậu có muốn tôi tiễn một đoạn không? Giờ này đi tàu điện ngầm hay xe bus đều phải đợi rất lâu.”

“Tôi đi trước.” Sam nhàn nhạt mở miệng, bước đi không hề quay đầu lại.

Xem ra Matt nói không sai, không phải anh ta theo dõi Sam, chỉ là tình cờ gặp được người ta, bao nhiêu tình cảm dù hèn mọn nhưng vẫn không thể không chế được.

Matt vội vàng đuổi theo. Rõ ràng lời nói muốn tiễn họ chỉ là khách sáo, ở trước mặt Sam, Tiểu Trì và Tề Ủy chỉ là người qua đường Giáp và Ất thôi.

“Anh nói xem hai người họ lại làm sao vậy? Trông có vẻ không ổn.” Tiểu Trì lắc đầu.

Tiểu Trì cùng Tề Ủy cùng ngồi trên xe bus, phía sau không có người, cậu thoải mái tựa đầu lên vai anh.

“Có chí thì nên (1)” Tề Ủy nói một câu sâu xa.

“Có phải anh biết cái gì hay không?” Ánh mắt Tiểu Trì sáng lên.

“Sam biết hậu kỳ kia chính là Matt.”

“A? Không phải là anh bán đứng em chứ?” Tiểu Trì không nghĩ là Tề Ủy lại làm thế, tổng công đại nhân ghét nhất là quân chuyện của người khác.

“...”

“Vậy Sam phản ứng thế nào? Em nhớ rõ kịch của họ sau hai ngày Matt đã làm xong hậu kỳ, qua lại vài lần đã phát hành đệ nhất kỳ. Hôm qua Matt còn nói đã nhận được âm thô kỳ hai.” Tiểu Trì nhui mày phân tích.

“A?” Tề Ủy nói một tiếng, ý bảo: cảm tình của em và Matt thật tốt nhỉ.

“Em là sư phụ mà, dạy dỗ đệ tử cần phải có trách nhiệm.” Tiểu Trì nói có lý.

“Ngày đó Sam phát kịch cho anh nghe, sau đó gửi anh mấy dấu chấm than, hẳn là đã biết.”

“A, nhưng Matt tuyệt đối sẽ không đi quấy rối người ta đâu.”

“Em biết sao?”

“Thực ra Matt là một người rất đơn thuần, luôn nghĩ mọi chuyện rất đơn giản. Giống như hai chúng ta, muốn làm một việc gì đó luôn tìm tất cả các biện pháp có thể sử dụng, chỉ cần thành công là được rồi. Anh ta là người có thân phận, nhưng lại thiếu thốn tình cảm.” Tiểu Trì thương cảm nói, lại có chút tự hào: “Nhưng mà em luôn là một tấm gương sáng người tốt việc tốt, đã cứu vớt thế giới quan lệch lạc của, hẳn là vô cùng hiệu quả.”

Tề Ủy nghe xong, cười nói: “Lần này tới lượt anh cứu vớt hẳn.”

Tổng công lấy điện thoại ra, nhấn tin tới một dãy số.

Tốc độ của anh rất nhanh, còn cố ý không để cho Tiểu Trì nhìn.

“Nhấn cho bạn tốt của anh à?” Tiểu Trì cổ rướn cổ lên xem.

“Không, giúp đỡ đệ của em sớm xuất sư.” Tề Úy cất điện thoại, từ trong túi lấy ra một thanh chocolate, chia mỗi người một nửa. “Đừng có nghĩ tới cái tên đồ đệ con lai cao giàu đẹp kia của em nữa, cát nhân tự có thiên tương. Mà thật ra, mai em không có việc gì thì đi mua đồ cùng anh.”

“Mua gì?” Tiểu Trì ngốc nghếch hỏi, không biết mình bị đánh trống lảng.

Tề Úy lắc đầu, đáng thương nói: “Ai, mọi người đều nói sau khi kết hôn thì sẽ được đối xử khác, vì sao anh chưa kết hôn mà đãi ngộ lại kém như vậy?”

Tiểu Trì vừa nghe, nhú mày nghĩ thật lâu mới thấy không ổn.

Cậu lấy điện thoại ra nhìn, mặt cứng đờ. Vội vàng hôn Tề Úy lấy lòng.

“Xin lỗi, em quên mất sinh nhật anh.”

Tiểu Trì cúi đầu thừa nhận, gãi gãi tóc, trong lòng loạn như cào cào.

Ngàn sai vạn sai đều là tại mấy vị giáo sư hói đầu, suốt ngày giao nhiều bài tập như vậy. Mỗi ngày cậu đều vội vàng chạy deadline mới có thể kịp.

Còn thỉnh thoảng quan tâm tới chuyện của Matt.

Thành ra quên mất sinh nhật Tề Úy.

Giờ đã bị người ta nhắc nhở mới đi mua quà thì thật quá giả tạo. Làm sao đây?

Tề Úy im lặng hồi lâu, Tiểu Trì cúi đầu cũng không biết nói gì.

Nghĩ thế nào cũng thấy không ổn.

Nhưng mà Tề Úy nhanh chóng nói sang chuyện luận văn của anh.

Tiểu Trì an tĩnh lắng nghe, thi thoảng ừ a vài tiếng, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Tề Úy sẽ không giận cậu, vì dù sao đây cũng không phải chuyện gì lớn. Nhưng cũng bị tổn thương. Họ là người yêu, những ngày này cậu không nhớ kỹ thì ai phải nhớ?

Hơn nữa gần đây Tiểu Trì bận rộn, căn bản toàn mặc kệ tổng công đại nhân.

Bình thường đều là Tề Úy mua chocolate, nước trái cây cùng ít đồ ăn vặt cho cậu. Nhưng lúc cậu ở trong phòng máy đối tới mức da bụng dán vào da lưng, luôn có thể tìm thấy đồ ăn cứu mạng ở trong túi.

Mà cậu chẳng làm gì cho anh.

Tiểu Trì càng nghĩ càng đau đầu, cả đêm ngủ không ngon giấc.

Hôm sau là chủ nhật.

Vì cảm thấy tội lỗi, Tiểu Trì tỉnh dậy từ sáng sớm, nhẹ chân nhẹ tay xuống lầu lấy điện thoại gọi cho Thanh đại tỷ.

“Chị dậy chưa?”

Bên kia đại tỷ vừa tỉnh, thanh âm oán niệm trầm như đàn ông: “Thủy Đường, tốt nhất là em nên có chuyện quan trọng, không là chị bảo R tỷ chém chết em.”

“A, hôm nay là sinh nhật tổng công, em quên mất. Chị nói có nghiêm trọng không?”

“Cái gì!!!” Thanh âm của đại tỷ bên kia cao vút, trong nháy mắt biến thành giọng như loli. “Anh ấy nhắc thì em mới nhớ ra sao?”

“Vâng, tối qua anh ấy nhắc em. Đại tỷ, trong tiểu thuyết của chị, tình huống này sẽ phát triển như nào?” Tiểu Trì xấu hổ hỏi.

“Cái này rất hay có trong tiểu thuyết nha, nếu tiểu công quên sinh nhật tiểu thụ, tiểu thụ ngạo kiêu sẽ không cho tiểu công vào phòng, bắt ngủ sà nhà vân vân...” Đại tỷ duỗi thắt lưng, nói: “Nếu như là thụ quên... Sẽ giả ngủ, giả đáng thương, lột đồ quỳen rũ. Ba con đường, em tự chọn một đi.”



“Cái này...” Tiểu Trì đang làm cơm, vừa lật trứng vừa hỏi, “Có hữu dụng không?”

“Chị chỉ biết lí thuyết, còn chưa có thực hành. Ai nha, tổng công nhà em tốt như vậy, sẽ không giận em đâu.” Đại tỷ nhắc tới tổng công, ngữ khí tràn ngập si mê trai đẹp.

“Em muốn làm anh ấy vui vẻ.” Tiểu Trì cho gia vị vào nồi, thở dài, lại quay sang thái thịt.

“Này, mới sáng sớm đã ngoan ngoãn nấu cơm? Đại tỷ cũng đói nè.” Thanh đại tỷ đồ kị.

Đùa giỡn Tiểu Trì xong, cô mới nghiêm túc nói: “Tiểu Trì à, em biết cảm giác của chị sau khi tới Anh là gì không?”

“A?” Hình như đại tỷ sáng sớm đã mở chức năng nói lảm nhảm rồi.

Tiểu Trì ném ném gia vị, cảm thấy ổn rồi.

Bên kia truyền tới tiếng Thanh đại tỷ bình thường nói: “Chị hay nghĩ, nếu con gái chị sau này mà ra nước ngoài, chị nhất định sẽ cho bạn trai của nó thật nhiều thật nhiều tiền, để hẳn dù có xảy ra chuyện gì cũng không được rời xa con chị...” Tiếng cô yếu đuối truyền tới.

Trứng gà vừa được cho vào nồi, “Xèo——” một tiếng, bên kia đầu dây vẫn chỉ trầm mặc.

...

Tiểu Trì làm xong điểm tâm liền bê vào phòng, Tề Úy vẫn còn ngủ.

Mấy ngày nay anh rất mệt mỏi, vừa chuẩn bị báo cáo, còn phải làm rất nhiều thí nghiệm, bình thường buổi tối Tiểu Trì ngủ rồi, anh vẫn phải tiếp tục xử lí số liệu trên máy tính.

Tiểu Trì không gọi anh dậy. Dọn dẹp xong phòng ở, cậu đem quần áo bẩn của hai người xuống lầu giặt.

Tất cả xong xuôi hết rồi, cậu mới vén rèm, để ánh nắng rực rỡ tràn vào phòng.

“Anh đẹp trai, dậy thôi nào.” Tiểu Trì cởi cúc áo sơ mi, hung hăng hôn lên mặt Tề Úy.

“Ừm?” Tề Úy kéo chăn theo bản năng.

“Dậy ăn.” Tiểu Trì lấy lòng hôn cái nữa.

“Rồi... Chào buổi sáng.” Tề Úy ngồi dậy, nửa thân trần nam tính chìm trong nắng vàng, đẹp đến nghen lời.

“Em quên mất sinh nhật anh, em sai rồi...” Tiểu Trì quỳ gối trên giường, giả vờ đáng yêu, “Nè, biết sai biết sửa là ngoan, hôm nay em đều nghe lời anh có được không?”

“Ai dạy em?” Tổng công một câu nói trúng.

“A?”

“Giả ngu, giả đáng thương, rồi quyến rũ — Tuyệt chiêu dùng khi quên mất sinh nhật bạn trai. Hôm qua anh vừa nhìn thấy trên weibo.” Tề Úy xoa xoa đầu Tiểu Trì để cậu khỏi phải giả vờ.

Tiểu Trì nhú mày, người này thật là khó hầu hạ: “Vậy anh nói xem, em nên làm gì bây giờ?” Cậu giận rồi nhá.

“Ha ha, đồ ngốc.” Bàn tay Tề Úy ôm người ta kéo tới bên mình, chỉ chỉ ngoài cửa sổ, xoa xoa đầu cậu xù thành cái tổ quạ, “Cái gì là làm gì, chỉ cần mỗi ngày anh tỉnh dậy, đều có thể cùng em ngắm ánh mặt trời... Vậy là tốt rồi.”

Thanh âm tổng công mới rời giường quả là vô cùng gợi cảm.

Hơn nữa còn đột nhiên nói lời tình cảm, không thể tưởng tượng được hiệu quả vô cùng tốt.

Mắt Tiểu Trì có chút ướt át, ừ một tiếng, chỉ có thể vui đầu chôn trong chăn.

Tề Úy cũng không nói gì nữa, lẳng lặng hưởng thụ không khí yên tĩnh lúc sáng sớm này.

Trong phòng mở hệ thống sưởi hơi, ánh nắng ấm áp phủ lên người, thuở niên thiếu tựa dòng nước chảy trong lòng mình, qua một thời bận rộn cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, còn có thể cùng người mình yêu nhất trải qua từng ngày...

Một ngày mới, một tuổi mới, cứ như vậy bắt đầu, thực sự không tệ lắm. Đăng bởi: admin

## 42. Chương 42

### CHƯƠNG 42

Những ngày ở nước ngoài vừa đơn điệu vừa không thú vị. Nhưng có người yêu bầu bạn, tất cả cũng không quá mức khó khăn.

Tới lễ Giáng Sinh, Tề Úy cùng Tiểu Trì du lịch một vòng Châu Âu.

Hai người đã leo lên đỉnh Jungfrau cao nhất châu Âu ở Thụy Sĩ, ngồi xe lửa tới đỉnh núi, viết một tá bưu thiếp gửi cho bạn bè và gia đình. Sau đó, hai người đi Đan Mạch xem tượng Mỹ nhân ngư, tới bảo tàng Louvre ở Paris ngắm Mona Lisa, tới khu phố đèn đỏ của Amsterdam dạo chơi tới nửa đêm...

Chờ tới Giáng Sinh, hai người đi chơi một vòng về. Tiểu Trì một lòng một dạ chuẩn bị cho kỳ thi viết, còn vừa làm đề cương luận văn, chọn giáo sư hướng dẫn, chọn đề tài, nghĩ phương pháp nghiên cứu, sắp xếp thời gian...

Một năm thạc sĩ ngắn ngủi, ngày nào cũng đầy áp lực kinh khủng.

Đương nhiên là cuộc sống sinh hoạt vẫn nhẹ nhàng ngọt ngào như Tề Úy đã từng nói, “Tất cả rồi sẽ tốt thôi. Tiểu Trì của chúng ta thông minh như vậy, cái gì cũng là chuyện nhỏ.”

Có đôi khi nghe câu này, Tiểu Trì rất muốn đánh người, nhưng vào thời điểm cậu suy sụp nhất mà nghe được, cậu chỉ thấy rất uất ức.

Dù cho là hiện thực đầy bão tố, về đến cửa nhà, bỏ qua mọi phiền muộn, cùng người yêu sống hạnh phúc. Đây là sự an ủi lớn nhất của cậu.

Cuối tháng sáu, Tề Úy đưa cho Tiểu Trì một đơn xin phép.

Đây là đơn xin học PhD ở UCL.

Tiểu Trì hỏi anh để làm gì. Tề Úy chỉ bình tĩnh nói: “Giáo sư hướng dẫn cái này cùng giáo sư của anh có quan hệ khá tốt, giúp em xin một chút. Có tiền đấy.”

“Được.” Tiểu Trì nhanh chóng đồng ý.

Trong lòng cậu đã sớm bắn khoăn, từ lâu đã quyết định, nhất định phải ở lại cùng Tề Úy.

Hai người bọn họ, ai cũng không rời xa nhau.

Tháng chín, Tiểu Trì hoàn thành toàn bộ luận văn thạc sĩ.

Đầu tháng mười, cậu nhận được bằng xác nhận học vị.

Tháng mười hai, tổ chức nghi thức trao tặng học vị.

Tề Úy nói, muốn mời ba mẹ tới đây.

“Ba mẹ em và ba mẹ anh đều tới.” Tổng công vừa nói đã biết ngay là sớm có kế hoạch rồi. Bởi vì đó là ngữ khí giống như đi mua cải trắng.

Tiểu Trì ăn kem ốc quế, miệng đầy kem, không cách nào mắng người.

“A.” Nghĩ tới những chuyện tốt đẹp người kia muốn đã thành sự thật, Tiểu Trì cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Vì vậy vào buổi sáng thứ năm, Tiểu Trì một mình buồn chán, tỉnh ngủ dậy thì chạy đi mở hòm thư.

Trong hòm có một tờ offer.

“Em nhận được offer rồi.” Tiểu Trì gọi đến điện thoại trong phòng thí nghiệm của Tề Ủy. Cậu cố giả vờ bình tĩnh, trong lòng lại mừng như điên rồi.

Tề Ủy cúi đầu cười nói: “Giáo sư của anh từ sáng sớm đã nói cho anh rồi. Chúc mừng em.”

“Không phải anh đi cửa sau đấy chứ?” Tiểu Trì hỏi.

“Ừ, giáo sư của anh muốn anh ở lại làm post doc, sẽ giúp đỡ giải quyết vấn đề công việc cho người nhà.” Tề Ủy nửa thật nửa giả nói.

“Ai là người nhà của anh!” Tiểu Trì nhỏ giọng thì thào, bên ngoài đã mừng tới nở hoa tung bừng.

“A? Không phải em thì là ai nhỉ? Rồi, trên đó viết lúc nào thì bắt đầu?”

“Tháng một sang năm.”

“Tốt, chúng ta tranh thủ làm chút chuyện nên làm.”

“Làm gì?”

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Tề Ủy bí ẩn nói.

Tiểu Trì ngất máy, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Năng lực cường đại của Tề Ủy, cậu chẳng thể nào so sánh được. Người kia luôn giải quyết mọi chuyện một cách ổn thỏa, chăm sóc cậu thật tốt, còn xử lý luôn cả những việc cậu không xử lý được.

Sao cậu tốt số thế nhỉ? Có thể có được người này, cuộc đời cậu chẳng bao giờ nhàm chán.

Vào một ngày nào đó của tháng mười một, Tiểu Trì giúp bốn vị phụ huynh làm thị thực tới Anh.

Cậu bị Tề Ủy kéo đi tòa thị chính.

“Để làm gì?” Tiểu Trì không hiểu sao hôm nay phải ăn mặc trang trọng như vậy.

“Kết hôn.” Tổng công đi tới cửa tòa thị chính mới nói đáp án cho cậu.

“A? Kết thế nào?” Tiểu Trì ngây người hỏi, sao người này nhắc tới chuyện kết hôn đồng giới mà cũng đơn giản như mua cái trắng thế nhỉ?

“Đi vào, nộp tiền, chọn ngày lành, kết hôn.” Tề Ủy dùng vốn vẹn chín chữ để khái quát, thuận tiện bổ sung một câu: “Anh chính là vì mục đích này nên mới tới đây du học.”

“Nè, anh chờ một chút!” Tiểu Trì sốt ruột nói, “Chuyện lớn như vậy mà sao anh không nói sớm cho em biết.”

“Giờ anh đang nói đây.” Tề Ủy chỉ vào cửa, “Nào, ba mẹ chúng ta đều đã biết cả rồi, chỉ còn em thôi. Tiểu Trì, em có muốn cùng anh đi vào chứng nhận không?”

“Anh cứ như thế này mà cầu hôn á?” Tiểu Trì nghẹn giọng cười, nhìn nơi khác.

Tay cậu bị nắm lấy, trên ngón áp út bỗng cảm thấy một cái gì đó bị áp tới ầm áp đeo vào.

“Từ trước tới nay anh theo phái thực tiễn. Em không đồng ý cũng phải chịu.” Tề Ủy cười, lôi Tiểu Trì vào trong.

Người này đã lén lút hẹn trước thời gian rồi, ngay cả hộ chiếu giấy tờ của Tiểu Trì cũng đã sớm nộp lên, thậm chí còn chứng minh của trường học Tiểu Trì.

Nhân viên đăng ký hỏi chứng minh sống chung của họ. Tiểu Trì bị hỏi mà đỏ mặt. Tề Ủy thì bình tĩnh hé ra hợp đồng thuê nhà, trên mặt viết tên hai người.

“Cứ như vậy?”

“Ừ, chỉ thế thôi. Anh đã sớm tìm hiểu rồi, khi đó em không tới, anh giúp em kí tên. Như vậy tốc độ mới nhanh.” Tề Ủy tức trí đa mưu, gian kế đã được thực hiện.

“...Anh... còn chuyện gì gạt em nữa không?”

“Không có. Cảm động sao?”

“Thường thôi.” Tiểu Trì nói, nhưng đôi mắt vẫn đỏ ửng lên.

Tề Úy xoa xoa đầu cậu: “Khóc gì mà khóc, về nhà anh mời em ăn kem ốc quế, cùng anh đi chọn ngày lành thì hơn. Giờ em rảnh muốn chết, chuyện chọn ngày và giáo đường giao cho em đấy.”

Tề Úy lấy một đồng giấy tờ từ tòa thị chính đưa cho cậu, còn đưa thêm một tập chi phiếu. Anh giờ mặc kệ, tất cả đều nghe lời vợ thôi.

Đầu tháng mười hai, Tiểu Trì tham gia lễ tốt nghiệp.

Bốn vị phụ huynh đều tới.

Ngày hôm sau, chính là hôn lễ của bọn họ.

Các bạn bè ở Anh tới tham dự. Ba mẹ cũng có mặt.

Không có gì hạnh phúc hơn điều này.

Tại một nhà thờ không lớn lắm bên bờ sông Thames, ngày hôm ấy, ánh nắng chan hòa đặc biệt ấm áp đến lạ thường.

Tổng công đại nhân đã phải chọn lựa thật lâu mới tìm được một đoạn lời thề vô cùng khó đọc.

Tiểu Trì nghĩ anh thật nhàm chán. Tề Úy nói, tuy rằng khó đọc, nhưng rất có phong phạm Anh Quốc, sau này sẽ nhớ mãi không quên.

Tiểu Trì chỉ cảm thấy Tề Úy muốn chiếm tiện nghi cậu, bởi vì trong lời thề, Tiểu Trì phải nói “Tôi đồng ý cho Tề Úy làm chồng tôi.”

Rõ ràng không phải hôn lễ thật sự, chỉ là Civil Partnership, nhưng tựa như lời Tề Úy: Trên thế giới này, có một nơi sẽ chứng nhận cho tình yêu và lời thề của chúng ta, là nhà lao mà chúng ta sẽ chẳng thể nào trốn thoát.

” I do solemnly declare that I know not of any lawful impediment why I, Wei, may not be joined in matrimony to Chi .”

” I call upon these persons here present to witness that I, Chi, do take thee Wei to be my lawful wedded husband.”

Tiểu Trì cùng Tề Úy đều có chút kích động. Thời khắc trao nhẫn, Tề Úy nắm lấy tay Tiểu Trì, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt vương trên mi cậu, cúi xuống nhìn cậu, ôn nhu trao một nụ hôn.

“To have and to hold from this day forward, for better, for worse, for richer, for poorer, in sickness and in health, to love and to cherish, so long as you both shall live. All this I vow and promise... In the presence of God, I now pronounce you Wei and Chi, husband and husband...”

Ngày ấy, âm thanh nghiêm trang của mục sư tựa như tiếng của các thánh thần. Nghi thức đơn giản, nhưng nhận được những lời chúc phúc tốt đẹp nhất của tất cả mọi người.

Thanh đại tỷ đứng khóc ngay tại chỗ. R tỷ ở một bên máng cô vô dụng. Phía dưới ồn ào vỗ tay, lau nước mắt, chụp ảnh kỉ niệm.

Sam từ đầu tới cuối chỉ yên lặng nhìn. Bỗng người ở bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Một ngày nào đó, anh cũng muốn đưa em tới nơi này.”

Sam muốn đáp lại một câu: cút.

Nhưng tại một nơi thánh khiết như vậy, cậu cuối cùng vẫn không nói ra lời thô tục.

Matt còn tưởng rằng cậu không nghe thấy, cúi đầu cười tự giễu. Anh lấy tay cọ cọ tay Sam, ngón áp út quần lấy ngón áp út, cảm xúc truyền đến thật tốt đẹp...

Sau hôn lễ, nhân chứng cần ký tên. Tổng cộng có thể cho năm người ký, là ba mẹ Tiểu Trì cùng Tề Úy.

Giấy kết hôn chỉ là một tờ giấy mỏng manh, nhưng trên đó là tên sáu người quan trọng nhất sinh mệnh họ.

Ý nghĩ vô cùng sâu sắc.

Đứng trên thảm đỏ nơi giáo đường, Tiểu Trì chợt nhớ tới rất nhiều năm trước đây, khi cậu tình cờ nghe được thanh âm của Tề Úy, nhớ lại cảm giác rung động đến tận cùng.

Nhớ lại tâm tình vừa mừng rỡ vừa quẩn bách khi lần đầu tiên nhận ra Tề Úy.

Nhớ lại lúc cậu ăn kem ốc quế trước biển quảng cáo, bị Tề Úy tóm được, nhớ lại khuôn mặt anh vừa đẹp trai vừa bình tĩnh.

Nhớ tới khi sinh nhật, cậu dùng toàn bộ tình cảm của mình để hát Một bài hát đơn giản

Cậu nhớ tới lần đầu tiên bọn họ hôn nhau, thổ lộ rồi ôm nhau thật dịu dàng.

Nhớ lại lần đầu tiên hai người thân mật, vừa xấu hổ vừa khấn trương.

Lần đầu tiên sợ hãi khi cho rằng sẽ mất đi người mình yêu...

Nhiều kỷ niệm như vậy, hai người đều đã cùng nhau trải qua.

Cũng may tới cuối chặng đường, không ai buông tay nhau, mà chỉ càng nắm chặt thêm.

Dường như ngay từ thời khắc đầu tiên gặp gỡ, họ đã được số phận buộc vào nhau, cùng đi tới hiện tại...

“Tề Úy, em nói cho anh một bí mật.”

Tiểu Trì vươn người sang hôn nhẹ bên tai Tề Úy.

“Em còn có điều gì anh không biết sao?” Tổng công nghiêng đầu hỏi, hơi thở nhẹ nhàng phả trên gò má cậu.

“Thực ra... Cho tới giờ, em đều không thích ăn kem ốc quế. Rất là ngọt. Nhưng vì lần đó đang ăn kem thì gặp được anh, em nghĩ có thể nó sẽ mang đến may mắn cho em... Vậy nên mới ăn nhiều năm như vậy. Sau này em có ăn nhiều tới nỗi béo phì thì anh không được chê cười em nha.” Tiểu Trì cúi đầu cười ngọt ngào.

“...Em...” Tề Úy dở khóc dở cười, chỉ có thể kéo người ta qua mà hôn một cái.

“Em yêu anh.” Tiểu Trì nắm tay Tề Úy cùng bước đi trên thảm đỏ ra khỏi nhà thờ.

“Anh cũng yêu em.”

“Đinh——Đinh——Đinh——Đinh——”

Tiếng chuông nơi giáo đường vang vọng, thật trang trọng và thánh khiết làm sao.

Trên nóc nhà thờ, một đàn bồ câu giương cánh bay thật cao.

Ánh nắng rực rỡ chói lòa, chiếu sáng cả không gian.

Mà tất cả đều dừng tại nơi này, kết thúc tốt đẹp nhất, chẳng thể nào tốt hơn...

Hoàn chính văn. Đăng bởi: admin

## 43. Chương 43

CHƯƠNG 43 PN1 – MATT & SAM

Tiểu Trì: “Cậu cùng Sam định sau này sẽ thế nào?”

Matt: “Còn có thể thế nào? Càng mạnh tay càng vô dụng.”

Tề Úy nhỏ giọng nói: “Phế vật.”

Matt nhíu mày: “Cậu nói cái gì?”

Tề Úy: “Chỉ số thông minh của anh có vấn đề nên mới không theo đuổi được người ta, đáng đời.”

Matt trầm giọng: “Cậu. Còn. Nói. Nữa. Thì. Cút.”

Tiểu Trì: “Được rồi, được rồi. Matt, ý của Tề Úy là phương pháp theo đuổi người ta của anh sai rồi.”

Matt lập tức khiêm tốn hỏi: “Sai chỗ nào, tôi có thể làm gì thì nhất định sẽ làm.”

Tiểu Trì: “Ông cha ta có câu, người ăn mềm không ăn cứng, người ăn cứng không ăn mềm. Tôi nghĩ với Sam, anh có mạnh bạo cũng vô dụng, cần phải nhẹ nhàng chút.”

Matt: “Tôi... Nhẹ như thế nào?”

Tiểu Trì: “Anh xem, Tề Úy cũng có lúc mặt dày, tôi nổi giận thì anh ấy sẽ giả vờ đáng thương, giả đau nọ đau kia. Tôi luyện tiếu anh ấy, sẽ mơ hồ tha thứ cho là tốt liền.”

Matt: “Vậy tôi khoét một lỗ trên người liệu có đủ hay không?”

Tiểu Trì: “Ngu ngốc, quá giả tạo.”

Matt: “Đằng nào cũng phải dùng kĩ xảo, vậy cứ dùng đi.”

Tiểu Trì: “A?”

Tề Úy: “Anh ta là loại người vì đánh sói mà có thể bỏ cả con mà (1). Tự mình cầu phúc đi, chúng ta đi.”

Tiểu Trì: “Này, sao anh tự dưng tốt thế...”

...

Tiểu Trì và Sam cùng tốt nghiệp thạc sĩ một thời điểm.

Cách lễ tốt nghiệp mấy tháng, Tiểu Trì vô cùng thoải mái, một năm cố gắng nỗ lực khác xa so với tưởng tượng của Tiểu Trì nhiều lắm. Giống như trước đây Tề Úy từng nói: Ở bên anh, đương nhiên chuyện gì cũng sẽ trở nên tốt đẹp.

Tiểu Trì thấy mình rất hạnh phúc, rất thỏa mãn. Đặc biệt là khi cậu và Tề Úy ở đất nước này được thừa nhận hợp pháp...

Vì vậy thảnh thơi, học hành và tình yêu đang trong thời kỳ nở rộ, bạn nhỏ Tiểu Trì sẽ dành thời gian quan tâm tới tình hình của bạn bè.

Sau hôn lễ của họ, cậu ít gặp được Matt. Cậu cũng không phải đi học nữa nên cũng chẳng mấy khi ngẫu nhiên chạm mặt. Nghe nói sau khi Sam nhận được học vị ở đại học U đã nhận công tác trợ giảng, cậu ta may mắn nên được một vị giáo sư không tệ đề cử, tuy rằng không phải là giảng viên chính thức của trường, nhưng với đãi ngộ trong “hợp đồng lao động” bỏ qua các loại thuế, chi phí so ra còn có lợi hơn vào hệ thống nhân viên trường.

Thực ra Sam không coi trọng chuyện tiền bạc, then chốt là cậu muốn có công việc ngay tại đây, vậy đã rất tốt rồi. Nếu như phải về nước, cậu không có nơi để về. Người cha kia ngoại trừ cho cậu tiền sẽ chẳng thể cho cậu chỗ dung thân, còn có vị “mẹ kế” độc ác lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào tài sản kia theo dõi mỗi ngày, lúc nào cũng lo sợ “con trai trưởng” đột nhiên về nước tranh giành tài sản, chỉ ước sao cậu biến đi thật xa.

Vậy nên nếu không tìm được việc, Sam đã tính sẽ dứt khoát đòi ông bố kia tiền học tiến sĩ. Mấy trăm vạn với ông ta không đáng là bao, chỉ cần cậu không về gây thêm phiền phức, đó là cách vẹn cả đôi đường.

Đôi khi Sam nghĩ cậu sinh ra đúng là thừa thãi, cha không đau, mẹ không thương, mười bảy tuổi đã bị đẩy tới một đất nước xa lạ, bắt đầu với ngôn ngữ xa lạ. Lúc đó cậu biết, cậu đã thực sự bị vứt bỏ.

Nhiều năm gặp ghềnh như vậy, gặp phải đủ chuyện lớn bé, từng chuyện từng chuyện đều phải dựa vào chính mình. Không có ai quan tâm cũng không sao, cậu chẳng cần ai hết.

Chỉ là, khi Sam tham dự hôn lễ của Tiểu Trì và Tề Úy, cậu đã vô cùng xúc động.

Dường như có một người bầu bạn cũng là một chuyện hạnh phúc.

Tuy rằng cậu không tin rằng giữa người và người có hai chữ “vĩnh viễn”, có thể tín nhiệm và đỡ đầu nhau, ở bên nhau thật lâu. Nhưng nhìn khung cảnh trước mặt, thứ mà cậu đã nghĩ chỉ là trò cười mỉa mai với cha mẹ cậu, nhưng lại vô cùng hạnh phúc với người khác.

Không phải cậu không ước ao...

Chỉ là thời khắc ao ước ấy đã qua đi...

Đó chính là cuộc sống của cậu.

Khi có bạn bè rủ thì mới ra ngoài ăn uống, dạo phố, thời gian còn lại chỉ ở nhà hoặc trường, đối mặt với cái máy tính chết lặng.

Còn người kia, người vốn sắm một vai không lớn không nhỏ trong sinh mệnh, sau hôn lễ đó đã không còn xuất hiện nữa.

Không còn quấy rầy, cũng không còn cầu xin tình yêu từ cậu. Cái gì cũng không còn.

Sam cho rằng cậu sẽ cảm thấy rất thoải mái, nhưng thỉnh thoảng cậu vẫn nhớ tới Matt, nhớ tới những điều ngốc nghếch anh đã làm, lại khinh bỉ từng lời vô ích, tình trùng thượng não mà anh cho là “anh chỉ thích em”.

Dần dần, các bạn bè của cậu đều về nước hoặc tới thành phố khác làm việc, người thì yêu đương, người thì kết hôn, sinh con đẻ cái.

Bọn họ đều có lí do bận rộn của chính mình. Vì vậy mà điện thoại của Sam luôn lặng im. Thỉnh thoảng các đồng nghiệp có rủ đi ra ngoài liên hoan, cậu lại thấy chẳng thú vị, chỉ ngày càng ru rú một mình.

Tới tháng năm, Tiểu Trì đột nhiên gọi cậu cuối tuần đi ăn đồ nước. Cậu ta chỉ nói đã lâu không gặp, muốn mọi người cùng tụ tập.

Sam ở nhà suốt sắp hóa thành kén đến nơi rồi, đành đồng ý tới gặp bạn bè cũ. Tại đây, cậu được làm quen với một ít bạn mới của Tề Ủy và Tiểu Trì, còn gặp lại người quen cũ, Matt.

Bầu không khí chẳng hề mất tự nhiên. Hai người đã bốn, năm tháng không liên lạc, nhìn thấy nhau cũng coi như không biết. Một đám người cùng vây quanh công viên nhỏ trên sườn núi, ăn thịt nướng, trò chuyện trên trời dưới biển. Sam khá quen thuộc với Tiểu Trì, Tề Ủy, an tâm ngồi bên cạnh Tiểu Trì, cách thật xa tên Matt được các cô gái yêu thích kia ra.

“Matt rốt cuộc cũng khỏe mạnh trở lại rồi. Tháng trước ở bệnh viện còn thấy anh ta yếu ớt lắm. Người này thật giống như quái vật, ngay cả thân thể cũng rắn chắc trở lại.” Tiểu Trì ngồi bên cạnh đưa bắp ngô nướng cho Sam, cố ý nói mấy câu.

“Anh ta làm sao vậy?” Sam đặt điện thoại lại vào trong túi, giật mình hỏi. Mấy tháng trước người kia xảy ra chuyện gì?

“Nghe nói bị phẫu thuật cắt phân nửa phổi.” Tiểu Trì vẻ mặt kinh khủng nói.

Quả nhiên cậu thấy Sam lộ vẻ mặt kinh hoàng khó tin, gắt gao nhìn chằm chằm Matt đang dùng thứ tiếng Trung sứt sọc nói chuyện với mấy cô gái.

“Cậu không biết sao?” Tiểu Trì nghi hoặc hỏi.

Sam lắc đầu.

Mọi người cùng ngồi ăn đồ do Tề Ủy tốt bụng nướng. Các cô gái bàn tán đủ thứ chuyện trong khu người Hoa, oán giận bài vở quá nặng nề, hoặc cùng Matt đùa giỡn.

Khi kết thúc đã là chạng vạng, mọi người thu dọn đồ đạc xong xuôi. Trong đầu Sam tràn đầy đều là hình ảnh Matt phẫu thuật, còn bị cắt phổi. Cậu thấy mình thật ngớ ngẩn, lại đi lo lắng cho kẻ đã theo dõi làm phiền mình. Càng giận bản thân mình đúng là đồ khốn, tuy rằng không muốn nhắc lại chuyện quá khứ, nhưng vẫn vô cùng để tâm.

Cậu không biết là mình tiếc khi anh ta không chết, hay là đang lo lắng tại sao anh ta mắc bệnh nghiêm trọng như vậy...

“Em gầy quá.” Sam đang đi cuối cùng, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói. Là Matt, tiếng phổ thông vô cùng khác biệt.

“Từ mùa xuân, tôi đã gầy đi một chút.” Sam quay đầu lại, tỉ mỉ nhìn người ta. Matt mới thật sự gầy đi rất nhiều, ngũ quan vốn cân đối giờ càng thêm sâu thẳm, sắc mặt cũng không tốt như trước kia. “Nghe nói anh sinh bệnh?”

Matt cười cười cho qua: “Chỉ là bệnh vặt. Em gần đây thế nào?”

Giọng nói của anh đặc biệt dễ chịu, hiền lành tới mức khiến Sam có cảm tưởng họ thật sự là bạn cũ đã lâu không gặp, cùng ngồi một chỗ ôn lại chuyện xưa.

“Vẫn thế, ở lại trường làm trợ giảng, bình thường ở trong nhà.” Sam trả lời.

“A, không khác anh lắm. Mỗi ngày nếu không phải ở lại trường lập trình tăng ca, thì cũng là về nhà ngủ. Nếu không có Tiểu Trì với Tề Úy gọi anh ra, chắc anh đã sớm quên mùa xuân nơi đây đẹp như thế nào.” Matt chỉ về phía thảm cỏ phủ đầy loài hoa xanh ngắt cách đó không xa.

“Aiii——” Không biết có phải động tác tay vừa rồi đã chạm tới vết thương hay không, Matt đột nhiên đau đớn kêu lên, tay xoa xoa vùng ngực, lông mày nhăn tít lại.

“Anh không sao chứ?” Sam càng hoảng sợ, theo bản năng tới đỡ anh.

“Hắn là... không sao...” Matt vẫy tay.

Sam thật sự sợ hãi nhìn xung quanh một chút, thấy cách đó không xa có một chiếc ghế gỗ trên sườn núi, được nắng cuối ngày dát vàng, tôn lên đám hoa đại rực rỡ vờn quanh.

“Qua bên kia ngồi chút đi. Tôi đi gọi người tới.” Sam muốn đi gọi người lại bị Matt kéo lại: “Bọn họ còn muốn đi hát, đừng làm mất hứng người ta. Anh ngồi một chút là được rồi.”

Matt để Sam đỡ anh tới ngồi lên ghế. Sam không ngồi, cậu chỉ đứng ở bên người anh lo lắng nhìn.

“Em cũng ngồi đi. Anh đâu có ăn thịt em.” Matt cười, biểu tình thoát nhìn có chút không ổn.

Sam ngồi xuống, chỉ là ở giữa hai người có một khoảng cách không nhỏ.

Kỳ thực có chút xấu hổ.

“Sao, sao đang yên đang lành anh lại sinh bệnh?” Hai người đều ngại ngùng, đã lâu không nói chuyện với nhau, ngấm phong cảnh chán chê rồi Sam mới mở miệng.

“Thực không sao mà, chỉ là bệnh vặt, ở bệnh viện mấy hôm thôi.” Matt thông thả tựa trên ghế, nhìn khoảng trời xa xăm nơi sườn núi, cùng với một mảng cỏ cây xanh ngắt. “Sam, nhất định em không nhớ, lần đầu tiên anh gặp em chính là ở đây.”

“Tôi không nhớ rõ.”

“Ha ha, khi đó tầm tháng bảy tháng tám, trên cỏ kia không mọc loại hoa xanh này, mà là từng bông màu vàng nho nhỏ. Cũng là ăn đồ nướng, cũng là một đám người Trung Quốc tới đây, em là người đẹp nhất.” Matt ngoài miệng nói những lời Sam không thích nghe, nhưng lại không có bất cứ động tác gì nên cậu không để bụng.

“Ừm, hình như có ấn tượng.” Sam trả lời.

“Em là người đầu tiên anh thích.” Matt vỗ vỗ vai cậu, tựa như đang cáo biệt.

“Àn.”

Sau đó, hai người đều lặng yên ngắm nhìn phong cảnh.



Trên sườn núi, có hai đứa trẻ hình như là anh em cùng nhau chơi đuổi bắt. Cách đó không xa còn có đôi bạn già cùng dẫn chó đi dạo. Trên một chiếc ghế, có một gia đình ba người cùng ăn tối dã ngoại. Có cánh chim thật lớn bay qua trước mặt họ, có nắng vàng ấm áp phủ lên thân mình.

“Sam, anh muốn nằm một chút.” Không biết qua bao lâu, Matt bỗng nói.

“Sao vậy, khó chịu à?”

“Nằm phơi nắng thật thoải mái. Có chút buồn ngủ, em cho anh tựa chút.” Matt cười ấm áp, hỏi người cũng bị nắng chiếu vào như anh.

Những tưởng Sam sẽ đập anh một trận, nào ngờ người nọ bỏ túi đồ trên đùi xuống. Dáng vẻ của cậu vẫn đẹp như lần đầu tiên gặp mặt nhiều năm trước.

Ngày đó, Matt thoải mái gối lên chân Sam ngủ, khi tỉnh lại đã thấy trời sắp tối. Sam cũng cúi đầu ngủ gật.

Gió lớn dần, trời bắt đầu lạnh. Matt tỉnh, Sam cũng tỉnh, mơ mơ màng màng nhớ lại xem mình đang ở nơi nào. Chỉ thấy trong tầm mắt là nụ cười ôn hòa của Matt.

“Anh thật muốn có thể vĩnh viễn ở nơi này không rời đi.” Matt nói, ngồi thẳng dậy. Anh cởi áo khoác ra cho Sam, cậu ăn mặc phong phanh quá. “Về đi, cuối tuần anh phải đi Đức rồi.”

Sam ngây ngốc nhận lấy áo, không nghĩ tới người này cứ như thế mà đi.

“Sao tự nhiên lại đi Đức?” Sam ôm áo khóa đuổi theo hỏi.

“Một hạng mục của giáo sư bên đó cần người. Tổ bọn anh đều là người có gia đình, chỉ mình anh độc thân nên có thể đi.” Matt thở dài, “Chocolate ở đó rất ngon, đến lúc ấy anh sẽ gửi về cho, em tối ăn cùng với Tiểu Trì.”

Sam sững người, muốn hỏi anh sẽ đi bao lâu. Nhưng lại nghĩ sao cậu phải quan tâm tới chuyện của anh. Rốt cuộc vẫn là im lặng.

Matt lái xe đưa Sam về nhà. Lúc tạm biệt, Sam khách khí nói: “Nhớ tự chăm sóc bản thân.”

Matt đẹp trai làm tư thế cúi chào lĩnh mệnh, từ trong túi lấy ra một tờ giấy gói chocolate vàng kim đã được gấp thành hình thiên sứ: “Em học nhiều năm như vậy vẫn không gấp đẹp được. Cầm đi, cho em thêm một con nữa. Em chính là thiên sứ của anh.”

Sam không phản ứng, Matt liền kéo tay cậu nhét thiên sứ vào, nắm thật chặt, thật lâu, rồi mới buông ra.

“Về đi.”

Matt cười cười, nhìn Sam mặc áo của mình ngây ngốc mở cửa vào nhà.

“Phanh—” một tiếng, cửa đóng lại. Ngọn đèn trước cửa tỏa ra sắc cam nhạt ấm áp cũng tối sầm. Đăng bởi: admin

## 44. Chương 44

### CHƯƠNG 44 PN2 – MATT & SAM

Tiểu Trì: “Tôi nói này, anh phải yếu đuối một chút, Sam sẽ rất dịu dàng. Trong lòng của cậu ấy mềm yếu lắm.”

Matt: “Tôi đây vừa làm được rồi... giờ làm sao?”

Tiểu Trì: “A, anh vừa làm cái gì?”

Matt: “Ngủ trên đùi em ấy, đưa em ấy về nhà.”

Tiểu Trì: “Tốt, không làm chuyện gì kỳ quái chứ?”

Matt: “Tuyệt đối không có. Tôi vẫn chịu đựng.”

Tiểu Trì: “Anh trai, nóng ruột sẽ không ăn được đậu hũ, đã vất vả nhịn được mấy tháng, anh xem thái độ của Sam với anh đã có chuyển biến rồi. Anh không được kiểm củi ba năm thiêu một giờ đâu.”

Matt: “Rất muốn ôm em ấy, cũng rất muốn đè em ấy...”

Tiểu Trì: “...”

Matt: “Em ấy cùng thằng đàn ông khác phối kịch, thanh âm tiêu hồn nào cũng có, bao nhiêu lời ngọt ngào dịu dàng đều nói. Mỗi lần tôi làm hậu kỳ phần H của em ấy, tay như mềm nhũn. Vậy mà em ấy đối với... Ai, lúc nào mới có thể...”

Tề Úy: “A? Tay nhũn cả sao? Quay nhiều quá hả?”

Tiểu Trì: “Tề Úy, đừng cướp điện thoại của em.”

Matt: “Tiểu Trì?”

Tề Úy: “Vấn đề của anh thì anh tự đi mà giải quyết. Tiểu Trì không phải là chuyên gia tư vấn tình yêu cho anh.”

Matt: “Người anh em, lòng dạ cậu quá hẹp hòi đấy. Ghen sao? Chỉ là Tiểu Trì Tử giúp tôi nghĩ mấy biện pháp hiệu quả thôi, anh em hoạn nạn, cậu cũng giúp đỡ chút đi.”

Tề Úy: “Trước đây là do anh tự chuốc lấy. Theo đuổi người ta thì phải thành tâm thành ý, anh giả vờ đáng thương cũng vô dụng.”

Matt: “Chẳng phải tôi không còn cách nào khác sao? Tôi...”

Tề Úy: “Quần được nửa người dưới của mình thì mới có thức ăn ngon. Tự mình cầu phúc đi.”

Matt: “Này? Này... F...”

Matt còn đứng ở gần cửa nhà Sam. Anh đã phiền muộn cả một đêm, vì vậy ngồi trong xe hít thở không khí. Điện thoại bị Tề Úy ngắt, Matt khó chịu muốn văng tục, vừa quay đầu lại chợt thấy có người đứng nhìn anh, mặt không chút cảm xúc, lông mày nhàn nhạt nhíu lại, rất không vui.

Matt lạnh cả người. Anh không biết Sam đứng đó từ lúc nào, cậu ấy mới vào nhà mấy giờ trước, sao đã...

Matt phát hiện lòng bàn tay mình đổ đầy mồ hôi, môi run run, trong cổ họng cũng nghẹn lại. Anh lắp bắp mãi rồi cuống cuống mở xe ra ngoài. Rất sợ những thương nhớ, nỗ lực hơn nửa năm qua không cánh mà bay mất.

Lần này không biết phải nhẫn nại bao lâu mới có thể ở bên cậu chút thời gian ngắn ngủi, không thể vì một cú điện thoại làm hỏng.

“Sam, em... Em... em hãy nghe anh nói... Giải thích... anh...”

“...”

“Em đừng nóng giận, cái kia... Em đứng đây nghe từ lúc nào?” Matt liếc mạng túm lấy cánh tay Sam, sợ rằng cậu sẽ rời khỏi anh.

Sam vẫn không nói lời nào, biểu tình trên mặt cũng không đoán ra cậu đang nghĩ cái gì.

“Em...Nói gì đi. Anh...Anh chỉ... muốn cùng em... ở bên nhau như những người bình thường khác. Không làm người yêu cũng được, làm bạn bè cũng tốt. Anh cũng hết cách rồi mới phải đi hỏi Tiểu Trì, anh thực sự...” Matt cố gắng giải thích, phản ứng của Sam khiến anh càng ngày càng sợ hãi.

“Hậu kỳ ID “Hợp thành một” là anh à?” Câu đầu tiên Sam nói là câu này.

Matt xấu hổ gật đầu. ID đó do anh nghĩ ra, rất hèn mọn, sau khi biết ý nghĩa của “hợp thành một”, anh kiên quyết dùng tên này, còn cho rằng Sam sẽ không biết. Hôm nay bị cậu phát hiện rồi, chỉ có thể thừa nhận.

Matt đơn giản kéo người ta vào lòng, tưởng rằng Sam sẽ phản kháng, không ngờ không có.

Vì vậy một người an tĩnh ôm, một người an tĩnh bị ôm.

Gió đêm lướt qua người họ, vừa ôn hòa vừa dịu dàng.

“A... Anh biết em thích vòng cổ nên mới nhờ Tiểu Trì dạy anh... chúng ta học khác nhau, chỉ có biện pháp này mới có thể tới gần em thêm một chút, hiểu em thêm một chút. Bình thường em không nói mấy lời tình cảm, anh chỉ muốn nghe tiếng em...” Matt sốt ruột: “Anh thực sự nghiêm túc làm hậu kỳ. Anh có mấy người bạn bên điện ảnh, cũng từng tới trường dự thính khóa học chế tác hậu kỳ điện ảnh, làm hẳn là không tệ lắm. Em đừng nóng giận, anh chỉ muốn...”

“Anh làm rất tốt.” Sam thở dài nói thật. “Rất chuyên nghiệp cũng rất tỉ mỉ.”

Matt ôm cậu chặt thêm một chút. Anh không ngờ Sam sẽ khen mình: “A, cái đó, anh tuyệt đối không nói linh tinh, cũng không làm chuyện gì kỳ quái. Em phải tin anh. Tiểu Trì luôn giám sát anh. Thực ra có đôi khi anh cũng không biết lời nào có thể nói, lời nào không, vì vậy cơ bản đều im lặng, em yên tâm.”

“Ừ.” Người trong lòng đáp lại, sau đó lạnh như băng hỏi: “Chuyện anh phẫu thuật là gạt em sao?”

Matt vừa nghe, lập tức thả người ta ra, bắt đầu cởi áo của mình.

Ai không biết mà nhìn thấy lại đường người đàn ông cao lớn này đang định cường bạo thiếu niên xinh đẹp kia.

Sam rất trấn định nhìn mỹ nam cởi quần áo, cởi tới tận áo T shirt bên trong, dưới ánh đèn mờ mờ có thể thấy rõ một vết cắt còn đỏ vô cùng bắt mắt.

Hình như là mới khỏi không bao lâu, vẫn còn đỏ tươi.

Sam nhũn mày, trong đôi mắt xinh đẹp đầy lo lắng nhìn Matt đang phải dùng ý chí cực lớn mới kiềm chế được bản thân không làm chuyện kỳ quái: “Lúc trước anh phát hiện ra phổi có vấn đề, nhưng không quá nghiêm trọng, phẫu thuật hay không cũng không sao. Tháng trước, bác sĩ hỏi anh có muốn mổ hay không, anh nghĩ sớm muộn gì cũng phải làm nên đồng ý. Chỉ là tiểu phẫu, cắt bỏ ít phần, không sao hết.”

Sam gấp đầu, kêu anh mặc quần áo lại. Mấy người nước ngoài về nhà buổi tối vừa đi ngang qua đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn họ.

Matt mặc đồ, thấy cậu vẫn đứng đó, không có ý muốn đi thì vội vàng nhẹ nhàng ôm người ta lại vào ngực.

“Sam, em cho anh một cơ hội nữa đi. Chỉ ít xin hãy cho anh được theo đuổi em, để em thấy sự nỗ lực của anh. Anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện kia với em... chỉ như những người khác theo đuổi người mình yêu, chẳng người yêu em tình cờ là đàn ông mà thôi... em thử một chút rồi hãy cự tuyệt anh, có được hay không?” Matt nghiêm túc nói, giọng nói có phần nghẹn ngào.

Cũng không biết qua bao lâu, Matt nghe được một tiếng “Được.”

Thanh âm không lớn nhưng tựa như là tiếng của Chúa trời, ngọt ngào nhất trên đời.

“Thật sao?” Matt có chút không tin.

Anh buông Sam ra, nhìn sâu vào đôi mắt xinh đẹp: “Sam, em nói thật sao, không phải gạt anh đúng không?”

“Ừ.”

Giây tiếp theo, cậu bị Matt ôm lên, xoay một vòng mới thả lại chỗ cũ.

Sam chưa từng thấy Matt mừng rỡ đến như vậy.

Kỳ thực Matt lớn lên rất đẹp trai, từ lần đầu tiên cậu nhìn thấy anh đã cảm thấy người này là chàng con lai đẹp trai nhất thế gian.

Đó là chuyện của rất nhiều năm trước kia.

Mấy năm nay, giữa hai người xảy ra rất nhiều chuyện không vui, nhưng trong trí nhớ đâu thể chỉ có mấy hồi ức đau buồn. Có những lãng mạn Matt đã tạo ra, có lần anh thổ lộ, mỗi lần bị từ chối lại càng kiên trì...

Matt vì cậu mà làm rất nhiều, rất nhiều điều.

Dù cho trái tim bằng sắt đá, cũng sẽ có lúc cảm động.

Khi bỗng thấy cô đơn...

Khi nghe tin người ấy bệnh nặng...

Khi nghĩ rằng người kia sẽ ra đi...

Cậu lo lắng và luyến tiếc.

Cậu chẳng có người thân, người đàn ông này ngoại trừ hành vi quá ác liệt thì không có gì không tốt.

Khi nhìn thấy xe của anh vẫn dừng mãi ở cửa, cậu sợ rằng anh đang đau đớn. Khi thấy người đó cố gắng kiếm tiền, còn gấp những thiên sứ thật đẹp...

Sam tự tìm cho mình những lý do, đáp ứng anh.

Matt vẫn điên cuồng hưng phấn. Dường như cái người đáng thương ôm yếu chiều nay đã hoàn toàn khỏi rồi.

Sam thấy anh vui vẻ cười nửa ngày mới nhớ tới một việc: “Anh không phải đi Đức công tác chứ?”

Quả nhiên, mặt người nào đó rất nhanh đã cúi gằm, xấu hổ vì lời nói dối bị vạch trần, nhưng vẫn không nhận được gương cao khóe miệng: “Tháng sau anh phải đi Đức công tác, chỉ là... Ba tuần sau sẽ về.”

Về mặt đáng thương của Matt như đang cầu xin tha thứ. Sam thoải mái nói: “Buổi tối không ăn gì, em đói bụng, anh muốn cùng đi ăn không?”

“A, ăn. Được được, tới nhà anh ăn đi, anh nấu cơm cho em.” Việc đầu tiên Matt nghĩ ra chính là nhanh chóng đem người ta về nhà, chỉ thấy Sam lạnh lùng nhìn, biết mình sai rồi, vừa xin được theo đuổi làm sao có thể đưa về nhà. Anh chợt nhớ tới lời Tiểu Trì căn dặn: không thể sốt ruột, cuống quá sẽ hỏng việc, đun ếch phải đun từ từ. Matt lập tức nói khác đi: “Giờ cũng muộn rồi, anh đưa em tới khu người Hoa, bên đó đóng cửa muộn.”

Sam nghe xong gật đầu: “Em vào nhà lấy áo, tới nhà anh là được rồi, nhà em không có đồ ăn.”

Matt nhìn cậu đi vào, tiếng đóng cửa rất nhỏ khiến anh thoáng tỉnh lại, còn cho rằng vừa rồi chỉ là nằm mơ. Anh sợ rằng người kia đi vào sẽ không bao giờ bước ra nữa, sợ rằng cậu sẽ báo cảnh sát anh quấy rối, sợ lại giống như trước kia.

Matt ngây ngốc nhìn cánh cửa, chỉ vài phút thôi mà như không khí đều bị rút cạn, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Cho tới tận khi thấy Sam bước ra, ngồi trên ghế phó lại rồi, Matt mới yếu ớt ngồi vào xe, khởi động động cơ, đường khí mới quay trở về.

“Sam, em nghiêm túc đúng không, không phải đang gạt anh đúng không?” Matt hỏi tới ba lần, Sam cũng trả lời ba lần.

Lúc này anh mới kéo người ta qua hung hăng ôm một chút, đập ga lái xe đi về miền hạnh phúc.

Bên kia thành phố, điện thoại của Tiểu Trì rất nhanh đã nhận được một tin nhắn: “Tôi thành công rồi, Tiểu Trì, cậu đúng là thần của tôi. Sam đồng ý rồi, đồng ý rồi!”

Tiểu Trì cũng cảm thấy khó tin, nhưng dù sao cậu cũng cảm thấy vui vẻ thay anh. Cậu nói cho Tề Ủy, người họ vẫn có chút địch ý với Matt vì chuyện anh ta làm với Tiểu Trì ở nhà ga, tổng công vẫn ghi hận đến giờ. Đã qua nhiều năm như vậy, hai người đã thành bạn bè, dù có chút sĩ diện nhưng anh vẫn rất quan tâm đến chuyện của Matt và Sam.

Tổng công nghe Tiểu Trì đọc tin nhắn của Matt, trên mặt chẳng thấy vui vẻ gì, thật lâu sau mới nhàn nhạt nói một câu: “Bọn họ có thật sự tốt đẹp hay không...”

“A?” Tiểu Trì không rõ tại sao tổng công lại nói vậy.

“Matt giống như lửa, Sam lại như băng. Muốn ở chung một chỗ... Trừ phi bọn họ phải biết hy sinh vì nhau, đầu thế đơn giản như vậy.” Tề Úy nghiêm túc giải thích.

“Tiểu Trì gật đầu: “A, anh nói đúng. Nhưng Matt vì Sam mà đã thay đổi rất nhiều, chỉ ít là hiện tại tam quan của anh ta đã theo style rất Trung Quốc, người cũng trở nên hàm súc hơn nhiều.”

Tề Úy xoa xoa đầu Tiểu Trì, nói: “Anh không lo cho Matt, hẳn ta thích Sam, vì Sam mà thay đổi là cam tâm tình nguyện. Nhưng còn Sam... Anh sợ rằng sau này Sam sẽ tổn thương Matt mà chính cậu ấy cũng không biết.”

Tiểu Trì nghe xong, bao nhiêu hưng phấn cũng trở thành lo lắng. Tề Úy nói đúng, hai người kia trước đây không ở bên là do Matt khổ luyện không có kết quả. Hôm nay thoáng cái đã thành công.

Tề Úy nhìn người yêu lại đi lo lắng chuyện người ta, nở nụ cười: “Được rồi, chuyện này cũng không nhất định sẽ xảy ra. Em khuyên Matt nhiều chút là tốt rồi. Nếu như hẳn ta đã yêu thì phải biết quý trọng.”

“A? Không phải anh ghen chứ?” Tiểu Trì hỏi.

“Ai ghen?”

“Vâng, không có ai ghen.” Tiểu Trì cười, trong lòng thật tâm chúc phúc cho hai người kia.

Được như vậy thật không dễ dàng, mong muốn mọi người đều hạnh phúc.

Những ngày sau đó, Tiểu Trì luôn bị Matt nhấn tới các loại tin. Đa số thời gian đều hỏi hôm nay phải làm thế nào để theo đuổi người ta. Những câu Tiểu Trì không trả lời được đều đưa Tề Úy xem, biện pháp của anh lúc nào cũng hữu dụng. Matt phải nhấn nài rất lâu mới không hóa sói ăn tươi người ta, biết bao nhiêu bất mãn cũng chỉ có thể chạy tới tìm Tề Úy, Tiểu Trì phát tiết. Cuối cùng đều là Tề Úy cùng anh uống rượu giải sầu, an ủi rồi thảo luận các bước tiếp theo phải đi như thế nào.

Thái độ của Matt vô cùng nghiêm chỉnh, bình thường trong trường học chỉ có anh ta đi dạy người, giờ ở trước mặt Tề Úy Tiểu Trì lại giống như học sinh tiểu học, nói gì nghe đấy, có đôi khi làm người ta cảm thấy rất đáng thương và cảm động.

Tiểu Trì nghe Matt phiền muộn tựa ở lan can, khuôn mặt đẹp trai tức giận lải nhải với Tề Úy: “Ai, cậu nói xem, Sam mà được như Tiểu Trì Tử nhà cậu thì tốt biết bao. Quan tâm cậu, ôn nhu với cậu, lại ngoan ngoãn.”

Mỗi khi tới câu này, Tề Úy lúc nào cũng dùng ánh mắt độc chiếm trừng anh: Tiểu Trì là của tôi.

Bọn họ biết kỳ thực trong lòng Matt vẫn luôn thiếu tự tin và tràn ngập bất an.

“Cậu nói xem, giờ Sam hầu như cái gì cũng đáp ứng tôi, có phải là vì thấy tôi phẫu thuật nên thương hại tôi không? Hay là thấy tôi lớn lên không tệ? Hay là nghĩ có tôi thì đi xa tương đối tiện? Cậu nói đi, sao tôi làm gì cũng không thấy em ấy phản ứng?”

“Tôi hôn, em ấy trốn nhưng không nổi giận...”

“Tôi nắm tay, em ấy ở nhà thì cho tôi nắm, nhưng ra ngoài luôn cách tôi thật xa.”

“Tiểu Trì Tử à, tôi rất sợ, khi tôi đi, Sam hình như vừa mới khóc. Nhưng tôi hỏi thì em ấy không nói. Tôi sợ rằng mình đã làm sai chuyện gì...”

...

Từng tin nhắn như vậy, lúc đầu Tiểu Trì thường xuyên nhận được, nhưng dần dần, số lần Matt chạy tới tìm Tề Úy uống rượu ngày càng ít, tin nhắn cũng bớt đi. Khoảng ba tháng sau, Matt thành công ôm được mỹ nhân về. Anh nhắn tin nửa Trung nửa Anh, kêu Tiểu Trì và Tề Úy đi ăn, nhất định phải cảm tạ hai người họ. Vì vậy Tiểu Trì và Tề Úy cũng yên tâm.

Nào ngờ, mùa xuân lại tới, Matt đã lâu không đến nhà Tiểu Trì, đột nhiên hơn nửa đêm tới gõ cửa nhà họ. Vừa vào nhà, anh ngồi phịch xuống, hai tay nắm thành nắm đấm túm lấy tóc mình. Tiểu Trì cảm thấy bất an. Quả nhiên, anh ta rầu rĩ nói: “Tiểu Trì Tử, tôi biết mình chính là đồ khốn. Thế nhưng... Tôi không kiên trì nổi nữa, tôi muốn cùng Sam...” Đăng bởi: admin

## 45. Chương 45

### CHƯƠNG 45 PN3 – MATT & SAM

Tề Ủy từ trên lầu đi xuống, thấy người kia hai tay ôm đầu, Tiểu Trì luống cuống chân tay đứng một bên, lấy nước cho mà anh ta cũng không uống.

Tề Ủy trực tiếp tới tủ lạnh lấy bia, còn lấy thêm rượu Brandi và Whisky đặt trước mặt Matt.

Tiểu Trì lo lắng nhìn. Rốt cục, Matt vươn tay lấy rượu dốc vào miệng. Một hơi uống non nửa bình. Tề Ủy nhìn không nổi, đoạt lại chai rượu, hướng mắt nhìn Tiểu Trì. Cậu lập tức tới nhà bếp lấy đồ ăn, cứ uống như thế này chắc chắn sẽ hỏng dạ dày.

Hai này người thật là...

Ngày đó, buổi chiều Sam ra ngoài họp rồi được đồng nghiệp chở về nhà. Trở về nhà trọ đã cùng Matt ở chung hơn nửa năm, cậu thấy bữa tối đã được nấu sẵn thơm lừng, còn Matt đang đưa lưng về phía cửa, ngồi bên ở bàn cơm làm việc.

Hai người vẫn ăn tối như bình thường.

Sam nói: “Cảm ơn.”

Matt vẫn tới nhà bếp rửa chén như cũ.

Tối khuya, hai người một người ở phòng khách, một người trong phòng ngủ, ôm máy tính bận rộn việc của mình.

Matt đột nhiên cầm quần áo với chìa khóa đi ra ngoài, chỉ nói có chuyện quan trọng cần tới trường, sớm ruột muốn chuẩn bị cho cuộc họp ngày mai với giáo sư.

Sam cũng đang soạn giáo án cho hôm sau, đầu chỉ gật, ừ một tiếng.

Cảm giác qua thật lâu mới nghe thấy tiếng Matt đi giày ra khỏi nhà.

Đêm đó, Matt không trở về.

Tối nửa đêm, Sam nhận được tin nhắn của Tề Ủy. Anh ta rất ít khi nhắn tin cho cậu, tin nhắn dịp năm mới, rủ đi chơi, hầu hết đều là Tiểu Trì nhắn tới.

“Hắn uống say, buổi tối ngủ ở chỗ tôi. Tháng sau qua sinh nhật cậu, hắn muốn chia tay. Hắn không tệ, cần phải quý trọng.”

Sam nhìn di động, mất một lúc lâu mới có thể tiếp thu được. Rõ ràng toàn là tiếng Trung, rõ ràng ý tứ vô cùng đơn giản. “Hắn” kia chính là Matt.

Tề Ủy không phải người hay nói dài dòng vô ích. Nếu như là Tiểu Trì, cậu chắc chắn sẽ không nhắn ngắn gọn như vậy để nhắc nhở cậu. Tiểu Trì sẽ không chủ động báo tin xấu cho người khác.

Sam nhìn chăm chăm điện thoại thật lâu tới khi đôi mắt khô khốc dần trở nên ẩm ướt khó chịu, lúc này cậu mới ý thức được mà nhắm mắt.

Sam xóa tin nhắn đi, lưu văn bản trong máy tính rồi tắt máy, khuôn mặt vẫn lạnh nhạt mà bước vào phòng ngủ. Cậu nằm ở trên giường một hồi, chợt vươn tay lấy cuốn lịch trên tủ đầu giường. Lật, lật.

Cách sinh nhật còn có 28 ngày.

Lật trở lại một tháng trước, có một ngày được Matt đánh dấu. Đó là ngày bắt đầu thuê cái nhà này.

Nửa năm trước, bọn họ tới thuê ở đây. Nơi này cách đại học U rất gần, trị an tốt, phong cảnh đẹp, từ phòng ngủ có thể thấy được sông Thames mỹ lệ cùng London Eye lãng mạn. Vì thế mà giá cả ở đây cũng rất đắt, gần như gấp hai lần phòng ở trước của Sam. Nhưng Matt vẫn kiên trì muốn ở chỗ này: “Ở chung với anh đương nhiên phải thật thoải mái rồi. Nhà này anh đã nhìn trúng từ lâu, trước đây ở một mình tiếc tiền thuê, giờ đã có thêm người. Ở một thời gian, chúng ta mua luôn cũng được.”

Khi đó Matt nói vô cùng thoải mái, hơn nữa còn dùng tốc độ thật nhanh dọn sạch hành lý của Sam, đem cậu về nhà. Nơi cậu ở trước đây còn chưa hết hạn hợp đồng, tiền thế chấp cũng không lấy về.

Nhưng nửa năm qua, tiền thuê nhà bên này đều là Matt trả.

Mỗi ngày người làm cơm cũng là Matt.

Là Matt luôn nói cười tạo sự náo nhiệt.

Nửa năm qua, cậu đã làm được cái gì?

Đêm đó, lần đầu tiên cậu hỏi chính mình điều này.

Tất cả mọi việc đều là Matt làm. Sam hoàn toàn vô dụng trong bếp núc. Matt nói chuyện không yên cả ngày, cậu chỉ nghe, thỉnh thoảng đáp lại hai câu.

Nhưng mà... Hình như đã lâu như vậy, ngay cả ở nhà Matt cũng không nói mấy lời yêu đương.

Còn cậu, khi thỉnh thoảng phối âm mới tạo ra chút thanh âm trong nhà, chỉ là hiện tại cậu hoàn toàn không nhận kịch mới mà làm chút việc vặt thôi.

Dường như cậu là một người rất buồn chán, thảo nào không ai chịu nổi.

Sam nghĩ một lần, sau đó nhắm mắt lại.

Thật lâu sau, trời sáng. Tháng năm ở đảo quốc, năm giờ trời đã sáng rồi.

Lại qua thật lâu, cửa mở, có người về nhà.

Sam vẫn nằm trên giường không nhúc nhích. Cậu nghe được tiếng phòng tắm vang lên, có người nhẹ nhàng lặn qua lặn lại ở trong đó, sau đó mở cửa phòng ngủ, một bên giường lồm xuống.

Qua lâu sau, Sam nghe được tiếng Matt thở dài. Anh chui vào trong chăn, vươn tay ôm cậu vào lòng.

Matt thích ôm cậu ngủ như thế, mặc kệ là cậu ngủ với tư thế gì, mỗi ngày tỉnh lại luôn ở trong lòng Matt. Người kia ôm lấy eo cậu, bộ dạng lại rón rén vô cùng.

Matt cúi đầu thật thắm, trên người dù đã tắm giặt sạch nhưng vẫn tản ra mùi rượu. Tư thế bá đạo cùng khí tức của người kia lại khiến Sam bỗng thấy an tâm. Cảm giác tóc anh ướt sũng cọ cọ cậu, trên cổ còn bị người ta hôn vài cái.

Rất nhanh, người phía sau không động nữa, nhẹ nhàng hít thở, phát ra tiếng khò khè như con cún lớn.

Mà Sam cũng chợt cảm thấy mệt mỏi, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Mặt trời nhanh chóng lên cao. Một London bận rộn cũng sớm tỉnh lại, dưới lầu truyền tới tiếng mọi người sốt ruột đi học đi làm. Mấy giờ sau đó, hai người ngủ trên giường bị đồng hồ báo thức gọi tỉnh, cố nán lại giường một chút rồi tự mình dậy đi làm.

Matt vội vã rời giường làm bữa sáng, chỉnh lý đồ đạc rồi lái xe đưa Sam đi dạy.

Mọi chuyện vẫn như xưa.

“Tối hôm qua, anh ở phòng làm việc bận rộn, sau đó có mấy đồng nghiệp tăng ca rủ đi uống rượu, nên mới về muộn.” Trên xe, Matt giải thích như vậy.

“Ừ.” Sam chưa từng hỏi về chuyện của Matt, cho tới nay, đều là người kia muốn nói cho cậu nghe. Về phần cậu có tin hay không, cậu không nhắc tới, Matt cũng chưa từng hỏi. Vì vậy mối quan hệ mới tưởng như rất hài hòa.

Từ bờ sông Thames tới trường Sam cũng không xa, hai người bình thường vội vàng đi làm sớm để tránh giờ cao điểm. Hôm nay đi muộn, lại đúng lúc đông nhất. Sam được chở tới đại học U thì không trễ, nhưng Matt quay về đại học I xác định là phải lặn trên đường hơn một tiếng đồng hồ.

“Làm việc tốt nhé. Thịt trong nhà hết sạch rồi, buổi tối cùng đi mua.” Về mặt Matt thiếu ngủ có chút uể oải, nhưng nụ cười tươi tắn vẫn nở trên môi. Anh xoa xoa đầu Sam, cùng cậu nói lời tạm biệt. Ánh mặt trời chiếu phủ lên người anh, tôn lên vẻ đẹp hơn người.

Kỳ thực Sam nhìn lâu cũng không thấy chán, ngược lại càng ngắm người này càng muốn nhìn nhiều thêm một chút.

Không chỉ có cậu, mấy đồng nghiệp người Anh trên tuổi trên lầu, từ phòng làm việc gần cổng trường có thể nhìn thấy Matt hàng ngày đưa Sam đi làm, luôn ao ước được ôn nhu săn sóc, được ngọt ngào như vậy.

Sự ca ngợi của người ngoài từ trước tới nay chưa bao giờ keo kiệt.

Sam không nói cho họ biết quan hệ của cậu và Matt, nhưng mấy đồng nghiệp này có hỏa nhãn kim tinh, ngoại trừ mỗi ngày uống trà hóng hớt thì cũng không có việc gì thích làm. Nhiều lần Sam nhìn thấy Matt chờ cậu còn nói chuyện vô cùng vui vẻ với họ. Tất cả mọi người đều thích Matt.

Trước đây ở trong phòng làm việc, ngoại trừ công việc, Sam không thường xã giao với đồng nghiệp. Có những người cậu còn không nhớ nổi tên. Dần dần, mọi người đều thích nói chuyện sinh hoạt với cậu, đều khen Matt rất thú vị. Số lần Sam nói chuyện với đồng nghiệp cũng nhiều lên.

Cậu đột nhiên ý thức được: Hình như, cậu chưa từng thấy đồng nghiệp của Matt.

Cậu vốn chẳng bao giờ qua đại học I, luôn luôn là Matt tới đón cậu, Matt đưa cậu đi. Matt tới giúp cậu xử lý các mối quan hệ xã hội mà cậu không thể.

Sam âm thầm thở dài, chợt thấy anh xoa đầu cậu thật thoải mái.

Matt thấy Sam đứng im không nói, đôi mi phủ xuống, trong lòng bỗng sốt ruột: “Sam, em có khỏe không? Có phải khó chịu hay không?”

Sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp của Sam, Matt cẩn thận hôn lên một cái. Sam lúc này mới hồi tỉnh, thấy ánh mắt lo lắng và sợ hãi của Matt.

Trong lòng cậu bỗng trào dâng lên một nỗi hổ thẹn. Ngay từ đầu, cậu vô cùng không thích Matt động tới cậu, luôn luôn né tránh động tác thân thiết của anh, né tránh nụ hôn, né tránh tất cả các tiếp xúc. Matt luôn chịu đựng, thỉnh thoảng vẫn nhịn không được. Vì vậy dần dần, người này chỉ thỉnh thoảng trộm hôn cậu, cứ như vậy, tội nghiệp sợ cậu tức giận, có lẽ nên nói là chờ cậu tức giận.

“Không sao.” Sam lắc đầu. Đang định mở cửa xuống xe, đột nhiên nhớ tới gì đó, cậu quay trở lại, nâng khuôn mặt đang uể oải kia lên, dưới ánh nắng chan hòa hôn một cái lên một bên má Matt.

Trước biểu tình không thể tin nổi của anh, Sam xuống xe đi vào trường.

...

Cuối tuần, Sam khó có được dịp chủ động nói với Matt rằng cậu muốn cùng Tiểu Trì và Tề Ủy đi ăn đồ nướng.

Matt đương nhiên không từ chối, địa điểm vẫn là công viên năm trước bọn họ đã tới cùng nhau.

Vẫn là tháng năm mỹ lệ, vẫn là trên mặt cỏ tràn đầy sắc hoa xanh thắm, chỉ có bốn người bọn họ. Nguyên liệu nấu ăn đều do Tề Ủy với Tiểu Trì chuẩn bị, Sam và Matt phụ trách mua than và rượu cùng đồ uống. Matt với Tiểu Trì trò chuyện hăng say, đều là nói chuyện về giáo sư, bạn học mà bọn họ cùng biết, còn có bao chuyện trong cộng đồng người Hoa.

Sam cùng Tề Ủy về cơ bản là im lặng, cũng không có ý muốn nói. Tề Ủy chỉ một mực làm thức ăn, kiên trì nhìn lửa cháy, phân đồ ăn chín cho mỗi người. Sam ngoài trừ ăn chỉ phụ trách nghe, thỉnh thoảng gật đầu, còn lại đều quan sát Tề Ủy cùng Tiểu Trì.

Cậu thấy Tề Ủy rất ôn nhu nhìn Tiểu Trì. Họ đều mặc áo sơ mi kẻ ô vuông, tuy rằng màu sắc và hoa văn không giống nhau, nhưng kiểu dáng tương tự, chắc chắn là đồ tình nhân. Bọn họ cùng xắn tay áo lên, trên cổ tay còn có đồng hồ đôi. Tuy rằng Tiểu Trì cùng Matt vừa ăn vừa nói chuyện, nhưng vẫn rất ăn ý giúp Tề Ủy, lấy vật nọ vật kia, lau mồ hôi, cảnh tượng vô cùng hài hòa.



Sam nhìn một chút, lại nhìn lại mình cùng Matt, phong cách quần áo khác nhau, không hề ngồi cùng một chỗ, cả một buổi chiều trôi qua mà dường như cũng chẳng nói với nhau được mấy câu.

Chính cậu vẫn luôn vui đầu ăn, thỉnh thoảng lại xem di động, Matt cho gì cậu ăn đấy, thật giống như người máy.

Sam cũng biết thần thái khi Matt nói chuyện với Tiểu Trì và khi nói chuyện với cậu không giống nhau. Dường như anh không nói nên lời với cậu, có chuyện nghẹn lại bên mép rồi nuốt xuống. Nhưng quay sang Tiểu Trì lại nói được đủ thứ chuyện, vừa mang theo sự vui vẻ đùa giỡn, còn có lúc trêu chọc vô cùng lưu loát. Những lời như thế, anh chưa từng nói qua trước mặt cậu. Chỉ ít là trong khoảng nửa năm qua họ sống cùng nhau, anh không hề nói.

Sam phơi mình dưới cái nắng giữa trưa ấm áp, kỳ thực rất thoải mái, nhưng mỗi lần nhìn người ở bên cạnh, trong lòng cậu lại có chút rối loạn.

“Cần phải quý trọng.” Sam chợt nhớ tới tin nhắn của Tề Ủy.

Cậu kéo kéo áo Matt.

“Sao thế?” Matt thu hồi dáng vẻ đùa giỡn, đặc biệt nghiêm túc nhìn cậu.

“Ánh nắng thật thoải mái, em muốn ngủ một lúc.” Sam buông đĩa thức ăn trong tay, nhắm mắt lại tựa vào bờ vai rộng của Matt.

“A... Mấy hôm nay em đều ngủ không ngon. Ngủ vậy khó chịu lắm, tới đây, gối lên đùi anh.” Matt theo thói quen thay đổi tư thế, để Sam nằm thoải mái lên thăm cổ, đầu gối lên đùi mình.

Matt giúp cậu tìm một tư thế dễ chịu để ngủ, nhìn chằm chằm cậu rất nhanh say giấc, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tiểu Trì cùng Tề Ủy vươn cổ thăm dò nhìn.

“Ách...” Matt gãi gãi đầu, có chút kinh hãi, lại có chút luống cuống. Bàn tay chậm rãi vuốt ve mái tóc Sam. Từ góc độ này, anh có thể thấy được phủ dưới những sợi tóc kia là bờ mi thật dài run nhẹ của Sam và cái mũi xinh đẹp. Matt ngắm thật lâu, thật lâu.

Tiểu Trì cùng Tề Ủy cũng trừng mắt nhìn họ thật lâu, thật lâu.

Tiểu Trì cắn tai Tề Ủy: “Anh có cảm thấy Sam hôm nay rất kỳ quái không?”

Tổng công đại nhân nghe xong, chỉ vươn ngón trỏ đặt trên môi, làm động tác im lặng, nhìn Tiểu Trì mà cười đầy ẩn ý. Đăng bởi: admin

## 46. Chương 46

### CHƯƠNG 46 PN4 – MATT & SAM

Cách sinh nhật Sam còn mười lăm ngày, hôm đó Matt không tới đón Sam tan tầm.

Sam có nói buổi chiều có việc nên trực tiếp về nhà. Lúc tan tầm, Matt có tới trường học của Sam xem một chút, gặp được đồng nghiệp của cậu, xác thực Sam đã về từ buổi trưa.

Lúc anh về đến nhà, anh thấy Sam đang ngồi như tượng gỗ trên ghế trong nhà bếp, nhìn chằm chằm vào lò nướng.

Từ trong lò tỏa ra mùi kết cùng hương cá hồi.

Matt lại càng hoảng sợ, vội vàng đi tới đó kéo Sam lên, sốt ruột hô: “Sam, em làm sao vậy, nói cho anh biết đi, em xảy ra chuyện gì, đừng giấu trong lòng...”

Sam vốn đang ngây người, đột nhiên bị người ta kéo ra thì giật mình hoảng sợ, theo bản năng cứng đờ người, lúc nhận ra ai đang ôm mình thì mới thả lỏng.

Matt nhìn đôi mắt hồng hồng của cậu: “Sam, anh biết em không thích anh ôm em, nhưng... Em không thích gì thì cứ nói với anh, anh sẽ sửa. Anh nhất định sẽ sửa, em đừng luẩn quẩn trong lòng, đừng mất hứng, đừng... Đừng yên lặng không nói lời nào. Đừng dọa anh.”

Lông mày Matt nhíu chặt, bộ dạng như muốn chạm vào cậu mà không dám, Sam đột nhiên thấy thật yêu thương.

Kéo lấy bàn tay muốn duỗi không dám duỗi, cậu bắt đắc dĩ chỉ vào lò nướng: “Mấy hôm trước Maggie mang tới phòng làm việc món gà nướng cùng cá hồi nướng ăn rất ngon. Buổi chiều nay có tiệc, không phải làm việc nên em muốn về nhà nấu thử một lần. Anh làm sao thế?”

“A?” Matt có chút , Sam hiếm khi một hơi nói nhiều như vậy, không giống trong tưởng tượng của anh, “Sam, em chắc chắn là em không mất hứng chứ?”

“Ăn cơm đi, nãy em nướng một ít cánh gà nhưng bị cháy nên giờ em phải nhìn kỹ lò. Lúc này hẳn đã tốt hơn.” Sam buông anh ra, vừa mở lò nướng, cả căn bếp đã tràn ngập trong hương thơm nức mũi.

Matt định thần một chút, phát hiện trên bàn cơm đã có món cá hồi thật hấp dẫn, cơm trong nồi cơm điện cũng chín rồi.

Matt ngây ngốc đứng một chỗ nhìn Sam khác thường, đột nhiên bị kéo tay áo: “Anh đi xào thức ăn là có thể ăn rồi, em không làm được món đó.”

“A? Được.” Matt trở lại như thường, để Sam ngồi xuống bàn cơm, “Em cứ ngồi đây, còn lại để anh làm là được rồi.”

“Em xem anh nấu.”

Sam nói thật dịu dàng, trong giọng nói còn mang theo ý cười.

...

Cách sinh nhật của Sam còn tám ngày.

Sau khi Sam ngủ, Matt rời giường, ra cửa rút một điều thuốc. Sau đó, anh gọi điện đánh thức Tề Úy hẳn là đã nghỉ ngơi.

“Người anh em, Sam rốt cuộc bị làm sao vậy? Tôi... tôi rất sợ hãi.”

Tề Úy bị đánh thức, tâm tình tuyệt đối rất xấu.

“Sam, em ấy mấy hôm trước đột nhiên muốn tôi xin nghỉ. Tôi sắp xếp được ngày nghỉ, em ấy mới nói muốn cùng tôi đi du lịch Châu Âu.” Matt mất tinh thần nói.

Tề Úy đáp: “Vậy sao? Lúc nào?”

Matt: “Ngày mai đi.”

Tề Úy cười lạnh: “Không phải thế rất tốt sao, cậu ấy muốn cho cậu bất ngờ. Không thích à?”

Matt do dự một chút: “Thị thực của em ấy... Thị thực trước của em ấy đến kỳ rồi, tôi vừa biết, vậy mà hôm trước em ấy mới đi lấy thị thực mới... Sam rốt cuộc làm sao vậy? Trước đây em ấy không phải như thế. Trước đây tôi nhiều lần rủ em ấy cùng đi chơi, lần nào em ấy cũng bảo mệt muốn ở nhà nghỉ ngơi. Thế nào thoáng cái đã thay đổi nhiều như vậy. Tề Úy, cậu nói liệu có phải Sam...”

Tề Úy vừa nghe đã nhin không được nói thẳng, anh không phải là Tiểu Trì có thể ăn nói vòng vo không tổn thương người: “Lúc trước Sam không đáp lại anh, anh mất hứng, thấy cậu ấy ở nhà không nói lời nào, lại sợ cậu ấy mắc chứng trầm cảm. Giờ cậu ấy đáp lại anh, anh vẫn không vui mà đứng ngồi chẳng yên. Tự mình xem lại mình đi.”

Matt nghe xong thì trầm mặc, có thể là do thanh âm giáo dục nghiêm túc của Tề Úy đủ hung hãn, chỉ nghe đã thấy như tát nước vào mặt, Matt cúp máy, tự mình tỉ mỉ nghĩ lại.

Matt trở lại trên giường, thấy Sam đang cuộn người ngủ say thì ôm cậu lại. Bọn họ ở chung đã non nửa năm, kỳ thực khi Sam ngủ vẫn luôn tùy tiện thuận cho anh ôm.

Thời gian quả thật là kì diệu, đến cái ôm cũng trở thành thói quen. Đôi khi anh đi làm tới nửa đêm mới về, nhìn thấy Sam cuộn mình ngủ, lúc anh ôm, cậu sẽ dựa sát lại gần.

Matt luôn luôn vô cùng hưởng thụ giây phút ấy, tuy rằng...

Tuy rằng... Nửa năm qua, anh chỉ có thể ôm và ôm, cái gì cũng không thể làm...

Nhưng anh đã rất thỏa mãn.

Lúc này, Matt ôm cậu trong lòng nhưng không hề buồn ngủ, trong đầu anh chỉ nghĩ tới hành vi kì quái gần đây của Sam.

Sau khi Sam đồng ý sống chung với anh, mỗi ngày Matt đều cẩn cẩn dực dực. Trước đây sống một mình, ăn uống có thể tùy tiện qua loa, buổi tối đi làm tới mấy giờ về cũng được... Sau lại sợ Sam sẽ thấy ủy khuất khi phải ở cùng mình, anh nhớ kỹ Sam từng nói cậu thích ngắm London Eye, liền thuê nhà ở bên bờ sông này. Có những hôm ở trong trạng thái cuồng công tác, thức trắng vài đêm viết chương trình, rồi sẽ ngủ liền mấy ngày, đã trở thành một lối sống quá bình thường với anh, nhưng từ sau khi Sam tới, toàn bộ đều thay đổi. Đi làm là phải buộc mình chịu khó làm việc, về đến nhà, mười giờ tối đã cùng Sam đi ngủ sớm...

Anh biết Sam không thích tiếp xúc với người khác, nên anh rất ít khi hôn cậu, cũng ít khi chạm vào cậu...

Nhấn nạy thực ra không khó, Matt chỉ muốn chuộc lỗi với Sam nên phải kiên trì cùng nhẫn nại, nhưng thể nào cũng đều là anh cam tâm tình nguyện. Chỉ cần Sam có thể vui vẻ, chỉ cần Sam cho anh ở lại bên cậu.

Vấn đề là Sam dường như không mấy vui vẻ.

Sam ở nhà không thích nói chuyện. Ngay cả vớng phối cậu thích nhất cũng không chơi.

Về nhà, Sam ngoài trừ ăn, ngủ, tắm thì cũng chỉ ở trong phòng khách ôm máy tính làm việc hoặc lướt web shopping.

Matt rất sợ Sam ở cùng anh không vui sẽ mắc chứng trầm cảm, sợ chính mình bó buộc Sam. Biết đâu Sam chung sống với người khác sẽ vui vẻ hơn...

Tuy rằng trong khi sống với anh, Sam dường như béo ra, thỉnh thoảng cũng sẽ cười với anh một cái, nhưng Matt vẫn băn khoăn không xác định.

Cuối tuần vừa rồi, Sam tính tình đại biến, tỏ ra vô cùng thân mật với anh, còn lên đi xin thị thực, cầm hộ chiếu đi mua vé máy bay, muốn cùng anh đi du lịch Châu Âu.

Những điều này làm Matt càng trở nên hoảng sợ và bất an. Đó đều là những gì Matt ao ước suốt nửa năm qua mà không được, giờ lại làm anh sợ vô cùng.

Ôm người trong lòng hồi lâu, căn phòng tối đen bỗng có chút ánh sáng. Là ánh đèn từ điện thoại di động Sam để đầu giường.

Matt nhìn người đang ngủ an ổn trong lòng, vươn tay lấy điện thoại. Người ta hay nói, điện thoại di động chứa đầy bí mật của đàn ông.

Matt biết nhìn lên di động của người yêu là hành vi thiếu đạo đức. Tuy rằng trước đây anh theo dõi điện thoại của Sam vô số lần, nhưng từ khi Sam cho anh cơ hội, Matt đã âm thầm thề với lòng mình nhất định sẽ không làm cái việc ấu trĩ ấy nữa.

Chỉ là anh nhịn không được—

Mật mã điện thoại, Matt bấm thử sinh nhật của Sam.

Màn hình là ảnh chụp London Eye cùng sông Thames xinh đẹp từ cửa sổ phòng ngủ, còn có trời xanh mây trắng phủ đầy, dù chỉ chụp bằng điện thoại nhưng vẫn vô cùng mỹ lệ.

Trên điện thoại thông báo có một phần mềm đọc văn bản bằng tiếng Trung cần cập nhật. Matt trực tiếp nhấn bỏ qua, nhìn lại người đang ngủ trong lòng, anh xác định Sam vẫn còn ôm anh ngủ say, ngón tay Matt run run mở tin nhắn, nhát kí điện thoại và email.

Một phút sau, Matt có chút thất vọng — ngoại trừ điện thoại của đồng nghiệp cùng tin nhắn và email công việc ra, toàn bộ đều là cuộc gọi cùng tin của anh nhắn cho cậu. Nhìn một loạt tên anh trong máy, Matt có cảm giác thành tựu vô cùng, giống như đang tuyên cáo rằng anh là chủ nhân của cái máy này, mọi hoạt động được lưu lại trong máy đều liên quan tới anh.

Rõ ràng đây là chuyện tốt, chẳng có gì kỳ quái nha.

Matt phiền muộn, bật sang xem lịch. Sam cài đặt chức năng đếm ngược thời gian cho điện thoại, bấm một cái sẽ hiện lên: cách ngày 18 tháng 6 còn bảy ngày. Đó là ngày sinh nhật Sam.

Anh chỉ muốn Sam nhớ kỷ sinh nhật của mình, đóng lịch lại nhìn từng ngày trôi qua.

Bình thường Sam không thích chụp ảnh. Có mỗi mấy tấm hình là khi hai người vừa tới ở chung với nhau, Matt đã lấy di động chụp cùng cậu. Sau lại phát hiện Sam không thích, chụp ra ảnh cũng mất tự nhiên, vì vậy đành thôi không chụp gì nữa. Thế mà gần đây Sam lại bắt đầu chụp ảnh.

Có tấm hình chụp hôm họ cùng Tề Ủy Tiểu Trì ăn đồ nướng, có tấm chụp bữa cơm gia đình, có tấm chụp hình Matt đang nấu bếp và một ít hình Sam chụp từ phòng khách.

Matt càng xem hình càng thấy trong ngực nhảy nhót loạn xạ.

Thẳng cho tới khi anh thấy một tấm ảnh chụp màn hình, cả người bỗng cứng đờ. Đó là ảnh một bài viết. Matt nói và nghe tiếng Trung đều không thành vấn đề, nhưng đọc chữ Hán lại rất chậm. Không ngờ đề mục của bài viết kia khá đơn giản, tiếng Trung gà mờ như anh lần mò mãi cuối cùng cũng đọc được.

—— Làm thế nào đều níu kéo người yêu muốn chia tay

Matt nghĩ cái đề tài này rất chi là cầu huyết. Chắc là Sam không cẩn thận đã chụp nhầm màn hình, nội dung chỉ dừng lại ở một phần giữa bài, không đầu cũng không đuôi.

Anh đột nhiên nhớ tới Sam bắt đầu trở nên kỳ quái từ sau khi anh uống rượu ở nhà Tề Ủy. Đôi mày anh cau lại, lấy điện thoại của Sam muốn xem cái phần mềm đọc văn bản, mở ra, mặt mã là ngày sinh nhật cậu — Quả nhiên người nọ đang đọc cái bài viết này.

Một màn hình chỉ chút chữ khiến Matt đau đầu, da đầu cũng tê dại. Nửa giờ sau, Matt đóng phần mềm kia lại, bấm mấy cái, màn hình trở nên tối đen, mặt trên xuất hiện một chuỗi số liệu. Matt nhập chỉ lệnh, rất nhanh đã tìm được cái mình muốn.

Khi điện thoại di động được khôi phục nguyên dạng, đặt lại lên ngăn tủ, trong lòng Matt trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cuối cùng toàn bộ hóa thành động tác mạnh mẽ hôn người đang ngủ thoải mái trong lòng mình.

Nụ hôn nóng bỏng mà bá đạo, mang theo tính xâm lược nồng đậm.

“A...” Sam bị cướp đoạt hô hấp, nhanh chóng tỉnh lại. Cậu mơ màng cảm giác được hơi thở nóng cháy phả lên mặt mình, muốn giãy dụa. Nhưng đột nhiên cậu nghĩ tới cái gì đó, liền nằm yên bất động, vừa khê rên vừa hôn đáp lại.

Matt hôn thật lâu thật lâu, lâu tới mức hai người không thể nào thở nổi mới ôm lấy người yêu một lần nữa.

“Sam, Sam...” Matt gọi tên cậu thật nhiều lần.

Sam nghe xong chỉ mơ màng rúc sâu vào lòng anh.

“Muốn làm không?” Sam cảm giác được dưới thân Matt có biến hóa. Khi bọn họ sống chung với nhau, Matt thường như vậy, chỉ là Sam không hỏi, Matt chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Sam hỏi một câu, giọng điệu vừa lạnh vừa bình thản. Chính cậu nghe cũng thấy không ổn, vì vậy phải đổi ngữ khí, mềm mại hỏi lần nữa: “Matt, anh muốn làm không?”

Đáp lại cậu vẫn là nụ hôn bá đạo của anh. Là một nụ hôn sâu hung hăng xâm lược.

Cho tới khi Sam bị hôn tới nghe được tiếng rên rỉ hiếm thấy, cậu rốt cục được thả. Matt chỉ ôm cậu thở gấp, nhẩn nại nói: “Em sẽ khó chịu đấy. Sáng mai bay rồi, trước tiên cứ ngủ đi.”

“Em có thể giúp anh...” Sam nhẹ nhàng nói tiếp.

Matt vẫn chỉ ôm cậu, chăm chú nói: “Không sao, em yêu, ngủ đi.”

Mơ mơ hồ hồ, đây là lần đầu tiên cậu nghe được Matt gọi cậu là “em yêu”, chợt cảm thấy thật thân mật, trong lòng ngọt ngào ấm áp. Cậu tìm một tư thế thoải mái, lại chìm vào giấc ngủ.

Gối lên cơ bắp trên người Matt rất thoải mái, trước khi ngủ, Sam xác định suy nghĩ của mình một lần nữa.

...

Sáng sớm hôm sau, Matt cùng Sam bay tới Athens.

Bảy ngày sau, hay chính là sinh nhật Sam. Buổi sáng, hai người bay trở về London. Về đến nhà, sau khi dọn dẹp hành lý, Matt muốn ra ngoài mua đồ ăn.

Anh bị Sam bất ngờ kéo đi chơi tới giờ mới về, trong nhà chẳng có cái gì, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật cậu.

Sam lại nói: “Em đã đặt chỗ rồi, buổi tối ra ngoài ăn.”

Matt sưng sốt một chút nhưng vẫn gật đầu. Buổi chiều, anh thu dọn xong đồ đạc thì kéo Sam đang ngủ ngon lành đi tắm rửa, rũ bỏ uể oải sau chuyến đi.

Tối đến, Matt hiếm khi mặc một bộ tây trang đơn giản. Sam thấy được liền thắc mắc.

Matt cười nói: “Sinh nhật của em mà, trang trọng một chút cũng không tệ.”

Sam ở tủ quần áo lấy đồ, thấy Matt mặc chính trang lịch lãm thì cậu chẳng thể khoác T shirt quần jean được. Đang suy nghĩ, đột nhiên phía sau có người dán tới, cánh tay dài lặt lặt trong tủ đồ: “Mặc cái này đi, phối cùng với đồ trên người anh.”

Sam nhìn quần áo, lại nhìn Matt, gật gật đầu đi thay.

Nhà hàng là do Sam chọn. Matt lái xe tới địa điểm định sẵn, xoa xoa đầu Sam nói: “Em phát tài sao, ăn ở chỗ này?”

Sam nở nụ cười, đơn giản nói: “Thấy ở trên mạng có chiết khấu giảm giá cho một bữa cơm tối gia đình. Vừa vặn trong khoảng thời gian sinh nhật em lại có giá đặc biệt, bận công tác lâu như vậy, cũng muốn xa xỉ một lần.”

Matt cúi đầu hôn lên mặt cậu, Sam cũng hôn nhẹ anh một cái.

Nhà hàng cao cấp năm sao thực ra cũng không sang quý như trong tưởng tượng, nhưng thức ăn quả thật rất tinh xảo ngon miệng.

Sam còn tự đặt trước một phần bánh gato cho hai người. Ăn uống no nê, cả hai đều rất thỏa mãn.

Ăn xong, hai người cùng đi lên phòng trên lầu. Trong phòng có một cửa. Sam đi tới kéo rèm cửa sổ ra.

Toàn bộ một mặt tường là cửa sổ thủy tinh, có thể ngắm cảnh đêm mỹ lệ bên bờ sông Thames. Dòng xe cộ chậm rãi chuyển động, hòa cùng với mặt nước nhịp nhàng trở nên xinh đẹp dị thường. Cảnh sắc đường như trở nên khác biệt so với những gì họ từng nhìn thấy.

Matt cũng đi qua, ôm Sam từ phía sau, cùng cậu thưởng thức.

“Sam, giờ em có thể nói cho anh biết gần đây em làm sao không? Nấu cơm cho anh, kế hoạch đi du lịch, còn đặt nhà hàng và khách sạn sang trọng. Sam... Thực ra anh...”

“Em biết.” Sam ngắt lời, yên ổn tựa vào người Matt, trong ánh mắt hàm chứa tất cả cảnh sắc mỹ lệ bên ngoài. “Em đã nghĩ rất kỹ, dường như ở cùng với anh lâu như vậy, em vẫn chưa làm được gì cho anh. Anh đối tốt với em, thế nhưng em đáp lại chẳng bao nhiêu. Vậy nên em muốn bồi thường anh một chút.”

Matt đột nhiên cứng đờ.

Cái gì, là bồi thường? Không phải là...

Cả người anh bỗng dưng lạnh thấu xương.

Sự lạnh lẽo ấy ngay cả Sam cũng có thể cảm giác được.

“Em... đã quá quen với chia lìa. Ba mẹ em, người sinh ra em đã bỏ rơi em, nhiều năm không gặp một lần, ngay ân cần hỏi thăm cũng không có. Đã từng có những người bạn tốt, có lẽ chỉ là sơ giao, họ bước qua sinh mệnh em, làm xong việc họ muốn làm rồi thẳng thắn ra đi. Mấy năm nay, em đã thành thói quen.” Sam dùng một loại ngữ điệu nhàn nhạt mà Matt chưa từng nghe qua.

Không giống với một Sam của ngày thường lạnh lùng chậm rãi, cũng không giống khi Sam phối kịch truyền thanh lúc thì tịch mịch cô đơn lúc thì khả ái, mà là một Sam cho tới bây giờ Matt chưa từng biết đang nói chuyện với anh.

“Chúng ta quen nhau đã bảy năm.” Sam thở dài, kéo tay Matt đặt trước người, nắm chặt: “Ngay từ đầu em chỉ cảm thấy anh là người tốt, dẫn em đi chơi, dạy em tiếng Anh, còn giúp đỡ cùng chăm sóc em. Sau anh lại làm chuyện đó với em... Em tức giận, nhưng dần dần, em phát hiện ra dù có quen biết thêm bao nhiêu người, tới cuối cùng, vẫn chỉ có mình có thể khiến em sợ hãi và giận dữ. Ở cùng với anh rồi, kỳ thực em rất vui vẻ... anh đã thay đổi rất nhiều, không ép buộc em, đối xử với em rất tốt. Em vẫn muốn đáp lại anh, thực ra em đã dần thích anh rồi. Chỉ là em một mực muốn thời gian, muốn tìm lúc thích hợp để nói cho anh biết... Em cũng sợ, sợ khi nói ra rồi, sợ khi em coi như thật, anh cũng sẽ giống những người khác mà rời bỏ em. Em sẽ không chịu nổi. Vậy nên em không dám nói, cũng không được tự nhiên... Matt...” Sam sụt sùi mũi, “Matt, nếu anh muốn chia tay với em, em—”

Sam muốn quay đầu nhìn Matt, đây là những lời thổ lộ cậu đã chuẩn bị từ lâu.

Cậu tải bài thảo luận từ trên mạng xuống, để náu kéo được người yêu, cách nào cậu cũng đều thử qua.

Nấu cho người yêu bữa cơm bằng tất cả tình cảm, dù cho kỹ thuật của mình có thể thiêu hủy cả nhà bếp.

Cho người yêu ám chỉ rằng cậu rất thích cùng anh thân mật.

Tặng người yêu kinh hỉ.

Cùng anh đi du lịch, hưởng thụ thế giới hai người, lưu lại những hồi ức tốt đẹp.

Vứt bỏ rứt rẽ, nói cho anh biết, cậu yêu anh nhiều tới nhường nào. Đăng bởi: admin

## 47. Chương 47

### CHƯƠNG 47 PN5 – MATT & SAM

Sam thực sự là mất bò mới lo làm chuồng, mọi biện pháp đều thử.

Tới kỳ hạn cuối cùng, cậu thật nghiêm túc thổ lộ.

Chợt nghĩ mình đúng là ấu trĩ đến nực cười, một người hoàn toàn không biết yêu thế nào như cậu lại dùng mọi biện pháp để náu kéo một tình yêu sắp tan vỡ.

Tuy rằng trước đây cậu luôn nghĩ rằng mình hận người này tới tận xương, nhưng dần dần thấu hiểu hơn, ở chung lâu ngày, cậu biết Matt là một người rất tốt, một người rất cẩn thận, không cầu điều gì, còn tự ti, chỉ sợ cậu không thích anh.

Người như vậy, Sam tiếp xúc càng lâu, trong lòng càng thêm luyến tiếc không muốn rời bỏ.

Nhiều năm trôi qua, người đến người đi, Sam đều lạnh lùng tiếp nhận hiện thực. Nhưng tới khi cậu thật sự ý thức được Matt cũng rời bỏ cậu, lần đầu tiên cậu muốn làm chút gì đó để cứu vãn. Dù cho không thay đổi được gì, cậu cũng muốn thực lòng đối xử tốt với Matt.

Lời thổ lộ của Sam mới nói được phân nửa, bỗng bị Matt kéo quay lại, chỉ nghe “bộp—” một tiếng, lưng cậu đã dán sát vào tấm thủy tinh bao lấy cảnh đêm mỹ lệ ngoài kia.

Đầu cậu đã áp trong lòng bàn tay mềm mại, một bàn tay khác áp vào cửa thủy tinh.

Lúc Sam còn đang choáng váng không thấy rõ đã bị một bờ môi ẩm ướt ẩm áp bá đạo hôn. Tựa như khi bọn họ đang du ngoạn ở Châu Âu, Matt hôn cậu thật sâu, thật kịch liệt, tới khi Sam nghĩ mình không thở nổi nữa mới được buông ra.

“Matt... Em...”

“Sam, anh yêu em, anh yêu em, anh làm sao có thể rời bỏ em được. Em là đồ ngốc...” Matt nói được nửa câu, vẫn cảm thấy chưa đủ, lại hung hăng hôn thêm vài cái. Tay đã lần mò vào trong quần áo của Sam sờ soạn.

Khi Matt nghe được lời tỏ tình của Sam, đó là thời khắc anh hạnh phúc nhất từ khi sinh ra tới giờ, không có bất cứ kinh hỉ hay sung sướng nào có thể mãnh liệt hơn. Rất nhiều xúc cảm cùng trào dâng lên, bao nhiêu vui sướng dồn nén mấy ngày qua trở thành từ nụ hôn say đắm, dường như thế nào cũng không đủ.

Matt muốn càng nhiều, càng nhiều. Nhưng đột nhiên anh bừng tỉnh, kiểm nén rút tay về, cố gắng bình ổn hơi thở, giúp Sam cùng mình chỉnh trang lại quần áo.

Sam bị hôn tới mơ màng, kỳ thực rất thoải mái, hơi thở nóng bỏng của anh khiến nhiệt độ cơ thể cậu cũng tăng lên, càng muốn có thêm nhiều tiếp xúc thân mật. Vì vậy cả người đều mềm nhũn, hai tay từ lâu đã bất tri bất giác choàng lấy cổ Matt.

Chỉ là đột nhiên, nguồn nhiệt nóng ấm kia lại rời xa thân thể cậu.

Những xúc động của Matt là do lời nói của cậu khiến anh an tâm. Chỉ cần Matt còn muốn cậu như vậy là được rồi.

Bỗng nhiên Matt quỳ một gối xuống dưới chân cậu.

Trên mặt đất, Matt cung kính quỳ xuống trước Sam, trong ánh mắt còn ánh lên phân nửa là tia sáng của những vì tinh tú bên ngoài, còn lại, chỉ có bóng hình Sam.

Matt bất ngờ lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ, hắng giọng, thần tình nghiêm túc khiến ngũ quan vốn đã cân đối càng thêm đẹp mắt: “Sam, khi Tề Ủy cùng Tiểu Trì kết hôn, anh đã từng nói một ngày nào đó, anh cũng sẽ đưa em tới giáo đường, đeo nhẫn cho em, biến em thành người của anh. Những lời này không phải nói đùa. Mỗi ngày anh đều nằm mơ tới chuyện này. Anh đã nỗ lực để em có thể chấp nhận anh, để em thích ở bên anh. Anh vẫn luôn sợ em không có tình cảm với anh nên miễn cưỡng ở cùng anh, mỗi ngày anh đều lo lắng em không vui, sợ em trầm cảm...” Matt kéo tay Sam, đặt một chiếc nhẫn vào lòng bàn tay cậu: “Cái này anh đã mua khi em đồng ý sống chung với anh. Anh tự thề rằng, anh sẽ đợi tới một ngày nào đó, em thật sự thích anh, anh sẽ cầu hôn em. Một năm cũng được, mười năm cũng được, thậm chí là hai mươi năm, anh vẫn chờ, chỉ cần em có thể thích anh cũng là tốt lắm rồi...”

Sam nhìn anh rồi nhìn nhẫn, đôi mắt chưa xót. Thoáng cái trải qua biết bao cung bậc lo lắng rồi kinh hỉ, trải qua từng nụ hôn triền miên nồng nhiệt, lại nhận được màn cầu hôn cùng lời thề son sắt của Matt, cậu có chút không kiềm nén nổi.

Một tay cậu buông lỏng, một tay bị Matt nhẹ nhàng lôi kéo.

“... Em đã nghĩ... Anh không còn thích em nữa. Muốn chia tay với em...”

“Chia cái gì tay, anh đâu có điên. Anh biết đi đâu tìm một Sam thứ hai?” Matt sốt ruột giải thích.

Sam muốn kéo anh đứng dậy nhưng Matt không chịu: “Anh mà đứng lên tức là em đồng ý?”

“Ừ.” Sam cười thật tươi, vô cùng tự nhiên trả lời.

Matt nhảy dựng dậy, mau chóng đeo nhẫn vào cho hai người. Thật đúng là hòa hợp, tuy rằng động tác chẳng lãng mạn cho lắm.

Giây tiếp theo, người nào đó ôm Sam lên, đẩy xuống giường.

“Ha ha...” Sam che miệng cười, bờ mi dài khép hờ.

Người áp phía trên thở càng gấp, bắt đầu cởi quần áo của mình, rồi tới đồ của Sam.

Nếu không bởi vì trần truồng mà cầu hôn quá không lãng mạn thì chắc từ nãy Matt đã sớm cởi đồ của cậu rồi.

“Em cười cái gì?” Matt kéo tay Sam đang che miệng xuống, hôn lên bàn tay ấy một cái, rồi hôn bên bờ môi kia.

Sam cười hỏi anh: “Em nói, trước kia anh làm thế nào mà nhịn được nửa năm? Mấy lần em đã ngằm đồng ý rồi mà anh vẫn chịu đựng.”

Bọn họ ở cùng nhau nửa năm, Matt ngoại trừ hôn cậu, chuyện gì cũng chưa từng làm.

Quần áo của Sam bị cởi ra vương vãi lộn xộn, Matt đã cởi sạch sẽ, kéo chăn ra để hai người cùng vào nằm.

“Anh sợ em không thích... Tề Ủy cùng Tiểu Tri đã cảnh cáo anh vô số lần, anh mà dám xằng bậy, em nhất định sẽ không ở bên anh nữa.” Matt nói có chút đáng thương. Phải biết rằng một con thỏ mỗi ngày ôm cà rốt ngủ mà không được ăn, cảm giác tội nghiệp tới mức nào.

Loại cảm xúc này không ai hiểu rõ hơn Matt.

Hôm nay, anh rốt cục cũng biết hóa ra củ cà rốt đi cam tâm tình nguyện cho anh ăn. Trái tim vui vẻ như muốn bay lên, toàn bộ thế giới tràn ngập tim hồng phấp phới.

Giờ nhìn bộ dáng mừng rỡ thêm thường của anh là biết.

“Em cho rằng... Anh đã chán ghét em rồi... Nên mới không làm.” Sam nhẹ giọng lầm bầm.

Matt nghe xong phải dùng khí lực thật lớn mới kiềm chế được mình không há mồm chửi Tề Ủy. Phải biết rằng chỉ cần anh lỡ miệng, Sam sẽ phát hiện ra anh xem trộm điện thoại của cậu.

Vì vậy đành chỉ có thể dùng hành động nói cho củ cà rốt kia biết, con thỏ anh đây, trong mắt chỉ có em, từ đầu tới cuối cũng chỉ có mình em.

“Sam, anh yêu em.” Cả đêm, Matt không quan tâm tới việc gì khác, trong miệng cứ lặp đi lặp lại một câu đó. Ánh mắt anh sáng rực giống như quỷ đói. Sam mềm mại biết bao, rất ngoan ngoãn phối hợp cho anh ăn sạch từ trong ra ngoài, phải nói là vô cùng vô cùng ngọt ngào, rất rất là ngoan.

Thỉnh thoảng cậu bị lấn qua lấn lại quá lợi hại, chỉ có thể túm lấy mái tóc ngắn của anh mà lắc lắc thân thể, khiến Matt càng thêm điên cuồng...

...

Rèm cửa sổ vẫn mở rộng, bên ngoài không có nhà nào, không ai có thể thấy được cảnh xuân mơn mẩn bên trong. Con thỏ nhịn đói tới đỏ mắt nửa năm rốt cục cũng được gặm âu yếm củ cà rốt thân yêu, ôm lấy người đã mệt chết, cùng đi ngắm phong cảnh mỹ lệ bên ngoài.

“Sam, sau này anh sẽ đối xử với em thật tốt.” Matt nhẹ nhàng hôn cậu, dù thế nào cũng thấy không đủ.

“Không cần, cứ như bây giờ cũng rất tốt rồi.” Sam lắc đầu, kéo tay Matt.

Anh lập tức ngằm hiểu: “Anh sẽ không tùy tiện rời khỏi em. Anh là người thân của em, sẽ chăm sóc em thật tốt. Sau này chúng ta cùng già đi, cùng nhau nắm tay ngắm cảnh đêm bên bờ sông Thames.”

“Ừ.” Sam gật đầu. Phía sau bị hôn một cái, lại bị cắn một miếng.

“Sam, anh biết em không thích thân mật với người khác, nhưng em thử chấp nhận anh đi. Anh thích ôm em, thích làm tình cùng em, rất thích.”

“Kỳ thực cũng không đáng ghét như vậy.” Sam nói thật. Chuyện ấy ngoại trừ lúc đầu có chút khó chịu, về sau cậu cũng được hưởng thụ. Matt đối với cậu khá ôn nhu, làm cậu thoải mái, dường như còn không đủ.

“Cái kia... Vậy anh lại làm một lần... A, em có thể hay không...” Matt đói bụng ham muốn liếm cổ củ cà rốt kia, miệng thì hỏi có vẻ rất “đứng đắn”, nhưng tay đã sớm hư hỏng khiêu khích địa phương mẫn cảm của cậu.



Sam nhanh chóng mềm nhũn người, khẽ rên rỉ ra tiếng. Người phía sau quay cậu lại, trước tiên hầu hạ cậu thoải mái rồi mới thỏa mãn chính mình.

Matt hưng phấn vì cậu hôn thành công, còn được ăn tươi củ cà rốt, hơn nữa Sam đêm nay đặc biệt phối hợp. Vì vậy cả đêm không cách nào không chế được, hai người lẫn lộn tới khi tia sáng lóe lên phía chân trời.

Lúc này Matt mới nhận ra mình làm loạn hơi quá, ngoan ngoãn ôm người bị ả ướt kia đi tắm rửa rồi lại ngoan ngoãn ôm cậu về giường ngủ.

Nhưng trước khi ngủ, anh còn không quên gửi đi một cái tin.

“Người anh em, đại ân đại đức không lời nào cảm tạ hết được.”

...

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Trì bị tiếng điện thoại của Tề Ủy đánh thức. Bình minh tháng sáu tới rất sớm, vừa mới bốn giờ sáng, Matt đã nhắn tới một câu không đầu không đuôi.

Tiểu Trì lay Tề Ủy dậy, đưa điện thoại qua hỏi: “Anh đã làm gì?”

Tề Ủy liếc mắt nhìn tin nhắn rồi cất đi, ôm Tiểu Trì tiếp tục ngủ.

“Không có gì, thấy bọn họ giày vò lẫn nhau nửa năm quá mệt mỏi, đành phải thúc giục chút. Xem chừng hiệu quả không tệ.”

Tiểu Trì nghe xong, thoáng cái đã không còn buồn ngủ, chỉ có tò mò: “Anh đã làm cái gì? Sam đâu phải dễ đối phó như vậy.”

Thanh âm tổng công trầm khàn nhưng mang theo chút đặc ý nói: “Lần trước người đó không phải tới nhà chúng ta uống say thành còn ma men, biểu hiện quyết tâm sao. Anh nhắn tin cho Sam nói rằng Matt muốn chia tay. Chuyện sau đó em biết rồi đấy.”

Tiểu Trì vừa nghe liền dùng khuỷu tay thúc người kia: “Anh sao có thể thiếu đạo đức như vậy? Matt hôm đó chỉ là nhịn không nổi muốn lập tức cầu hôn rồi ăn tươi thôi mà. Thế nào lại thành chia tay?”

Tổng công khó chịu nhéo cậu: “Kỳ thực phản ứng của Sam cũng khiến anh có chút giật mình. Vốn tưởng cậu ấy không có tình cảm gì với Matt, anh nghĩ để họ hiểu rõ nhau rồi tiến tới cũng tốt. Kết quả... Lần đầu tiên anh thấy Sam chủ động như vậy. Chắc chắn.”

Tiểu Trì thấu hiểu gật đầu, còn muốn hỏi thêm. Nào ngờ phát hiện ra cậu vừa động vài cái, người phía sau đã có phản ứng. Vì vậy đành vội vàng nhắm mắt giả vờ an tĩnh ngủ.

Thế nhưng đã muộn. Tổng công thở dài nói: “Nghe nói hôm qua Sam đặt chỗ ở khách sạn X. Lần tới chúng ta cũng đến đó đi. Cảm đêm ở đó rất đẹp.”

“Vâng.” Tiểu Trì ngoan ngoãn gật đầu.

“Nghe nói ở đó ốp kính thủy tinh có thể thấy được sông Thames bên dưới, sau đó... Ở đó...”

“Này, mới sáng sớm, anh... Ngủ.”

“Giờ anh không muốn ngủ...” Tổng công xấu xa nở nụ cười.

...

Rất nhanh, nắng vàng tháng sáu ảm áp ngập tràn mỗi ngõ ngách thành phố nơi đây. Toàn bộ London cũng nhanh chóng bắt đầu guồng quay của ngày mới. Trước buổi trưa, Sam và Matt còn đại chiến thêm một hiệp rồi mới trả phòng về nhà. Sam vẫn mệt mỏi, về tới nơi liền lên giường ngủ tiếp. Khi tỉnh lại, cậu được Matt cho ăn cơm no, rồi tựa vào trên người anh. Hai người trao nhau những nụ hôn nhẹ nhàng, cùng nhau xem TV.

“Sam, em thích anh từ lúc nào?” Người nào đó sau khi có được người yêu liền đặt câu hỏi thật ấu trĩ.

“Từ khi biết anh giúp em làm hậu kỳ.” Giọng nói của Sam có chút khàn, do cả đêm trước gào quá nhiều.

“A?” Matt đột nhiên nghĩ tới mình thật ngu ngốc, sớm biết làm hậu kỳ thì Sam sẽ thích mình, vậy mà còn phải theo đuổi nhiều năm như vậy, khiến cho mọi người ai cũng bị tổn thương.

“Hay là lần Tiểu Trì gọi em đi ăn đồ nướng. Khi bạn bè đều ra đi, tâm tình của em rất không tốt, đâu cũng không muốn đi. Cậu ấy nói anh bị bệnh, khó khăn lắm mới đi được, em vốn dĩ định từ chối, cậu ấy lại đưa em đoạn âm tần anh làm.”

“A...” Giờ Matt mới biết được vì sao bị lộ.

“Anh cắt bỏ hết những câu thổ lộ trong kịch truyền thanh của em, các loại “em yêu anh”, “em thích anh”, “không có anh em không sống nổi”...”

“Á...” Mặt Matt đỏ lên.

“Anh còn không biết xấu hổ, còn ghép tiếng em gọi tên anh vào âm tần, vì vậy trở thành đoạn âm em thổ lộ với anh. Đại khái có những năm mươi ba loại tỏ tình các kiểu. Khi đó em nghe xong chỉ nghĩ, mặt người này thật dày.” Sam cười cười.

“Hắc hắc hắc, ai nha, anh chỉ có thể tự thỏa mãn bản thân như vậy thôi. Ai bảo khi đó em thấy anh như thấy oan gia.” Matt mượn cớ, anh thừa nhận hành vi của mình rất đê tiện.

Sam cúi đầu cười: “Khi đó em chợt thấy rất cảm động, đại khái trừ anh ra, không có người nào thật lòng với em như thế.” Sam nói, người lại mềm mại dựa xuống, giống như muốn ngủ.

“Được rồi, gần đây em không hề tiếp kịch. Vì sao?” Matt hỏi. Trước anh vẫn lo rằng Sam bị trầm cảm, ngay cả chuyện mình thích cũng không làm.

Sam lại thẳng thắn nói: “Lần trước Tề Úy nói với em, mỗi lần anh làm hậu kỳ cho em đều ghen... Em nghĩ mình đừng làm nữa. Hơn nữa giờ đều phải đến trường, rất mệt mỏi, không muốn nói nhiều.”

Matt rất , trong lòng càng điên cuồng chửi người nào đó, mắng một hồi lại thấy cảm kích anh ta.

“Vậy còn anh, vì sao thích em. Em nghĩ mãi vẫn thấy kỳ quái.” Sam cũng ầu trĩ hỏi.

Matt suy nghĩ một chút rồi nói: “Không vì sao hết, dùng một câu hát để biểu đạt: Chỉ bởi vì trong dòng người, anh nhìn thoáng qua em... Từ nay về sau không thể quên được khuôn mặt ấy(1)...”

“Đừng hát nữa, thực sự quá khó nghe.” Sam cười.

Matt cũng rất nghiêm túc: “Đó là sự thật. Khi đó anh đã nghĩ, sao em có thể đẹp như thế. Sau này anh mới tham gia vào cộng đồng người Hoa, cùng các em vui chơi.”

“Về ngoài đẹp có gì tốt, rồi cũng sẽ có một ngày già đi.”

“Dù thế, Sam, anh đã nghĩ rất nhiều này, dường như anh đã nhận định em rồi, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới người khác. Khi xung quanh em có nhiều người theo đuổi, anh cũng không hề sợ rằng em sẽ ở bên họ, luôn tin tưởng người bên cạnh em nhất định là anh.” Matt nắm thật chặt tay cậu: “Sam, Giáng Sinh năm ngoài, chúng ta cùng ở chỗ này. Giáng Sinh năm nay, em cùng anh về nhà có được không?”

“A?”

“Ba mẹ anh đã sớm muốn gặp em, anh sợ em không thích nên không dám nói. Họ sống ở một thị trấn nhỏ cạnh Ngưu Tân. Hai người đều dạy học ở trường học phụ cận, là người rất tốt. Em tốt như vậy, họ nhất định thích em.” Matt kích động nói.

“Được, kỳ nghỉ tới của chúng ta sẽ đi thăm họ. Lần trước anh nói nơi ba mẹ anh ở có nông trường rất lớn?” Cái này rốt cuộc gợi lên hứng thú của Sam.

“Ừ, xung quanh đều là đồng cỏ, phong cảnh rất đẹp. Chúng ta tìm một cuối tuần rồi đi, trong nhà anh có một vườn đào, hàng năm thời điểm này đều ra trái rất to.”

“Được, nhưng mà em không biết ứng xử với các trưởng bối thế nào. Sợ ba mẹ anh sẽ không thích em...” Sam có chút lo lắng.

“Nói bậy gì đó, ai cũng thích em. Ba mẹ anh tốt lắm, anh thích thì họ cũng thích. Mẹ anh ở Anh bốn mươi năm, khi anh còn bé, bà dạy anh tiếng Trung nhưng anh không chịu học. Sau này quen biết em, tiếng Trung của anh đột nhiên tiến bộ, mẹ anh vẫn muốn cảm ơn em. Ba anh là người Anh điển hình. Ông biết làm nghề mộc, biết làm thợ, à, cách gấp thiên sứ kia cũng là ông dạy anh. Em đi nhờ ba anh dạy, ông nhất định sẽ kiên trì dạy, không giống anh chả dạy được, phải để em tự học...”

...

Matt câu được câu không cùng Sam kể chuyện trong nhà. Trước giờ anh chưa từng cùng cậu nói qua, hiện tại mới biết Sam rất muốn có người thân. Mấy năm cô độc đã không còn nữa, Matt để cậu tựa vào lòng mình càng thêm thoải mái, xoa xoa tóc cậu. Giây phút này giống như giấc mộng. Matt chưa từng nghĩ sẽ có ngày anh cùng Sam trở thành được như vậy. Đường như cứ tiến tới, tiến tới, cuối cùng cũng vào được trong trái tim cậu.

Tới rồi mới biết, cậu không phải một tảng băng, trong lòng cậu là ngọn lửa. Chẳng qua là cách qua xa, chỉ có thể thấy được khói, đến gần rồi mới biết lòng cậu cũng ấm áp là bao. Hôm nay, được thấy ngọn lửa trong tim cậu, anh thật vui vẻ, thật hạnh phúc. Mà Matt có được Sam, đương nhiên càng thêm hạnh phúc.

Tiểu CV cùng võng phối tổng tiến công: Phiên ngoại Matt & Sam

Toàn văn hoàn

\*Chú thích:

(1) Bài hát “Chỉ bởi vì trong dòng người anh nhìn thoáng qua em” (Chích nhân vi tại nhân quần trung đa khán liễu nhĩ nhất nhân) – Văn Vương Phỉ

Hoàn Đăng bởi: admin

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-cv-cung-vong-phoi-tong-cong>*